

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

От авторката на
ОСОБЕН УРОК

СЮЗЪН ЛУИС

ОГРАБЕН
ЖИВОТ

Имаха различни мечти... но копнежът им беше един!

СЮЗЪН ЛУИС ОГРАБЕН ЖИВОТ

Превод: Красимира Икономова

chitanka.info

Братовчедките Мариан и Мадлен са по-близки и от сестри.

Мариан е отговорната личност, докато Мадлен е лекомислената приятелка, на която мъжете не устояват. Всичко се променя, когато Пол О'Конъл — красив, загадъчен мъж — примамва двете жени в своя живот.

Предадена и изпълнена с горчивина, Мариан се опитва да счупи оковите на своята съдба... или да умре!

ПРЕДГОВОР

Лицето му беше необикновено изискано, телосложението му — съвършено, а италианските му тъмни очи гледаха изкусително и хипнотизиращо. Носът му бе дълъг и прав, имаше широка уста и тънки устни. Това бе той — техният водач.

Когато Серджо повдигна великолепната си глава, ръката му направи движение, също като полет на птица във въздуха. Сребристите острие проблесна. Пещерата беше тъмна, осветена само от една-единствена свещ и от слънчевите лъчи, процеждащи се през клоните, които маскираха входа. На камъните пред тях беше проснато тялото на младо момиче — голо и безжизнено. Арсенио вдигна очи и стрелна с поглед останалите две жени и четирима мъже. Бяха се събрали около един мраморен къс, който той — Арсенио Тарало, беше довякъл от планината преди три дни. Щеше да послужи, когато погребат тялото ѝ.

Водачът се извърна от свещта и бавно тръгна към мраморната плоча. За част от секундата очите му се срещнаха с тези на Арсенио и Тарало наведе глава. Ясно му беше, че още му нямат доверие. Но Арсенио Тарало разбираше, че само времето щеше да докаже доколко е предан на каузата и доколко вярва в делото им.

Затвори очи и се потопи във влажната миризма на пръстта, изду ноздри и пое дълбоко въздух. Водачът прошепна нещо на жената до себе си и тя отстъпи крачка назад. Арсенио се досети какво ѝ е казал и очите му се спряха върху лицето на момичето, което лежеше пред него.

Не! Нервите му се обтегнаха. Мускулите му се изпънаха, тялото му се подготви за скок. Но той знаеше, че няма да го направи. Нито пък щеше да извика.

Преди две нощи тя беше дошла при него. Той я беше очаквал, но когато я видя, дъхът му секна. Галеше русата ѝ коса, нежна като коприна, докато тя събличаше палтото си, и почти ахна от красотата на голото ѝ тяло. Тя се бе обърнала, лицето ѝ стоеше по-ниско от неговото, устните ѝ бяха бледи, а сините ѝ очи — сериозни като на Мадона. Нейно задължение беше да се отдаде на някого от групата.

Беше избрала него. Любиха се прекрасно, след като знаеха, че ще им е за пръв и последен път.

Фините косъмчета на ръцете ѝ щръкнаха, когато лекият ветрец повя в пещерата. Пламъкът на свещта потрепна. Арсенио настръхна. Острието разцепи въздуха и Арсенио падна на колене, повтаряйки думите на водача си: „Да живее жената. Да живее новият Ренесанс“.

Чу се ужасно стенание. Арсенио рязко вдигна глава. Отвори уста, но писъкът само загъркори в гърлото му и той се изтърколи на пода със заслепени от кръв очи.

ПЪРВА ГЛАВА

Мадлен се втурна с кикот нагоре по тясната стълба. От пазарската чанта, която притискаше към гърдите си, се разпиляха пуканки и воловани^[1]. Мариан се опитваше да я хване отзад за глезените и да я спъне.

— Никога не съм се притеснявала толкова — извика Мариан. — Само почакай, докато те хвана!

Мадлен изписка, когато ръката на Мариан докопа глезена ѝ, и се залюля към стената. Покупките се пръснаха, но Мариан успя да улови един флакон, който се бе търкулнал надолу по стъпалата.

— Недей! — кресна Мадлен, но Мариан натисна силно с пръст дюзата и цял водопад от коледен сняг се посипа върху русата коса на Мадлен. — На ти! Така ти се пада! — заяви Мадлен и като грабна един волован, разтроши го в ръката си и размаза мазните трохи по лицето на Мариан.

Мариан изплю трохите, задъха се, но не спря да натиска спрея от сняг, който се сипеше върху братовчедка ѝ, по стълбите, върху покупките и върху самата нея.

На долната площадка се отвори една врата и Памела Робинс — помощник-продуцентка на филми, излезе от апартамента си. Настъпи моментно примирие, двете престанаха да палуват и се обърнаха, за да видят как съседката им заключи вратата си и прехвърлила чанта през рамо, изтрополи надолу по стълбите, без дори и да погледне към тях.

Щом чуха, че външната врата се затвори, те избухнаха в смях.

— Дърта снобка! — изсъска Мадлен. После сниши глас и като обърна очи, каза: — Сигурно отива да снима филм.

— Не вярвам, че си имала намерение да я поканиш довечера! — отбеляза Мариан и започна да чисти разпиляното.

— В никакъв случай.

— Но всъщност ти си в състояние да спреш и непознати на улицата — каза Мариан, като я сръчка — и да ги поканиш.

— Ами че те бяха страхотни — поне niskият беше точно колкото теб.

— Търсиш си белята! — поклати глава Мариан.

Покритото със сняг лице на Мадлен изглеждаше даже още по-смешно, когато тя изви ъгълчетата на устата си и ококори очи.

— Просто ти правя услуга — възрази тя. — Какъв е смисълът да правим парти, ако няма да има някой, когото харесваш.

— Това значи — започна Мариан, докато вадеше ключовете си и отваряше вратата на апартамента на върха на мрачното стълбище, — че ще има някой, когото ти харесваш.

— Смяташ ли, че ще дойде? — попита Мадлен, като се изправи на крака и последва Мариан в тъмния апартамент.

Мариан се обърна и я изгледа с ирония.

— Не съм чувала досега мъж да ти е отказвал нещо.

Мадлен се прегърна с две ръце, замечтана, представяйки си възможността Пол О'Конъл да дойде на новогодишното им парти тази вечер. В продължение на седмици тя се опитваше да се запознае с него, но досега той все ѝ се изплъзваше.

— С какво ли ще дойде облечен? — започна да размишлява тя. — Тъкмо стана дума — ти какво ще си сложиш? В никакъв случай никакви такива стари боклуци, за които говорихме вчера. Това е маскарадна дреха, Мариан — промъкна се тя в антрето при братовчедка си. — Сега имаш възможност да се покажеш щура, привлекателна и дръзка!

Мариан изохка, когато Мадлен я боцна с пръсти от страни.

— На тебе ти върви да си дръзка — изсмя се тя. — Аз ще стоя на страни и ще наблюдавам как покоряваш всеки мъж, който се появи, а междувреме ще се чудя откъде да намерим пари, за да платим за всичко това.

Мадлен отметна глава и нададе вой от безсилие.

— Очаквам от теб промяна през Новата година, мадам. Трябва да престанеш да бъдеш разумна.

Мариан хвърли палтото си върху единствения изкорубен фотьойл.

— Вече го направих преди три години, когато се съгласих да дойдеш при мен в Бристол.

— Съгласи се, че хубаво си живеем тук. — Мадлен се завъртя към вратата и влезе в кухнята, за да остави покупките.

— Да, като си помисли човек — промърмори Мариан на себе си и огледа бедно мебелираната стая, а после се обърна към газовата камина.

Преместиха се в тази мансарда на „Клифтънс Уест Мол“ преди три месеца, след като Силия, майката на Мариан, им изпрати достатъчно пари, за да се върнат от Родос. Нямаха намерение да превърнат този гръцки остров в последна спирка от обиколката им из Европа, но след като пиляха безразборно в Париж и Рим, след като осъмваха в нощните заведения в Амстердам, Ница и Хамбург, похарчиха и последното пени от парите, които получиха от апартамента на „Стоукс Крофт“ — още нещо, което Силия беше финансирала. Мариан все още се чувстваше гузна, че изхарчи оскъдния капитал на майка си, особено като знаеше, че той идваше главно от застраховката, която Силия получи след смъртта на бащата на Мариан, загинал при пожар в хартиената фабрика в Девън. Същата година Мариан бе приета в Бристолския университет. Мадлен изживя толкова зле смъртта на чичо си, че Мариан за малко да се откаже от учението и да се върне в Девън, но Силия — горда до немай-къде от успеха на дъщеря си, се намеси и заяви, че ако Мадлен си намери работа в Бристол, би могла да замине при нея. Мариан беше доволна от това решение. Мадлен живееше при тях от осемгодишна възраст. Тогава Мариан беше на десет, така че двете бяха по-скоро сестри, отколкото братовчедки.

Когато пристигна при Мариан в Бристол, Мадлен беше навършила осемнайсет години и се бе превърнала в изключително красива жена. Изплъзнала се от будното око на Силия, при възможностите, които предлагаше такъв голям град като Бристол, който тя се чувстваше длъжна да покори, лудориите ѝ и репутацията ѝ скоро станаха легендарни. Състудентите на Мариан се отнасяха с неодобрение към нея, което прерасна в презрение особено когато Мадлен стана стриптийзьорка в нощен клуб отгатак „Блекбой Хил“. Там тя работи почти година с надеждата, че някой ще оцени таланта ѝ и ще я отведе в Лондон, но никой не го направи, затова тя напусна заведението и стана стриптийзьорка по поръчка.

Мадлен обичаше да се съблича. Нищо друго не ѝ доставяше толкова пълно удоволствие, както това да ѝ се възхищават, когато разкриваше тялото си с цвят на мед, дългите си крака и пълните си гърди. Това я възбуждаше много повече от секса, макар че редовно спеше с мъже, които понякога си харесваше в местната кръчма, но често го правеше с такива, които ѝ даваха дума, че ще ѝ помогнат да стане модел или актриса. Тя лекомислено им вярваше поради огромния си копнеж за слава, а после, когато те не изпълняваха обещанията си, налагаше се Мариан да бърше сълзите ѝ. Ако Мадлен беше достатъчно умна да се държи по начин, който би бил поне приемлив за обществото, ако не вярваше толкова твърдо, че сексуалността ѝ не бива само да се загатва, а да се демонстрира, тогава пътят ѝ към върха щеше да бъде сигурен. Но полите ѝ бяха твърде къси, блузите ѝ — с прекалено дълбоки деколтета, слагаше си много грим, гласът ѝ беше груб, а държанието — нахално. Но дори тези недостатъци не можеха да заличат ефекта от красивите ѝ виолетови очи, от плътните устни и от неповторимата фигура. Притежаваше чувственото лице на Бриджит Бардо и сладострастното тяло на Мерилин Монро — зашеметяваща комбинация, която ако попаднеше в способни ръце, би ѝ осигурила място на върха на славата. По всички стандарти красотата ѝ беше изключителна и тя си го знаеше.

Мариан беше свикнала с безсрамието на Мадлен. След като ѝ бяха пораснали гърдите, братовчедка ѝ ги показваше на всяко момче, готово да си плати, за да ги види. Но това, че Мариан беше свикнала с леконравието ѝ, не означаваше, че го одобрява. Отрицанието си обаче тя изразяваше само пред Мадлен и то когато бяха сами и много се оскърбяваше, ако някой друг направеше на братовчедка ѝ критична забележка. Така една вечер в заведението „Коронейшън Тер“ чу своя приятелка да нарича Мадлен най-обикновена проститутка и така се нахвърли върху момичето, че после с пълно право смяташе, че приятелите ѝ ще я изоставят. Но всъщност започнаха да се отнасят към нея с по-голям респект, като към човек, когото дотогава са смятали за затворен и свит, а той изведнъж се е проявил като буен и разпален. На Мариан ѝ беше забавно да наблюдава смаяното уважение, което проявяваха към нея, но дълбоко в себе си знаеше, че надали скоро пак щеше да избухне по този начин. Би могла да го направи единствено заради Мадлен.

Въпреки безкрайния поток от мъже в апартамента им на „Стоукс Крофт“ и буйните веселби, които продължаваха до ранните часове на неделните сутрини, Мариан успя да си вземе дипломата по философия. За да го отпразнуват, Мадлен предложи да продадат апартамента и да направят обиколка на Европа. Все още замаяна от успеха, Мариан захвърли свойствената си предпазливост и се съгласи. Върнаха се в Бристол четири месеца по-късно само със сто лири. Сумата използваша като капаро за наемане на едностайната мансарда.

Мадлен се върна на работа като стриптийзърка по поръчка, а Мариан си намери временно място като секретарка към агенцията „Сю Шепърд“ на Парк стрийт. Казваше си, че някой ден ще си помисли какво точно възнамерява да прави, но за момента единственото, което имаше значение, бе да печелят достатъчно, за да могат да си плащат сметките.

В осем часа те все още украсяваха жилището с гирлянди, което не бяха направили за Коледа, тъй като бяха я прекарвали в Девън със Силия, когато неочаквано няколко души от тайфата на Мадлен от винарната „Замъка“ се изсипаха, донесоха кашони с вино, тропети и сериентини. Музиката се носеше от касетофона, който Мариан бе купила на Мадлен за Коледа. Като се превиваше от смях заради абсурдните костюми на мъжете, Мадлен накара гостите да танцуват. Докато играеше рок и се въртеше сред тях, тя наблюдаваше отражението си в напуканото огледало над камината.

— Ще трябва да се върнете в „Замъка“ — каза им тя десетина минути по-късно. — Партието започва чак в девет, а освен това Мариан и аз още не сме готови.

Подаде на един от тях чек за виното, макар да знаеше, че той е без покритие. Мариан потрепери.

— Имаш ли нещо под роклята, Мади? — попита един от мъжете.

Мариан видя как Мадлен нацупи устни и го изгледа изпитателно с присвити очи. После прокара ръка през русата си коса и устните ѝ бавно се разтегнаха в усмивка.

— Нищо — отговори тя и ги избута през вратата.

Щом се обърна, Мариан вече я чакаше.

— Казах ти: никакви Еви! — извика тя. — Ако имаш намерение да се развяваш без дрехи, ще отменя партието.

— Хайде, не се заяждай. — Мадлен леко изприпка покрай нея и изчезна в спалнята. Мариан я последва.

— Нали няма да имаш нищо против да спиш на дивана, ако успея да хвана Пол О'Конъл? — каза Мадлен и се просна върху леглото.

— Как ще се облечеш? — настояваше Мариан.

— Изчакай и ще видиш. Няма да е като Ева — каза Мадлен, когато Мариан понечи да ѝ възрази. — А ти? Какъв е твоят костюм?

— Имай търпение и ще разбереш — отговори Мариан и се отдалечи да налее вино.

— Взех ти една перука от „Дингълс“ — каза ѝ Мадлен, когато тя се върна с чашите. — Да скриеш тази ужасна твоя коса.

— Очарователно от твоя страна — отвърна Мариан.

— Не те питам с какво си я платила, но можеш да си я навреш в задника. Коя първа ще се къпе?

— Ти беше вчера, значи днес е мой ред.

— Добре, но не изразходвай всичката топла вода, както обикновено — правиш извика Мариан след нея.

Два часа по-късно апартаментът се изпълни със странно облечени хора. От музиката стените се тресяха и множество крака се плъзгаха по протъркания кафяв килим. Мъгла от дим се виеше около затъмнените лампи, червено и бяло вино се лееше навсякъде, дори върху мебелите. Мариан стоеше в ъгъла до оскъдния бюфет, наблюдаваше движещата се тълпа, очите ѝ прескачаха от една физиономия към друга. Гирляндите бяха свалени от стените и навити около вратовете на присъстващите, тапи от шампанско гърмяха, чупеха се чаши. Мариан хапеше устни и се чудеше как ли щяха да платят за всички повреди.

Повечето гости бяха приятели на Мадлен — момичета от агенцията за стриптийзъорки по поръчка, стари и настоящи гаджета, както и редовните посетители на „Замъка“. Мариан си бе запазила връзка с някои от състудентите си, като книжния червей Роб и еманципираната Мери, и те бяха благоволили да посетят това декадентско парти, преди следващата седмица да отлетят до някоя неизвестна част на света. Бяха довели със себе си свои приятели от

Америка, пристигнали за коледните празници, и спорът в кухнята за достойнствата на будизма беше в пълен контраст на гърченията и щуротиите, които се разиграваха във всекидневната.

— Къде е тази Мадлен? — провикна се някой. — Да дойде и да поразгърси тяло.

— Защо, моето не е ли достатъчно добро? — отговори му една блондинка и се притисна към мъжа, маскиран като Мадона.

Нададоха се писъци и крясъци, когато момичето стисна изкуствените му гърди. Държейки бутилка с вино, Мариан със срамежлива усмивка тръгна сред тълпата да досипва чашите. Никой не ѝ обръщаше внимание, но тя нямаше нищо против, беше свикнала е това. Музиката се смени и Уитни Хюстън запя „Искам да танцувам с някого“.

— Извинявайте — каза Мариан на Антоний и Клеопатра, като се промъкна покрай тях и се измъкна в коридора. Когато понечи да отвори вратата на спалнята, тя се захлопна пред лицето ѝ.

— Мадлен! — извика тя. — Пусни ме да вляза!

Вратата се отвори малко и Мадлен подаде глава.

— Дойде ли вече? — После изразът ѝ се промени, виждайки костюма на Мариан. — Като каква, по дяволите, си се маскирала? Какво е това на главата ти?

— Готвачка съм — отвърна Мариан, нагласяйки бялото боне, което беше купила в магазина за стари дрехи.

— Господи! А тъкмо ти се славиш с голямо въображение! Както и да е, той пристигна ли?

Мариан завъртя очи.

— Още не. Слушай, а ако не дойде? Не можеш да стоиш тук цяла вечер. Всички питат за теб.

— Давам му още десет минути — заяви Мадлен, — след това ще се появя независимо дали е дошъл, или не.

— По-добре си облечи нещо — каза Мариан.

— О, я се разкарай — сръза я Мадлен, грабна бутилката с вино и затвори вратата, преди Мариан да успее да изрече още нещо. Мариан си проправи път до антрето, взе друга бутилка с вино и я отнесе в кухнята.

— Лейбъристката партия не е нищо повече от лайно, което тачъристите не могат да измият докрай — умуваше Рой. — За нас няма

надежди там, човече. Огромната язва — капитализмът, разяжда съзнанието и морала в тази страна. Съмнявам се дали Мери и аз ще се върнем някога от Тибет. Мариан, има ли още от тази противна течност?

Наклони дългото си сериозно лице настрани, докато Мариан му сипваше.

— Защо не дойдеш до Тибет с нас? — попита я той.

— Ти не си създадена за повърхностни неща в живота. Би трябвало да пишеш, казвал съм ти го стотици пъти. В тибетските планини ще можеш да се отдадеш на сериозни размишления, ще направиш обстоен анализ на душата си, ще си отговориш на хиляди въпроси.

— И сериозно ще вегетирам — отвърна Мариан и намигна на единия от американците. След като той не ѝ отвърна, тя се изчерви. — Извинявай — рече тя и се усмихна на Роб. — Какво да изследвам?

Той я изгледа. Болка се четеше в очите му.

— Защо съществува всичко, Мариан. Защо е слънцето, луната, звездите, защо живеем.

— Там ще се забавляваме ли? — поинтересува се тя.

Мълчаливите американци раздвижиха обутите си в римски сандали крака и изгледаха съчувствено Роб.

— Какво значи да се забавляваме? — намеси се Мери. — Можеш да напишеш цяла книга как наистина човек се забавлява. Като начало бих искала да ти кажа, че онова, което е забавление за един, за друг представлява огромна досада...

— На мен и това ми стига — каза Мариан.

— Точно така! — обяви Роб. — Само вземи хората тук тази вечер, Мариан. Те могат да станат обект на изследването ти. Напрегни се докрай, открий защо празноглавците предпочитат евтино вино, леснодостъпен секс и нови дрехи и това ги изпълва. Стигни до корените, Мариан, открий какво ги е привлякло към съвременната паяжина на Пенелопа. Постави под микроскоп покварата им...

— Дрън-дрън!

Гласът прозвуча весело и петимата едновременно обърнаха глави към вратата. В сърцето си Мариан усети странно усещане, а устата ѝ се разтегна в усмивка. Фигурата на Пол О'Конъл изпълни рамката на

вратата. Гъстата му руса коса беше в силен контраст с черните му вежди, а очите му преливаха от смях.

— На всяко парти ще се намерят и такива. — Подаде ръка на Мариан. — Пол О'Конъл — представи се той.

— Да, познах ви — смънка тя. — Радвам се, че успяхте да дойдете. Да ви закача ли палтото?

Той се съблече, но точно когато щеше да подаде палтото си, извърна се и рече:

— Не, недейте. Аз ще го закача отзад на вратата. И какво казвахте — покварата на живота да се сложи под микроскоп?

— Роб се опитваше да накара Мариан да стигне до дъното на упадъка на обществото — отговори Мери. — Да обясни губенето на време, несъстоятелността на твърдението на онези отгатък, че се забавляват. — По лекото потрепване на гласа ѝ си личеше, че присъствието на Пол О'Конъл ѝ бе въздействало толкова силно, колкото и на Мариан.

— Пубертетска реторика — кимна Пол.

— Точно обратното — възрази Роб, който се почувства не на място с дрехите си на строителен работник.

— Философски дебат между университетски дипломанти.

— От Бристол ли? — поинтересува се Пол. — Аз съм завършил „Кеймбридж“. Преди седем години.

— С какво се занимавате сега? — попита го Роб.

— Писател съм. А вие?

— Той ръководи изследването на мотивацията — изчурулика Мери, а после се изкикоти от промяната в израза на Пол.

— Какво пишете? — обърна се към него един от американците и стресна Мариан, която вече си мислеше дали те не са дали обет за вечно мълчание.

— Романи — отговори Пол.

Тъкмо тогава от съседната стая се чу истеричен смях, той изгледа язвително събеседниците си и тръгна натам.

Мариан измери с поглед високото тяло на Роб, облечено в работнически дрехи, и се засмя.

— Защо не се опиташ да се държиш нормално? — каза тя и последва Пол във всекидневната.

В центъра на стаята Мадлен поглъщаше жадно вниманието, породено от костюма ѝ. Мариан спря на прага, поклати глава и се усмихна — поне си беше сложила някаква дреха!

— Аз съм Марлен Дитрих — мъркаше Мадлен с акцент, който си бе въобразила, че е немски. С черните си обувки на висок ток тя се извисяваше над повечето присъстващи. Поглади ръце около ханша си, стегнат с корсет, отметна глава, вдигна дългия си тънък крак и го облегна на ръкохватката на дивана. — Кой ще ми запали цигарата? — попита тя и постави дълго черно цигаре между устните си, като огледа близкостоящите със замечтани, премрежени очи. Изникнаха няколко запалки, но маскираният като Лейди Една се оказа пръв и плъзна ръката си под черния ѝ жартуер. Мадлен издиша облак дим в лицето му.

— Истинско представление.

Мариан стрелна с очи Пол, но погледът му, както и на всички останали, беше прикован към Мадлен. Дори и Мадлен се наблюдаваше, докато крачеше бавно към огледалото. Тялото ѝ имаше един-единствен недостатък, който обаче тя смяташе, че е най-ценното ѝ качество — гърдите ѝ преливаха от сутиена и меката плът леко се поклащаше при движението ѝ. Докато Мариан сякаш се сливаше с тапетите. С дългата си рядка коса, с малките си очи и тънки устни тя беше толкова обикновена, колкото Мадлен беше красива. Пред хората, освен пред онези, които я познаваха, тя беше срамежлива, докато Мадлен бе самоуверена. Но тя не се дразнеше от факта, че никой не я забелязва, стигаше ѝ Мади да бъде около нея. Дори би се почувствала изключително неудобно, ако попаднеше в центъра на вниманието. Слава богу, че беше Мадлен, мислеше си тя, защото без нея животът ѝ щеше да бъде съвсем празен. Засмя се тихичко, като си представи какво би казал Роб на това. Тъй като музиката отново гръмна, тя се върна в кухнята. Мадлен танцуваше с един от шефовете си от агенцията. Отметнала глава назад, разперила ръце, тя въртеше задните си части в чувствения ритъм, който практикуваше почти всяка вечер. Шефът ѝ пошушна, че ще повиши заплатата ѝ, ако прекарат насаме няколко часа, а в отговор тя го изгледа с присвити очи и облиза устни като Мерилин Монро. Точно в този момент Мадлен забеляза Пол, застанал до коледната елха, да разговаря с нейната колежка и най-голяма съперница — Фелисити. Сърцето ѝ подскочи до небесата и тя

незабавно изостави шефа си. Само като гледаше Пол О'Конъл, тя изпитваше нещо, което не беше чувствала към никой друг мъж. Изпълнена с очакване, тя си проправи път сред множеството извиващи се тела. Безцеремонно събщи на Фелисити, че не е зле да изчисти червеното петно на костюма си, който представляваше мис Пиги, и ѝ се ухили, а Фелисити изсъска, че всъщност е Розовата пантера, и тръгна към банята.

Мадлен я проследи как се отдалечава, после обърна зноен поглед към Пол.

— Бях започнала да мисля, че няма да дойдете — каза тя и го стрелна с копнеж. — Нали знаете, че се налага да платите глоба, защото не сте костюмиран?

Той повдигна вежди и ѝ се усмихна разбиращо. Прихвана я, след като една лудееща двойка се блъсна в тях, а усмивката му стана поширока, понеже тя не направи опит да се отдръпне.

— Кажете ми каква е глобата и ще видим дали ще мога да я платя.

Преди да отговори, очите ѝ обходиха лицето му.

— Сигурна съм, че до края на вечерта ще измисля каква да бъде — измърка кокетно тя.

— Надявам се — рече той. — А сега ще ме извините, но трябва да поздравя един познат.

Не му убягна киселия ѝ поглед, когато я отстрани леко, но му бяха омръзнали жени, които сами му се навираха в ръцете.

Тя го видя отново едва когато започнаха да броят минутите до Новата година. Откри го в кухнята с Мариан и интелектуалците.

— Господи, цяла нощ ли ще се разправяте тук — обърна се намусено към Роб, който пушеше цигара с марихуана. — Хайде — подкани тя Мариан, — сега ще обявят Новата година.

Говореше силно и се опитваше да вдъхне малко оживление в заспалата атмосфера, хвана Пол и Мариан за ръце и ги повлече към всекидневната. Отмериша последните секунди и Новата година бе приветствана с гръмогласен вик. Мадлен веднага прегърна Пол и плъзна езика си в устата му. Той не я отблъсна, но и не ѝ отговори. Тя го пусна и целуна Мариан. Всички се хванаха за ръце и запяха весело в хор.

— Хайде, Джери! — извика Мадлен, когато пуснаха ръцете си.

Джери натисна кончето на касетофона и Мариан зарови лице в шепите си, щом чу мелодията. Парчето се наричаше „Стриптийзъорката“.

Незабавно направиха място и всички запляскаха с ръце в ритъм с музиката, докато Мадлен започна да сваля малкото дрехи, които имаше върху себе си. Мариан помисли, че братовчедка ѝ ще спре пред микроскопичното парче дантела, което носеше около ханша си, но при последните звуци на песента то също бе свалено. Пристъпвайки назад на високите си токове, Мадлен разпери ръце. Присъстващите я аплодираха.

Музиката премина в мека коледна мелодия. Мадлен се обърна да открие Пол. Лицето ѝ беше зачервено от възбуда. Зад нея стоеше Мариан и докато Мадлен обхождаше стаята с очи, братовчедка ѝ поклати глава.

— Отиде си — прошепна тя.

— Как така? Какво искаш да кажеш с това?

Мариан сви рамене.

— Просто каза, че си тръгва, и изчезна.

— Ти не се ли опита да го спреш?

— Как бих могла? Какво трябваше да му кажа? — Знаеше, че предстои гневно избухване, и за пръв път си отдъхна, когато две едри ръце обгърнаха Мадлен и притиснаха гърдите ѝ. Беше шефът ѝ.

— Мисля, че това е моят танц — каза той и дръпна Мадлен към средата на стаята.

Гостите се разотидоха към два часа, но настроението вече бе спаднало поради разочарованието на Мадлен и поради откритото неодобрение на Мариан от голотата ѝ. Мадлен щеше да се облече, но тъй като обвиняваше братовчедка си за това, че Пол си е тръгнал рано, искаше да я накара да страда.

Минаваше обяд, когато Мадлен най-последно се измъкна от леглото. Завари Мариан във всекидневната. Опитваше се да изчисти петната от червено вино върху Дамаската на дивана.

— Само си губиш времето — заяви Мадлен, отпусайки се на фотьойла. — Червено вино не се чисти. Пък и какво те интересува, след като мебелите не са наши.

Мариан се изправи и сложи ръце на пълните си хълбоци.

— Налагаше ли се да преспиш с този ужасен мъж? — попита тя. Мадлен я изгледа неодобрително и въздъхна.

— Ето че пак се започва.

— Е?

— Не! Не се налагаше, но добре, че го направих. Нали все се тревожиш как ще си плащаме сметките, сега ще повишат заплатата ми. Доволна ли си?

— Не ставай смешна! Разбира се, че не съм доволна.

— Нито пък аз, но не е в това работата, нали?

— Да знаеш колко мразя да постъпваш така необмислено. Знаеш ли какво чух някой да казва снощи? „Само й кажи, че познаваш фотограф, и краката й се отварят като вратата на пещерата на Али Баба.“ Всички ти се смеят, да знаеш.

— И какво от това? Нали не очакваш да ме е грижа за град, пълен с тъпанари? На мен ми се смеели, а на теб? Ти би трябвало да се срамуваш. На двайсет и две си и още си девствена. Затова престани да ми четеш конско и помни, че не съм единствената, която е използвала кредитните карти. Те са на твое име, затова се смятай щастлива, че все пак и аз нося по нещичко. А ти какво правиш? Сигурно пак си купила билет от томболата. Или този път си попълнила футболно тото?

— Подигравай ми се ти, но поне не се държа като уличница.

— Може, но ти непрекъснато затъваш в дългове и очакваш аз да ги плащам. Е, ще ти кажа, че съвсем скоро ще изляза оттук и тогава да видим как ще се справяш без уличницата.

Завъртя се и се втурна към спалнята.

Мариан тръгна след нея.

— Чуй, извинявай — каза тя. — Не трябваше да те наричам така. Но...

— Никакво „но“! Махай се! Ненавиждам проклетата ти самоувереност.

Мариан гледеше безпомощно как Мадлен се пени.

— Нали ти си образованата? — сряза я Мадлен заядливо. — И какво, по дяволите, си постигнала? Доколкото виждам, не е кой знае какво много. Добре поне, че се научи да пишеш на машина. И тези твои досадни задници, които наричаш приятели.

— Роб ми предложи билет до Тибет — каза й Мариан.

— Ами отивай! Хайде, върви, да видим дали ще ми мигне окото. Нямам нужда от теб. — Грабна една четка и започна яростно да реши косата си.

Сърцето на Мариан се сви от обидните думи на братовчедка ѝ.

— Да, знам — изрече тихо. — Но аз имам нужда от теб.

Мадлен се отпусна върху един стол и се разплака.

— Извинявай — изхълца тя. — Такава крава съм! Не си виновна, че той си отиде. Защо не остана, Мариан? Защо не ме харесва? Защо никой не ме иска?

Мариан се приближи до нея и я прегърна.

— Аз те искам, Мадли. Знам, че не е същото, но не бива да мислиш, че никой не те обича, защото не е вярно. Ти си най-известната сред тайфата ти. — Усмихна се. — Всъщност мен никой не ме иска, но не плача, нали? Докато сме заедно, ще бъда щастлива.

— О, Мариан. Теб обичам най-много на света. Само че искам да си имам приятел. Истински, а не като тези идиоти, които само ме използват. Ако си имах някой толкова умен и хубав като Пол О'Конъл, знаеш, че щях да съм друга.

— И това ще стане — увери я Мариан. — Само почакай и ще видиш. Ще станеш много по-известна, отколкото даже мечтаеш.

Мадлен ѝ се усмихна през сълзи.

— Наистина ли така мислиш?

— Сигурна съм.

— Нали няма да тръгнеш за Тибет, а?

Мариан тържествено поклати глава.

— Не смятам, че бих понесла толкова голямо забавление.

Мадлен се усмихна, после погали Мариан по бузата.

— Петстотин хиляди лири — изрече тя.

Поемайки намека за любимата им игра, Мариан каза:

— Яхта в Южна Франция с едри мускулести мъже, които да обслужват всичките ти желания.

— И някой кокалест дребен умник за теб.

Мариан се намръщи при това допълнение.

— Много фотографии и телевизионни камери те очакват на пристанището, защото известната Мадлен Дийкън ще пристигне всяка минута.

— И апартамент в Кан?

Мариан поклати глава.

— Вила в Монако. И още една в Тоскана. Шофьор, готвач и иконом. И Пол О'Конъл, който се моли на вратата да го приемеш.

— Да го приема ли?

— Още не знам. Но онова, в което съм сигурна, е, че видяхме сметката на повече от петстотин хиляди лири само в няколко кратки изречения. Какво ще кажеш да похарчим последните останали десет лири, като отидем във „Винения бар“?

Докато се обличаха, а Мадлен бърбеше за партито предишната вечер, Мариан я слушаше с едно ухо. Предложението на Роб за Тибет ни най-малко не ѝ се нравеше, но то я накара да се замисли върху вероятността един ден тя и Мадлен да тръгнат по различни пътища. Мадлен щеше да стане звезда — в това беше сигурна. Щеше да се появява на трета страница на вестник „Сън“ — сегашната ѝ амбиция, и най-накрая Пол О'Конъл щеше да се предаде, защото няма мъж, който би устоял на Мадлен. Така че когато дойде моментът, Мариан знаеше, че ще трябва да се раздели с нея. Тази мисъл я ужасяваше. Макар че Мадлен беше две години по-малка от нея, откакто се помнеше, Мариан живееше в нейната сянка. Сега ѝ беше съвсем ясно, че без Мадлен тя трябваше да живее с горчивата истина какво представлява в действителност — грозна, скучна и най-лошото — страхлива.

Първата седмица на Новата година Мадлен беше много заета със сбирки във фирми и ресторанти из Бристол по случай Нова година. По това време на годината тя се радваше на работата си, тъй като страстите се разгаряха и валяха щедри бакшиши.

Но тази вечер бе особено възбудена, тъй като веднага след като направи стриптийз на полицайка в един ресторант за спагети, трябваше да отиде в местната телевизия и да направи френски стриптийз за рождения ден на някого си.

Целият ѝ престой в заведението беше половин час. Шофьорът ѝ я чакаше отвън. Мадлен се преоблече в колата с черна пола, сложи си сутиен с банели, тясна тениска и шалче на точки. Черните чорапи и жартиерите останаха от облеклото на полицайката.

Мъж на име Джими чакаше Мадлен в студийния комплекс и я заведе в барчето — малко, но препълнено с хора помещение във формата на буквата Г, където рожденикът седеше до прозореца, заобиколен от особено шумна група. Мадлен подаде палтото си на Джими и докато носеше касетофона си към бара, огледа се дали сред присъстващите няма да открие някой известен човек. Не я интересуваха артисти, тя търсеше продуценти и режисьори.

Джими плесна с ръце и се възцари тишина. Когато всички глави се обърнаха, за да погледнат Мадлен, спареният и задимен въздух като че се изпълни с очакване. Както винаги, напрежението я стимулира и тя съжали, че правилата ѝ забраняваха да свали още нещо, освен сутиена си. Бузите ѝ се бяха зачервили от виното, което изпи в ресторанта за спагети. Като нахлупи баретата си, тя прекара език по пълните си устни и бавно обходи с очи лицата едно след друго. Беше сигурна, че нейният Свенгали^[2] е тук някъде, в тази зала.

— Невероятна е — чу да прошепва някой зад гърба ѝ. Тя вирна брадичка и разтърси рамене, сякаш някой я беше погалил по гърба.

Преди да пусне музиката, Мадлен прочете краткото стихотворение, което шефът ѝ беше измислил, спря, когато всички започнаха да се смеят, и отговори безсрамно на жадните погледи на рожденика Стив. После му подаде листчето, натисна копчето на касетофона и съблазнителната мелодия на „Je t'aime“ изпълни бара.

Всички присъстващи се вкамениха като омагьосани, когато Мадлен поклати бедра, плъзна елегантните си дълги пръсти около гърдите си и бавно свали ципа на полата. Мъжете стиснаха чашите си, когато тя прескочи полата си и тогава излязоха на показ края на чорапите ѝ, жартиерите и малките пликчета. Хвана ластиците с пръсти, дръпна ги нагоре и се завъртя, за да покаже почти голите си задни части. Потанцува още малко и на точно определен такт от музиката свали баретата, хвърли я към публиката, после вдигна тениската над главата си и също я запрати към залата. Обърна се към Стив, облегна се с ръце на масата пред него и завъртя ханш. Лицето му стана аленочервено — гърдите ѝ преливаха от сутиена. Тя мушна средния си пръст в цепката, а после го пъкна в устата си и го засмука. Чуваше се тежкото дишане на певицата, което се сливаше с това на присъстващите. Мадлен седна на един стол, вдигна тънкия си крак върху масата, отпусна глава назад, а гърдите ѝ се вдигаха и спадаха от

учестеното ѝ дишане. Ръцете ѝ се плъзнаха по тялото, тя изви нагоре гръб и когато песента стигна до кулминацията, разкопча сутиена си и го пусна на пода. Общото ахване приличаше на стенание. Развълнувана от силата, с която възбудата на мъжете винаги я изпълваше, тя пое едрите си гърди в ръце и закрачи бавно към Стив. Застана над него, поклати бедра и изпъчи гърдите си. В съзнанието ѝ нямаше нищо друго, освен чистия екстаз от онова, което правеше. Искаше ѝ се музиката да не спира. Най-накрая мелодията свърши и тя седна в скута му.

— По дяволите! — чу как някой прошепна в тишината, после изведнъж залата гръмна от аплодисменти. Засмя се, упоена от собственото си представление. Зърната на гърдите ѝ започнаха да туптят и за малко да се разтопи, когато Стив ги стисна с пръсти. Всички се засмяха.

Барманът ѝ донесе чаша, а Стив мръдна, за да ѝ направи място да седне между него и един друг мъж. Около масата им бързо се събра цяла тълпа. Мадлен се разтопи от вниманието, разтърси коса над раменете си и стрелна мъжете с блестящите си виолетови очи.

— Е, кой от вас е директор? — попита тя, когато вече беше на половината на втората си чаша вино. — Хайде, няма ли кой да ме направи известна?

— Ето, Стив е продуцент — подметна един от насъбралите се. — Това харесва ли ти?

Мадлен облеци очи и се обърна към Стив.

— Сериозно? — попита тя.

Той кимна, а малките му зелени очички шареха между гърдите и лицето ѝ. Кестенявата му коса беше сресана на път, по зачервените му бузи личаха белези от шарка, беше небръснат.

— Беше дълъг ден — обясни той и прокара ръка по брадата си, когато забеляза, че тя го гледа недоверчиво.

Някой допълни чашата ѝ и тя отпи, преди да продължи:

— Знаеш ли, винаги съм искала да стана актриса. Или модел. Смяташ ли, че имам талант?

— Разбира се, че имаш — изломоти той, докато пиеше бирата си. — Имаш точно...

— У теб има голям потенциал — прекъсна го един мъж от другата му страна. — Следващата седмица ще правим проби за ново

представление и може да се намери място и за теб.

— Наистина ли? — ахна Мадлен. — Да не се шегуваш? Смяташ ли, че бих могла да получа роля? Каква е тя?

— Точно в момента търсим стриптийзьорка. Можеш ли да играеш? — каза Стив, като схвана накъде бие колегата му.

— Хайде, Мади, време е да си вървиш. — Мадлен вдигна очи и видя, че Стюарт, шофьорът ѝ, се е изправил над нея.

— О, още не — изохка тя. — Седни, пийни нещо. Тази вечер нямаме други участия, така че се отпусни.

— Ние ще я отведем вкъщи, приятелче.

В отговор Стюарт поклати глава.

— Не, тя е с мен.

Знаеше, че ще си има големи разправии с шефа, ако не я изведе, но му бе известно и колко решителна може да бъде Мадлен. Той изохка наум, когато тя се изправи и прошепна на ухото му:

— Няма да те издам — и се изкикоти, защото някой я опипа по задника. — Всички ще знаят, че след телевизията си ме закарал направо вкъщи. Хайде, не ми разваляй случая — този с червената коса е продуцент!

Стюарт обърна очи.

— Да не би да си падаш по него? — попита я той, но Мадлен вече не го слушаше.

— Разбира се, че оставам — увери тя Стив и приятелите му. После се обърна отново към Стюарт: — Върви си — изсъска му тя. — Ако искаш, ще ти позвъня, когато се прибера, за да си сигурен, че съм вкъщи на безопасно място.

— Добре — отвърна той, погледна заплашително мъжете около нея и си тръгна.

Мадлен допи виното си и се заслуша с жаден интерес, докато Стив ѝ разказваше за телевизията — за дългите часове усилен труд, за актрисите, които нямат сили да издържат на напрежението.

— Свят, пълен с трудности — каза той, — но ще трябва да го приемеш.

— Смяташ ли? — запитва го тя.

— Определено. Изненадан съм, че никой не те е грабнал досега. Каква находка, а, Джон? — обърна се той към колегата си, който поклати одобрително глава.

— Джон ще бъде режисьорът на това представление — уведоми я Стив, — така че на твоето място бих се държал особено любезно с него.

Мадлен се отмести и хвърли на Джон най-омайната си усмивка.

Но в този момент се втрещи, защото полата, тениската, сутиенът и баретата ѝ полетяха право към лицето ѝ.

Вдигна очи и видя пред себе си една жена. Независимо от презрението, което излъчваха очите ѝ, Мадлен не можа да не забележи колко поразително красива беше тя. Висока и слаба, небрежно-елегантна, за което Мадлен би могла само да си мечтае. Кестенявата ѝ коса, луничките и розовите устни бяха само допълнение към безупречния ѝ шик.

— Май са ваши — сряза я жената. — Такива като вас създават лошо име на жените. — Погледът ѝ се плъзна покрай мъжете от двете страни на Мадлен. — Не ви ли е срам? — укори ги тя. После се обърна и излезе от бара.

— Коя, по дяволите, е тая? — попита Мадлен и се обърна към Стив, който като че малко бе изтрезнял.

— Стефани Райдър — отговори той. — Една надута продуцентка от Лондон.

Мадлен погледна смаяно към вратата. Никога не ѝ бе хрумвало, че продуценти могат да бъдат и жени и че те могат да се държат по този начин. Отново се обърна към Стив, който се притесняваше, че появата на Стефани Райдър можеше да развали вечерта им.

— Не ѝ обръщай внимание — каза той. — Тя просто ревнува.

Тези думи помогнаха на Мадлен да се съвземе.

— Глупава дърта крава — отсече тя, но го каза някак насила и макар че отпи голяма глътка от виното, за да възстанови самоувереността си, някак си настроението ѝ бе вече скършено.

— Вие да не би да ме метнахте, че сте продуцент и директор? — запита тя ухажорите си по пътя към дома, докато Джон заобикаляше триъгълника „Клифтън“ и се понесе нагоре по улицата.

— Обади ни се утре в студиото — обади се Стив и се обърна да я изгледа. — Ще ти уредим прослушване.

Мадлен не беше напълно убедена в думите им, но каквито и да бяха двамата мъже, явно работеха в телевизията, така че биха могли да ѝ помогнат.

— Разбира се — вметна Джон, — има още много момичета, които трябва да прослушаме, така че не можем да ти обещаем нищо.

Лицето на Мадлен помръкна.

— Обаче има и други начини да прескочиш бариерата — каза Стив. — Нещо, което можеш да направиш, за да си осигуриш ролята.

— Какво например? — поинтересува се Мадлен.

Стив и Джон се спогледаха, а после Джон ѝ отговори:

— Чувала ли си за Ложето за разпределяне на роли?

Мадлен поклати глава.

— Не. Какво е това?

Стив ококори очи от изумление.

— Ще ти кажа, понеже ти разнообрази рождения ми ден и смятам, че заслужаваш някакво предимство. Какво ще кажеш, Джон?

Джон кимна.

— Кажй й.

— Ще ни поканиш на кафе и ние ще ти обясним какво е Ложето за разпределяне на роли. Така ще се окажеш с няколко глави пред другите момичета.

Тази вечер Мадлен бе сама, тъй като Мариан беше отишла в Девън, за да моли майка си за пари.

„Отсъствието на Мариан е добре дошло“, помисли си тя, когато на другата сутрин се събуди с тежък махмурлук — Мариан направо би полудяла, ако разбере, че бе спала с двама мъже за една нощ.

Но когато два дни по-късно Мариан се върна с достатъчно пари, за да си платят наема, Мадлен беше толкова нещастна от развоя на нещата в телевизията, че не представляваше никаква трудност да се изкопчи от нея какво се бе случило. Мадлен бе научила, че Стив и Джон са реквизитори. Беше се уверила, че нямаше да помогнат на кариерата ѝ, тъй като бяха заминали за три месеца на снимки.

Мариан сполучливо прикри раздразнението си, макар че не ѝ спести лекцията, но тъй като и по-рано Мадлен беше чувала подобни наставления, не ѝ обърна голямо внимание. След като се наговори и по този начин се разтовари, тя определено се почувства по-добре, а Стефани Райдър — истинската причина за нещастията ѝ, бе наречена просто една писклива стара мома и вече бе забравена.

— Тази вечер свършвам по-рано — каза в петък Мадлен. Пробваше ново розово червило и се мъчеше да си представи как ли би изглеждала с лунички. — Хайде да се срещнем в „Замъка“, Мариан. Всички ще бъдат там.

— Няма да стане — отговори Мариан. Беше седнала пред очуканата маса с купчина сметки пред себе си и плик, който съдържаха петдесет и пет лири — всичко, което беше получила през седмицата.

— Хайде, стига — настоя Мадлен. — Остави това, така само още повече ще се натъжиш. Хайде да отидем и да се напием, а сметките, както и мъжете, да вървят по дяволите.

Думите ѝ накараха Мариан да се реши. Щом Мадлен възнамеряваше да се напие, тогава по-добре да бъде около нея, за да е сигурна, че нищо няма да ѝ се случи.

В девет часа я чакаше пред винарната. Няколко от приятелите на Мадлен минаха покрай нея и влязоха, но никой не я заговори — дори не я забелязаха. Най-после в девет и петнайсет Мадлен се появи по джинси и дантелена блуза, която Мариан не беше виждала.

— Преди да кажеш каквото и да било, взех я на заем от Джеки — излъга Мадлен. — Какво правиш тук отвън? Защо не влезе вътре да чакаш, всички са вътре — каза тя, поглеждайки пред стъклото.

Мариан не ѝ отговори, но последва мрачно Мадлен. Тъй като не гледаше къде върви, тя се блъсна в Мадлен и като вдигна очи, разбра защо бе спряла братовчедка ѝ. Пол О'Конъл беше застанал пред тях. Мариан се изуми, че Мадлен навири нос и продължи да върви. Мариан погледна извинително Пол, а той се ухили. Белите му равни зъби и втренченият му поглед обърнаха сърцето ѝ наопаки.

— Как сте? — обърна се той към нея. — Как продължи партито, след като си тръгнах?

Мариан сви рамене, а бузите ѝ пламнаха.

— Ами не беше лошо — смънка тя. — Разотидоха се към два.

— Приятелите ви вече заминаха ли за Тибет?

— Вчера.

Той кимна.

— Значи решихте, че компанията на ламите не е за вас?

Тя се усмихна на сериозната му физиономия. Пол се засмя. Тя отново сви рамене и тръгна след Мадлен.

— Какво каза? — поиска да узнае Мадлен.

— Попита за партито.

— Задник такъв! — Мадлен го стрелна ядно. — Каза ли нещо за мен?

Мариан поклати глава.

— А ти защо го подмина така?

— Защото го заслужава. Освен това вече знае, че не ме интересува, и се обзалагам, че ще ми обърне внимание. Стой и гледай.

Мадлен замълча. Преценката на Мадлен за човешките характери не беше най-силната ѝ черта.

Но за голяма изненада на Мариан, когато следващият понеделник телефонът звънна, беше Пол.

— Утре вечер в музея има лекция за италианския Ренесанс — съобщи той. — Мислех си дали бихте могли да дойдете.

Мариан замръзна, погледна слушалката, сякаш тя ѝ играеше някакви номера. С болка от разочарованието, тя се досети, че той я е сбъркал с Мадлен.

— Мариан е на телефона — каза тя и вече почти се смееше, като си представи Мадлен на такава лекция, макар че за Пол О'Конъл би се прежалила. — Сигурно ме бъркате с Мадлен — високата, с русата коса. Тя ще се върне всеки момент. Излезе за малко...

— Знам с кого говоря — прекъсна я той — и каня вас, ако, разбира се, искате да дойдете на лекцията.

Мариан отново погледна слушалката.

— Да, би било много хубаво — каза тя, но едва изговаряше думите. Всичко в нея се бе преобърнало.

— Добре. Началото е в седем. Да дойда ли да ви взема?

— Не! Няма нужда, ще се видим пред музея.

— Окей. До утре.

Когато Мадлен се прибра след десет минути, Мариан все още беше развълнувана. За щастие, Мадлен се бе зачела в една статия, ядеше шоколад и дори подаде на Мариан да си отчупи. Мариан поклати глава и влезе в банята.

Половин час стоя пред огледалото. Беше тъй изумена, че стоеше като парализирана. Естествено тази покана нищо не означава, просто беше приятелски жест. Беше само покана за лекция. Но защо канеше именно нея? Нямаше да се намери жена в Бристол, която да не е готова

да продаде и душата си за една вечер с Пол О'Конъл. Вече си представяше изумлението по лицата на всички, когато открият, че Мариан Дийкън, скучната, трътлеста братовчедка на Мадлен Дийкън, има среща с Пол О'Конъл. Изведнъж се разсмя. Защо трябваше да я е грижа какво мислят приятелите на Мадлен? Може да е досадна и пълна, но скоро ще я видят в друга светлина, ако наистина започне да излиза с Пол О'Конъл.

Очите ѝ престанаха да блуждаят и тя погледна лицето си в огледалото. Стори ѝ се, че замечтаният израз ѝ придаваше вид на пор. Стисна ужасена устни. Приятелка на Пол О'Конъл! Звучеше ѝ като вълшебна приказка. Все пак няма нищо лошо в това веднъж да отпусне въображението си, освен това реалността скоро щеше да сложи в ред нещата. Вдигна рядката си провиснала коса високо на главата, както правеше Мадлен. Резултатът беше толкова абсурден, че избухна в смях. Лицето ѝ беше твърде тясно, ханшът ѝ — твърде широк, а гърдите ѝ — толкова малки, че нямаше защо да ги споменава. И въпреки това именно нея бе поканил и сега тя трябваше само да реши с какво да се облече. Със сигурност сред старите ѝ дрехи не би се намерило нищо, затова трябваше да купи някоя нова дрешка. Вече бе прехвърлила лимита на кредитната си карта, но имаше петдесет лири встъпителна вноска, така че щеше да ги използва.

През следващите двацет и четири часа няколко пъти се опита да съобщи новината на Мадлен, но думите никак не ѝ идваха. Когато се облече в банята, взе палтото със себе си, за да скрие новата пола и блуза, купени, на януарската разпродажба на С&А. Щом стана време да тръгва, тя погледна към преддверието и видя, че Мадлен лакира ноктите си във всекидневната и гледа новините по местната телевизионна станция. Мариан ѝ извика, че излиза и ще се забави, тогава Мадлен стана и отиде при нея в антрето.

— Къде отиваш? — попита тя, забелязвайки червило на устните на Мариан.

— На една лекция в музея — отвърна весело Мариан.

Мадлен направи физиономия.

— Мислех да идем на кино — каза тя. — Дават „Бяло зло“. Нали го харесваш?

Мариан кимна.

— Зарежи лекцията. Мисля, че си чула такива предостатъчно през живота си.

— Всъщност имам среща.

Изведнъж Мадлен прикова цялото си внимание върху нея.

— Така ли? С кого? — попита тя.

Мариан я погледна безпомощно, после се изчерви. Мадлен се разсмя.

— С мъж, нали? Затова така си се издокарала. — Леко подскочи от възмущение. — Мариан! Ти имаш среща! Потайница такава! Защо не ми каза? Хайде, кажи с кого?

Мариан разбра, че не може да се измъкне, налагаше се да ѝ го каже направо.

— С Пол О'Конъл — изрече тя с равен глас и смаяно видя как смехът угасна на устните на Мадлен, а лицето ѝ се изкриви в кисела физиономия.

— Не е толкова смешно — отбеляза Мадлен. — Щом не искаш да ми довериш с кого, можеш да ми кажеш да си гледам работата. — Завъртя се и се втурна обратно във всекидневната.

Мариан я изчака да седне, после отиде и застана пред нея.

— Мади — започна тихо, — това е само лекция. Аз не бих ти се присмяла по този начин, знаеш, че не бих го направила. Някой се е отказал да отиде с него и той ме покани на негово място. — Така наистина си обясняваше тя нещата. — Но ако това те разстройва, няма да отида.

Мадлен вдигна поглед към нея — очите и бяха изцъклени, а устните — свити.

— Кога успя да го уредиш?

Мариан се стегна.

— Той позвъни вчера следобед, докато ти беше по магазините.

— Обадил се вчера, а ми казваш едва сега. Той разбра ли, че говори с теб? Искам да кажа дали не е разменил имената ни и като отидеш тази вечер, да падне от изумление, а?

Мариан се обърна и тръгна към вратата.

— Не знам кога ще се върна — каза тя, — затова не ме чакай.

Затвори вратата със свит стомах, а сърцето ѝ щеше да се пръсне. Едва стигна до „Виктория Румс“. Тогава за малко да се обърне и да се върне, но някак си се насили да продължи.

Когато пристигна в музея, той беше вече там, скрит под козирката от дъжда, който току-що бе завалил.

— Здравейте — поздрави Мариан срамежливо. — Нали не съм закъсняла?

— Не. — Той се усмихна, а сърцето ѝ направи акробатичен скок. — Просто пристигнах по-рано, отколкото очаквах. Ще влезем ли? Запазил съм хубави места отпред.

Двучасовата лекция за Мариан мина като в мъгла, в която се мяркаха Рафаел, Тициан, Леонардо да Винчи и независимо колко обстойно лекторът обясняваше за цветовете, на нея всичко ѝ изглеждаше розово. Няколко пъти се ядоса на собствената си сантименталност, изпъваше гръб и се опитваше да съсредоточи вниманието си, но всичко се оказа безрезултатно.

— Наблизо има кафене — каза Пол, когато лекцията свърши и малката тълпа ги избути на улицата. — Ако не бързате, бихме могли да изпием по едно кафе, а вие да споделите вашата представа за Ренесанса, както и впечатленията си от лекцията на стария Джъд.

Мариан изтръпна. Боеше се, че не си спомня и дума от лекцията. Пък и можеше ли спокойно да изрази мислите си пред мъж като него? Беше толкова объркана, че чувстваше как затъва в собственото си безразсъдство. Въобще не биваше да идва.

Схващайки ситуацията идеално, Пол я хвана под ръка и я поведе по улицата. Шегуваше се за лекцията, разказа ѝ истории за Микеланджело и Ботичели и я порази с познанията си за Медичите. Стараеше се да не я постави в положение да му отговаря с повече от усмивка или въпрос, защото усети, че в момента тя се стеснява и не би могла да изрази мнението си. Няколкото пъти, когато я беше виждал, обикновено в „Замъка“ с братовчедка ѝ и нейните приятели, тя винаги стоеше настрани и много усърдно се опитваше да не даде вид, че ѝ е скучно, но невинаги успяваше. Първо ясните ѝ интелигентни очи бяха привлекли вниманието му, макар че навремето само я бе мярнал. Мадлен не знаеше, че тъкмо интересът ѝ към него предизвика неговия към Мариан. Момичета като Мадлен с лопата да ги ринеш — може би не толкова красиви и не толкова суетни, но всички те бяха предсказуеми, празноглави и общо взето твърде обикновени. Ако Мадлен не беше демонстрирала интереса си към него тъй очевиден, той не би обърнал никакво внимание на Мариан. Но на Пол не му

убягна смущението ѝ в случаите, когато Мадлен флиртуваше с него, а беше забелязал и безплодните ѝ опити да участва в безсъдържателните разговори на компанията и в просташкия им смях.

Тъкмо заради Мариан отиде на новогодишното парти — у нея беше усетил нещо различно, необикновено. Никога не беше имал нищо общо с някое толкова невзрачно момиче, но видът не беше от значение за него. За него интерес представляваха умът ѝ и игривото ѝ чувство за хумор, което беше усетил в новогодишната нощ. Възхищаваше се на скромността ѝ, макар и да бе прекалена, на явната ѝ любов към Мадлен, а също и на начина, по който тъй незабелязано се опитваше да я закриля. Всичко това го очароваше. Чувстваше, че би могъл да я използва като прототип, чийто характер да изследва и да опише в роман, стига да се окажеше, че се поддава на влияние. Ако ли не, тогава известно време би могъл да преживее с нея нещо по-различно.

Един час по-късно, седнали край бара, той каза:

— Сега е ваш ред. Знаете всичко за мен, а самата вие не сте много разговорлива.

Мариан се засмя, защото се канеше да каже същото.

— Не съм посещавала „Хароу“^[3] като някои. — Стрелна го с поглед и той ѝ намигна. — Нито пък съм от север. Никога не съм пътувала с Конкорд, не съм писала книга, нито пък съм танцувала боса с принца на Уелс.

— Някой да е споменавал принца на Уелс?

— Аз.

Той се засмя.

— Какво сте учили?

— Завърших философия, но въобще не знам какво ще правя с дипломата си. Научих се да пиша на машина, но и това не ми помага да си намеря работа. Събират се толкова сметки, колкото пъпки излизат на тийнейджърите, и освен вълнението и разнообразието от някоя лекция, животът ми е съвсем скучен. Струва ми се, че някой ден направо ще изчезна заедно с една огромна прозявка.

Надяваше се, че Пол отново ще се засмее, но той ѝ рече сериозно:

— Е, не е чак толкова лошо, нали? Искам да кажа, че с братовчедка като Мадлен животът поне е по-интересен.

— Вярно е — съгласи се Мариан. — Но се чувствам малко като аутсайдер, който взема нещата много навътре. Сигурно сте забелязали това. Понякога си мисля, че е безхарактерно да живея чрез Мадлен, но се страхувам, че съм прекалено затворена, за да живея сама. Хората не се трупат пред вратата ми и не ме молят да си поприказваме, нито пък настояват да отида на някое парти, както става с Мадлен. Да, с Мадлен животът е по-вълнуващ, това е факт. Не мога да си представя да живея без нея. Но някой ден всичко ще се промени и ще бъда принудена да взема някои решения за себе си. Да ви кажа право, боя се от този момент, тъй като по начало нямам представа с какво бих искала да се занимавам, но ще мисля за това, когато му дойде времето. Дотогава Мадлен и кариерата ѝ трябва да бъдат на първо място.

Спря, внезапно замаяна от факта, че е говорила толкова дълго.

— Защо да трябва? — попита той. Когато Мариан само го погледна, той продължи: — Струва ми се, че братовчедка ви е способна сама да се грижи за себе си.

— Точно тук грешите. Но някога и това ще стане.

— А вие? Вие в състояние ли сте да се грижите за себе си?

Мариан се засмя.

— Съмнявам се. Но докато Мадлен не постигне мечтата си, не мога да мисля за нищо друго. Лошото е, че съм слаба и страхлива, и ако не е тя, въобще няма да имам приятели. Особено сега, след като Роб и Мери заминаха за Тибет.

— Защо казвате, че сте слаба и страхлива?

— Много просто — усмихна се тя. — Защото съм такава. Не се гордея с това, но когато човек знае какво може и какво не, осъзнава недостатъците си, дори до известна степен може да ги преодолява. Не смятате ли така?

Той кимна замислен. И двамата замълчаха. Мариан усети, че стомахът ѝ се сви и ѝ прилоша от смущение. Не можеше да разбере защо му говори за всичко това. По-рано на никого не беше доверявала най-съкровените си чувства. Той сигурно се е изумил и отвратил от онова, което му разказа. Ръката ѝ потрепери, когато бутна настрани кафето, чашката подскочи, но той успя да я хване.

— Да, сигурно сте права. Добре е, че си давате сметка за недостатъците си — каза той, а черните му очи като че я пронизаха. — Това би могло да ви помогне да ги преодолеете. Но грешите, че ги

познавате. Вие не сте страхливка, Мариан, нито пък сте слаба. Вие просто се страхувате да останете сама, чувствате се гузна от това, че изпитвате нужда да обичате някого. Ако това е недостатък, то той е разпространен сред цялата човешка раса. Разкажете ми за приятелите си.

Мариан застина и бързо дръпна ръката си. Не го гледаше в лицето, докато му отговаряше, а се беше втренчила в минавачите навън, без дори да ги вижда.

— Никога не съм имала приятел — отговори тя откровено и леко тръсна глава. — Моля, не се правете на изненадан — напълно осъзнавам външния си вид.

— Вие май наистина не се харесвате много, а? — изсмя се Пол. — Ще ви издам една тайна. Аз ви харесвам.

Сивите очи на Мариан се разшириха и докато се взираше в красивото му лице, помещението като че се завъртя преде очите ѝ. Изведнъж ѝ призля.

— Всъщност защо вдигате толкова шум около Мадлен? — попита той. — Истината.

Тя преглътна с трудност, опитвайки се да се съвземе.

— Истината е точно тази, която току-що ви казах.

— Аха — поклати глава той. — Има още нещо, което се е случило в миналото.

— Какво ви кара да мислите така?

— Защото се явявате като нейна закрилница. Знаете слабостите ѝ по-добре от всеки друг, ясно ви е, че тя не би могла да се мери с вас по интелигентност, вътрешно ненавиждате ексхибиционизма ѝ и все пак я търпите. Защо?

Изразът на Мариан стана твърд.

— Защото родителите ѝ — моят чичо ѝ леля, я изоставиха, когато беше само на осем години. Заминаха за Америка ѝ обещаха, че ще се върнат, но това не стана. А когато Мади стана на десет, те загинаха в самолетна катастрофа. Тя никога не е показвала, че страда, и тъкмо затова майка ми и аз толкова треперим над нея. Също и баща ми, докато беше жив. Не бива да съдите Мадлен твърде строго. Може да ви изглежда лекомислена и капризна, но и тя има чувства като всеки от нас и притежава най-щедрата душа, която познавам.

— И вероятно най-егоистичната. Моля ви, не ме гледайте така. Вярно е — тя изсмуква всяка капчица самоуважение от вас, а вие не го усещате.

— Не е истина — разгорещено отвърна Мариан. — Аз участвам във всичко, което тя върши. Освен това не би трябвало да съдите за хора, който не познавате, и за ситуации, които не можете да проумеете.

Лицето на Пол комично изразяваше разкаяние и след малко Мариан, ще не ще, му се усмихна.

— Смятате, че имате нужда от нея — каза той, — но е точно обратното. Тя е родена с невероятен късмет, че има братовчедка като вас, която тъй се грижи за нея. Но съвсем скоро именно вие ще се издигнете, а не Мадлен. Тогава се чудя тя какво ще прави.

Мариан се почувства поласкана, че той гледа в далечна перспектива, но замълча.

Пол облегна брадичка на дланта си и я изгледа.

— На колко години сте?

— На двайсет и две. Мадлен е на двайсет.

— Така ли? Аз пък съм на трийсет. Ако не смятате, че съм твърде стар за вас, бих искал да ви ухажвам, Мариан. Какво ще отвърнете на подобно старомодно предложение?

Тя примигна, като че се опитваше да се събуди. Очите му се смееха. Когато осъзна, че е зяпнала, веднага затвори уста.

Той направи знак на келнера за сметката, после бръкна в джоба на шлифера и извади портфейла си.

— Бих могъл да го покажа с цветя и шоколади — каза той. — Или пък с разходки. Бихме могли да отидем на театър, на кино, да чуем още лекции. Даже да пийнем в „Замъка“, стига това да ви харесва. Имаме възможност да опитаме всичко. — Извади писалка от вътрешния си джоб и надраска нещо върху една визитка.

— Виждам, че в момента не сте готова да ми дадете отговор, затова ето телефонният ми номер. Обадете ми се, когато сте готова. А сега мога ли да ви изпратя до вкъщи?

Мариан се изправи. Изблик на радост, недоверчивост, на истинско смайване заплашваше да я погълне, но тя успя да се овладее. Боеше се. Ако сега се поддаде, животът ѝ напълно щеше да се промени. Винаги бе предполагала, че ще дойде край на спокойната неизвестност, че вратата ще се захлопне след шаблонния ѝ

всекидневен живот и тя ще пристъпи в по-шумен и вълнуващ свят, който досега познаваше само когато се намираше близо до Мадлен. Сега Пол О'Конъл щеше да ѝ бъде приятел, щеше да прекарва времето си с нея, щеше да научи тайните му, да сподели желанията и стремежите му. Щеше да го опознае повече от когото и да било. Представи си картини от съвместния им живот, които минаваха пред очите ѝ с луда скорост. Най-накрая ще бъде някой, Мариан Дийкън си има приятел и той е Пол О'Конъл. А как щеше да се справи с всичко това? Защо да не може? Изведнъж избухна в смях. Шокът, в който бе изпаднала, толкова разтърси съзнанието ѝ, че бе породил невероятна бъркотия от мелодраматични преживявания и трепетно очакване.

Той не я попита защо се смее, но я хвана под ръка ѝ я поведе. Колкото и точни да бяха инстинктите ѝ, сега тя нямаше ни най-малка представа колко права беше, когато се сети за думата мелодрама, тъй като тогава още нямаше начин да предположи какъв разтърсващ ефект щеше да окаже този Пол О'Конъл върху нейния живот и върху живота на Мадлен.

[1] Волован (фр.) — ястие, приготвено от печени кори с кръгла форма, увити във вид на чашка, напълнена със задушени гъби, дреболии и други, полети със сос. — Б.пр. ↑

[2] Свенгали — музикант, герой от роман от Жорж дьо Морие. Той упражнява такова хипнотично въздействие върху героинята Трилби, че тя се научава да пее и става известна актриса. Оттук името „Свенгали“ олицетворява онзи, който има почти магическо въздействие върху друг чрез силата на волята си. — Б.пр. ↑

[3] Хароу — едно от деветте най-стари престижни мъжки средни училища в Англия. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Ръката на Мадлен изплющя като камшик върху бузата на Мариан.

— Подла потайна кучка! — изкрещя тя. — Не знам как имаш наглостта да седиш тук и да ми разказваш всичко това. — Тя имитира гласа на Мариан: „Пол О’Конъл иска да ме ухажда!“. Да те ухажда. Какво е това? Много добре знаеш, че от седмици наред се опитвам да го хвана, така че какви, по дяволите, са тези твои игри? Какво му каза за мен? Какво си му споделила, та то е отровило мозъка му?

Мариан търкаше бузата си и примигваше от потеклите от болка сълзи.

— Отивам да си легна — каза тя, обърна се и понечи да тръгне към стаята. Но Мадлен я сграбчи и я завъртя.

— Какво му каза?

— Нищо не съм споменавала за теб — спокойно отвърна Мариан. — Поне нищо лошо.

— Лъжкиня! Ще ти направя една услуга, като ти кажа, че няма да е за дълго. Той само те използва, за да ме накара да ревнувам.

— Може би — съгласи се Мариан.

Мадлен ѝ се присмя.

— Знаела! Ти въобще нищо не разбираш, Мариан. Харесва ти, защото аз го искам, това е съвсем типично за теб. Искаш всичко, което аз имам. Винаги си била такава.

Мариан пое дълбоко дъх.

— Мади, лягам си. Бихме могли да поговорим за това по-разумно сутринта, когато се успокоиш.

— Я не ми играй тези номера!

— Извинявай. Но ти наистина не мислиш нещата, които ми говориш, така че няма нужда да продължаваме.

За нейна изненада Мадлен я пусна, но Мариан знаеше, че с това няма да се сложи край на историята.

На следващата сутрин, докато се обличаше, за да отиде на работа във фирмата „Западно строително общество“, усети, че Мадлен е будна, но прецени, че е по-добре да не я закача. Тръгна с намерението да ѝ се обади по телефона по-късно. Щом позвъни обаче, Мадлен затвори, а когато се върна вкъщи в шест часа, Мадлен вече бе отишла на работа и не ѝ беше оставила бележка. Сърцето ѝ се сви. Явно братовчедка ѝ все още беше сърдита и тя потръпна при мисълта, че може да се разрази още една сцена, подобна на онази от предишната вечер.

Отиде в кухнята, запали газта и сложи чайника, за да изпере купчината дрехи, които Мадлен беше оставила. Би било глупаво да допусне този разрыв между тях, все пак Пол беше чужд човек. Вероятно Мадлен е права, сигурно историята им няма да продължи дълго, така че какъв е смисълът да си създава всички тези неприятности. Но в сърцето си знаеше, че иска отново да го види, и очите ѝ се напълниха със сълзи, когато я обзе познатата нерешителност. Пол отрече, че е слаба, но ако сега я зърнеше, би променил мнението си. Тя нямаше смелостта да каже на Мадлен, че ще продължи да се вижда с него, нито пък да позвъни на Пол и да му съобщи, че няма повече да се срещат. Само Мади да можеше да проумее колко хубаво би било за нея да има някого, с когото да разговаря като човек. Вече се увери, че с Пол би могла да обсъжда всичко, включително чувствата и несигурността си. Но Мадлен не би разбрала това. Би я попитала защо не обсъжда тези неща с нея, нали все пак ѝ е братовчедка. Ако се опита да обясни на Мадлен, значи да я наскърби, а Мариан не можеше да го направи, независимо колко силно желаше да се вижда с Пол.

Мадлен се прибра малко след полунощ, но Мариан вече беше легнала. Никоя от тях не продума, когато Мадлен запали нощната лампа и започна да си тананика, докато се събличаше. Държеше се така, сякаш е сама в стаята.

— Добре ли прекара вечерта? — попита Мариан.

Без да ѝ обръща внимание, Мадлен продължи да се занимава се тоалета си. След няколко минути взе едно списание и легна.

— Може ли да поговорим?

Мадлен въздъхна и прехвърли една страница.

— Ако ти кажа, че съм решила да не и го виждам повече, ще престанеш ли да се държиш детински?

— Това, което си решила или не си решила, вече няма никакво значение — надменно отвърна Мадлен. — Явно си го настроила срещу мен и е твърде късно сега да започваш да ми се мазниш.

— Не ти се мазня — срязва я Мариан. — Опитвам се да обсъдим нещо като големи хора. Но е трудно, когато си решила да се държиш като егоистично, разглезено дете.

— Я си гледай работата — отвърна Мадлен.

— Така ли трябва да отговаряш на всичко?

— За онова, което се отнася за теб — да.

— Добре. Щом имаш такова отношение, тогава може и да го видя. Не виждам какво бих могла да загубя.

— Направи го. Но после да не ми дойдеш и да ми ревеш, когато те зареже.

Следващия ден беше още по-труден. Бяха двете вкъщи, а Мадлен се държеше така, сякаш Мариан я нямаше. Дойдоха нейни приятели и изпиха бутилка вино, без да предложат на Мариан. Колкото и пъти да се опитваше да влезе в разговора, настъпваше неприязнено мълчание, а после те продължаваха, като че ли тя въобще не се беше обаждала. Когато позвъниха от агенцията „Шепърд“, Мадлен отговори и им каза, че не е и чувала за Мариан Дийкън, а щом Мариан набра номера на агенцията, Мадлен така наду стереото, че тя не можа да чуе нищо. Затова облече палтото си и отиде до автомат. След като получи ангажимент за следващия ден, тя се разхожда около час и се върна в апартамента чак когато беше сигурна, че Мадлен е отишла на работа.

„Ето, това е — помисли си тя, почиствайки бъркотията, която Мадлен беше оставила — доказателството за страхливостта ми.“

— Не би трябвало да я оставям да се измъкне току-така — каза тя на Пол, когато той дойде малко по-късно, — но просто не знам какво да правя.

— Знаеш — отвърна той. — Всъщност вече го направи.

Мариан се смръщи.

— Така ли?

Той се усмихна.

— Обади ми се. Което, разбирам, си искала да направиш.

Мариан го погледна стеснително и му предложи още една чаша чай. Той сбърчи нос, отиде в антрето и извади бутилка червено вино от джоба на шлифера си.

— Не би трябвало да споделям с теб всичко това — каза тя, когато бяха в кухнята и търсеха тирбушона. — Тя ме обвини, че те отнемам от нея, и не греша, нали?

— Мариан — рече той, — както знаеш, никога не съм свалял Мадлен. Така че престани да се самообвиняваш и ми подай тирбушона.

Мариан гледаше ръцете му, докато наливаше виното, а после преглътна с мъка, когато му подаде чашата.

— Мадлен направо ще се разяри, ако те завари тук, когато се върне — каза тя.

— Отдавна ще съм си тръгнал, ако желая това. Но ако тя те попита, няма защо да отричаш, че си ме видяла. Освен ако не се срамуваш от това, разбира се.

Тя се усмихна и го поведе обратно към всекидневната. Той отново седна на дивана, а щом тя се упъти към фотьойла, я хвана за ръката и я дръпна към себе си.

— И ако още веднъж те удари, тогава аз ще ѝ кажа нещо, независимо дали това ти харесва, или не. Хайде сега да сменим темата.

Независимо от бушуващите чувства в гърдите ѝ, Мариан не можа да се стърпи да не го подразни.

— Да не би случайно да се опитваш да ми подскажеш, че разговорът досега ти е бил досаден?

— Да се опитвам ли? Искаш да кажеш, че не съм успял ли?

Мариан се засмя.

— Може би ще ми досадиш, като ми разкажеш на каква тема е книгата ти.

— Ей сега наистина ще стане скучно. За възмъжаването.

Мариан се прозина.

— Ммм, доста скучно. — Разсмя се, когато той сложи ръка пред устата ѝ и я изгледа предупредително. Седна, подгънала крака под себе си, и се заслуша.

Няколко пъти мислите ѝ се отклоняваха, но това не беше от скука. Още не можеше да осъзнае факта, че той наистина е при нея и

тя му отговаря съвсем естествено и непринудено. Даже успя да му възрази на някои неща, които той спомена. Пол я изслушваше, обмисляше предложенията ѝ и често признаваше, че сигурно тя има право. Краката му почиваха върху дървения сандък, който използваха за масичка за кафето, а на Мариан ѝ беше трудно да свали очи от мускулестите му крака. Харесваше ѝ как от време на време прокарваше ръка през косата си, харесваше и искрите от смях, които изскачаха от очите му, когато сравняваше момчето от книгата със себе си като тийнейджър.

В девет часа отидоха до Китайския ресторант, за да си вземат храна, и докато вечеряха, тя му разказа за майка си, за баща си, за ученическите си години и за малката къща, в която живееха.

— А ти? — попита Мариан. — Къде са родителите ти?

— Умряха още докато бях малък. Леля ми пое грижата за мен, но за съжаление тя също почина.

— О! — Лицето на Мариан придоби загрижен израз.

— Никакви ли роднини нямаш?

Той поклати глава.

— Никакви роднини, никакви корени. Всъщност няма защо да говорим за това.

— Но как се издържаш?

Когато ѝ отговаряше, очите му се смееха.

— Подписвам се под документ също като другите хора. — Засмя се, когато тя се стресна. — Нарочно направих този избор — продължи той. — Исках да пиша, а това не е възможно, ако работя половин ден.

Тя погледна дрехите му и забеляза, че са скъпи.

— А преди това какво си правил?

— Занимавах се с бизнес, спечелих много пари и всичките ги изхарчих.

— Наистина ли?

— Нали затова са парите.

— За какво ги похарчи?

— Главно по жени.

Мариан погледна настрана, но той се пресегна и обърна лицето ѝ отново към себе си.

— Сега, след като те срещнах, вече съм просяк. Но при някои случаи и с някои хора парите нямат значение, не си ли съгласна?

Сигурно ти е ясно, че онова, което мога да ти дам, ако ми позволиш, разбира се, не би могло да се сравни с никакви пари на света.

Мариан го изгледа с малките си сиви очи. Беше си глътнала езика от притеснение. Прекрасните му думи накараха кръвта ѝ да закипи и тя се изчерви.

Той се усмихна. Мариан се загледа в белите му зъби, а после в тъмната сянка на брадата му. Очите му я наблюдаваха изпод черните вежди. Тя искаше да каже нещо, но не знаеше какво. Пол погледна часовника си и се изправи.

— Ако искаш да си тръгна, преди Мадлен да се е върнала, май че е време да си вървя.

Тя го последва в антрето. Все още не можеше да изрече каквото и да било. В известен смисъл беше доволна, че си тръгва — искаше да се наслади на момента сама, без свидетели.

Когато отвори вратата, той се обърна и я изгледа.

— Може ли да ти се обадя утре?

Тя кимна.

— Около седем?

Мариан пак кимна и с усмивка, от чиято интимност тя се разтопи, той си тръгна.

Втурна се в спалнята, за да се огледа. Изуми се от онова, което видя, и се ощипа, за да е сигурна, че не е сън. Опита се да спре да се смее, но беше невъзможно. Очите ѝ никога не бяха блестели така, а кожата ѝ бе порозовяла. Чувстваше се сякаш лети. Как може само няколко думи да произведат подобен ефект?

Тази вечер Мадлен не се прибра и вътрешно Мариан беше доволна. Тя никога не успяваше да прикрие чувствата си, а точно сега не би искала Мадлен да развали щастието ѝ.

Започнаха да се виждат всеки ден — обикновено вечер, но ако Мариан нямаше ангажимент за работа, обличаха се топло и правеха дълги разходки из околните хълмове, ходеха в зоологическата градина или пък зяпаха по витрините неща, които не биха могли да си купят. Сърцето ѝ наподобяваше на вулкан, от който изригваше щастие и любов, от които тя така грееше, че дори Мадлен го забеляза. Даже

нейното заядливо неодобрение не можеше да попречи на въодушевлението ѝ.

— Класически случай, нали? — каза той един ден, когато бяха застанали пред един бижутерски магазин на „Броудмед“. — Тъкмо сега, когато има за кого да харча пари, не ги притежавам.

Прииска ѝ се да се хвърли на врата му и да му каже, че това няма никакво значение за нея, но не бяха стигнали чак дотам да се прегръщат, а тя бе твърде стеснителна, за да направи първата крачка. Понякога, докато вървяха, той я хващаше за ръка, или пък се облягаше на рамото ѝ, но никога не се опита да я целуне. Тя си казваше, че това няма значение, но въпреки че беше весела и чувстваше лекота, когато е с него, а от време на време дори проявяваше безразсъдство и го размиваше, тя успяваше да се освободи от усещането за паника, което понякога я обхващаше, щом останеше сама. Посред нощ се взираше в тъмнината и си мислеше, че някой ден, и то съвсем скоро, той би могъл да срещне друга. Някоя, която би поискал да целуне, с която да се люби. Но сутрин, когато ѝ се обаждаше да ѝ каже, че ще я чака след работа или че ще отидат до Бат или до Уесътжигър-Мер за цял ден, всичките ѝ страхове се изпаряваха.

Един следобед, когато се кикотеха в библиотеката, им направиха забележка, че шумят. Тогава той ѝ каза, че една седмица няма да се виждат.

Сърцето ѝ се разтуптя и тя разбра, че денят, от който се страхуваше, бе настъпил.

— Разбирам — прошепна тя. После се усмихна насила, преди да сведе поглед към книгата пред себе си.

— Няма ли да ме попиташ защо? — поинтересува се той.

С наведени очи, тя поклати глава.

— Както и да е, смятам да ти кажа. Ще нося ръкописа си на един издател. Говорих с него по телефона и той би искал да се видим, а докато съм в Лондон, ще използвам възможността да уредя някои дела.

Тя предположи, че другите дела означават жена, и когато на другия ден го изпрати на гарата, макар и да се усмихваше смело, а вулканът в гърдите ѝ да бе стихнал, сърцето ѝ тежеше като парче олово.

Същата вечер Мадлен се върна рано от работа и намери Мариан разплакана.

— Изостави те, а? — запита я кисело тя.

Мариан вдигна очи. Лицето ѝ беше подпухнало.

— Така мисля — прошепна тя.

Мадлен метна чантата върху леглото си, отиде и седна до Мариан.

— Не ми казвай, че не съм те предупредила. Щом си се хванала на хорото, трябва да очакваш и да загубиш.

— Не бъде лоша, Мади — каза Мариан.

Мадлен погледна лицето на братовчедка си и като видя колко е разстроена, започна да омеква.

— Винаги можеш да разчиташ на мен — каза тя. — Това е положението, ако засега ти стигам.

Мариан седна и прегърна Мадлен.

— Понякога правя най-ужасните и чудовищни неща, но за мен ти си по-важна, отколкото всичко друго на света.

Мадлен преглътна буцата в гърлото си.

— Съжалявам за последните няколко седмици — прошепна тя. — Всичко обаче свърши, да го забравим!

Мариан кимна с желанието да можеше да го направи.

— Ако искаш, можеш да ми разкажеш за него — предложи Мадлен, като се пъкна в леглото. — Как е? Помага ли ти да свършиш? Обзалагам се, че има фантастично тяло. Ти си късметлийка. Представям си такъв като него да ти е първият! — Въздъхна и леко потрепери от желание. — Направи го, нали? — попита тя отново, след като Мариан продължаваше да мълчи.

Мариан седеше в леглото и пиеше какаото, което Мадлен ѝ беше направила.

— Не — отвърна тихо тя. — Ако искаш да знаеш истината, дори не ме е целунал.

— Какво! Тогава какво, по дяволите, правехте?

— Говорехме си.

— Говорили! За какво?

— За всичко.

— Невероятно — промърмори Мадлен. После сви рамене, много доволна, че братовчедка ѝ не е успяла там, където и тя се беше провалила. — Къде живее?

Мариан сведе очи към чашата.

— Не знам. Никога не ми е казал.

— Ти не го ли пита?

— Питам го, но той винаги по някакъв начин успяваше да отклони въпроса.

— Така ли? — каза Мадлен с разбиране. — Ясно е, нали? Женен е.

Мариан бе сразена, тъй като предположенията ѝ се потвърдиха. Остави чашата и след като изгаси нощната си лампа, каза:

— Не ме интересува. Не искам повече да говорим за него.

В седем часа на другата сутрин той позвъни. Също и в седем вечерта. Обажданията му продължиха в този ред до следващия понеделник, когато помоли Мариан да го посрещне на гарата във вторник сутринта. Тя беше толкова радостна, че не можа да мигне цяла нощ. Изплезе се на Мадлен, когато тя ѝ каза:

— Нямаш ли гордост? Той само щрака с пръсти и тя тича като вярно куче. Той не те иска — кресна на Мариан, докато тя обличаше палтото си. — Разбери, даже не се възбужда от теб.

Влакът бе пристигнал по-рано и той вече я чакаше пред гарата, когато тя пристигна. Копнееше той да я прегърне и да я завърти, както показваха по филмите, но трябваше да се задоволи само с широка усмивка. Пол леко обгърна с ръка раменете ѝ, докато вървяха към спирката на автобуса.

— Мадлен мисли, че си женен — каза му тя, докато пресичаха центъра на града.

Той се изсмя гръмогласно.

— Съвсем подходящо за Мадлен. А ти какво смяташ?

— Надявам се да не си.

— Целта ми е да осъществя всичките ти надежди и мечти.

— Това означава ли, че не си женен?

Той поклати глава, а лицето му грееше от смях.

— Не, не съм — отвърна той. После се взря в очите ѝ и добави:
— Поне не още.

Сърцето ѝ подскочи от невероятно щастие и тя затвори очи.

— Не ме попита какво е станало в Лондон — отбеляза Пол.

Тя се обърна и го изгледа.

— Е, и?

— Още не мога да ти кажа. Редакторът, с когото се срещнах, ще ми се обади през следващата седмица, след като прочете ръкописа. Дадох му твоя телефонен номер — надявам се, че нямаш нищо против.

— Не, съвсем не. Но естественото любопитство ме кара да те попитам защо.

— Защото, мила моя, нямам къде да живея. Вчера се обадих на хазайката ми и тя ми каза, че мога да остана само до петък.

— О, не! — зяпна от изненада Мариан. — Какво ще правиш?

Той сви рамене.

— В момента не знам. Но съм сигурен, че ще измисля нещо.

Щом автобусът приближи тяхната спирка, той се изправи и натисна копчето. Мариан забеляза, че двете момичета, седнали зад тях, го гледаха с открито възхищение, и почти се замая от гордост.

Когато стигнаха в апартамента, Мадлен беше там с приятелките си Джеки и Шарън. Те изгледаха Пол, който се появи след Мариан, а в очите им се четеше похотливо възхищение и открита кокетност. От това стомахът на Мариан се сви. Тя отиде да направи кафе, докато Мадлен се ръкува с Пол и го накара да седне. В кухнята не се чуваше какво го питат, но от честите викове и смях предположи, че той е пуснал чара си в действие.

Когато се присъедини към тях, се почувства още по-неловко, тъй като за нея нямаше къде да седне, затова се извини и отиде в спалнята. След няколко минути на вратата се почука и Пол влезе.

— Нали не ревнуваш? — пошегува се той, като забеляза начумерената ѝ физиономия.

— Отново позна — отвърна тя с кисела усмивка. Беше седнала до тоалетната масичка. Той се приближи и застана зад нея, гледайки отражението ѝ в огледалото. Тя се обърна, защото ѝ стана неудобно от яркия контраст между неговата красота и нейната невзрачност. Стана от стола.

Той я наблюдаваше, когато тя мина покрай него, и щом стигна до вратата, я попита:

— Страхуваш ли се от мен?

Мариан се обърна, а лицето ѝ не изрази особена изненада от въпроса му.

— Понякога — отвърна тя искрено.

Той протегна ръка и когато тя я пое, поведе я към леглото и я накара да седне.

— Защо? — попита той и се настани до нея.

— Откровено?

— Разбира се.

— По същата причина, поради която се страхувам от всички.

— А каква е тя?

— Не смятам, че отговорът много ще ти се понрави — усмихна се Мариан, а той, забелязвайки тъгата в очите ѝ, стисна ръката ѝ и я отърка в лицето си. — Защото хората са особено жестоки към такива като мен. Тъй като не сме красиви, нито привлекателни, на нас не ни се дава правото да имаме чувства. Би се удивил от репликите, които съм чувала за себе си, макар че повечето пъти никой не ми обръща внимание. Без значение колко често се случва, все още не мога да свикна с това и макар че почти винаги го очаквам, то ми се стоварва съвсем неочаквано. Страхувам се от теб, от хората изобщо, защото съм грозна и защото не бих искала да ме наскърбят.

Беше свела поглед към преплетените им ръце и се сепна, когато една сълза падна на китката му. Когато той вдигна лицето ѝ, тя се опита да го извърне, но той не ѝ позволи и се взря право в очите ѝ. Щом започна да се приближава към нея, устните ѝ потрепнаха. Устните му бяха меки, нежни, леко раздалечени. Тя затвори очи и усети как той я прегръща и я притиска към себе си. Целуна я, погали устните ѝ със своите и проследи линията на челюстта ѝ с палец, а пръстите му се пъгнаха в косата ѝ.

— Мариан — прошепна той, държейки я все още прилепена към себе си. — Ти наистина не знаеш колко си красива! Хубостта сияе от очите ти, когато говориш. Тя се съдържа в твоята искреност и скромност. Тя живее в теб като светлина, която никога няма да угасне, до деня, в който напуснеш този свят.

Отвън се чу кикот и Мариан скочи на крака. Вратата се отвори.

— Съжалявам, ако прекъсвам нещо — каза Мадлен, — но трябва да се преоблека за работа.

Пол хвана ръката на Мариан и обръщайки се така, че другите да не видят, ѝ намигна.

— Почти ни хванахте — изрече той. — Казах ти да почакаш. — Отново се извърна към другите. — Не ме пуска за повече от две минути. Но и аз също.

Преди Мариан да успее да му попречи, той я хвърли на леглото и покри тялото ѝ със своето.

След секунди чуха вратата да се затваря. Вдигайки се на лакти, Пол се взря в лицето на Мариан. Изразът ѝ го разсмя, тя го удари и го бутна на земята.

— Не съм те пускала за повече от две минути! — извика тя, а гласът ѝ бълбукаше от смях. — Какво ли ще си кажат?

— Има ли значение? — попита той, гледайки я от пода.

— Ни най-малко!

— Ако продължаваш да се държиш така предизвикателно, пак ще те целуна — предупреди я той и се засмя, когато тя се изчерви. — Братовчедка ти наистина знае кога да влезе. Аз тъкмо се опитвах да направя нещо романтично. Съвсем искрено ти го казвам. А ти престани да се подценяваш и да се самосъжаляваш.

— Да се самосъжалявам ли! — викна тя възмутено.

— Всъщност смятам, че го направи само за да те целуна.

Искри от обида и смях проблясваха в очите ѝ.

— Да, продължавай — каза той. — Какво се опитваш да ми кажеш?

Тя се хвърли към него със смях.

— Мислех си — сподели тя по-късно, докато разстилаше лъжица боб върху филия хляб — какво ли би казал да дойдеш да живееш тук с Мадлен и мен. Искам да кажа, докато си намериш нещо друго — побърза да уточни тя, за да не я сметне за нахална. — Можеш да спиш на дивана. По-добре е, отколкото на улицата.

Обърна се и го погледна. Пол тъкмо сипваше чай в чайника. Сърцето ѝ подскочи от удоволствие от създадената домашна атмосфера.

— Какво ли би отговорила Мадлен на това неуместно предложение? — попита той. Когато вдигна глава, очите им се

срещнаха и те прихнаха да се смеят.

— Какво? Да живея с вас двамата! — разгневи се Мадлен, когато по-късно Мариан ѝ каза. — Сериозно ли говориш? Защото ако е така, по-добре иди да се прегледаш!

— Няма да е за дълго — помоли Мариан. — Освен това ще ни помага с наема. Отново сме закъснели с плащанията, а получих и много неприятно писмо от банката. Не споменавам другите сметки, които не сме в състояние да платим. А така ще можем да се справим с парите. Мади, ще ми направиш голям жест, ако се съгласиш.

— Сигурно. Е, не съм съгласна, така че не си прави труда да ме питаш отново.

Мариан не повтори, но нямаше намерение да се предаде тъй лесно. Беше решена да успее. Когато Мадлен се върна в един и половина сутринта, тя я чакаше.

— Искам пак да поговорим за възможността Пол да се пренесе тук — каза тя, когато Мадлен се отпусна на един стол.

— Е, добре — отговори Мадлен. — Размислих, права си. Ще ни помогне с парите, затова му кажи, че съм съгласна.

— Сериозно? — възкликна Мариан. Не можеше да повярва на ушите си.

— Разбира се — отвърна Мадлен. — Стигнах до заключението, че се държа детински, и искам да ти кажа искрено, че дълбоко в себе си съм щастлива заради теб. Всички виждат, че е влюбен до уши в теб, така че няма да ти преча!

Мариан бе поразена.

— Искаш да кажеш, че вече наистина нямаш нищо против нас?

Мадлен поклати глава, а Мариан се отпусна върху дивана.

— Слава богу — прошепна тя. — Господи! Копнеех да поговоря с теб за него, да ти споделя. Толкова ми липсваше, Мади. Значи ли това, че пак ще бъдем приятелки?

— И аз се надявам да е така, защото и ти ми липсваше.

— Да си направим ли какао, за да го отпразнуваме? — захили се Мариан.

— Не, ще пийнем вино. И цяла нощ ще си говорим за него и за чувствата ти.

Докато изчакваше Мариан да донесе чаши от кухнята, Мадлен разсъждаваше върху думите на приятелката си Джеки: „Ще сглупиш, ако кажеш «не» — беше казала тя на Мадлен. — Ако той е тук и сте под един и същ покрив, тогава няма да имаш никакъв проблем да го привлечеш. И още нещо — ако накараш Мариан да ти довери всичко, което той харесва, би могла да се възползваш от това и след месец той ти е в кърпа вързан. Щом не спи с нея, ако прекара две седмици в твоята компания, след това ще дойде да те моли“. „Така ли мислиш?“ — беше отговорила Мадлен. „Сигурна съм. Но във всеки случай, отнасяй се добре към Мариан. Това ще му покаже колко си човечна. Почакай и ще видиш: той ще ти смъкне гащите, преди да го помолиш за това.“

Джеки беше права, разбира се. Сега, като разсъждаваше, Мадлен не можеше да повярва, че сама не го бе проумяла.

ТРЕТА ГЛАВА

Пол вдигна очи от пишещата машина и погледна Мариан през масата. Тя се беше втренчила в тапетите на ромбове и почукваше химикалката о зъбите си.

— Какво, по дяволите, правиш? — запита я той.

— Опитвам се да измисля някакъв лозунг за това състезание — весело му отвърна тя.

Той поклати глава и като се облакът върху масата, попита:

— Каква е печалбата?

— Лека кола. Бих могла да я продам и да платя с парите всичките ни борчове.

— Разбирам. Не искаш ли кафе?

Мариан веднага остави химикалката.

— Не, недей — възрази той, когато тя понечи да стане. — Аз ще го направя. И без това си заета със сериозна задача и както си се унесла, не бих искал да те прекъсвам.

Тя захвърли химикалката по него, докато той вървеше към кухнята.

— Може ли да прочета какво си написал тази сутрин? — извика след него.

— Да.

Тя се наведе над масата, завъртя ваялка и извади листа от машината. Докато той се върне с кафето, тя беше прочела четирите абзаца пет-шест пъти.

— Благодаря — каза Мариан, когато той постави чашата пред нея. Наклонила глава настрани, тя го наблюдаваше как потъна във фотьойла и взе вестника.

Живееше с тях почти две седмици, но колкото повече го опознаваше, толкова по-загадъчен ѝ се струваше той. Тя го ревнуваше от миналото му, от времето, което прекарваше пред пишещата си машина. Той усещаше настроението ѝ. Споделяше с нея работата си, искаше мнението ѝ, оспорваше идеите ѝ, дори я караше да записва

мислите и изживяванията си, за да може да ги използва. За главни героини на новата си книга използваше нея и Мадлен. Наставаше голяма глъчка и мятане на възглавници, когато тя прочиташе нещо, което беше някаква интерпретация на това, което бяха казали или направили двете с Мадлен. Случваха се и неудобни моменти, когато той се опитваше да прозре дълбочината на чувствата ѝ към него. Тогава тя винаги проявяваше сдържаност. Макар че не настояваше, Пол обикновено написваше каквото той мисли, а после я питаше дали правилно е схванал чувствата ѝ. Обикновено го постигаше, но неизменният ѝ отговор беше:

— Работата е там, че аз знам, а ти трябва да гадаеш.

Естествено, че беше влюбена в него и нямаше нищо против той да го знае, но държеше да го накара сам да го каже.

Сега тя се размърда на стола, обезпокоена от посоката на мислите си. Независимо от факта, че от една страна се бяха сблизили повече, отколкото си бе мечтала, а от друга — по отношение на любовта разстоянието помежду им си оставаше същото, положението се влошаваше още повече от упоритото му мълчание по въпросите, които тя не спираше да си задава.

— Действително ли за теб има значение колко приятелки съм имал? — казваше той. — Или пък кои са, как са изглеждали или къде са сега?

— Да — отвърщаше тя, — има значение. Не мога да ти каза защо, но има.

— Няма. Ти попадаш в типичния женски капан — втълпяваш си, че крия нещо, докато аз само те предпазвам от неща, които не е необходимо да знаеш. Разбира се, че е имало и други жени, но сега съм с теб и нито една от тях не е означавала и наполовина от това, което си ти за мен.

Тя знаеше, че такъв тип отговор би трябвало да я задоволи, но вероятно ако покажеше някакво желание за нещо повече от целувка, измъчващите я представи на Пол с други жени биха могли и да изчезнат. Вероятно ако нямаше братовчедка като Мадлен, липсата на сексуален живот може би нямаше да ѝ изглежда толкова странна или пък толкова важна, но някакво съмнение я гризеше отвътре и тя търсеше доказателства то да излезе невярно.

— Изглеждаш много тъжна — каза той, като вдигна очи от листа.
— За какво си мислиш?

— За теб — призна тя.

— Какво за мен?

— Бих искала да ми разкажеш за Флоренция.

— Нали току-що прочете тази част?

— Да, но то е в роман. Веднъж спомена, че си ходел там всяка пролет. Разкажи ми.

— Наистина няма какво много да ти разказвам за Флоренция — отговори той. — Освен че я намразих. Влачеха ме по църкви, художествени галерии и дворци, а за малко момче това не е никак забавно. Но майка ми бе запленена от италианската култура, затова баща ми я водеше във Флоренция всяка година, дори мисля, че са прекарали медения си месец там. — Очите му се смееха — знаеше, че напоследък тя си го представя там все по-често и то с друга жена. Не му убягна успокоения ѝ вид, който тя се опита да прикрие. — Но трябва да ти призная, че много обичах сладоледа — продължи той.

— Майка ми имаше стотици снимки с мен с изпоцапано лице. Опитвала ли си някога истински италиански сладолед?

— Не знам.

— Не мога да ти го опиша. Някой ден, когато на някой редактор му дойде акъла в главата и приеме ръкописа ми, ще те заведе там, ще седнеш на Пиаца Синьория и ще ядеш сладолед с дълга лъжичка.

Сърцето ѝ трепна както обикновено при каквото и да е споменаване на общо бъдеще.

— По-добре да те заведе в Рим, а не във Флоренция. Храната е по-добра, културата е съвсем различна и смятам, че ще ти хареса повече. Винаги съм смятал, че във Флоренция всичко върви малко мудно, като че ли от четиристотин години времето е спряло да тече, докато в Рим миналото все още е живо. Той е много по-въълнуващ в двайсетия век, но в същото време се чувства и духът на Цезар, Микеланджело и Пучини.

— Разбирам — каза тя замечтано. Пред нея изникна прекрасната картина как заедно се разхождат по павираните улици на Рим. — Бяхме там с Мадлен миналото лято. Останахме само няколко дни, но на мен много ми хареса, макар че не успях да видя нещо повече отвъд

Виа Кондоти. Искаше ми се да останем по-дълго, но Мадлен настоя да отидем на гръцките острови и да се печем на слънце.

— Представям си — рече той сухо. — Някой ден заедно ще разгледаме града.

Като че ли в думите му откриваше осезаеми неща, които повече от всичко на света ѝ се искаше да се сбъднат. Малко преди да даде воля на фантазията си, тя попита:

— Тази сутрин обади ли се пак на издателя?

Той кимна и въздъхна.

— Щял да даде ръкописа да го чете някой друг и каза, че ще ми позвъни веднага щом има някаква вест.

— Поне отговорът не е отрицателен — отбеляза Мариан. Като забеляза колко обезверен изглежда, тя отиде и седна на коленете му. — Не знам какво да направя, за да ти вдъхна вяра — въздъхна тя.

— За мен е достатъчно, че си при мен — усмихна се той и я целуна.

— Пак ли си играете на влюбени птички? — оплака се Мадлен, влизайки от спалнята. Прозя се и се изпъна, Пол и Мариан вдигнаха очи, а тя се огледа в огледалото и се отпусна на дивана. Докато кръстосваше крака, Мариан зърна окосмената ѝ част. — Господи, каква вечер беше снощи — оплака се Мадлен. — Прибрах се чак след три.

— Искаш ли закуска? — предложи Мариан.

— Дали искам ли? Бих изяла цял вол, но ще се задоволя с препечена филийка и кафе.

— Страхувам се, че няма масло — обади се Пол.

— Не се безпокой, ще изтичам да купя — каза Мариан и се изправи.

Когато тя излезе от стаята, Мадлен вдигна крака на дивана и се изтегна.

— Удобно ли ти е да спиш тук? — попита тя Пол.

— Добре ми е — отговори той, като леко развеселен я наблюдаваше.

Умът ѝ работеше бързо. Дотогавашните ѝ опити да го съблазни, като оставяше отворена вратата на банята, когато се къпеше, или като се прибираше от работа с много малко дрехи под палтото си, което захвърляше във всекидневната, докато Мариан спокойно спеше, бяха пропаднали. Сподели проблема си с Джеки и Шарън, които ѝ казаха,

че първото, което трябва да направи, е да отстрани Мариан. Може би те нямаха предвид да я изпрати някъде по магазините, но Мадлен беше готова да използва всяка възможност. Да открадне Пол О'Конъл от братовчедка си бе не само решение, то се беше превърнало в натрапчива идея. Той беше единственият мъж, който бе в състояние да ѝ устои и тя не можеше да приеме тая мисъл. Не ѝ идваше на ум за последиците от онова, което се опитваше да извърши, единственото, което имаше значение, бе да го вкара в леглото. Съветът на Джеки бе, че някак си трябва да го принуди да признае, че няма секс с Мариан и тогава тя да се впусне в действие.

— Ако искаш — започна Мадлен, — бихме могли да приближим леглата едно до друго и вие двамата да спите там. Аз нямам нищо против да спя на дивана.

— Много щедро от твоя страна — усмихна се той. — Може би все пак да попиташ Мариан.

— Добре, ще го направя — каза тя, но отговорът му не ѝ хареса особено. — А ти? Не искаш ли да спиш с нея?

— Когато тя е готова.

— Дълго ще почакаш — срязва го Мадлен. — Предполагам знаеш, че е девствена.

Той кимна.

— Смешно, нали? На нейната възраст. Нямахме късмет да си намери приятел.

— Тя е била в сянката на красивата си братовчедка.

Мадлен си позволи за малко да се порадва на комплиментата. Нацупи устни и примигна с ресници.

— Не знам — рече скромно. — Аз пък трябва да ти призная, че съм имала много приятели, но Мариан е доста умна, знаеш, някои мъже си падат и по това. Единствената беда е в това, че не е много практична. Тя няма никаква представа от мъжете.

— Каквато ти имаш, разбира се.

Мадлен протегна дългите си крака, после изрази престорена изненада, че нощницата ѝ се е разтворила.

— Имам една хубава идея — каза тя, докато бавно я закопчаваше.

— Не се и съмнявам.

Пол се изправи и се върна при пишещата машина.

За миг Мадлен се обърка. Разговорът бе поел нужната посока. Тогава за какво той пъхаше лист в проклетата си машина?

— Сигурно доста трудно го понасяш.

— Кое?

— Целомъдрието на Мариан.

След като той не отговори, тя стана. Изгледа профила му — дългия прав нос, тъмните мигли и вежди, неустоимата красота на устните му. Беше сплел ръце под брадичката си и коремът ѝ се сви, когато си представи как тези дълги пръсти изследват тялото ѝ. Досега никой мъж не я беше отхвърлял по този начин. Тя го желаше — върху себе си, под себе си, в себе си. И след милион години нямаше да признае, че не бе преживявала оргазъм и имаше нужда от него толкова, колкото желаше Пол, тъй като някакво шесто чувство ѝ подсказваше, че той би могъл да ѝ го даде.

— Ако искаш — каза тя, като тръгна към него и прокара пръсти по раменете му, — бих могла да ти помогна...

— Не, благодаря, Мадлен.

— Не, благодаря! Дори не знаеше какво исках да кажа.

— Мисля, че знам.

Тя отдръпна ръката си.

— Щях да ти предложа да ме любиш.

— Аз пък се опитах да спестя неудобното положение и на двамата ни.

За миг Мадлен се скова от изумление. Неприятен израз се появи на лицето ѝ, а той се усмихна, когато с тъгълчето на окото си забеляза как тя сви плесници. Ако го удареше, той щеше да ѝ отвърне със същото и тогава тя как щеше да постъпи? Но тя не го направи и той леко се разочарова, когато Мадлен излезе от стаята и затръшна вратата.

Той се обърна към пишещата машина и веднага изхвърли момичето от съзнанието си. Не че предложението ѝ не му направи впечатление. Точно обратното, тя вероятно имаше най-чувственото тяло, което бе виждал. Но Мариан със стеснителната си усмивка, с чудатия си хумор и явната обич към двамата вече означаваше много за него и той не бе готов да постави в опасност отношенията им за едно търкаляне с Мадлен.

Мадлен се хвърли върху леглото извън себе си от ярост и унижение. Пред очите ѝ се мярна нощната лампа на Мариан — тази,

която майка ѝ беше подарила за Коледа, грабна я и се канеше да я запрати към стената, но се спря. На това копеле нямаше да му достави такова удоволствие. И той го искаше толкова, колкото и тя, но си играеше с нея така, че тя най-накрая да го моли на колене. Е, той трябва да се откаже от тази идея, тя никого не моли. Мъжете я молеха. А колкото до отношенията му с Мариан, тя скоро щеше да сложи край на този фарс. Ще направи така, че да спят в една стая, а после за кратко време целомъдрената малка кучка щеше да му омръзне.

След половин час го чу да се разхожда из коридора. Когато той почука на вратата, тя му извика да влезе, а после нехайно продължи да се занимава с грима си.

Беше седнала до тоалетната масичка. Пригладената ѝ коса блестеше при движението на главата ѝ, а мургавата ѝ кожа лъщеше на зимната светлина. Беше облечена с джинси и впит около тялото ѝ пуловер. Не се извърна, защото нямаше нужда — той виждаше отражението ѝ в огледалото. Изражението му беше загадъчно. Той спря за миг и се полюбува на невероятната ѝ хубост, която беше в контраст с грубата ѝ нарцистична личност.

— Да не би да си променил решението си? — запита тя дръзко.

Усмивка се появи на устните му, преди да ѝ отговори.

— Обезпокоих се за Мариан. Забави се повече от половин час.

Лицето на Мадлен се сви.

— Е, и?

— Смятам да отида и да я потърся.

Тя се извърна и подигравателно изрече:

— Да не би да искаш разрешението ми?

Той сви рамене.

— Мислех си дали нямаш някаква представа къде може да бъде.

— От къде на къде? Каза, че отива по магазините и предполагам, че е там.

Той тръгна към коридора и взе палтото си от закачалката.

— Ако се върне, кажи ѝ, че съм излязъл да я търся.

— Добре, ако още съм тук.

Той не ѝ припомни, че Мариан е излязла да купи масло заради нея — стана му ясно, че това момиче няма съвест.

Нямаше и пет минути, след като излезе, когато външната врата се отвори и влезе Мариан. Лицето ѝ беше зачервено от възбуда. Тя

съблече палтото си, а после вдигна торбата, която бе оставила на пода.

— Мади — прошепна тя, когато Мадлен се появи пред нея.

Мадлен я изгледа особено злъчно — наистина напоследък Мариан изглеждаше много по-добре, дори дългата ѝ никаква коса като че ли блестеше.

— Ако е нещо, което не искаш Пол да чуе — каза тя, — не се безпокой. Той излезе.

Мариан застана на място, а лъчистият ѝ поглед помръкна.

— Така ли? Каза ли къде отива?

Мадлен въздъхна.

— Отиде да те търси. Къде беше?

— Да ме търси ли?

Усмивката ѝ раздражни Мадлен и тя разтърси глава нетърпеливо.

— Просто не мога да повярвам как се безпокои за мен — засмя се Мариан. — Мади, толкова го обичам. Откакто го познавам, чувствам се съвсем различно.

— Не съм забелязала — отвърна Мадлен. — Както и да е, имам изненада за теб.

— Нека аз да ти кажа първо! — настоя Мариан. — Имам новина и изненада. Първо новината. — Избута Мадлен обратно в спалнята и затвори вратата. — Бях долу с Памела Робинс. Другата седмица заминава на снимки за три месеца и оставя апартамента си на режисьор, който в Бристол ще прави филм за четвърти канал. — Както си мислеше, това веднага привлече интереса на Мадлен. — Никога няма да познаеш кой е — продължи Мариан. — Матю Корнуол!

Лицето на Мадлен не изразяваше нищо.

— Кой е той?

— Мади! Той е може би най-известният режисьор в страната и е страхотен. Нали онзи ден чете нещо за него в едно от твоите списания.

— Така ли? — рече Мадлен. — Не мога да си спомня. Кога ще се нанесе?

— Очевидно следващия понеделник. Мади, представи си Матю Корнуол в нашата къща. Това би могло да бъде много хубаво за теб.

— Наистина — отговори Мадлен, но в действителност си мислеше друго — нов мъж ще се появи на сцената, а тъкмо от това имаше нужда, за да накара Пол да прояви ревност. — Ще трябва да го поканим да пийне с нас.

— Както искаш. А каква е твоята изненада?

— Изчакай и ще разбереш. А твоята?

— И ти ще трябва да почакаш — Мариан се засмя, — но ако успея, ще бъде направо фантастично. — Извади пакет масло от чантата и го подаде на Мадлен. — Сега иди, сложи чайника и направи чай за двете и препечени филии.

Почака, докато Мадлен тръгне, отвори вратата на гардероба и пъхна торбата на дъното.

Когато Пол се върна, намери ги седнали на пода да ядат филии и да прелистват стари списания, опитвайки се да намерят статията за Матю Корнуол. Щом го видя, Мариан скочи и го прегърна.

— Разтревожих се за теб — усмихна ѝ се той, докато тя го целуваше. — Къде се забави?

— Планирах изненада — отвърна тя — и поприказвах със съседката отдолу.

— Каква изненада?

Тя въздъхна недоволно.

— Ако ви кажа, няма да е изненада, нали?

— Много е тайнствена — прозина се Мадлен.

— Говори само за себе си — отвърна ѝ Мариан. — Някой да иска филия?

Пол кимна и щом Мариан излезе от стаята, той впи очи в Мадлен, докато тя не отвърна поглед. Макар и да не искаше да прави каквото и да било, на него му правеше удоволствие да я дразни. Тя седеше с кръстосани крака на пода и го стрелна пронизващо, после се обърна и включи телевизора, като така удари копчето, че му даде да разбере как с голямо удоволствие би направила същото и с него.

— Защо пусна телевизора? — попита Мариан, когато влезе с поднос с препечени филии и кафе. Никой не ѝ отговори, затова тя остави подноса върху масата и обърна китката на Пол, за да види колко е часът. — Обедните новини са на другия канал. Ще ги гледаме ли? — каза тя, като се обърна към Мадлен. Мадлен само сви рамене и започна да върти копчето, за да получи по-добър образ на Би-Би-Си.

— Спри! — неочаквано викна Мариан. — Върни! Върни!

Мариан си поигра с копчето, докато попадне на мъглявата картина, която току-що бе подминала.

— Това ли? — попита тя.

Мадлен се загледа в екрана. Изненадана от напрегнатото, почти сърдито изражение на лицето ѝ, Мариан също се обърна към телевизора.

„Не съм съвсем сигурна, че «сполучлив» е точният израз — обясняваше Стефани Райдър на интервюиращия, — но естествено моят партньор и аз сме доволни, че ние получихме правата.“

„Оливия Хейстингс изчезна преди около пет години — чу се гласът на интервюиращия. — Почти всичко, което се знае за изчезването ѝ, е публикувано в пресата, излъчено е по телевизията и е написано в книгата на Дебора Формън. Вие ще представите ли нещо ново? Нови свидетелства, нови теории за онова, което се е случило в Италия?“

Стефани се усмихна.

„Страхувам се, че ще трябва да изчакате филмът да ви даде този отговор.“

— Оливия Хейстингс ли? — повтори замислено Мариан. — Това не е ли момичето...

— Шшшт! — Мадлен я плесна по ръката.

„Филмът първо тук ли ще бъде показан, или в Америка?“ — поиска да узнае интервюиращият.

„В Америка. Надявам се да го направя с английски екип, но финансирането е изцяло американско. Нали Оливия беше американка.“

Мадлен изсумтя.

— Боже, ама е надута дърта крава, а?

Изненадана от внезапното ѝ избухване, Мариан се обърна и я изгледа.

— Кой? — попита тя.

Мадлен скочи на крака.

— Ей тая там! Тая глупава кучка продуцентка — Стефани Едикоя си. За какво ли се мисли, като я интервюират по телевизията? Някой трябва да ѝ каже, че прилича на прасе.

— Но тя е изумителна — възрази ѝ Мариан, докато Мадлен плачеше разгневена. — Какво ѝ стана? — обърна се тя към Пол.

— Откъде да знам.

Разтревожена, че една непозната жена така бе ядосала братовчедка ѝ, Мариан я последва в спалнята. Мадлен седеше пред огледалото и яростно решеше косата си.

— Какво се е случило? — запита я Мариан.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, малко е странно, че...

— Я млъкни, Мариан!

— Няма. Искам да знам защо кипна така.

Мадлен се обърна с лице към братовчедка си.

— Защото тая дърта курва ми хвърли дрехите в лицето в барчето на телевизията. Доволна ли си сега! Ако кажеш на Пол, ще те убия.

Усещайки, че устните ѝ се разтреперват, Мариан сметна, че е по-разумно, да излезе от стаята, преди Мадлен да е забелязала нещо. Когато се върна във всекидневната, тя погледна Стефани Райдър, чието интервю вече свършваше. Нищо чудно, че Мадлен така се разстрои. Стефани Райдър беше не само продуцентка, но беше и красива. Мадлен никога не ѝ бе споменавала за този случай. Като се вземе предвид самоуверения и изискан вид на Стефани, нищо чудно, че Мадлен се чувстваше тъй смачкана и унижена.

Тази вечер Мадлен не беше на работа, така че след като се успокои, тримата събраха каквито пари имат и отидоха във винарната. Нито Мариан, нито Мадлен бяха в особено добро настроение, защото преди да дойдат, се бяха скарали за това, че Мадлен хвърля много пари за козметика и тоалети, с които можеха да платят някоя и друга сметка. Мадлен се защити с твърдението, че трябва да изглежда много добре, ако Матю Корнуол пристигне следващата седмица, и колкото и да не ѝ се щеше, Мариан се съгласи с нея.

Приятелите на Мадлен както обикновено се бяха събрали около задния бар. След няколко чаши Мадлен се развесели много. Тя се опитваше да покаже на Пол с каква известност се ползва, но той седеше на една маса с Мариан, задълбочен в разговор за екзистенциализма и въобще не обръщаше внимание как Мадлен флиртува с всеки мъж, който ѝ се изпречеше пред очите.

В единнасет часа Мадлен вече беше готова да се разплаче. Джеки и Шарън се убедиха колко са привързани един към друг Мариан и Пол и двете с неудоволствие признаха, че Мадлен едва ли щеше да спечели.

— Виж само как я гледа — отбеляза Шарън. — На никого друг не обръща внимание.

— В известен смисъл едва ли можеш да го обвиняваш — намеси се Джеки. — Почти не мога да я позная. Разбира се, тя никога няма да стане красавица — добави бързо тя, — но нали виждаш какво става с влюбената жена. Казвам ти, че никога не съм забелязвала такова преобразяване. Отслабнала ли е?

— Бог знае — отвърна Мадлен през зъби.

— Смятам, че този път благородно ще трябва да отстъпиш — рече Шарън.

— В никакъв случай — изсъска Мадлен, изпълнена с решителност повече от всякога. — В ръкава си държа още една карта и тя ще ми донесе късмет.

— Какво стана? — поинтересува се Мариан, когато те си тръгнаха. Мадлен още се смееше, защото Джеки ѝ подхвърли нещо за трик с три карти.

— Нищо — отвърна Мадлен. — Хайде да се приберем по-бързо. Имам за теб изненада, ако все още си спомняш.

— Е? — каза Мариан, когато стигнаха входната врата. — Каква е?

Пол проследи как Мадлен хвърли палтото си върху един стол и изтича към огледалото, за да провери как се е отразило пиенето на кожата ѝ. Беше отвратен от безсрамието, с което се движеше из бара, за да хване някой мъж, от силния ѝ смях и похотливите ѝ погледи, макар че му беше интересно докъде щеше да отиде, за да постигне целта си.

— Мадлен! — извика Мариан разтревожена.

Мадлен стрелна Пол, но той се бе извърнал към газовата камина.

— Реших — заяви Мадлен, като отлепи очи от него и ги премести към Мариан — отсега нататък да спя на дивана. Така че двамата можете да останете в спалнята.

Пол се завъртя учуден и сви устни. Трябваше да очаква подобен номер, ядоса се на себе си, че не беше предвидил да постави Мариан в такова положение.

— Мадлен! — преглътна Мариан. Всичко се надигна у нея и тонът ѝ издаде, че се чувства унижена. — Не смяташ ли, че би трябвало да си поговорим за това? Искаш ли да дойдеш в стаята?

Пол хвана за ръка Мадлен, когато тя тръгна, и я дръпна назад.

— Не, Мариан — рече той, — ти и аз ще си поговорим. — Пусна Мадлен, хвана ръката на Мариан и я поведе по коридора. — Седни —

каза той, след като затвори вратата на спалнята.

Тя го послуша, но преди той да заговори, веднага започна да търси извинение за нетактичността на Мадлен.

— Не съм я карала да го прави — започна Мадлен.

— За мен беше същинска изненада...

Спря, когато Пол сложи пръст върху устните ѝ. Той седна и взе ръцете ѝ в своите.

— Приемам предложението на Мадлен — каза той.

Мариан се ококори, бледото ѝ лице се изчерви.

— Ако имаш нещо против тази идея — продължи той — тогава, разбира се, ще се откажем. Или пък ако държиш, ще оставим леглата разделени и ти обещавам, че няма да те безпокоя. — Погледът ѝ бавно се избистряше. — Смятам, че е разумно да се съгласиш. Ако не друго, поне Мадлен ще спре да те заяжда на тази тема. Защото, ако има възможност, съм сигурен, че ще го направи.

— Тя не иска да каже нищо с това — каза Мариан, съзнавайки, че се опитва да замаже нещата. — Просто чувството ѝ за хумор е такава.

— Не съм сигурен, че хумор е точната дума — измърмори той. — Но Мадлен не ме интересува. Искам да чуя твоя отговор.

Мариан наведе глава. Сърцето ѝ биеше лудо, тя съзнаваше, че от погледа му не убягва как ръцете и треперят. Най-накрая кимна, а той я взе в прегръдките си.

— Струва ми се, че това означава „да“ — прошепна той. — Но не трябваше да става по този начин. Ще съединим леглата, но аз няма да прескачам в твоето, докато ти не ми съобщиш, че си готова за нещо повече. Дотогава смятам, че ще е по-добре, ако оставиш Мадлен с впечатлението, че се любим. Ти остани тук, а аз ще отида да ѝ кажа да дойде и да си вземе нещата. Мадам ще иска ли една чашка преди лягане?

— Ще иска. — Думите се изплъзнаха с такава лекота, че тя се учуди на собствения си глас.

Но когато Мадлен връхлетя в стаята, затвори вратата и я прегърна, тя се усмихваше.

— Мариан, наистина се радвам, че се съгласи — извика Мадлен, почти задавена от яд. — Ще ти помогна да бутнем леглата едно до друго и ще ти дам няколко съвета. — Пусна Мариан, влезе между

леглата и вдигна малкото шкафче, което ги разделяше. Мариан я гледаше, все още замаяна от събитията от последните няколко минути, за да каже нещо смислено.

— Да предположим, че вече си гола — започна Мадлен, докато отнасяше шкафчето към прозореца. Хвърли бегъл поглед на братовчедка си и доволна от обърканото изражение на Мариан, добави: — Трябва да оставиш лампата да свети — мъжете винаги предпочитат така, а когато те целува... Всъщност с език ли те целува?

Мариан поклати глава.

Мадлен скри учудването си и продължи:

— Е, когато дойде моментът, той ще пъкне езика си в устата ти. Това се смята за първата стъпка към предварителната подготовка. Ти ще трябва да направиш същото. После сигурно ще те целуне по врата, после по гърдите. Когато ръката му стигне долу...

— Спри, Мадлен.

— Защо? Какво има?

Мариан сви рамене.

— Това е нещо интимно.

— Мислех, че имаш нужда от съвет.

— Да, имах, но...

— Слушай, след като си толкова стеснителна с мен, как, по дяволите, ще бъдеш с мъж? Това е напълно естествено, всички го правят, всички, с изключение на теб. Пол го е правил стотици пъти рано, всичко му е ясно, затова ще изглеждаш безкрайно глупава, ако легнеш като мумия, нали?

— Няма да бъда като мумия!

— Тогава какво ще правиш? Хайде, кажи ми! Виждаш ли, че не знаеш, а? А ако те накара да сложиш нещото му в устата си?

Мариан я погледна ужасена.

— Няма да поиска...

— О, за бога, разбира се, че ще го направи. На теб няма да ти е приятно, на никого не му е, особено ако те накара да глътнеш спермата му, но по-добре да свикнеш с тази мисъл, защото мъжете просто обожават оралния секс. Накарай го да направи и на теб същото, фантастично е.

— Повече няма да те слушам — извика Мариан. — Ти си се побъркала, ако си мислиш, че мога да поискам от него подобно нещо.

— Как така? Та ти даже не знаеш какво прави един мъж, когато си пъхне главата там, нали?

— Не съвсем, но и не искам да знам.

— Добре! Добре! Забрави го. Но каквото и да правиш, ще трябва да поиграеш с топките му.

Без да иска, Мариан се разсмя.

— Честна дума, Мадлен!

— Дръж ги в ръка известно време и щом се увериш, че нещото му е твърдо като камък, тогава стисни силно. Казвам ти, направо ще му вземеш акъла.

Мариан явно се съмняваше.

— Досега си мислех, че това е болезнено за мъжете.

Мадлен обърна нагоре очи.

— Боже, колко имаш да учиш. Затова ти казах да се увериш, че е много твърд. Тогава не боли.

Мариан се отпусна върху леглото.

— Всичко ще объркам, сигурна съм — изохка тя, забравила за миг, че тази нощ това нямаше да се случи.

— Няма да объркаш — увери я Мадлен. — Прави каквото ти казвам и гледай да имаш няколко кърпички под ръка, за да не изцапаш с кръв.

— Кръв ли? А, да, кръв.

Мариан усети, че потъва в униние, и си отдъхна, когато си спомни какво ѝ беше казал Пол — че няма да направят нищо, докато тя не е готова.

Съблече се в банята. Прииска ѝ се да облече нещо по-привлекателно от бархетната си нощница. Когато зърна отражението си в огледалото, се изуми, че лицето, което я гледаше оттам, беше много спокойно. Едва дишаше от нерви, но ѝ беше леко от въодушевлението. Копнееше той да я докосне на някои интимни места, които сега бяха изтръпнали и пареха, но тази мисъл я плашеше и тревожеше.

Той вече си бе легнал, когато тя влезе в спалнята. За малко да ахне, когато видя голите му гърди. Не че не го бе виждала разголен и по-рано, но тази нощ кой знае защо ѝ изглеждаше по-различно. Потръпна цялата и бързо се извърна.

Той вдигна очи от книгата, която четеше.

— Вече е мой ред за банята — каза Пол, като отхвърли завивките. — Чашката ти е на нощната масичка.

— Благодаря. — Гласът ѝ беше дрезгав, коленете ѝ се подгъваха. Гледаше настрани, в случай че е гол, но зърна отражението му в огледалото, докато вървеше към вратата, и като видя, че е по слип, не знаеше дали да съжалява, или да се радва. Тъмните косми по бедрата му ѝ направиха толкова силно впечатление, че краката ѝ съвсем омекнаха и тя седна, стиснала в разтрепераните си ръце чашата с коняк.

Той се появи, носейки със себе си миризмата на паста за зъби, и отново си легна. Отхвърли завивките и ѝ каза:

— Хайде, ела, там ще замръзнеш. Както ти обещах, няма да те безпокоя.

Тя се мушна бързо в леглото. В целия си живот не се бе чувствала толкова особено.

Пол взе ръката ѝ и я целуна.

— Добре ли си? — попита той.

Тя кимна! След няколко секунди прошепна името му. Той хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— Какво има?

Тя го гледа дълго, без да знае какво искаше да му каже, освен да изрази радостта си, че той е тук. Но ѝ се стори прекалено банално, затова тя затвори очи и поклати глава.

Той се наведе и я целуна леко. Отметна чаршафите си ѝ каза:

— Ела при мен. Нека те прегърна.

Тя продължаваше да се взира в него с объркани, изцъклени очи. Той се усмихна.

— Няма да извърша нищо, което ти не би искала — обеща ѝ отново Пол. — Бих искал да се чувстваш в безопасност.

Тя несръчно се придвижи, кракът ѝ се заплете в подгъва на нощницата ѝ и тя се стовари върху него. Прииска ѝ се да извика от унижение. Но той се засмя и като я обърна, положи главата ѝ върху рамото си.

— Помисли си само — започна той и целуна върха на носа ѝ, — сега можем да кажем на всички, че буквално си паднала в моето легло.

Тя се почувства толкова щастлива, че го прегърна и вдигна лице, за да го целуне.

— Не предизвиквай съдбата — предупреди я той и отви ръцете ѝ от врата си. — Все пак съм от кръв и плът. С всяка минута започвам все повече да те желая.

Той изгаси лампата. Мариан лежеше на рамото му, въздишайки гласно, докато напрежението ѝ спадне. Засега беше достатъчно да е с него и да знае, че когато се пристраши и му съобщи, че е готова, той също ще бъде.

Мадлен лежеше във всекидневната и се взираше в тавана, едва дишайки от яд. Засега единственото ѝ утешение беше, че ако Мариан се придържа към инструкциите ѝ, всеки момент щеше да чуе вика от болка на Пол О'Конъл.

Но това не стана. След като светлината изчезна изпод вратата, тя не чу нито звук. Това до известна степен я поуспокои, но все пак мина много време, докато заспи.

На следващата сутрин завари Мариан в кухнята да прави закуската, тананикайки си заедно с радиото. Притичваше от тостера към чайника. Един поглед към лицето ѝ беше достатъчен на Мадлен да реши, че предишната вечер нещо се бе случило между Мариан и Пол. Излезе от кухнята, мърморейки, че няма да закусва. Отиде направо в спалнята, спомняйки си твърде късно, че Пол все още е там.

Той стоеше до гардероба, но се извърна, когато тя нахлу. Не направи нищо, за да прикрие голотата си. Лицето му изрази само слаба изненада, Пол се усмихна тихо, когато очите и се стрелнаха към пениса му и към мускулестите му бедра, към окосмената му част и стегнатите мускули на корема.

— Съжалявам — смотолевя тя, но когато понечи да затвори вратата, той се обади:

— Какво има, Мадлен? Виждала си гол мъж и друг път, тогава защо бягаш?

— Не бягам — изсъска тя. — Въобще няма да ме интересува, ако и по цял ден се разхождаш гол.

Той се захили.

— Сигурно ще ти хареса, нали?

— Все ми е едно какво правиш.

— Какво има, да не би да си нервирана? Ако нямаш нищо против, защо не хвърлиш още един поглед, за да видиш, че ме възбуждаш.

Без да иска, тя сведе очи към втвърдяващия му се penis. Под погледа ѝ той се издължи още повече, а тя доволно се усмихна. Отново го погледна в очите и каза:

— Е, сега вече знаеш кой ти го вдига, нали? — И излезе от стаята.

Гръмогласният му смях я раздразни, но за нея по-важно бе, че той получи ерекция от нея. И то първата сутрин, след като беше спал с Мариан! Така че хитрият ѝ план да ги накара да спят заедно все пак бе успял. Явно Мариан не бе могла да го задоволи. Е, ако си мисли, че сега ще ѝ свали гащите, да има да взима. Ще трябва малко да потича след нея, преди тя да се предаде, а защо и да не го принуди да я помоли за това.

До следващия уикенд настроението на Мадлен варираше от депресия до въодушевление. След случилото се в спалнята Пол се държеше така, сякаш нищо не се е случило, като че не я забелязваше. Понякога успяваше да се убеди, че това е защото Мариан беше винаги с тях, а той само отлага момента. Когато беше ядосана, мразеше братовчедка си толкова много, че не можеше да се държи възпитано с нея.

В понеделник пристигна Матю Корнуол. Разбраха това, тъй като дойде пратка за него — донесоха я на ръка и Мариан я занесе до стаята му на другия етаж. Мъжът, който отвори, ѝ каза, че Матю в момента говори по телефона, затова той ще приеме пакета.

Въодушевена, в желанието си да развесели братовчедка си, тя не забеляза колко е измъчено лицето на Мадлен. Пол седеше до пишестата си машина, както го беше оставила. Тя го целуна по косата, обърна се и хвана ръцете на Мадлен.

— Пристигнал е! — извика. — Вече е долу.

— Кой? — попита Пол и вдигна очи.

— Матю Корнуол, разбира се. Качих му един пакет. Веднага щях да го поканя да пийнем по чашка, но той беше на телефона, когато почуках. Успях обаче да го зърна. Наистина е хубав, Мади! Какво мислиш? Да му напишем ли бележка?

Мадлен вдигна поглед към Пол, който се смееше на ентузиазма на Мариан.

— Оставете човека на спокойствие — каза той. — Щом току-що е пристигнал...

— Не се тревожи за мен — извика Мариан. — Трябва да го направим заради Мадлен. Сетих се — слез и го покани... Пол! — изохка тя, когато той вдигна ръце и поклати глава.

— Аз нямам нищо общо с тази конспирация — рече той и като хвана Мариан през кръста, я накара да седне на коленете му. — Хайде сега, дай ми една истинска целувка — поиска той.

Мариан стрелна Мадлен. Напоследък не ѝ убягваше помръкналия, даже злобен поглед на братовчедка ѝ, когато Пол я целуваше. Но Мадлен вече се беше обърнала и вървеше към вратата. Едва тогава Мариан си даде сметка, че Мадлен не беше проговорила и дума, откакто се бе върнала. Обърна се към Пол.

— Какво има? Да не би да сте се скарали, докато ме нямаше?

— Не — отвърна той. Преди тя да успее да попита още нещо, той скъса част от листа на машината и ѝ го поднесе, за да го прочете.

Пол намери Мадлен в кухнята.

— Е? — обърна се към нея, докато пълнеше чайника.

— Пристигнал е. Сега какво ще правиш?

— Това е моя работа.

— Няма и десет минути, откакто ме заплашваше, че ще спиш с него, за да ме накараш да ревнувам.

— Ще те накарам ли?

Той се обърна и я изгледа, изненадан от неуверения ѝ тон. А само малко преди Мариан да се върне, тя подигравателно му бе съобщила, че той ще се побърка само като си помисли какво ще направи тя с Матю Корнуол. Сега прекрасните ѝ виолетови очи гледаха тъжно и Пол разбра, че май е отишъл твърде далеч със закачките си. Той преглътна саркастичната забележка, която бе на езика му, и каза:

— Би могла да ме накараш.

Беше лъжа, но той знаеше, че за Мадлен е важно непрекъснато да получава потвърждение за сексуалността си.

Неочаквано за него тя се усмихна презрително.

— Надявам се да умреш от ревност — каза Мадлен и като се изпъчи, бързо излезе от кухнята.

Тъй като не знаеше какво да направи, тя реши да се консултира с Джеки и Шарън. Срецнаха се в апартамента на Шарън на „Хенлийз“.

— Ако бях на твое място, бих го направила — заяви Джеки. — Какво имаш да губиш? Малко цуни-гуни с Матю Корнуол и всичките ти проблеми ще бъдат разрешени.

— Как?

— Първо — би могъл да ти даде роля във филма, който сега прави, а второ и в най-лошия случай — да те свърже с някои влиятелни хора. Пол е признал, че ще прояви ревност. Ти това искаше, нали?

— Да — проточено отвърна Мадлен. — Но това, че ще ме ревнува, още не значи, че ще остави Мариан.

— Ако влезеш в прилични взаимоотношения с Матю Корнуол — обади се Шарън, — или още по-добре, ако те избере за филма си, тогава Пол О'Конъл ще ти оближе подметките.

— Как да го изработя?

— За Пол кое е най-важното? Писането му. Ако станеш известна, ти би могла да му отвориш всички врати, а той ще се погрижи за нула време да отстрани Матю Корнуол.

Мадлен не беше съвсем сигурна в това, през последните няколко седмици самоувереността ѝ бе значително спаднала. Мъжете непрекъснато я търсеха. Щом влезеше някъде, всички глави моментално се обръщаха към нея, пък ето и Пол получи ерекция заради нея. Но нищо от това нямаше значение, тъй като все още не беше успяла да го откъсне от Мариан. А щом Пол успяваше да ѝ устои, какво да кажем за Матю Корнуол, който би могъл да направи същото, нали?

Тя не сподели възраженията си, а се прибра вкъщи да размишлява насаме. Но когато стигна до горната площадка, Мариан на бегом я настигна, размахвайки плик.

— Получих го! Получих го! — извика тя.

— Какво си получила? — попита Мадлен, изследвайки лицето на Мариан, а сърцето ѝ се преобърна от болезненото съчетание от завист, любов и недоверчивост. Наистина тези дни Мариан изглеждаше много по-добре, но какво виждаше у нея мъж като Пол?

— Изненадата, за която ти бях споменала — отговори Мариан и я изпревари, като ѝ каза да побърза, ако иска да разбере за какво се отнася.

— Добре, готови ли сте? — попита Мариан след пет минути.

Тримата бяха вече във всекидневната — Пол — до пишещата машина, Мадлен, подпряла се на ръкохватката на дивана, а Мариан — до масата. Очите ѝ блестяха и когато погледна Пол, той се засмя и я привлече в скута си.

— Какво имаш да ни кажеш? — измърмори той, притисна я и поглади устни в косата ѝ.

Мадлен се изкашля силно, а после каза:

— Ако нямате нищо против, в стаята има и други хора. Аз вече чакам цяла седмица, за да узная каква е изненадата, така че хайде да се върнем на въпроса.

Всъщност тя съвсем беше забравила за тази изненада, но сега се бе изпълнила с достатъчно любопитство, за да не мисли в момента за проблемите си или поне докато не узнае какво е решила Мариан.

— Извинявай — каза Мариан и се обърна към нея. После, като си спомни, че искаше да види лицето на Пол, когато съобщава новината, тя направи няколко крачки и застана пред камината.

Мадлен и Пол я наблюдаваха как отваря плика, който държеше, и как с театрален жест извади от него три самолетни билета.

— Заминаваме за Рим! — обяви Мариан.

Мадлен и Пол я зяпнаха онемели, а тя се разсмя. Мадлен първа дойде на себе си и попита:

— Откъде, по дяволите, взе парите?

В очите на Мариан проблесна искра от неудобство.

— Осребрих една застрахователна полица — излъга тя. Не искаше да им каже как, след като ѝ отказаха заем в банката и я накараха да предаде чековата си карта, тя отиде във финансовата компания на „Хорфилд“ и успя да изкрънка парите от тях. — Получих хиляда и петстотин лири и си помислих: „Да вървят по дяволите сметките, можем да си позволим ваканция“. Така че, скъпи мои, отиваме на дълъг уикенд в Рим.

Пол поклати глава, знаеше, че го е направила заради него. Отиде до нея и взе лицето ѝ в дланите си. Очите му се взряха в нейните и той прошепна:

— Обичам те, Мариан Дийкън.

— И аз те обичам — прошепна тя и сълзите ѝ изведнъж рукнаха.

— Боже мой! — измърмори Мадлен, но успя да се въздържи и да не каже нищо повече. Но докато гледеше как пръстите на Пол се

вплитат в косата на Мариан, сърцето ѝ се разтуптя силно, тя изкрещя и излезе от стаята.

Като се откъсна от Пол, Мариан се втурна след нея.

— Мади! Мади! Какво има? — извика Мариан, но Мадлен затръшна вратата на банята в лицето ѝ. — За бога, пусни ме! — настояваше Мариан и започна да чука по вратата.

Мадлен не отговаряше. Гласът ѝ се заглушаваше от ридания и сълзи на отчаяние се стичаха по лицето ѝ. „Защо?“, плачеше сърцето ѝ. „Защо не ме обича той?“

Мариан отново започна да чука, докато Пол не дойде да я прибере.

— Остави я — каза той. — Ще излезе, когато е готова.

Мариан го изгледа объркано, но докато стигнат до кухнята, тя вече се беше сетила какво всъщност е станало.

— Не бива да я правим свидетелка на подобни неща — изрече тихо тя. — Повече от всичко на света Мадлен иска да си има приятел, някой, който наистина да я обича. Никога няма да го признае, но това за нея означава повече, отколкото да стане известна. Самотна е и държанието ѝ с мъжете е само начин да прикрие самотата си. Тя винаги се ужасява, когато някой не ѝ обръща внимание. Затова взех билет и за нея. Не бих могла да я оставя. Нали нямаш нищо против?

— Разбира се, че не.

— Ти си прекрасен — прошепна Мариан. — Искам и тя да си намери някой.

Пол сви рамене.

— Кой знае, може този Матю Корнуол да се окаже отговора на молитвите ѝ. А сега — за Рим.

Мариан вдигна ръка.

— Не, знам какво ще кажеш — че е много щедро от моя страна, че ще ми бъдеш благодарен до края на живота си, но че не можеш да приемеш.

Той кимна.

— Точно затова купих билети, които не могат да се върнат, така че ще трябва да дойдеш, независимо дали това ти харесва, или не.

Пол отметна глава, разсмя се, после я прегърна и я завъртя във въздуха.

— Харесва ми — каза той. Когато я остави на земята, забеляза, че бузите ѝ са пламнали и че отбягва погледа му. — Какво има?

Лицето ѝ се изчерви още повече и тя усърдно започна да бърше поставката за изцеждане на чинии. Пол се усмихна, защото се досети какво си бе помислила, но не бе намерила смелост да му го каже.

— Като меден месец, нали? — подхвърли той, а тя обърна глава настрана и срамежливо се усмихна.

Той хвана лицето ѝ и го извърна към себе си, наведе се напред и докосна устните ѝ. В началото целувката беше толкова нежна, че тя чувстваше почти само дъха му, но после ръцете му бавно я обгърнаха и той плъзна езика си в устата ѝ. Когато Пол се отдръпна, Мариан все още стоеше прилепена до него — усещаше, че краката ѝ треперят, и се страхуваше, че не ще може да направи дори крачка.

— Нещо ми подсказва, че това особено ти хареса — прошепна той. Гледаше я закачливо. — Да можеш да ти купя чеиз — мечтаеше той, като все още я държеше здраво до себе си и отстрани косата от лицето ѝ. — Тая твоя бархетна нощница направо ме изкарва от кожата!

Той изохка, когато Мариан го ритна. Тя се отскубна от ръцете му и каза:

— Добре, ти ще спиш в единичната стая, а ние с Мадлен — в двойната.

— Ще видим. Сега отивам в библиотеката и ще ви дам възможност да си поговорите с Мадлен.

— Прекалено си съвършен, за да може човек да те опише с думи — поостроумничи Мариан. Докато му помагаше да се облече, прииска ѝ се пак да му каже, че го обича, но се страхуваше да не прекали. Изпрати го чак до долу с извинението, че иска да види дали няма следобедна поща, но всъщност се надяваше, че би могъл отново да я притисне до себе си. Но той само леко я целуна по устните и я остави със сметката за телефона в ръка.

Когато се качи, тя с изненада завари Мадлен в кухнята и тъй като не знаеше как да постъпи, затутка се около вратата. Видя как Мадлен наля вино в две чаши, как се обърна и ѝ подаде едната.

— Съжалявам, Мариан. Не знам какво ми стана. Може би е от мисълта, че ще те загубя.

— Няма да ме загубиш — отвърна Мариан, поемайки чашата, и последва Мадлен във всекидневната. — Нищо няма да се промени.

Тримата ще живеем заедно и когато ти си намериш някого... Е, тогава ще станем четирима.

Мадлен се облегна на дивана.

— Не мога да дойда в Рим, Мариан. Аз...

— Съжалявам, но ще трябва — прекъсна я Мариан. — Както казах и на Пол, билетите не могат да се върнат, а освен това искам и ти да дойдеш. Скрих брошурата в спалнята, така че хайде да видим в какъв хотел ще спим. Имам още една идея. Защо не си открием сметка в магазините „Дебънам“ или в „Джон Луис“ и не си купим някои дрехи?

Лицето на Мадлен изразяваше смесица от въодушевление и мъка.

— Явно, че нищо не е в състояние да те спре — заключи тя, а Мариан се разсмя. После очите ѝ светнаха. — Десет хиляди лири!

— Само десет? — сгълча я Мариан. — Двеста хиляди лири!

Тя изкрещя от възбуда, Мадлен я ощипа и извика:

— Спортен мерцедес за мен и някоя таратайка за теб!

— За мен голяма къща и барака в градината за теб — отвърна ѝ Мадлен.

— Тропически остров за мен и един акър от Тихия океан за теб.

— Какво ще го правя? — извика Мадлен.

— Не знам. Някое приятно пътешествие за теб и Матю Корнуол?

Мадлен се замисли, а после каза:

— Добре, защо не? Сега иди и донеси брошурата, а утре ще отидем в „Дебънам“ и ще харчим, ще харчим...

Когато Пол се върна, Мадлен вече беше готова за нова бутилка вино. Докато Мариан беше замаяна, Мадлен беше „пияна като задник“, както му съобщи самата тя.

— А сега — заяви Мади, като едва успя да се изправи на крака, — слизам долу, за да се представя на Матю Корнуол.

— Боже, недей, Мади! — извика Мариан. — Не сега. Всичко ще провалиш.

— Глупости! — заяви Мадлен. — Ако действа както трябва, може да прави каквото иска с мен, само да ми даде роля във филма си и да ме направи богата и известна. — Изгледа Пол, но очите ѝ бяха твърде замъглени, за да разчете израза на лицето му.

Мариан се разсмя.

— Пол, спри я — помоли го тя, но Пол само отстъпи и се загледа как Мадлен се олюлява по коридора и дори някак си успя да свали сутиена си изпод пуловера, как се обърна, изсмя се и го хвърли към него.

— Трябва да я настигна и да я спра — предложи Мариан.

Пол я хвана за ръката.

— Остави я да върви. В състоянието, в което е, само ще се ядоса, ако ѝ попречиш.

— Прав си — въздъхна Мариан. — Дано той има късмета да не си е вкъщи.

Мадлен тръгна предпазливо надолу по стъпалата. Щом стигна долната площадка, почука силно на вратата на Корнуол. Не чака дълго, за да ѝ отворят. Когато вратата се откряна, примигна няколко пъти от изненада. Не бяха успели да намерят снимката му във вестниците, но Мариан ѝ беше казала, че е страхотен. Е, наистина не беше лош, но очакваше да е някой по-висок и не чак толкова хилав. Все пак лицето му беше красиво, независимо от очилата, а и тя много си падаше по тъмнокосите мъже.

— Здравейте — изломоти тя. — Аз съм Мадлен. Живея отгоре.

Той се усмихна.

— Здравейте.

— Мислех си дали не искате да пийнем.

— Ами, това не е...

— Бих ви поканила горе в моя апартамент, но там е братовчедка ми и приятелят ѝ. Бихме могли да пийнем при вас.

— Искан да ви кажа, че този апартамент не е мой.

— Знам, на Памела е, но тя няма да има нищо против. Ние винаги прием тук, при нея. — Мадлен мина покрай него. — Хайде, ще ви покажа кое къде е.

Матю Корнуол се дръпна и зяпна как Мадлен тръгна по коридора. После пое дълбоко въздух, затвори вратата и я последва в спалнята.

— Съжалявам! Каква съм глупачка! — изкикоти се тя.

— Погрешно взех завоя. — Тръгна назад и стигна до кухнята. — Хайде сега да видим къде държи виното — каза тя, като се оглеждаше.

— Имам отворена бутилка — съобщи ѝ той.

— Чудесно. Заведи ме при нея.

Той я въведе във всекидневната и внимателно я настани на един стол.

— Значи живеете отгоре? — По израза на слабото му лице личеше, че се забавлява.

— С братовчедка ми, която мразя. Е, не точно мразя, но не мога да я понасям.

— Така ли? С какво се занимавате, Мадлен?

— С какво се занимавам ли? — Лицето на Мадлен придоби объркан вид. — А, да. Стриптийзъорка по поръчка съм! Знаеш ли какво е това?

— Мисля, че ми е известно — усмихна се той.

— Можеш ли да ми сипеш?

— Разбира се. — Той отиде до масата встрани и наля чаша вино.

— Всъщност — започна тя, като се опитваше да използва най-добрия си тембър, — затова слязох тук. Разбираш ли, искам да стана модел и си помислих, че би могъл... Искам да кажа, че искам да стана актриса и се надявах, че би ми дал роля във филма си. — Отпи от виното, а после непохватно остави чашата върху малката маса до себе си.

— Разбирам — каза той. — Е, не че...

— Знам всичко за Ложето за разпределяне на ролите — прекъсна го тя, — но бих желала да мина на истинско прослушване. За да докажа какво мога да правя.

Той прикри усмивката си с ръка.

— Вярвам, че би могло...

— Но ако искаш да го направим, нямам нищо против, защото в такъв случай Пол ще ме ревнува. Но само ако ми обещаеш да ме прослушаш.

Той високо вдигна веждите на оплешивяващото си чело и този път истински се разсмя.

— Кой е Пол? — попита той.

— Приятелят на братовчедка ми.

— Разбирам. — Замисли се за миг, а после продължи: — Значи какво ми казахте — ако ви обещаю прослушване, вие... — поколеба се той, твърде несигурен, за да може да довърши изречението.

— Ще ти позволя да ме чукаш — подсказа му тя, облегна се назад и кръстоса крака.

Той се смая от откровеността ѝ, но все пак се засмя.

— Много щедро от ваша страна, Мадлен, но смятам, че би трябвало... — Спря отново, защото тя ненадейно свали пуловера си.

През всичките години, докато бе работил в киното, Матю Корнуол беше срещал десетки жени, които показваха, че са на разположение — пияни или трезви. Мадлен не правеше изключение. Но онова, което я отличаваше от останалите, бе не само размерът на бюста ѝ — винаги му беше трудно да устоява на големи гърди, а и очите ѝ. Никога не бе виждал толкова еротичен поглед.

Тя се изправи и тръгна към него.

— Харесват ли ти циците ми? — попита Мадлен.

— Много — изломоти той, като ги наблюдаваше как се полюшват.

— Всички харесват циците ми — заяви тя и ги пое в ръце. Потърка пъпките си с пръсти, докато се зачервиха и щръкнаха. — Ако искаш да ги пипнеш, трябва да ми обещаеш каквото ти искам.

— Окей.

— Но аз не искам прослушване, искам роля.

Той сви рамене.

— Добре.

Тя леко докосна предната част на панталона му и като усети ерекцията, изстена. От седмици не беше имала секс и през цялото това време тялото ѝ гореше за Пол. Сега само при допира с Корнуол силно желание мина по жилите ѝ, тя затвори очи и започна да скимти от възбуда. Казваше си, че устните, които се бяха впили в пъпките ѝ, са устните на Пол, че ръката, която, притискаше в чатала, е ръката на Пол, че панталонът, който тя сваляше, е панталонът на Пол.

Той свали джинсите ѝ, бутна я на пода и раздалечи краката ѝ. И когато влезе в нея, все едно че беше Пол. Тя го обгърна с крака, отвърщаше страстно на целувките му, подръпваше косата му и му викаше да бърза. Почувства, че слабините ѝ пламнаха, мускулите ѝ около пениса му се свиха, тя изгуби контрол и впи пръсти в задните му части, пришпорвайки го да я доведе до края.

Тъкмо тогава бедрата му забавиха движение, той ги опря в нея и изпъшка „О, Господи!“, после пое дъх и пръсна изгарящ поток сперма,

която се изля от тялото му.

Той лежеше върху нея, по кожата му се стичаше пот, продължаваше да диша на пресекулки. Тя се обърна към него и примигна. За миг се зачуди кой ли беше, но после си спомни и устните ѝ се изкривиха в кисела усмивка. Щом можеше да е толкова хубаво само като си представяше, че това е Пол, какво ли би било ако наистина бе с него. Но точно сега Матю Корнуол беше по-важен.

— Искаш ли да се запознаеш с Пол и Мариан? — попита Мадлен, докато се обличаха.

Той погледна часовника си.

— Налага ми се да изляза. Може би някой друг път.

— Но ще изпълниш обещанието си, нали?

Той кимна.

— Разбира се.

— Каква е ролята?

Той я погледна с недоумяващ поглед.

— Каза, че ще ми дадеш роля във филма си.

— Да, естествено. Тъкмо търсим изпълнители на второстепенни роли. Стана хубаво, че те срещнах.

Лицето ѝ засия.

— Искаш да кажеш, че наистина ще имаш роля за мен?

Той отиде до масата и надраска някакъв номер.

— Ето — подаде ѝ го той. — Обади се на този номер утре сутрин. Искай да говориш с Дороти и тя ще ти каже кога да отидеш.

Мадлен грабна парчето хартия, прегърна Матю отривисто, пъкна дълбоко и чувствено езика си в устата му, а после изтича на горния етаж.

Мариан и Пол седяха на дивана и гледаха телевизия, когато чуха, че външната врата се затръшва. Мадлен се втурна по коридора.

— Невероятен удар! — изкряска тя, като размаха парчето хартия и се разтанцува из стаята. — Ще получа роля.

Пол и Мариан се спогледаха.

— Браво на теб — каза Мариан, като дори и не направи опит да прикрие изненадата си. — Каква е?

— Още не знам. Утре трябва да се обадя на този номер и Дороти ще ми каже кога да отида.

— Значи ще има прослушване?

— Не, той направо ме избра за ролята. — Вдигна Мариан от дивана и я завъртя. — Ще ме снимат във филм!

След онова, което се беше случило с реквизиторите в местната телевизионна станция, Мариан беше много скептично настроена към подобно раздаване на роли. Но не й каза нищо. На следващата сутрин, когато Мадлен се обади на Дороти, тя й съобщи следващия вторник да бъде в седем часа сутринта в „Холидей Ин“, откъдето щяло да има транспорт, който да ги отведе до мястото на снимките. Мариан въздъхна с облекчение и тръгна към бристолския Хиподром, където имаше полудневен ангажимент като машинописка.

— Какво трябваше да направиш, за да получиш ролята? — попита Пол на връщане, след като беше изпратил Мариан.

Мадлен четеше хороскопа си и даже и не вдигна поглед от него, докато му отговаряше.

— Ти какво си мислиш?

Пол седна до масата, облегна се на стола и се захили.

— Значи си го начукала.

— Не се прави на толкова изненадан. Намират се и такива, които се държат като истински мъже, а не като някои други, които бих могла да ти спомена.

— Мен ли имаш предвид?

Тя вдигна очи и арогантна усмивка цъфна на устните ѝ.

— Е, да погледнем истината в очите: освен че го вдигна пред мен, в продължение на месеци не си правил нищо друго.

Гръмогласният му смях я жегна, тя му хвърли поглед, пълен с омраза, и понечи да се изправи.

— Само да ти кажа нещо, преди да тръгнеш — каза той. — Вече не би могла да накараш някого да те ревнува, като спиш с други мъже. Човек само ще се страхува какво ли би хванал от тебе.

Той сграбчи ръката ѝ, преди тя да му лепне шамар, и я изви зад гърба ѝ.

— Копеле! — изсъска тя.

Пол кимна.

— Може да ме наричаш както си искаш, Мадлен, но се чудя, ако Мариан знаеше какво ти се иска да направиш, как ли би те нарекла.

Пусна я и подсвирквайки си, тръгна по коридора, откачи палтото си от закачалката и излезе.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пътуването до Рим бе ознаменувано с едно-единствено нещо. Мариан почувства неразположение още сутринта, когато тръгна. Пол се бе засмял на това, но Мариан бе много нещастна, затова се наложи той да пусне в действие целия си запас от ласки, за да я убеди, че това няма значение. За него действително това беше така. Смятайки, че ненавременното явление ще провали уикенда, Мадлен едва сдържаше радостта си. Но я болеше, когато гледаше как Пол храни Мариан със сладолед на Пиаца Навона, все едно че бяха любовници, които само до преди час са се любили, как хвърляха монети във фонтаните „Треви“ и се разхождаха с часове из базиликата „Свети Петър“ и в Сикстинската капела, та чак вратовете им се изкривиха, докато зяпаха тези скучни рисунки по стените и таваните, от които на човек направо му се повдигаше.

Тя чакаше само да се прибере у дома, за да се подготви за вторник сутрин. Вече беше решила, че за нея филмът на Матю Корнуол щеше да бъде повратна точка в живота ѝ. Никога не бе играла, но пък достатъчно беше ходила на кино, беше гледала премного филми по телевизията, за да се успокои, че няма да ѝ е трудно. Вече тайничко се упражняваше пред огледалото, като си измисляше някакъв текст и беше много доволна от резултата. Щеше да покаже на Матю Корнуол, че всъщност не е много лесно един мъж да легне с нея. Макар и да беше добра в леглото, наистина щеше да работи усилено, а след като направи този филм и преди той да си тръгне от Бристол, щеше да му позволи отново да я свали, този път заради обещанието за друга работа или поне за приличен договор в Лондон. После някак си, без значение как, щеше да обърне и третата страница. А като се държи за Матю Корнуол, може да има късмет и да стане едновременно и модел, и актриса. Даваше си сметка, че планът ѝ страда от недостатъци, но щеше да се справи и с тях, когато стане богата и известна. Пол О'Конъл и проклетата ѝ братовчедка щяха да дойдат да я молят, но тогава тя ще ги прати по дяволите.

Стоеше пред олтара на някаква църква, на която не можеше да си спомни името. Думата „дяволите“ я накара да почувства леко неудобство, затова веднага затвори очи, поиска прошка от Бога и Му благодари, че е изпратил Матю Корнуол в Бристол.

В неделя вечеряха в „При Алфредо“, където сервираха фетучините на Мариан със златна лъжица. Пол ѝ купи шест червени рози от една селянка, която мина край тях с кошница. На Мадлен ѝ направиха серенада с китара и тя също получи рози, но когато келнерът ѝ каза, че са от възрастния човек, седнал на една маса в ъгъла, грозен като смъртта, наложи се Мариан да отиде и да му благодари, а Пол да ги изнесе от ресторанта.

Беше последната им вечер в хотел „Юлий Цезар“ на Виа дели Сципиони. Независимо че беше заета главно със себе си, Мадлен не можеше да не забележи колко е щастлива Мариан. Тя вече предполагаше, че двамата с Пол все пак го правят, иначе как биха имали такъв лъчезарен вид. След като Мариан бе събрала смелост да попита Пол, той ѝ показа как би могла да го задоволи, но я предупреди да не прави онова, което беше дочул, че Мадлен я подучва. От голямо значение за Мариан беше да види как един мъж достига до върха на екстаза и да знае, че би могла да даде такова удоволствие на някого, когото обича. Това я караше да иска да го прави отново и отново. Тя се възхищаваше на тялото му, а Пол с удивление откри каква добра ученичка е и все по-често ставаха случаите, когато трябваше да се овладява, за да не я обърне по гръб и да я люби.

— Защо не влезе заедно с мен? — попита я той, когато тя седна на ръба на ваната, за да го насапуниса. — И аз бих искал да те изкъпя.

Тя поклати глава и се опита да му обясни, че ѝ е достатъчно само да го гледа.

— Другата седмица по това време няма да го казваш — захили се той, а после изскимтя, когато тя го плесна.

Беше седем и половина в неделя вечерта, когато пристигнаха обратно в Бристол. Под ръмвящия дъжд се потътриха от спирката на автобуса към „Уест Мол“. Пол отвори вратата, а Мариан изохка, когато видя писмото от банката и сметката за газта. Мадлен тръгна бавно нагоре по стълбите и спря малко преди първата площадка, за да пусне някого да мине. Човекът мина покрай нея, като едва я погледна, а Мадлен се обърна и го изгледа как тича надолу по стъпалата. Мариан

го поздрави и макар че той ѝ отговори учтиво, не показва никакъв признак, че я познава. По намръщената му физиономия разбра, че е сърдит, което си пролича и по това, че тресна вратата след себе си. Мариан вдигна поглед нагоре към Мадлен.

Мадлен беше ококорила очи, втренчена във вратата.

— Кой беше това? — попита тя тихо.

Мариан я изгледа озадачено.

— Матю Корнуол. Що за въпрос?

Мадлен погледна Мариан и зяпна.

— Какво?

— Боже мой — прошепна Мариан, връчи пощата на Пол и се втурна към братовчедка си.

Мадлен се отпусна на стъпалата. Вдигна очи към Мариан и изкрещя:

— Не ти вярвам! Лъжеш!

Но когато Мариан само примигна срещу нея, тя зарови лице в дланите си и избухна в плач.

— Мариан — завайка се тя, — защо все така ми се случва?

Мариан погледна надолу по стълбите към Пол, а той само сви рамене. Като се обърна отново към Мадлен, тя каза:

— Значи мъжът, който току-що излезе, не е онзи... когото си видяла в апартамента на Памела.

— Не — изхълца Мадлен.

— Сигурна ли си?

— Смяташ, че бих могла да забравя някого като този? — изръмжа Мадлен, като посочи към външната врата. — Мариан, този път си мислех, че всичко ще потръгне. Всичко бях планирала, щях да работя много във филма. Щях да докажа на всички, че мога да постигна нещо, щях да се справя. А сега...

— Ще го направиш — успокои я Мариан, седна до нея и я прегърна. — Нали имаш роля? Казаха са ти кога и къде да отидеш и който и да е бил той, има нещо общо с филма, иначе...

— Откъде да знам? — срязва я Мадлен. — Може да е бил и някой проклет водопроводчик.

— Сигурно е онзи, на когото дадох пакета — припомни си Мариан. — Нали говори с Дороти?

— А коя е тя? Никога не съм я виждала.

— Може ли да изкажа предположение — обади се Пол, вървейки по стълбите, — че Дороти е чиновничка. Мъжът, с когото спа Мадлен, е главният асистент-режисьор на Матю Корнуол. Казва се Филип Форестър, викат му Уди.

Лицето на Мадлен побледня, когато вдигна към него очи.

— Откъде знаеш? — прошепна тя.

— Срегнах го по стълбите сутринта, след твоето... прослушване.

— Копеле такова! — изсъска злобно тя. — През цялото време си знаел и не си ми казал. — Спусна се към него, но Мариан я хвана, а Пол отстъпи. — Мразя те! — изкрещя Мадлен. — Подлец...

— Мадлен, престани! — извика Мариан. — Пол, помогни ми да я качим по стълбите.

Когато минаваха край апартамента на Памела, Мадлен изкрещя „Онанист“. Но дали се отнасяше за Уди, или за Пол, никой не разбра.

— Е? — започна Мариан, след като влязоха в апартамента. Накара Мадлен да седне на дивана и се обърна към Пол: — Какво става тук? Казваш, че си се срещнал с този Уди. Какво ти каза той?

Пол сви рамене.

— Че живея със страхотно момиче и че нямам търпение да види и другата братовчедка. Между другото, ако и ти искаш да играеш второстепенна роля, за теб също ще се намери място.

Мариан още повече се намръщи.

— Но за Мади има ли роля?

— Разбира се. Допълнителна.

— Какво?

— Допълнителна — повтори той. — Нали знаеш — в масовката — минувачка, пазаруваща в супермаркет, нещо подобно. Вървят, но не говорят. Това наричат те допълнителна роля.

— Не! Лъже! — изрева Мадлен. — Нарочно го прави, Мариан, опитва се да ме изкара глупачка.

Мариан отиде до нея, обърна се към Пол и му нареди:

— Направи чай.

Трудно убеди Мадлен да приеме, че е много вероятно Пол да казва истината.

— Нали никой не ти е пратил сценарий? — изтъкна Пол. — Всъщност ти не си се срещнала с режисьора, а той е човекът, който

решава кой да участва във филма.

— Какво искаш да кажеш? — смънка Мадлен. — Че този Уди лъже ли?

— Не. — Пол се появи на вратата. — Обикновено първият помощник-режисьор избира участниците в масовката, така че Матю Корнуол вероятно не знае нищо за теб. — Мариан го стрелна с поглед, а той продължи:

— Само се опитвам да ти кажа, че ако Корнуол не знае коя си, тогава може да опиташ отново. Ако те изберат, дори и в масовка, той едва ли не би забелязал момиче като теб, нали? — Сви рамене. — Останалото зависи от теб. Участие в масовката и в случай че направиш впечатление на режисьора, по някакъв начин може да те изберат и за главна роля.

Мариан се обърна към Мадлен.

— Какво смяташ, Мади?

Мадлен премести очи от Мариан към Пол и отново към Мариан.

— Казвам ти, иди във вторник — настоя Пол. — Няма какво да губиш. Освен, разбира се, ако Уди съобщи на Матю Корнуол за станалото, но дори и тогава...

Мадлен затвори очи и отпусна глава назад.

— Не мога да го направя, Мариан — изрече тя. — Няма да отида.

— Но защо? Пол е прав, ти си...

— Помисли си само. Ако този Уди е толкова глупав, че е казал на Пол, когото не познава, няма начин да не е споделил с Матю, нали? Обзалагам се, че се е раздрънкал пред всички и всички ще ми се смеят и ще започнат да ме сочат с пръст още от мига, в който се появя.

Мариан трябваше да признае, че това е напълно възможно, и най-накрая се съгласи да се обади на Дороти и да й съобщи, че Мадлен няма да отиде на снимките. Реши да го направи още в понеделник сутрин, но още като вдигна слушалката, разбра, че телефонът им е откачен.

Като се връщаше от телефонния автомат, Мариан се отби да купи вестник на Пол, тъй като не го бяха донесли сутринта.

— Добър ден, мистър Бигс — поздрави весело тя, когато влезе в магазинчето. — Тази седмица не спечелих от лотарията, а вие?

— Никакъв късмет — отвърна той, докато подаваше рестото на клиента си.

— Няма значение — рече съчувствено Мариан, — ще продължим опитите, нали? В четвъртък ще донеса фиша. Сега ще взема „Индипендънт“.

Бигс кимна на помощника си, после заобиколи тезгяха и направи знак на Мариан да се приближи, за да не чуят останалите клиенти.

— На кредит ли взимате вестника? — попита я тихо той.

Вътрешно Мариан се смръзна, но успя да се усмихне и да каже:

— Ако е възможно. Но ако предпочитате, и сега мога да ви го платя.

— За препоръчване е — каза той, а добрите му очи я гледаха с неудобство.

Мариан отвори портмонето си, извади монета от петдесет пенса и му я подаде.

Той я взе и каза:

— Кога смятате, че ще сте в състояние да платите сметката си? Вижте, вече надвишава четирийсет и пет лири и обикновено...

— Какво! — зяпна Мариан. — Колко казахте?

Той я изгледа безпомощно.

— Заради списанията, които малката Мадлен взима, а сега те са много скъпи — обясни ѝ той.

Мариан сведе очи, тъй като не искаше той да забележи колко беше ядосана.

— Разбира се — смотолеви тя. — Ще е възможно ли да платя в края на седмицата?

— Разбира се. Вземете вестника, а аз ще ви върна рестото.

Когато излезе от магазина, хладният вятър беше като балсам за пламналото ѝ лице. Знаеше, че не би могла да каже нищо на Мадлен. След изживяния шок с Уди и Матю Корнуол, тя беше достатъчно разстроена и Мариан не искаше да я натъжава още повече, като ѝ се развика за няколко списания. Но си оставаше въпросът как, по дяволите, щяха да платят на мистър Бигс в края на седмицата?

Едно беше сигурно — за момента телефонът ще остане откачен. Но тогава се сети за Пол, който не беше изгубил надежда да получи отговор от издателя. А и как биха живели и без електричество? Мадлен никога не би го понесла — нямаше да гледа телевизия, нямаше да се суши със сешоар, светлината нямаше да е достатъчна, за да си слага грим. Нямаше да ходи на процедури за разкрасяване, известно време

нямаше да излиза вечер. Тогава си спомни за сметките за газта и за писмото от банката. Сърцето ѝ се разтуптя и главата ѝ забуча. Трябваше да се прибере и да направи сметка точно колко са задлъжнели. Но докато тичаше към къщата, изведнъж се сети за заема, който взе от финансовата компания. Трябваше да изплаща по сто лири на месец. Как въобще си е мислила, че ще го погасява?

Бавно заизкачва стъпалата, прилоша ѝ от свитата топка в стомаха. Искаше да отидат в Рим, за да направи Пол щастлив, а също и Мадлен, но сега ѝ беше трудно да повярва каква безотговорност е проявила. Дори не можеше да ги помоли да помогнат с изплащането, защото им беше казала, че е получила парите от застрахователна полица. Боже мили, как е могла да бъде толкова глупава? Как е могла да изпусне нещата до такава степен?

Когато стигна до площадката на четвъртия етаж, спря пред вратата на Памела. Загледа се за миг, после, без да мисли, почука на вратата. Имаше някаква смътна идея, че трябва да обясни на Матю Корнуол за Мадлен, само че какво точно щеше да му каже, нямаше представа. Съществуваше някаква възможност Уди да не му е казал нищо и ако е така, пък дори и да е казал, нямаше причина Матю Корнуол поне да не се види с Мадлен.

Докато чакаше, вътре се чува гласове. Сякаш се пробуди от сън и изведнъж си даде сметка, че щеше страшно да се изложи. Обърна се, за да избяга бързо по стълбите, но вече беше късно.

— С какво мога да ви помогна?

Мариан се обърна, изненадана от женския глас. Жената беше около трийсетгодишна, обута с джинси, с анорак и с голям лек индийски шал върху раменете. Тя се усмихваше, но от държанието ѝ Мариан разбра, че бърза.

— Не, не — заекна Мариан. — Всъщност бих искала да говоря с мистър Корнуол.

— Съжалявам — каза жената, — в момента имаме продуцентска сбирка и той е зает. Мога ли да му предам кой го търси?

Мариан се изчерви.

— Ами, казвам се Мариан Дийкн. Живея на горния етаж.

— Добре — усмихна се тя. — Ще му предам. — Облегна се на вратата и се загледа в прозореца на площадката. — Проклет дъжд. Целият ни план се провали заради него, затова сигурно срещата ни ще

продължи целия ден, а ако успеем да се организираме, ще имаме нощни снимки. Така че ако искате да се срещнете с Матю, по-добре е да изчакате до края на седмицата.

— Добре — отговори Мариан. — Благодаря.

Понечи да тръгне, когато жената изрече:

— Мариан Дийкън ли казахте?

От начина, по който произнесе името ѝ, сърцето на Мариан се сви. Значи всички знаят за Мадлен.

— Да — отговори тихо тя.

— И живеете на горния етаж?

Мариан унило кимна.

Жената я изгледа особено, после бързо хвърли поглед през рамо и започна тихо:

— Между нас да си остане, имали сте късмет, че онази вечер се е случило с Уди. Разбира се, и той не би могъл да бъде извинен как се е възползвал от вас и ви е оставил с впечатлението, че той е Матю, но по начина, по който го разказва, вие сте си била пийнала и не сте му дали възможност да си отвори устата. Както и да е, ако Матю беше тук и се бяхте опитали по този начин да го свалите... — Тя потрепери. — Матю разбира от жени, които... Но това е друг разговор. Работата е там, че ние наистина имаме нужда от участници в масовката, така че ако все още се интересувате...

— Всъщност, говорите не с когото трябва. Не бях аз, а братовчедка ми, Мад... — Спря се, тъй като се почувства предателка.

— Мадлен! Точно така. Мислех...

— Матю Корнуол знае ли какво се е случило?

Жената кимна.

— В такъв случай ще имате ли нещо против, ако не му казвате, че съм го търсила? Смятам, че е по-добре да забравим за станалото.

Жената сви рамене.

— Щом така искате.

Когато Мариан влезе в апартамента, Мадлен беше в банята, а Пол спеше. През последните няколко дни той проявяваше всички симптоми на сериозна настинка, която според Мариан прерастваше в грип. Влезе на пръсти в спалнята и сложи ръка на челото му. Той се размърда.

— Как се чувстваш? — попита го тя.

Пол примигна и се опита да стане, но усилието беше твърде голямо за него и отново затвори очи.

— Ужасно — изграчи той.

— Струва ми се, че имаш температура — каза му Мариан. — Да извикам ли доктор?

Той поклати глава и като го целуна нежно по бузата, Мариан отиде да съблече палтото си.

— Свърза ли се с Дороти? — извика Мадлен от банята.

Мариан бутна вратата и седна на края на тоалетната чиния.

— Съвсем нормално мина. Очевидно планът им се е променил, така че днес няма да има нищо. Как си сега?

Мадлен сви рамене.

— Как мислиш? Като човек, на когото въобще не му върви. А когато видях Матю Корнуол... — Въздъхна.

— Нямах да е толкова лошо, ако не беше толкова ужасно красив. Боже, наистина този път загубих. Искам да кажа, че до него даже и Пол... Смяташ ли, че наистина съм провалила шансовете си?

— Май да — трябваше да признае Мариан. — Освен това външният вид не е най-важното. Може Корнуел да е ужасен човек. Или пък да има щастлив брак.

Мадлен извади дългия си крак от пенестата вода и го заоглежда оценяващо.

— Не мислиш ли, че напълнявам? — попита тя.

— Не — отвърна Мариан. След като Мадлен провери и другия си крак, каза: — Мади, трябва да си поговорим за пари.

Мадлен изохка и се потопи във водата.

Мариан я изчака да се покаже.

— Смяташ ли, че ще можеш да ходиш по-често на работа през седмицата? Струва ми се, че сме загазили повече, отколкото предполагам.

— Ако е така, чия е вината?

— И аз имам вина. Ти също.

— Какво мислиш да правиш?

— Да се обърна и към други агенции и да си потърся работа на непълен работен ден в някой универсален магазин. От банката ми взеха чековата книжка и ми казаха да не издавам повече чекове, докато не се възстанови преразхода.

Последва плясък на вода и Мадлен седна.

— Не говориш сериозно, нали? Кога стана това?

— Миналата седмица — отвърна Мариан. — Колко пари имаш?

— В банката — нищо. Всичките ми пари са в чантата.

— Добре, когато свършиш, по-добре да седнем и да прегледаме всичко.

— А Пол?

— Струва ми се, че е болен. Освен това парите му са у мен.

— Като истинска съпруга! Подай ми кърпата и ако можем да си го позволим, не бих имала нищо против чаша чай.

Положението им беше много по-лошо, отколкото се страхуваше Мариан. Всичките им ресурси възлизаха на малко повече от сто лири. Трябваша им хиляда и сто лири, за да изплатят сметките си.

— Не е нужно да покриваме разходите по кредитните карти наведнъж — каза Мадлен. — Можем да правим месечни вноски.

— Да, но какво ще кажеш за газта и електричеството? И за двете трябва да платим веднага, а обещах и на мистър Бигс да се разплатим с него до края на седмицата. Освен това трябва храна, нея с какво ще вземем? Другата седмица идва ред на наема.

— Боже мой! — изохка Мадлен. — Както я караме, ще свършим на улицата. Има само един изход.

Стрелна Мариан с очи, но тя като забеляза погледа ѝ, поклати глава.

— Не. Не мога пак да искам от мама. Няма да е честно. Ние вече похарчихме практически всичко, което тя получи.

— Добре, какво друго ни остава?

— Не знам.

Следващите три седмици бяха истински кошмар. Мариан отиде до Управлението на електрическата компания и уреди да платят задължението си на части. Мадлен направи същото с газовата компания. Не обърнаха внимание на съобщението за наема, избягваха мистър Бигс и изпратиха по десет лири за погасяване дълга по кредитните си карти. Макар и да не казваше на другите, Мариан продължаваше да попълва фишове за тотото и изпращаше парите със запис с почти напразната надежда, че може да стане чудо.

След една седмица Пол оздравя от грипа, но тогава пък Мариан се разболя. Когато тя се оправи, Мадлен легна, така че колкото пари

имаха, те постепенно се стопиха поради невъзможността им да ходят на работа. Мариан не мигваше нощем и като знаеше, че е просрочила първата вноска за заема, изстиваше от ужас.

Реши, че трябва да каже на някого всичко. Цял ден се измъчва върху въпроса дали да сподели с Мадлен, или с Пол, но взе решението, когато Пол се върна от пощата и я завари да плаче.

— Няма какво друго да се прави — заяви той, когато тя му разказа. — Ще трябва да си намеря работа.

— А какво ще стане с писането ти?

— Ще почака. Не — спря я Пол, когато тя започна да протестира, — ти си взела заема заради мен и аз трябва да го платя. Освен това достатъчно дълго живях на ваш гръб.

— Не е вярно! — извика Мариан. — Всяка седмица ми даваш пари и те са два пъти повече, отколкото аз печеля.

— Въпреки всичко трябва да намеря работа. — Прегърна я и я притисна силно. — Ти си толкова идиотче — да попаднеш в цялата тази каша заради мен. Но аз те обичам и щом Мадлен оздравее и излезе от спалнята, ще ти го докажа.

— Сто хиляди лири — повтори Мариан, опитвайки се с много усилие да придаде весела нотка на гласа си.

Мадлен вдигна плътно начернените си мигли и изгледа Мариан с цялото презрение, което виолетовите ѝ очи можеха да изразят.

— Млъкни! — кипна тя, обърна се и нарисува едно кръгче по изпотения прозорец на кафенето. Отвън минаваха хора, свити под чадърите, които силният вятър обръщаше. Те прехвърляха тежките чанти с покупки от една ръка в друга.

Мариан гледаше тревожно лицето на Мадлен, все още бледо от грипа, което сега бе застинало в презрителна гримаса. Явно, че този път детинската им игра нямаше да помогне.

Огледа влажното претъпкано кафене. Няколко мъже гледаха към Мадлен, но тя беше твърде разстроена, за да ги забележи. Тя започна да почуква с лъжичка по захарницата.

— Пари, пари, пари! — извика Мариан и навря лицето си в Марианиното. — Нищо чудно, че седим тук като последни отрепки,

след като нямаме нищо. Не ме гледай така — глупавите ти малки очички направо ми действат на нервите.

— Нещо друго да желаете?

Мадлен вдигна очи и видя келнера, застанал с тефтер и химикалка пред тях, но тъкмо да поклати отрицателно глава, Мариан се намеси.

— Още едно кафе, моля.

Преди да тръгне, келнерът отнесе използваните чаши и избърса с влажна кърпа мушамата. Мадлен изчака, взирайки се в Мариан, но братовчедка ѝ гледаше втренчено през прозореца.

— Какво, по дяволите, ти става? — избухна Мадлен, щом келнерът се отдалечи. — Много добре знаеш, че нямаме пари да го платим.

— Иначе ще ни изхвърлят, а навън вали. Пол още го няма.

— Мариан, бяхме пресметнали всичко до последното пени. Една порция ядене и две кафета. Това прави пет лири, а ние имаме точно толкова. Откъде мислиш, че ще вземем тези осемдесет пенса? — След като Мариан не ѝ отговори, Мадлен грабна чантата си и се изправи. — Тръгвам си — изрече твърдо. — Сама се оправяй.

— Мади, седни.

— Ако откажеш кафето.

Мариан сведе очи към ръцете си, които бяха хванали пластмасовата солница.

— Няма смисъл — изрече тихо. — Няма с какво да платим и яденето, така че още едно кафе няма да промени нещата.

Мадлен бавно седна отново.

— Купи го, нали? — изсъска тя.

Мариан кимна безмълвно.

— Тъпа крава! — Мариан трепна от обидата, но Мадлен продължи. — Телефонът ни е прекъснат, нямаме пари за наема, затрупани сме от сметки, не можем да си позволим да ядем, а ти отиваш и даваш последните ни пет лири за някакъв тъп лотариен билет!

Мариан вдигна поглед.

— Може да спечеля — оправда се тя с глупаво оптимистична усмивка.

Мадлен замагна, но Мариан се отдръпна и ръката на Мадлен остана във въздуха.

— Да спечелиш! — присмя ѝ се тя. — Някога да си печелила? Цял живот само губиш, затова какво, по дяволите, те кара да мислиш, че този път ще спечелиш?

Очите на Мариан се напълниха със сълзи. Намираха се в толкова затруднено положение, че правеше отчаяни неща. Лотарийният билет беше нещо като израз на защита и той наистина ѝ донесе моментна радост, но сега горчиво се разкайваше за неразумността.

Раздразнението на Мадлен отмина с шумна въздишка.

— Съжалявам. Хайде, не плачи. И двете сме в тая каша. Освен това знаеш, че не го мисля.

— Какво не мислиш?

Нито една от двете не видя, че Пол се приближава. Беше застанал над тях, а от русата му коса върху яката на якето му се стичаха капки дъжд, черните му вежди бяха събрани навъсено. Сърцето на Мадлен се обърна, когато той се усмихна и прибра косата на Мариан зад ухото ѝ. Като забеляза сълзите ѝ, той веднага седна.

— Как мина? — попита Мариан, преди той да се поинтересува защо плаче.

Той сви рамене и избърса мокрото си лице с хартиена салфетка.

— Секретарката не можа да намери ръкописа, а монетите ми свършиха, преди тя да се върне на телефона.

Говореше с лекота, но Мариан разбра какво разочарование изпитваше той. Повече от два месеца, откакто беше занесъл ръкописа в Лондон, а все още нямаше отговор. Тя понечи да каже нещо, но той сложи пръст върху устните ѝ и поклати глава.

— Така че последните ми пари отидоха за безплоден телефонен разговор — въздъхна той. — Вече можете да кажете, че съм просяк. А вие? Има ли някаква възможност за кафе?

— Мариан е изхарчила парите ни, за да купи лотариен билет — издрънка Мадлен.

Мариан цялата се изопна от нерви. Помоли се Пол да не ѝ се сърди. Той се усмихна и хвана ръцете ѝ.

— Какво да правя с теб? — засмя се, а лицето му грейна от любов. Наведе се и прошепна нещо в ухото ѝ.

На Мадлен ѝ идеше да изкрещи. Когато лицето на Мариан стана червено като изкуствената покривка на масата, тя скочи на крака, стиснала чантата към гърдите си.

— Е, докато вие двамата седите тук и се държите, сякаш не ви е грижа за света, аз ще отида да уредя сметката. А ти, Мариан Дийкън, тръгваш още утре за Девън да изпросиш малко пари от майка си.

Лъчезарният вид на Мариан помръкна.

— А пари за път? — меко възрази тя.

— Ще напишеш чек и ще кажеш, че си изгубила картата си. Не се връщай, докато...

Мариан се обърна към Пол.

— Мога да използвам телефона тук! — извика тя. — Ще се обадя на издателя, за да разбере какво е станало.

С презрително сумтене Мадлен излезе от кафенето. С ъгълчето на окото си Пол я гледаше как върви. Знаеше как тя ще плати сметката. Чудеше се само дали съдържателят ще се задоволи само с един поглед към великолепните ѝ гърди.

ПЕТА ГЛАВА

Мариан гледаше майка си с трогателна смесица от съчувствие и любов. Дребното ѝ набръчкано лице щастливо се усмихваше, докато наливаше чай от най-хубавия им порцеланов чайник и разказваше за работата си на чистачка, която бе успяла да намери в училището.

— Нали помниш учителката си мисис Уеб? — Остави чайника и отрязва две филии домашен кейк. — Редовно пита за теб и Мадлен.

Мариан взе парчето кейк и усети как една буца стегна гърлото ѝ. Знаеше, че майка ѝ рядко прави нещо, тъй като вече нямаше за кого.

— Как е мисис Уеб? — попита тя.

— Оплаква се от крака си. — Сивите очи на Силия проблеснаха. — И от гърба, стомаха и вратните шипове.

Мариан се усмихна виновно, после се намести в ъгъла на дивана до фотьойла на баща си, където винаги сядаше като малка. Гризеше я вината, че е забравила майка си, след като срещна Пол, и затова ѝ беше трудно да говори. А като знаеше, че на Мадлен ѝ бяха нужни две седмици, за да я накара да замине за Девън, това още повече усложняваше нещата.

Стаята, в която седяха, не бе променена от години — малка и претрупана, с тапети на рози, бюфет с орнаменти, сувенири, снимки. Старият фотьойл на баща ѝ все още стоеше до камината, възглавничките бяха оправени, а на ръкохватките имаше покривчици, плетени на една кука, сякаш той ей сега щеше да се върне и да седне. Видя как по навик майка ѝ извади кърпа за прах от джоба на престилката си и я прокара над решетката. Вече приближаваше шейсет и макар че годините ѝ личаха, тя все още се поддържаше, всеки петък ходеше на фризьор за миене и изсушаване, винаги обличаше спретната рокля за играта на бинго някъде до Британския легион, където ходеше два пъти седмично. Почувства толкова силен прилив на обич към майка си, че се наложи да отмести очи, иначе щеше да се разплаче. Тя беше най-добрата и мила жена, която би направила всичко за всекиго, без да очаква каквото и да е в замяна. Не беше особено добре

образована, всъщност нито един от родителите на Мариан не беше... „По онова време нямаше пари и възможности“, винаги казваше баща ѝ.

След чая Мариан и Силия, хванати ръка за ръка, отидоха до църквата Мариан да сложи цветя на гроба на баща си. На връщане мисис Купър беше излязла пред портата си и те спряха да побъбрят. Тя искаше да знае какво правят момичетата на мисис Дийкън в Бристол, Мариан беше ли си намерила хубава работа. Мариан трябваше да признае, че не е успяла, нито пък Мадлен. Мисис Купър не изрази изненада относно Мадлен.

— Все пак тя не е ходила в университет, нали?

Мисис Купър никога не бе имала добро мнение за Мадлен, откакто Мадлен я бе нарекла любопитна, дърта брантия, която вре носа си в чужди работи. Тогавя Мадлен беше тринайсетгодишна. Мисис Купър беше изтичала при мисис Дийкън, за да ѝ събщи, че е видяла Мадлен на полето с едно от момчетата от фермата Дъндридж.

По онова време хората непрекъснато се оплакваха от Мадлен, но нито Мариан, майка ѝ или баща ѝ вярваха на приказките им. Вярно, че беше малко буйна — Силия беше готова да го признае, но на момичето не му ли стигаше, че бе изоставено от родителите си, и то когато беше само на осем години.

Никой не можеше да твърди, че Мадлен е страдала от липса на любов. От деня, в който дойде да живее в малката им къща точно до Трънто, всеки я гледаше като зеницата на окото си, особено чичо ѝ. Мариан беше сигурна, че неговата любов бе причината Мадлен сега да е такава. Братовчедка ѝ рядко говореше за него, но Мариан знаеше, че Мадлен много тъжи за загубата на чичо си и копнее за някой, който да я закриля и да я обича като него. Тези мисли подсетиха Мариан за първия път, когато Пол ѝ каза, че я обича. Сърцето ѝ се сви от болка. Вече ѝ липсваше.

— Мислиш си за онзи твой млад мъж, нали? — обади се майка ѝ.

Мариан вдигна очи, когато майка ѝ влезе в стаята, бършейки ръцете си с кърпа.

— Кога ще ме запознаеш с него? — поинтересува се Силия.

— Имам негови снимки — каза Мариан и отвори чантата си. — Направихме ги в Рим.

— Да, бях забравила, че тримата ходихте в Рим. Дай да ги видя.
— Бавно разгледа първите снимки и вдигна глава. Лека червенина покри напудрените ѝ бузи и стеснителната усмивка ѝ придаде още по-измъчен вид. — Това е Рим, нали?

Мариан се усмихна.

Майка ѝ се замисли.

— Италия. Хубаво е. Изглежда неподдържано с влажните петна по стените и рушащите се покриви. Мариан, това ли е твоят млад човек?

Мариан погледна майка си през рамо.

— Да, това е — отговори гордо тя.

— Какво ли би казал татко ти, ако го видеше?! Много е хубав. На колко години е?

— На трийсет.

Силия се намръщи.

— Малко възрастен, а?

Мариан се разсмя.

— Това лято ще навърша двайсет и три, мамо.

— Е, да. Сериозно ли ходите?

— Ами...

— Не сте ли говорили за сватба?

Мариан сви рамене.

— Ще видим — отговори тя.

Силия отново погледна снимката.

— Защо не го доведе със себе си?

Мариан стрелна с очи майка си, а после се усмихна.

— Да му се обадя ли? Би могъл още утре да вземе първия влак.

Очите на Силия светнаха.

— Обади му се. Ще дадем материал на мисис Купър да поклюкарства, ако доведеш приятеля си, нали? Ще отида да сложа пържолите, докато ти му позвъниш.

Мариан тръгна по коридора, но се сети, че телефонът им в Бристол е прекъснат. Пол нямаше пари, за да си плати билета за влака, а и трябваше най-сетне да открие на майка си истинската причина за посещението си. Седна на стълбата и оклюма глава. В каква ужасна каша се забърка! Не можеше да си намери работа, Мадлен се

възстановяваше след грипа, а през последните две седмици се хранеха само с оскъдните средства на Пол.

Когато тя влезе в стаята, Силия Дийкън бе пъхнала ръце в джобовете на престилката си и ласкавите ѝ невинни сиви очи се взираха в камината. Сърцето на Мариан се сви от нетърпението в очите на майка ѝ.

— Не мога да се обадя, мамо. Телефонът ни е прекъснат.

Силия я изгледа неразбиращо.

— Прекъснат ли?

— Не можахме да си платим таксата.

— О!

След малко Силия се усмихна и се изправи.

Потупа Мариан по рамото.

— Глупаво момиче, трябваше да ми кажеш по-рано. Сигурно за това си дошла, не е ли така? Сега да видим какво може да се направи.

Тя дръпна едно чекмедже от страничната маса и извади чантата си.

— Не, мамо. — Мариан хвана ръцете на майка си. — Не е само телефонът. Много по-лошо е.

Докато дъщеря ѝ разказваше за дълговете към банката и за кредитните карти, за заема от финансовата компания, за неплатените сметки за газта и електричеството и за заплашителните писма от банката, Силвия отначало се смая, но постепенно, лека-полека се оживи.

— Вече седем седмици не сме си плащали наема. Нямаме нито пени — довърши Мариан.

Силия клатеше глава.

— В хубава каша си се забъркала — каза тя. — И то при твоето образование. Няма какво друго да се прави — утре сутрин ще се наложи да отидем до пощата и да изтеглим малко пари. Мила моя, какво би казал бедният ти баща?

Мариан много добре знаеше какво би казал баща ѝ. „Защо искаш пари от майка си на нейната възраст? И без това получи по-голямата част от застраховката, останалото е нейно, а не твое.“ Тя много добре чуваше гласа на баща си и бе съгласна с всяка негова дума. „Тя няма за какво да ги харчи.“ — Това бяха думите на Мадлен, когато седмица по-рано Мариан ѝ изтъкна почти същите доводи като на баща си. „С

радост ни ги дава, знаеш го много добре. За нея това е доказателство, че някой има нужда от нея“ — настояваше Мадлен.

Когато на другата сутрин излязоха от пощата, Силия подаде един плик на дъщеря си.

— Оставих десет лири — прошепна ѝ тя. — Не исках да затварям сметката. Но това е всичко, което остана, Мариан, така че отсега нататък, вие, момичета, ще трябва да разчитате само на себе си.

Мариан едва преглътна чувството си за вина. Докато се взираше в плика, разбра, че няма да може да го направи. Просто не можеше да вземе последните пари на майка си и да я остави без нищо. Пъкна плика обратно в ръцете на Силия.

— Не мога — каза тя. — Не бива да го взимам, мамо.

— Хайде, не бъди толкова глупава. Явно, че сте изпаднали в беда. Ще трябва да излезете от това положение. Не можете ли да си намерите работа? Мадлен още ли разнася поздравления за рождени дни? — Без да гледа майка си в очите, Мариан кимна. — Тогава двете ще трябва да се научите да живеете според доходите си. Щом се прибереш, кажи на Мадлен да ми се обади от автомат, искам да си поговоря с нея. Тя не ми звъни често. Нито пък ти. Хайде да се приберем и да изпием по чаша хубав чай, преди да тръгнеш.

Очите на Мариан бяха пълни със сълзи.

— Знаеш ли, ти си най-добрата майка на света.

— Хайде, мила, стегни се.

— Мога ли да остана още една вечер? — каза Мариан, докато вървяха към входната врата.

— Разбира се, че можеш. Няма защо да ме питаш, това е твой дом. Сега ще отида да обеля картофи за вечеря, а ти се качи и сложи парите в куфара си. И ако останат, разделете си ги с Мадлен.

— Разбира се — отговори Мариан. Тъкмо щеше да тръгне нагоре по стълбите, когато се обърна. Майка ѝ гледаше след нея. Изведнъж всички съпротивителни сили я напуснаха, тя се хвърли към нея, прегърна я и се разрида.

— Обичам те, мамо — изхълца Мариан.

— Знам, мила — каза Силия и я потупа по гърба.

Очите на Мадлен се насочиха към огледалото, за да видят отражението на Пол. Той седеше в леглото, един чаршаф едва покриваше голотата му.

— Искаш да кажеш да го откраднем? — прошепна тя.

Единственият му отговор беше една любезна усмивка, докато слагаше ръце на тила си.

Мадлен се завъртя на столчето пред тоалетната масичка, забравила за липсата на осветителна крушка, и се обърна към него. Беше прехапал долната си устна, очите му бяха притворени, на лицето му грееше полугальовна усмивка, която обикновено пазеше за Мариан. Мадлен почувства тръпки — дали защото я гледаше тъй съблазнително, или предложението му беше толкова безсрамно — не можеше да каже.

Изкикоти се.

— Не говориш сериозно, нали?

Той взе чека от леглото до себе си и прочете:

„Да се изплати на мис М. Дийкън сумата от седемстотин и петдесет хиляди лири.“

Мадлен се взираше в него. Откакто двамата мъже от лотарията пристигнаха вкъщи предния ден, дали и на него не му се въртеше същата мисъл, както и на нея?

— Вие ли сте мис Дийкън? — беше попитал единият от тях.

Естествено, тя потвърди, защото наистина бе така. Едва когато ги покани вътре и ѝ обясниха защо са дошли, тя разбра, че всъщност търсят Мариан. Разбира се, че трябваше веднага да им изясни объркването, но тя ги остави да говорят. Казаха ѝ, че молбата ѝ да не се дава гласност ще бъде удовлетворена и че някакъв финансов съветник щял да се отбие, за да се види с нея през следващите няколко дни. Мадлен изслуша всичко — твърде смаяна бе, за да проговори. Единствената ѝ мисъл бе, че ако не беше изпратила Мариан в Девън... Но по-далеч в мислите си не отиваше.

Забеляза, че Пол все още я наблюдава. Чу как Матю Корнуол затвори прозореца на долния етаж, но повече мисли не му отдели. Ако правилно четеше израза на лицето на Пол, повече нямаше да има

нужда от такива като Матю Корнуол. Но не беше възможно Пол да има толкова ужасно намерение. Твърде... прекалено беше. Не можеха да вземат чека и да изчезнат, без да кажат и дума на Мариан. Не можеха ли? Как щеше да узнае Мариан?

Пол се прозина. Знаеше, че тя се бори със съвестта си.

— Тя би ги поделила с нас — каза Мадлен.

— Вярно е.

Очите ѝ се впериха в чека, а после бавно се преместиха към Пол. Докато го наблюдаваше, си спомни всичко, което бяха правили през последните четирийсет и осем часа и изпита толкова силно желание и победоносно чувство, че се изсмя рязко. Той ще бъде неин, тя ще вземе парите, ще има всичко!

Като видя как са щръкнали пъпките ѝ, Пол отхвърли чаршафа и ѝ направи знак да отиде до леглото. Тя се изправи, но преди да се приближи до него, поиска да се увери.

— Какво ще ѝ кажеш? — попита го тя.

Той сви рамене.

— Какво има за казване?

— Тя мисли, че я обичаш.

— Знам.

— А ти обичаш ли я?

Той я изгледа изпитателно, напрегнатият му поглед се плъзна от краката до върха на главата ѝ. Спорно бе кой бе по-красив от двамата — тя или Пол, но в случай че беше забравил колко е съвършена нейната хубост, Мадлен разкопча пеньоара си и го пусна на пода.

— Чакаш да ти кажа, че съм влюбен в теб ли? — попита я той.

— А не си ли?

— Не.

— Влюбен си, знаеш много добре. Аз съм мис М. Дийкън.

Той присви очи само за част от секундата и след това се разсмя.

— Седни тук — каза той и ѝ посочи ерекцията си.

Тя послушно се качи върху леглото. Щом се настани върху него, той хвана гърдите ѝ и се поизправи, за да пъхне езика си в устата ѝ. Тя отвърна на целувката му, засмука устните и езика му, а в това време пенисът му се вдигна от корема му. Тя бавно се наведе към него и изпъшка, усещайки дължината на целия му пенис, който я изпълни.

Той я отдалечи, за да я погледне с разрошена над лицето коса и влажни раздалечени устни.

— Раздвижи се — каза ѝ Пол. После навлезе рязко в нея и изръмжа: — Хайде, чукай ме.

Очите ѝ се помрачиха и той се засмя.

— Чукай ме — повтори той и лекичко я плесна по гърдите. — След това ще ти кажа колко много те обичам.

— И че ме обожаваш — измърмори тя, като се облегна на ръце от двете страни на възглавницата.

— Боготворя те. — Пъхна лице между гърдите ѝ и стисна пъпките ѝ.

— Да, точно така — изохка тя, като въртеше задните си части. Когато започна да се движи все по-бързо, гърдите ѝ се разлюляха тежко и той се отпусна назад в леглото, за да ги наблюдава, ръцете му бяха обхванали кръста ѝ, а тазът му се движеше нагоре-надолу. Когато тя започна да губи контрол, наведе глава и извика: „Помогни ми! Помогни ми!“. Той я погали по бедрата, но пръстите му спряха преди да стигне мястото, където краката ѝ се съединяваха. „Помогни ми!“ — изпищя тя. Той отстрани косата от лицето ѝ и я придърпа напред. Тя отвори широко очи и изведнъж той почувства как като мощна вълна семенната му течност се изсмуква от тялото му. Никога не беше изпитвал подобно нещо — силата, незадоволеният ѝ копнеж, похотливостта на погледа ѝ като че обезоръжи самообладанието му и като че цялото му тяло експлодира.

— Чукай ме! — изкрещя той, като започна бързо да я удря с бедра и пъхна пръсти между краката ѝ.

— Боже мой! — прошепна тя. — Да, точно така. — Очите ѝ пламтяха, вторачени в неговите, горещина се разля в слабините ѝ.

— Хайде! — извика той. — Ела! Сега! — При всяка дума спермата му се изливаше в нея. Той я стисна, когато усети как мускулите ѝ се свиват около него и виковете ѝ изпълниха стаята с оглушително ехо.

Едва след два часа най-накрая успяха по-спокойно да разменят по някоя дума. Мадлен вече беше облечена и го чакаше във всекидневната, където само половин час по-рано се бяха любили на стола. Наведе се напред и отново погледна чека, сложен върху кашона, който служеше за тоалетна масичка. Сърцето ѝ бе обхванато от яростна

алчност, която изгаряше тялото ѝ, тя не успя да издържи на напрежението, стана и отиде до прозореца. Имаше го. Беше неин, както и седемстотин и петдесет хиляди лирички!

Беше взела вече решение. Обмисли го грижливо, изчаквайки чувството ѝ за благоприличие да вземе връх и да разбие на парченца мечтата ѝ. Но това не се случи. В съзнанието ѝ бъдещето нямаше определени контури, макар че географски се пренасяше с лекота и блясък от континент на континент. Едва когато се опита да си представи как тръгва от Бристол и как навлиза в пълния с обещания нов живот, тя се обърка и развълнува. Изпълни я такова въодушевено очакване, каквото не беше изпитвала никога. Отсега нататък щяха да бъдат само тримата — Пол и Мадлен, и печалбата на мис М. Дийкън — на мис Мариан Дийкън.

Пол имаше замислен вид, когато влезе в стаята. Отиде до пишещата си машина и пъкна лист хартия. Отстъпи назад и каза:

— На твоє разположение е. Предполагам, че ще ѝ оставиш бележка.

— Ти си писателят.

— Ти си от семейството ѝ.

— Тя е влюбена в теб.

Той като че се обърка, после седна и покри лицето си с длани.

— Какво има? — нервно попита Мадлен, след като няколко минути го наблюдава как стои така.

Той вдигна очи и тя забеляза, че е сърдит и нещо повече — че изпитва болка.

— Мадлен, поне един път си представи, че има и някой друг, освен теб. Погледни ме! Не разбираш ли какво ми коства това? Господи, толкова си красива, че направо разкъсваш сърцето ми. Но не разбираш ли как ненавиждам слабостта си към теб? Как се мразя, че не мога да спра да те желая! Не знам какво се случи в мига, в който легнах с теб, но сега ме хвана, Мадлен. Ти това искаше, нали?

Думите му изпълниха пространството около тях. Тя пое дълбоко дъх. Задържа го, сякаш чакаше думите му да попият в тялото ѝ, да се наслади на декларацията му, че е неин.

— Искях го. — Опита се да прикрие ликуването си, но тържеството ѝ звучеше в гласа. — Желая много повече от това.

— Върнах се — извика Мариан.

Затвори вратата след себе си, пусна чантата на пода и съблече палтото си. След като забеляза, че то висеше единствено на закачалката, я заболя, че няма кой да я посрещне.

Вдигна чантата си и я занесе в спалнята, а след това влезе във всекидневната. Потръпна. Сигурно цяла сутрин не е имало никой, защото студът в стаята показваше, че камината не е горяла. После ѝ хрумна, че газта също може да е спряна, и бързо отиде да провери. Огънят лумна, тя се усмихна и за миг се успокои.

Отиде в кухнята и се замисли какво да им купи от супермаркета, за да ги изненада с почерпка. Нещо привлече погледа ѝ към масата. Намръщи се. Имаше някаква промяна. Върху масата нямаше нищо. Дръпна стола, за да провери дали Пол не е преместил някъде другаде пишещата си машина. Но защо да го прави? Очите ѝ обходиха стаята.

Сърцебиенето ѝ се ускори и ръцете ѝ започнаха да треперят, когато установи, че страниците от новия му ръкопис също липсват. Веднага се обърна към полицата над телевизора и се стресна, когато видя, че книгите му също ги нямаше. Въпреки ужасния страх, който пропълзя по гърба ѝ, тя изтича в спалнята и отвори вратата на гардероба. Празните закачалки издрънчаха.

Тя отстъпи смаяна, с изцъклени от ужас и изненада очи. Ушите ѝ забучаха, гърлото ѝ се стегна, езикът ѝ пресъхна. Усети как една буца заседна на гърлото ѝ. Препъвайки се, стигна до банята, където Пол държеше самобръсначката и четката си за зъби, но тях също ги нямаше.

— Пол — прошепна тя. Обърна се и тъй като още не можеше да възприеме станалото, се върна обратно във всекидневната. Втренчи се в масата, като че ли с волята си можеше да върне пишещата машина. Затвори очи и ги покри с ръце, в тъмните дълбини на съзнанието ѝ изплува образът му.

— Пол — изрече тихо. — ПОЛ!

Викът ѝ отпуши страха, който се събираше в душата ѝ, и тя се отпусна на колене, заровила глава в ръце, сякаш искаше да се защити от силната болка.

— Не! — изхълца тя. — Моля те, Господи, не!

Опря се на дивана и когато вдигна глава, лицето ѝ бе сиво, а очите — широко отворени, с тъмни кръгове под тях. Загледа се във възглавниците, килима, огъня и към тъмния екран на телевизора. Стори ѝ се, че чува смеха му, и се стрелна към коридора. В мрачното помещение имаше ивица светлина, която се отразяваше от вратата на спалнята. Нищо не помръдваше. Гърдите ѝ се надигнаха и тя почувства раздираща болка. Стисна главата си с две ръце, щом жуженето в ушите ѝ започна отново.

— Не, не може да е вярно. Не е вярно — извика тя. — Мади! О, Мади, къде си?

Минаваше час след час, а тя все още седеше на пода и чакаше. От време на време по някоя сълза се стичаше по лицето ѝ, болката се усилваше много повече, когато плачеше. Минаваше среднощ, когато се изправи на крака. Отиде до прозореца. Нощното небе бе черно и на него не се виждаше нищо. Стоеше, загледана в него, поиска да се раздвижи, но я беше страх. Боеше се да мисли, да отпусне чувствата си, да проумее.

Най-накрая се насили. Като в транс стигна до спалнята. Запали лампата и примигна, защото светлината като че прониза очите ѝ. Предпазливо се придвижи до гардероба и отвори другата врата. Тогава цялата и ужасна истина ѝ се изясни.

Цели две денонощия нито яде, нито спа. Просто седеше на ръба на леглото, без да може да стане. Щом рече да го направи, стягаше я толкова силна и режеща болка, че единственото, което искаше, бе да умре. Всякакво движение отвън привличаше погледа ѝ към вратата, но никой не идваше. Претърси апартамента с надеждата, че ще намери бележка, но не откри нищо. Не пристигна и писмо.

На третия ден се изми, облече се и отиде да плати телефона. Отново почака, но никой не позвъни. От библиотеката се обади в агенцията за стриптийзъорки по поръчка, даже отиде във винарната. Никой не ги беше виждал.

Докато крачките я отнасяха обратно към Клифтън, мина покрай музея. Постоя навън около час. Беше затворила очи и си мечтаеше да може да върне времето назад. Когато отново ги отвори, се стъписа от живота, който продължаваше около нея. Сърцето ѝ изпомпваше самотата във вените.

Отиде до банката и плати дълговете. От супермаркета си купи кутия с боб и малко хляб. Попълни си фиша за тотото и купи вестник „Индипендънт“.

Няколко дни ходи на работа, след това се разхождаше с часове. Страх я беше да се върне в студения и празен апартамент. Постепенно парите, които майка ѝ беше дала, започнаха да привършват и тя разбра, че ще трябва да се стегне.

Срещна Джейни в „Замъка“. Джеки и Шарън ѝ я представиха — Джейни отчаяно търсела съквартирантка.

— Може да ти стане по-леко, ако има някой край теб — мило ѝ каза Джеки. — Защо не я вземеш при себе си за известно време?

— Наистина ли не знаете къде е Мади? — попита Мариан.

Джеки поклати глава, после преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ. Никога не беше виждала такава мъка в очите на човек.

Когато Мариан излезе от бара с Джейни, Шарън се обърна към Джеки.

— Смяташ ли, че някога ще се оправи?

— Не знам. Но съм сигурна, че трябва да я държим под око.

— Защо?

— Струва ми се, че би могла да направи нещо, за което после горчиво ще съжаляваме.

— Какво искаш да кажеш?

Джеки погледна Шарън право в очите.

— За нея те бяха целият живот, Шарън, и ако не се върнат, смятам, че ще се самоубие.

Мариан въведе Джейни във всекидневната. Джейни започна да рови в обемистата си брезентова торба и извади портмоне.

— Двеста лири капаро. Достатъчно ли е?

Мариан кимна.

— Искаш ли кафе? — предложи тя.

— Да, защо не? Ако искаш, аз ще го направя. Трябва да се сприятеля с новата съквартирантка, нали?

Мариан се взря в нея. За секунда си представи, че вижда лицето на Мадлен, но после то отново се превърна в Джейниното.

— Аз ще го направя — смънка тя. Когато отиде в кухнята и включи чайника, очите ѝ се напълниха със сълзи. Чуваше как Джейни се движи в съседната стая. Стана ѝ толкова зле, че трябваше да се

хване за ръба на мивката, вдигна рамене и започна да диша на пресекулки.

— Моля те, Господи, не ми позволявай да рухна — прошепна тя.

— Каза ли нещо? — каза Джейни, когато влезе в кухнята.

Мариан бързо се извърна и поклати глава.

— Искаш ли захар? — подсмръкна тя.

— Не. Но обичам музиката. А ти, Мариан? Обичаш ли музика?

Изведнъж целият апартамент оживя.

ШЕСТА ГЛАВА

Беше седем и петнайсет сутринта. Матю Корнуол отхвърли завивките, ритна обувките да не му пречат и с трясък затвори прозореца. За мъж с отскоро придобита свобода, която доведе до нови навици, той бе по-сърдит, отколкото би трябвало. Тези дни, докато не снимаше, обичаше да се отпуска и денем се разтакаваше. А онова, което му харесваше още повече, бе да държи прозореца на спалнята си отворен — лукс, който му бе отказван по време на брака. В продължение на часове лежеше буден от повтарящия се кошмар — музика, която пулсираше през стените на стаята, отекваше в съзнанието му, докато това най-накрая го доведе до състояние, близко до кататония^[1]. Сега единствената разлика с предишния му живот беше, че шумът идваше от горния апартамент, а не от съседната спалня. Пред последните двайсет години не беше ли живял сред дандания? Не му ли стигаше досега нахалството на хората? Мразеше ги, наистина ги ненавиждаше, поне тази сутрин, както не беше успял да си почине и нервите му бяха опънати. Тресна прозореца с всичка сила с надеждата, че по този начин насъбраната ярост ще излезе.

Рамката на прозореца се разтресе и той почака да види дали стъклото няма да се счупи. После усмихвайки се на безплодността на намерението си, той се обърна отново към стаята. Потрепна. Приличаше на заведение за сладолед — всичко беше покрито с розови и бели дантели. Завесите бяха привързани с широки сатенени панделки и всичко беше направено в преминал модата си стил, създаден от Лора Ашли. Пухеният юрган си отиваше със завесите, тапетите, с вратите на гардероба, с абажура на лампата и с рамките на картините. На тоалетната масичка часовникът му лежеше сред шишета с парфюм и топчета памук за почистване на лицето, а още по-ненамясто беше голото му мъжко тяло сред морето от женственост. Но не биваше да е недоволен. Беше хубаво от страна на тази продуцентка да му предостави апартамента си, докато тя снима в Унгария.

Беше тук точно от два месеца, но все още не можеше да свикне, че е сам. Не че не му харесваше. Всъщност ако не беше несъобразителността на съседите му отгоре, даже щеше да му е приятно да си представи, че е единственият жив човек на тази планета — поне по няколко часа на ден.

Нуждата му от усамотеност се дължеше на шумния му, притесняващ и непрекъснато дразнещ го брак. „Ей това е да си женен“, беше му казал брат му със смях. Матю си представи издутото му шкембе на гънки — резултат от годините, прекарани със собствената му буйна съпруга.

Не можеше да си спомни кога точно Катлийн стана за него непоносима. А може би той я е бе направил такава. Единственото, което знаеше, бе как един ден установи, че не може да я понася повече. Силният ѝ диалектен акцент бе започнал да драци мозъка му. Не си спомняше да е било така, когато се ожениха, но той и не се сецаше почти нищо от онова време. Спомняше си, че искаше да стане музикант и че на деветнайсет години щеше да започне да готви първата си плоча. Имаше намерение цяла година да пее в Германия. Тогавя Катлийн забременя и преди да разбере какво става, сватбата бе уредена, той се намери пред олгара и веднага заминаха на меден месец в Испания. Сбогом, Германия, сбогом, пеене! Поне имаше нещо, за което не съжеляваше — ако беше продължил да се занимава с музика, никога нямаше да стане режисьор.

Това бе преди почти двайсет години. Задържа се при нея единствено заради децата и защото за толкова зает и амбициозен мъж, какъвто бе, за него беше по-лесно да отстъпва на Катлийн, отколкото да се бори с нея. Беше имал интимни връзки, но методът на Катлийн да се справя с тях — поне с онези, за които научаваше, беше твърде ужасен, за да си го спомня сега. После дойде и денят, когато осъзна, че децата, които винаги беше обожавал, се бяха превърнали в беснеещи чудовища. В къщата вече никой не говореше нормално, всички викаха или крещяха, смееха се или ревяха с пълно гърло. Стържещите песни без никаква мелодия, телевизорите, моторите и таратайките — всичко, което създаваха пищящите ненормалници, в каквито децата му и приятелите им се бяха преобразили, пискливата му, матроноподобна, размахваща тръбата на прахосмукачка „Хувър“, съпруга, го принудиха да признае, че до дън душа мрази собственото си семейство.

Напусна я преди шест месеца, точно преди трийсет и деветия си рожден ден. По онова време снимаше филм в Лондон, недалеч от дома си. Катлийн не обърна никакво внимание, че той е напуснал къщата и продължаваше да идва на снимките заедно с майка си, като носеше термоси с гореща супа и последните новини от дома. Двете толкова го дразнеха, че направо се ужасяваше от присъствието им. Онова, което никога не можа да разбере, бе начинът, но който артистите и целият екип правеха всичко възможно, за да им създават всякакви удобства.

Но всъщност какво толкова имаше за разбиране — явно бе заобиколен и хванат в клещите на угодничеството.

Цинично.

Засмя се, разтърка с ръка мургавото си лице, което с годините ставаше все по-хубаво, и влезе в банята. Не, не беше циничен, а само уморен. А днес му предстоеше най-тежката среща, която бе имал от много години.

Имаше още един недостатък да си режисьор — продуцентът притежаваше истинската власт, да не говорим, че за него нямаше никакви материални спирачки. На този продуцент, който идваше в Бристол специално да се види с него, докато снимаше тук филм за четвърти канал, се чувстваше длъжен. И то много. По тази причина за него нямаше никакво съмнение, че Стефани Райдър — продуцентката, която притежаваше правата за „Изчезването“, ще има намерение да го накара да прави каквото ѝ скимнеше. Чудеше се дали едно от условията ѝ няма да бъде той отново да я вкара в леглото си. Не, стилът на Стефани не е такъв.

Телефонът звънна. От цялото му тяло се стичаше вода, когато стигна до апарата.

— Матю, там ли си?

— Не, Уди. На майната си.

— Страхотно! Кога се връщаш? За да намеря някой да те посрещне официално.

— Остроумията ти вече не минават, така че карай нататък, Уди.

— Възникна проблем. Само ти би могъл да го разрешиш, шефе.

Ъ-ъ...

— За Санди ли се отнася? Добре, какво има пак?

— Даже не можеш да предположиш.

— Май че се сещам, имам някаква смътна надежда, че веднъж поне няма да са пак някакви доводи.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но си прав. Можеш ли да дойдеш?

Матю обърна ръка, за да погледне часовника, който не беше на китката му.

— Сега е седем и четирийсет и пет — осведоми го Уди, — а ти току-що си излязъл от душа, за да отговориш на телефона, и се чудиш дали ще можеш да прескочиш дотук, преди да отидеш на срещата в Хилтън. Така ли е?

— Точно така, умнико. Ще мога ли?

— Не.

— Тогава защо ме питаш?

— Защото обещах и някой ще сметне, че не изпълнявам задълженията си, ако не докладвам на режисьора всички капризи на нашата звезда.

— Което означава, че ако не дойда, тя заплашва да надигне бутилката, така ли? По дяволите, защо всички са еднакви?

— Позна.

— Предай й, че съм й казал „наздраве“.

От другата страна на линията се чу смях.

— Сериозно ли говориш?

— Да. На екрана показваме нейната тъпа мутра и ако тя няма чувство за отговорност, не виждам защо ние да го проявяваме.

— И да й кажа, че Стефани Райдър ти е взела акъла?

— И че си много досаден. Кажу на Санди, че ще дойда навреме, за да я заведа на обяд. Накарай Джан да запази маса в „Харви“. Боже мой, не може ли да се порадваме на почивния си ден?

— Ричард Колинс пристига около обяд със самолет. Той ще обядва ли с вас?

— Ако беше толкова умен, за каквото се мислиш, нямаше да ми задаваш подобен въпрос. Запази самостоятелна зала в „Холидей Ин“ за три часа. Дотогава гледай той да не ми се мярка пред очите. Уреди стачка на авиодиспечерите или нещо подобно.

— С диспечерите ще успея да се справя, но залата ще ми отнеме повече време.

В това време музиката от горния етаж отново гръмна и Матю изкрещя:

— Гледай да не ми се мяркат до три часа, само това искам. Боже мой! Двама продуценти за един ден, а можеше да мина и без нито един.

— Да се обадя ли на жена ти да дойде и да ти вдъхне малко смелост?

— Само още едно подобно предложение и ще се наложи да се отбиеш в най-близкото бюро за безработни.

— Тръгвам.

— Не, недей още. Остави Санди в ръцете на онзи никаквец — фризьора й, и ела да ме вземеш. Ще ме закараш до „Хилтън“.

— Готово.

Точно в осем и трийсет по време на едно случайно спиране на музиката, отвън се чу изсвирване на клаксон. Матю беше облечен. Джинси, маратонки, тъмносин памучен пуловер върху бялата риза, черно кожено яке. Тъмната му коса още беше влажна и се нуждаеше от подстригване. Е, Стефани го е виждала и в много по-лошо състояние и да е проклет, ако по някакъв начин й покаже, че специално за нея е направил някакво усилие.

Отвори вратата и преди да я затвори, провери в джобовете си за ключовете. Уди отново натисна клаксона, а Матю се спусна надолу по стълбите. Как успя да не се изгърколи с главата надолу, така и не разбра, но с коляното си цапардоса в главата фигурата, която му се изпречи.

— Какво, по дяволите!... Защо сте седнали тук, за бога? Щях да си счупя врата.

Мариан хвана тила си с ръка, но не се обърна.

— Съжалявам — каза тя и се пресегна към перилото, за да се изправи.

— Добре ли сте? — рязко я попита Матю, като се изравни с нея и продължи да слиза надолу.

— Да, добре съм. Всичко е наред.

Като свали ръката си, отпуснатата й коса, рядка като миша опашка, се раздели и той видя чифт подути зачервени очи, бели бузи,

ако се пропуснеха червените петна, както и прехапани устни, които трепереха под заплахата сълзите ѝ отново да потекат.

Матю въздъхна и като си наложи да не я гледа много изпитателно, пристъпи към нея.

— Вие не сте ли момичето, което живее на горния етаж?

Мариан кимна.

— Знам, че ще се оплачете от шума. Оплачете се. Ако можете да я накарате да спре музиката, ще ви бъде много благодарна.

Чу се отново клаксонът. Матю погледна през рамо и бързо размисли. Не му се искаше да остави момичето в това състояние, но от друга страна не беше в настроение да седне да я успокоява.

— Вижте какво, сега бързам — каза той, — но тази музика... Трябва да направим нещо и да уредим този въпрос. Ще се върна около шест. Тогава елате и ще поговорим.

Под подутите си клепащи Мариан го изгледа с такава благодарност, че той вече съжали за поканата.

— Сигурен ли сте? — попита тя. — Искам да кажа...

— Около шест — прекъсна я Матю и излетя.

Уди, способният и верен първи помощник на Матю, спря поршето на паважа пред бristolския хотел „Хилтън“. Матю излезе, даде му още няколко нареждания как да запълни деня си и като се разсмя от отговора на Уди, заизкачва стъпалата на хотела.

При появата му чиновничките на рецепцията, облечени с колосани униформи, се раздвижиха. От предишната година, всъщност след като Британската Асоциация на филмовите дейци пушна филма му „Мосю и мадмоазел“, пресата го превърна в един вид секс символ. Цялата тази работа караше Матю да се притеснява, но неудобството от това, че го превъзнасят толкова, дори грубото му отношение към журналистите, които го връхлитаха на улицата, като че ли само усилваше притегателната му сила. Основният им интерес се съсредоточаваше върху сексуалния им живот, но тъй като беше изключително потаен човек, успяваше да запази тайните си. Въпреки всичко пресата продължаваше да съчинява измислени истории. Ако притежаваше поне половината от издръжливостта, която му

приписваха, би отишъл да работи в цирк — поне така каза на Катлийн, когато му се обади, за да му се оплаче.

Старшата на рецепцията, използвайки привилегията, която рангът ѝ даваше, го поведе през фойето и докато крачеше, около нея се носеше облак от парфюм. По пътя му говореше с обичайния бристолски акцент. Когато стигнаха до врата, на която нямаше надпис, мис Картър — прочете името ѝ на картончето на гърдите ѝ, отстъпи, за да мине той, а после му се усмихна многозначително, докато ѝ благодареше. Той се изчерви.

В залата нямаше никой, но това не го изненада. Беше типичен продуцентски номер, но той обичаше да е първи и да не я кара да го чака. Изненадващи бяха размерите на помещението. Беше истинска конферентна зала с маса, столове, бележници, кани с вода и чаши. Огледа се и откри видеоуредба. Шкафчето под нея беше отворено и там лежах няколко касети. Взе една, но тя бе означена с някакъв код.

Той zakрачи из стаята с ръце в джобовете.

Продължаваше да недоумява — защо конферентна зала? Доколкото знаеше, щяха да бъдат само двамата. Изведнъж си представи как пред масата е изправен пред импровизиран съд от инвеститори, продуценти, сценаристи и постановчици и им показва как смята да снима филма, а после пада на колене, за да ги моли да му го дадат. Видеото. А ако последния път, когато бяха заедно със Стефани, имаше скрита камера? Тя дали щеше да му го върне кадър по кадър, за да стане безстрастен наблюдател на заличаването на достойнството му? Господи, от години не се бе сещал за тази последна нощ. Тръпки го побиха, после се разсмя и бързо превъртя лентата в съзнанието си.

Най-после отвън се чуха стъпки. Извърна се, когато вратата се отвори и тя се показа. Стефани Райдър. Първият помощник-продуцент, с когото бе работил, и съвместната им работа бе продължила, докато...

Тя се усмихна.

— Здравей, Матю.

Затвори вратата зад себе си и тръгна към него. Червеникавата ѝ коса беше прибрана на нисък кок — нова прическа, която ѝ отиваше повече от накъдрената коса от времето, когато се запозна с нея. Носеше малко грим и вече не се опитваше да скрие луничките си, но издължените ѝ зелени очи и пълни устни бяха все така примамливи. Тя

остави куфарчето си върху масата и съблече шлифера си. Беше облечена с тъмносин костюм на райета, с панталон, с бяла блуза, закопчана до врата, където бе забодена брошка от изкуствени диаманти. Този стил бе нов за него.

Когато се обърна, той понечи да ѝ подаде ръка, но тя вече се бе вдигнала на пръсти и го целуна по бузата.

— Радвам се да те видя — каза тя и се засмя. — Ти какво очакваше да ти кажа? Наистина се радвам. Изглеждаш много... как да кажа... небрежен. Как си?

— Преживявам. А ти? — Гледаше я право в очите, но тя не отмести поглед.

— И аз.

Подтекстът беше очевиден и само с нечовешко усилие се овладя да не я награби. За бога, не беше го очаквал. Не знаеше на какво да се надява, но му дойде изневиделица откритието, че след толкова време, тя все още...

— Да седнем ли?

Той сви рамене.

— Разбира се. Чакаме ли някого?

— Да чакаме ли? А, залата ли имаш предвид? Само тя беше свободна. Трябва да свършим до единайсет, единайсет и половина най-късно. Имаме достатъчно време, нали?

Той отново сви рамене.

— Ти си шефът.

Тя се обърна и отвори куфарчето си. Докато я наблюдаваше — беше толкова близо до него, че почти я докосваше, той се замисли. Спомни си бледата ѝ гладка кожа, допира на устните ѝ, жизнеността и енергията ѝ, които някога бяха на негово разположение, за да ги люби.

— Разсеян си, Матю.

Той отвърна поглед и потри брадичката си с ръка — поне да беше натискал малко повече със самобръсначката.

— Е, как си? Имаш успехи. Непрекъснато слушам за теб. Гледал съм всичко, което си направила или почти всичко. Добро е. Няколко постановки по Би-Би-Си... Не беше ли написала едната от тях?

Тя кимна.

— Със съдружничката ми Бронуен.

Изглеждаше по-възрастна, но за разлика от повечето жени, това ѝ отиваше. Колко ли годишна трябва да е? Трийсет и осем? Не, сигурно трийсет и девет. Рожденият ѝ ден беше десет дни след неговия. Беше му изпратила картичка веднага след като се разделиха. Той ѝ пропусна рождения ѝ ден, смятайки, че колкото е по-чиста раздялата, толкова по-лесно ще бъде, както за нея, така и за него. Но на нито един от двамата не беше леко. Налагаше се да работят заедно още три седмици след тази последна вечер, а после, когато тя си тръгна и опразни кабинета, едва тогава започна истинската раздяла.

Дано да ѝ е направил услуга с тази раздяла. Тогава тя го обичаше толкова много, че би направила какво ли не за него, би пожертвала всичко. И ако не беше Катлийн, той все още щеше да е със Стефани.

— Да поговорим ли, или предпочиташ да забравим станалото?

Типично за нея. Винаги му четеше мислите. Нито един мъж на земята не заслужава такава жена. Странна мисъл. Досега никога не бе смятал Стефани за еталон.

— Ти какво ще кажеш? — попита я той. — Искаш ли да поговорим?

— Всъщност не. Няма смисъл. Или поне не сега.

Той наведе глава. Стефани го чакаше. Време имаше предостатъчно. Беше чакала шест години за подобна среща.

— Как получи правата? — поинтересува се той.

Смяната на темата я стресна, но тя не се издаде.

— От Дебора Формън ли?

Той кимна.

— Как я убеди да ти ги продаде? Мислех, че никога няма да го направи.

— Решението не беше нейно. Тя наистина е написала книгата, но правата принадлежат на семейство Хейстингс, така че отидох да разговарям с тях.

Бавна усмивка се разля по лицето на Матю.

— Трябва да те поздравя, Стефани.

Тя наклони глава и седна.

— Е — започна той и придърпа един стол. — Няма да минеш само с това. Как се добра до тях? Доколкото знам, те винаги отказват да говорят публично за изчезването на момичето.

— Свързах се с тях чрез Деби. — Тя замълча. — Виж какво, Матю, това да си остане между нас — семейство Хейстингс крие нещо за Оливия.

— Какъв е смисълът? Когато изчезна, направиха разследване, което отстъпва единствено на Уотъргейт. Ако е имало нещо съмнително, тогава все нещо щеше да изскочи.

— Хайде де! Американците са царе на прикриванията.

— Тогава защо Хейстингс се съгласиха да бъде направен филмът?

Тя сви рамене.

— Не знам. Но преди две години, тъкмо след като излезе книгата на Дебора, беше намерено ново доказателство.

— Знаеш ли какво е то?

Тя кимна.

— Ще ми го кажеш ли? — попита той, след като тя мълча достатъчно дълго време.

— Не. Поне не сега.

Ясно. Щеше да му го довери, ако реши, че той ще снима филма.

— Каквото и да е, сигурно е една от причините да се прави филмът.

Стефани въздъхна.

— Пак ти казвам — не съм сигурна. Много са тайнствени. Франк Хейстингс финансира целия проект.

На Матю това му направи впечатление.

— Хубаво е да си толкова богат. А защо ти ще си продуцентката?

— Харесали са ме. — Тя се захили. — Или поне Дебора ми казва така. Но според мен истинската причина е, че не искат да бъде направен холивудски филм. Затова решиха да е британски.

Последва дълго мълчание. Най-после той реши да го прекъсне.

— Кой ти каза, че искам да правя филма?

— Говори се.

— Затова ли се захвана с него? За да ми станеш шефка?

Стефани се смя дълго.

— Не те помня толкова арогантен, Матю. Да, запалих се, защото знаех, че ще го искаш. И като всички хора, ми е любопитно. Дъщерята на един от най-богатите хора в Америка, която на двайсет и една годишна възраст бързо става известна художничка, на която всеки мъж

на света би поискал ръката ѝ, а дневникът ѝ за срещи многократно надминава този на принцеса Дайана, с други думи, която има всички основания да си поживее — избягва от нюйоркската сцена, появява се в Италия и оттам изчезва безследно. На кого няма да му е интересно? Ще стане много добър филм, ако се направи както трябва. Сега ще се хванем ли за работа? Кажи ми какво мислиш.

— Преди да започна, искам да бъда сигурен, че с всичко това не целиш някакво отмъщение.

— Не.

Той направи учудена гримаса, а после се захлади, изтегна дългите си крака и се настани по-удобно на стола. Бръкна в джоба на якето си и извади измачкано копие на първия вариант на сценария, който секретарката ѝ му беше изпратила преди няколко седмици.

— Това не става — заяви той и го хвърли върху масата.

— Знам. Продължавай.

Последва бърза размяна на идеи, несъгласия, ентузиазъм, смях от буквалното тълкуване на текста, размяна на грубости, заплахи и старото познато чувство на пестеливо изразявано взаимно възхищение.

Срещата продължи до единайсет и десет, когато стана ясно, че няма какво повече да си кажат. Стефани събра нещата си и педантично ги подреди в куфарчето си.

— Благодаря ти, че дойде — каза му тя. — Имаш интересни идеи. Радвам се, че се видяхме.

Беше станала, докато говореше, праметнала шлифера на ръката си.

— Това ли е всичко?

— Да, смятам, че обсъдихме всичко.

— Освен най-важното.

— Ще си помисля, след като се срещна с още няколко режисьори. До края на следващата седмица ще ти се обадя.

Той бавно се изправи.

— Разбирам.

По ледения израз на лицето му тя разбра, че се е разсърдил.

— Сигурна ли си, че искаш да играеш по този начин, Стефани?

— Въобще не играя, Матю. Но искам да ти кажа, че след теб съм работила с много други режисьори. Добри режисьори, които също

могат да правят филми. А в договорите им не са включени куп условия, както е при теб. Готов ли си да приемеш моите условия?

Той повдигна вежди. Значи все пак щеше да го накара да си плати за онази нощ.

— Зависи какви са — изрече той.

— Смятам, че знаеш, Матю. Докато още не си взел решение, бих искала да ти кажа нещо. Аз съм се променила. Продуцент съм, с отговорности към изпълнители, инвеститори, сценаристи и целия състав. Няма да се съглася с непрофесионализъм. Семейният товар, който пренасяш от един филм в друг, бързо се превръща в тема за смях в бранша. Успяваш да го превъзмогваш само защото си добър. Няма да позволя да се подиграват с човек от моя екип. Не бих могла да ти го кажа по-просто.

— Няма нужда.

Стефани забеляза, че очите му хвърлят опасни искри.

— Ако беше малко по-добре информирана, отколкото твърдиш, че си, щеше да знаеш, че напуснах Катлийн. Преди шест месеца — тоест шест години по-късно, откогато трябваше. Това устройва ли те? Нещо друго да искаш да чуеш?

Суровият ѝ израз изчезна, червенина обагри лицето ѝ. Изведнъж цялата ѝ стратегия, премисляна в течение на години, стана на пух и прах. Трябваше да остане сама, защото ако онова, което ѝ каза, беше вярно, то тогава променяше всичко.

— Не знаех — успя да смънка тя.

— Е, сега вече знаеш. Това означава ли, че условие номер едно е изпълнено? Какво е второто условие?

Язвителният му тон веднага я върна към действителността.

— Ласкаеш се, Матю Корнуол. Условие номер две ще научиш, когато съм готова. Що се отнася до първото, ще си помисля и ще те уведомя, ако това е достатъчно. Но би могло и да не стане. А сега, ако ме извиниш, ще си тръгна, а секретарката ми ще се свърже с теб.

Той изчака, докато тя стигне до вратата.

— Ако те описвам, никога не бих използвал качества като огорчена и ексцентрична, Стефани. Не се опитвай да спазваш договора повече, отколкото е необходимо.

При последната му дума вратата се затръшна.

Когато Стефани стигна до колата си, паркирана зад хотела, тя вече се опитваше да се успокои. Само с Божията помощ в най-важния момент успя да не кипне пред него. Какъв провал! Какво щеше да стане, ако не бе въздържала нервите си? Но и кога ли пък е могла да се контролира в присъствието с Матю Корнуол!

Потупа волана с ръка. Само като го видя, беше забравила какво ѝ беше причинил. А това, че без него тя нямаше да е онова, което е сега, само още повече я ядоса. Той беше повярвал в нея, беше ѝ вдъхнал увереност, за да се възползва от шанса си, когато той изникне. Ако беше бил близо до нея, за да стане свидетел на успехите ѝ, тогава нещата щяха да бъдат съвсем различни. Тя се беше борила да стигне до върха с една-единствена цел — да попаднат двамата в такава ситуация, в каквото се намериха тази сутрин. Той веднага го прозря, естествено, и сега отплатата ѝ изглеждаше твърде дребнава и обикновена. Тя го желаше, но през всичките тези години не можеше да му прости унижението, което преживя.

Преди шест години той ѝ обещавахе всичко. Тогава тя беше помощник-продуцент и негова любовница. Той поставяше началото на своя компания, в която тя щеше да бъде продуцентка. Двамата мечтаеха да превземат света. Щяха да зарежат традиционната телевизия и да се заемат с видеозаписи на поп звезди, с реклами, понякога щяха да правят по някой и друг игрален филм. Щяха да бъдат партньори, партньори във всичко. До онази нощ, която все още я преследваше и изникваше в съзнанието ѝ всеки път, когато помислеше за него. Нощта, в която всичко рухна.

Бяха ходили на вечеря, за да отпразнуват регистрацията на новата компания. Дотогава не бяха споменавали той да напусне Катлийн, но то се подразбираще от всичко, за което говореха. Той се канеше да стане голям човек и не можеше да позволи жена му да се разхожда по снимачната площадка и да нарежда на хората му, да мърмори, че сценарият бил ужасен, че художникът по костюмите не си бил свършил добре работата. А още по-малко — огромната чанта, която Катлийн винаги влачеше със себе си, пълна с гореща супа през зимата и със студена лимонада през лятото, както и със сандвичи, наденички, сладки, или с последното произведение, излязло от фурната на тъща му.

Когато напуснаха ресторанта, те се разходиха из парка „Уок“ в квартала „Челси“, навеждаха глави под клоните, натежали от цвят, от време на време се спираха под тях, за да се целунат. Тази нощ се любиха с особено желание, не можеха да се наситят един на друг.

Лежаха прегърнати, шепнеха си и се смееха тихичко, когато един глас изведнъж се разкрещя: „Копеле такова!“. Катлийн с целия си ръст от метър и седемдесет и седем се беше появила в стаята.

Матю скочи от леглото, грабна дрехите си, но Катлийн го погна и започна да го удря с юмруци по гърба. Събори го на пода. Преди Стефани да се окопити, Катлийн вече разкъсваше чаршафа от леглото.

— Уличница! — изкрещя тя. — Не можеш да си намериш мъж, та затова крадеш чуждите! Е, този няма да го получиш!

Катлийн се хвърли на леглото. Стефани само успя да се изтърколи настрани и да избяга в другия край на стаята.

Все още гол, Матю се опита да озапти жена си.

— Престани! — викна ѝ той. — Катлийн! Престани!

Но тя го отхвърли и се насочи към Стефани.

— Ще те убия, курво!

Стефани се беше свила в един ъгъл, грабнала най-близкото, което ѝ попадна — едно порцеланово прасе, пълно с монети.

— Недей!

Матю се хвърли на леглото. Порцелановото прасе се разби на пода и Катлийн сграбчи Стефани за косата.

Стефани изпищя, а Катлийн продължи да ѝ крещи обидни думи, удряше и дращеше голото ѝ тяло. Борбата щеше да продължи дълго, ако Матю не бе успял да хване жена си. Извика на Стефани да излезе от стаята.

— Не мога да те оставя тук с нея, тя е луда! — извика му в отговор Стефани.

Катлийн отново се спусна към нея. Но този път Матю я хвана здраво, завъртя я и я хвърли върху леглото.

— Как можа?! — изсъска Катлийн, като ги гледаше двамата. — Как можа да го направиш, копеле такова! Дъщеря ти лежи болна вкъщи и плаче за баща си, а ти се чукаш тук с тая малка никаквица! Винаги съм си знаела, че не струваш нищо, кучка такава! Казах му...

— Млъкни! — изрева Матю. — Какво искаш да кажеш — че Саманта е болна? Какво ѝ има?

— Откъде, по дяволите, да знам! Даже докторът не знае. А теб какво те е грижа? — Обърна лице към възглавницата и се разхълца.

Той погледна Стефани.

— Трябва да си вървя — изрече тихо.

— Не! — изрева Катлийн. — Остани тук. Стой с нея.

— Щом Саманта е болна, ще се прибера — каза Матю.

— Единственият начин да се върнеш в къщата си, е ако сега ми дадеш дума, че никога вече няма да се видиш с тая курва. — Стана от леглото. — Хайде, закълни се! Защото ако не го направиш, Матю Корнуол, можеш да забравиш скъпоценната си компания и всичко останало, защото ще изцедя и последното пени от джоба ти. Освен това няма да видиш и децата си.

Матю побледня и погледна напрегнато Стефани.

— Закълни се! — изкрещя Катлийн. — Нека да те чуе. Кажи й да знае, че тя е една от многото. Защото, скъпи, това е самата истина. Хайде, кажи й!

— Докара ли колата? — сръза я Матю.

— Закълни се! — Катлийн почти изпадна в истерия. — Кажи й, че тя е поредната проститутка.

— Попитах те, докара ли колата?

— Трябва да избираш, Матю. Дъщеря ти и компанията или тя!

— Нямам избор — изсъска той — и ти го знаеш.

Очите на Катлийн светнаха победоносно.

— Чу ли? — злобно изрече към Стефани. — Няма избор. Така че можеш да се сбогуваш с удобното си бъдеще, което си планирала. Нищо няма да излезе. Ще те чакам само пет минути — обърна се тя към Матю. Излезе по същия начин, по който беше влязла — през прозореца, оставен отворен от Матю.

Докато той се обличаше, Стефани стоеше в ъгъла и го наблюдаваше. Никой от тях не смееше да продума. Когато Матю се облече, тя направи нещо, което никога, дори и в най-лошите си кошмари не бе сънувала, че може да извърши, и което никога нямаше да си го прости. Хвърли се на пода, прегърна го през коленете и го помоли да остане.

— Не си отивай — изхълца тя. — Моля те, Матю, не ме напускай.

Той се опита да освободи краката си, но тя не го пускаше.

— Тя те накара да избереш между мен и Саманта. Не е честно, Матю. Просто не е честно.

— Стефани, моля те, престани — изохка той. — Моля те, изправи се.

— Не мога! Няма да се изправя, докато не ми кажеш, че аз съм по-важна за теб от Саманта. Че това, което е между нас, е повече от семейството ти. — Тя изчака, притиснала буза към коленете му, по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Моля те! — извика тя, когато той се опита да отстрани ръцете ѝ. — Моля те, Матю, кажи ми! Обещай ми, че ще се върнеш. Кажи ми, че ме обичаш! — Вдигна очи към лицето му, но той не я погледна. — Матю, Матю, моля те! — хленчеше тя, но той бавно се обърна и тръгна към вратата. — Тя те лъже, Матю! Не разбираш ли? Саманта не е болна, нищо ѝ няма. Само е разглезена и затова реве, за да ѝ угодите. Матю, моля те, не ме напускай.

Той ѝ се обади на следващата вечер и ѝ съобщи, че Саманта е в болницата със съмнения за менингит. И двамата мълчаха дълго, докато накрая тя прошепна:

— Съжалявам. Съжалявам за всичко, което казах, Матю. Смяташ ли, че можеш да ми простиш?

— Разбира се.

Тогава Стефани се стегна и се насили да го попита:

— А какво ще стане с нас?

Доста дълго чака, докато чуе думите, които разкъсаха сърцето ѝ:

— Съжалявам, Стефани. Невъзможно е да сме заедно.

Като си спомни тези думи сега, голямата, огромната болка от онази нощ отново изби. Обичаше го много и затова дълго време страдаше много. Само убеждението, че един ден той пак ще се върне при нея, ѝ помагаше да устои. Сега е напуснал Катлийн. Шест години по-късно, откогато трябваше. Това го беше казал той. Стефани се отпусна изтощена и затвори очи. Пътят, по който толкова дълго беше вървял, завиваше нанякъде, но тя вече не знаеше накъде и защо.

[1] Кататония — психично разстройство, което се проявява във вид на пълна неподвижност или вцепенение. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— ... И когато се върнах, тях ги нямаше. Дори не бяха оставили бележка.

Като установи, че се е разбърбила, Мариан пое дълбоко въздух и хвърли поглед към Матю.

— Както и да е, няма нужда да ви разказвам повече. Много е просто — след като останах сама, парите пак започнаха да се топят и щом Джейни ми предложи двеста лири като капаро, не ми оставаше нищо друго, освен да се съглася.

Леко докосна очите си и млъкна. За пръв път, откакто Мадлен и Пол бяха заминали, говореше с някого за това. Но защо точно с този човек, след като нейният случай изобщо не го интересуваше? Внезапно закопня за Пол и още повече се почувства смазана.

— Как можах да ме напуснат по този начин? — прошепна тя. Усети, че го е казала на глас, и смутена извърна глава.

Матю я гледаше и се срамуваше от онова, за което си мислеше. Тя изглеждаше толкова зле, че и той самият би си тръгнал. Освен това седмицата му беше кошмарна и поради тази причина я повика чак тази вечер. Дори и днес нямаше да го стори, ако музиката не го влуди отново.

— Не можете ли да я накарате да я намали? — попита той неуверено.

— Да не мислите, че не съм опитвала. Тя само ми се изсмива.

— Тогава я изгонете.

— Няма да си тръгне.

Той въздъхна и стана, за да отговори на телефона. Нямаше да си даде труд да се занимава с нея, ако филмът не се бе проточил. В бристолското пристанище се бяха озовали три фрегати, което доведе до алкохолния транс на звездата му. Тя можеше да се открие в леглото, в бара, даже и в реката, навсякъде другаде, но не и пред камерата. Затова на Матю се налагаше да остане в града поне още една седмица.

Обаждаше се Уди. Матю го изчака, докато свърши, а после каза:

— Уди, не ме интересува... — Трепна, когато Мариан издуха носа си, а после се разсмя. — Уди, справи се сам. Затова ти се плаша. Знам, знам, но днес няма да идвам пак. Само я осигури утре сутринта в осем. — Заслуша се, а после изохка. — Уди, защо никой не е проверил времето на отлива по-рано? В такъв случай ти ще трябва да обясниш на Ричард Колинс защо сме изгубили още половин ден за снимки. — След тези думи тресна телефонната слушалка.

Мариан едва се изправи на крака.

— Съжалявам. Вие сте зает... По-добре да си вървя... Поне сега знаете защо...

— Седнете! — излая Матю. Когато се обърна, за малко да избухне в смях при вида от ужасеното лице на Мариан. — Извинявайте. Работата е там, че в момента нещата не вървят много добре. И какво казвахте?

— Всъщност аз свърших.

— Аха.

Последва неловко мълчание.

Мариан подсмръкна.

— Предполагам, че не сте се видели с Пол, преди той да тръгне?

— Не.

— А с Мадлен?

Матю поклати глава.

— Нямате ли някаква представа къде може да са отишли? — Тя го проследи с очи, докато той седнаше.

— Смятате, че са заминали някъде заедно? Е, не мога да си представя, че са... Заедно са, нали? Видели сте ги. Кажете ми, няма да направя сцена, обещавам.

— Не, не съм ги видял. Но според мен е съвсем явно, че са избягали заедно. Обратното би било твърде голямо съвпадение.

Устните на Мариан се разтрепериха.

— Боже, толкова е ужасно, че тези дни просто не мога да спра да плача.

Спасен от звънеца, Матю скочи от мястото си и затвори вратата след себе си.

— Здравей, Матю.

Беше Стефани.

— Така ли ще останеш да зяпаш, или все пак мога да вляза? — попита тя.

На Матю рядко му се случваше да не знае как да постъпи, но моментът беше точно такъв. След като последния път видя Стефани, той мисли за нея много и се почувства по-объркан, отколкото би признал. Истината беше, че искаше да я види толкова много пак, колкото и да направи филма. Но присъствието на измаменото от любов момиче в апартамента му правеше момента неподходящ.

— Ако не е удобно, мога да си тръгна и по-късно пак да дойда — каза Стефани със свито гърло.

— Не, не. Влез — покани я Матю и като отвори широко вратата, се остави в ръцете на бога, отстъпи и я пусна да мине.

Когато влязоха в стаята, Мариан вдигна очи. Лицето ѝ беше разстроено. Стефани спря и се обърна към Матю, който беше притворил очи.

— Явно ви прекъсвам — каза язвително тя. — Затова, ако нямате нищо против...

— Стефани... — Матю спря съвсем навреме. Щеше да ѝ каже: „Погледни я“. — Би ли ме изслушала?

— Не, благодаря. Не знам в какво си се забъркал напоследък, Матю, но ако ме питаш, ще ти кажа, че само объркваш живота на жените.

— Стой! — Хвана я за ръката и я извърна към Мариан. — Стефани, това е Мариан. Мариан, запознайте се със Стефани. Мариан, бихте ли обяснили на Стефани защо сте тук, а в това време аз ще сипя на тримата по нещо за пиене.

Бутна Стефани на един стол и избяга в кухнята.

Остави ги сами цели десет минути, а през това време успя да премисли всякакви възможни причини за идването на Стефани. Най-накрая се отказа: Сигурно тя сама ще му каже, щом успее да се отърве от момичето от горния етаж.

— Просто да не бяха тръгвали така, без да ми оставят и бележка — казваше Мариан, когато той отново влезе в стаята. — Какво трябва да направя? Как да ги намеря?

— Не смятам, че биха искали да ги намерите — вмъкна се Матю. — Ако беше така, досега да са ви се обадили.

— Матю! — Стефани го гледаше втренчено. Той извърна очи и й подаде чаша. — За бога, нямаш ли сърце? Не виждаш ли колко е разстроено момичето?

Той развеселено мръдна устни, когато Стефани се обърна към Мариан:

— Мисля, че е по-добре първо да се заемем с най-належащия проблем — как да изпъдите тази Джейни от апартамента си.

Матю я изгледа с неудържим ентузиазъм.

— Точно така — съгласи се той.

— Ти би могъл да го направиш, Матю.

— Аз ли?

— Ами ти си мъж. Теб може да послуша. Ако не, вземи й нещата и ги изхвърли навън.

— А хазаинът? Той не може ли да го направи?

— Дотогава ще мине много време. Не, ти можеш да се справиш с шумната квартирантка. Върни й двестата лири. Не ме гледай така, това можеш да си го позволиш, дай й парите и я прати да си ходи. Аз ще се оправя с останалото.

— Аха. — Той скръсти ръце. — Ще изчакам да видя само колко ще ти струва тази спасителна операция.

Стефани го стрелна с очи и се обърна към Мариан.

— Казахте, че нямате работа. Точно в момента се нуждая от секретарка.

— Нали си имаш?

Без да обръща внимание на Матю, Стефани продължи:

— Можете ли да пишете на машина?

Мариан я гледаше като хипнотизирана.

— Е, можете ли?

Мариан кимна.

— Стенография?

Мариан пак кимна.

— Хубаво, уреди се работата. Заплатата е петнайсет хиляди плюс за извънреден труд и други разноски. Ще върнете парите на Матю веднага щом стъпите на крака. Давам ви пробен период от шест седмици. Ако не се окажете подходяща, или ако решите, че не ви харесва филмовият свят, тогава ще бъдем квит. Как ви звучи това?

— Филмовият свят! — зяпна Мариан и в този миг се сети къде беше виждала по-рано Стефани. — Вие сте Стефани Райдър, нали? — възкликна с благоговение.

— Точно така! — ухили се Матю.

Стефани отново му хвърли поглед, преди да продължи.

— Разбира се, ще трябва да се преместите в Лондон. Това ще ви хареса ли?

Мариан следеше с очи ту единия, ту другия, ужасена от себе си, че е седнала да изплаква сърцето си пред такива хора. Но Стефани се усмихна и тя се усети някак особено.

— Извинете ме — промълви Мариан, но се задави и преди да изпадне в още по-унизително положение, избяга от стаята.

Седна на ръба на ваната, обгърнала здраво тялото си с ръце, и се опита да подреди мислите си. На полицата над мивката видя самобръсначката на Матю — тя сякаш ѝ се присмиваше, напомняше ѝ всичко, което загуби. Сълзите, които се опитваше да задържи, изпълниха очите ѝ. Беше сама вече пет седмици и с всеки ден чувстваше как отново се превръща в същата личност, към която смяташе, че никога няма да се върне. Но сега беше още по-лошо. Никога не се бе чувствала толкова самотна и боязлива. Измамата им я бе унизила жестоко. Чувството ѝ за достойнство беше изчезнало, мразеше се със същата страст, която по-рано подбуждаше любовта ѝ към Пол. Никога нямаше да се върнат, знаеше го дълбоко в сърцето си, но не можеше да се примири да се раздели с апартамента, в който бе изживяла толкова щастливи мигове.

След известно време на вратата се почука и влезе Стефани.

— Сега как си? — попита тя.

Мариан трябваше да преглътне шумно, преди да ѝ отговори, но дори и след това гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

— По-добре, благодаря. Съжалявам, че се изложих толкова много.

Стефани седна до нея и я прегърна през раменете.

— Всички сме го преживели — каза тя. — Ще ти мине само по един начин — като продължиш да живееш.

Мариан кимна.

— Опитвам се — усмихна се тя, — само че понякога...

— Познато ми е — призна Стефани. — Ако дойдеш в Лондон, ще се почувстваш по-добре, обещавам ти. Тук всичко ти напомня за миналото и е почти невъзможно да го забравиш. Трябва да се откъснеш. Сигурно думите ми ти причиняват болка, но повярвай ми — няма друг начин. Ти си млада, пак ще се влюбиш. — Когато Мариан се обърна, за да я погледне, тя се засмя. — Знам, че не искаш. И аз не исках, когато ми се случи.

— И с вас ли стана така?

Стефани пое дълбоко въздух.

— Да, когато бях на твоите години. Първият мъж, с когото спях, ме остави. Струваше ми се, че е дошъл краят на света. Пол е бил първият ти приятел, нали?

Мариан кимна.

— Но ние никога всъщност... — Сведе очи към ръцете си и прошепна: — Девствена съм.

— О, милата ми — каза Стефани, — сега не знаеш колко доволна ще бъдеш от това някой ден. Знам, че сега го обичаш, но се опитай да го видиш в истинската му светлина. Щом е могъл да ти причини това, само си помисли какво може да стори на Мадлен.

— Да, но не искам Мади да страда така. Не го пожелавам и на най-злия си враг.

— Може би тя е много щастлива, щом има кой да я обича така. А сега искаш ли да се постегнеш и да дойдеш на вечеря с нас с Матю?

— О, не! Много мило от ваша страна, но не мога.

— Можеш. Ако решиш да поемеш работата, която ти предложих, тримата ще работим заедно върху „Изчезването“. Така че това е възможност да се опознаем. — Изправи се и накара Мариан да се изправи. — Качи се, пооправи се, ако искаш, и ще тръгнем след петнайсет минути. Мариан — обърна се към нея, докато излизаха от банята, — винаги нещата се оправят, тъй да знаеш. Но трябва да мине време.

— Ти си много интересна жена, знаеш ли? — каза Матю, докато той и Стефани чакаха да чуят как на горния етаж Мариан затваря вратата. Стефани му се усмихна лукаво и го последва в апартамента. — Нещо за пийване? — предложи той.

— Само кафе.

Тя се облегна на кухненската врата и мълчаливо изслуша възраженията му срещу непрекъснатия разговор за мъката на Мариан и то къде — в ресторант. Недоволството му се изрази в тракане на чашки и чинийки и в трите му разходки до хладилника, който отваряше, но не вадеше нищо от него.

— Мляко — каза най-накрая Стефани. — Стори ми се, че търсиш млякото.

— Благодаря — измърмори той с известна ирония.

— Както и да е, казвах, че тя е добро момиче, до известна степен ми напомня на дъщеря ми. Не е толкова хубава като Саманта, разбира се, все пак Саманта прилича на баща си. — Засмя се в очакване на реакцията ѝ, но тя само повдигна вежди. — Според мен не трябваше да ѝ предлагаш работа, както и моите пари!

— Не бъди стиснат. Предложих ѝ работата, защото наистина имам нужда от секретарка. Таня напуска в края на месеца и честно казано, не ми се иска да взема някое от онези млади момичета, които се перчат из Сохо — плашат ме, защото пушат марихуана и се гримират като таласъми. Мариан би могла да бъде точно това, което търся, а тъй като не е изискана, само би могла да ни освежи.

— Не е изискана ли? — Той се разсмя. — Не съм срещал млад човек, толкова зелен на нейната възраст. Ако ме питаш...

— Кое не го правя...

— ... това момиче внася нови измерения на значението наивност.

Пол вдигна подноса и тя го последва във всекидневната. Докато сипваше кафето, Стефани събу обувките си и сви краката си на дивана.

Бяха прекарвали по-голямата част от вечерта в разисквания върху Марианината съдба. Стефани остана с впечатлението, че е много мила — как само се ободри момичето, след като размисли какво ли би казала Мадлен, ако узнаеше, че ще се мести в Лондон. Матю успя да преглътне неудоволствието си и няколко пъти се опита да насочи разговора към „Изчезването“. Не постигна голям успех, освен че поговориха с какво ще се занимава Мариан. После изникна въпросът къде щеше да живее. Той се уплаши, че Стефани ще предложи Мариан да отиде при него. Вече бе затаил дъх, за да възрази, когато осъзна, че Стефани много опитно го будалкаше. Поне в началото Мариан щеше да заеме свободната стая у Стефани. Матю вдигна ръце — Стефани всичко ли беше готова да направи за това момиче?

— Диплома по философия — кой би помислил! — разсъждаваше Стефани.

— Аз например. Ей към такива безполезни неща си падат децата в наше време. Е, не е постигнала кой знае какво, нали? — добави той в отговор на погледа на Стефани.

— Чудя се какво ли е станало с този неин приятел и с братовчедка ѝ? — разсъждаваше тя. — Е, не е наша работа. Ако питаш мен, много по-добре ще ѝ е без тях. Струва ми се, че са много съмнителна двойка. Не мислиш ли? — Тя вдигна очи. Той се беше изправил над нея и сърцето ѝ трепна, когато забеляза блясъка в очите му. — Така ли ще стоиш цяла вечер и ще си държиш чашата с кафето? — попита тя притеснено.

Устните му се разтегнаха в усмивка, когато се отпусна на дивана до нея и остави чашата си с кафе на масичката.

— Хайде, покажи ми сега колко си доволен, че ще правиш „Изчезването“ — подкани го тя.

— Един малък реверанс ще ти стигне ли?

— Да. Ще ми бъде достатъчен.

Той се развика, после каза: „Не може човек да се измъкне“. Стефани се засмя.

— Какво те накара да се решиш да вземеш мен? — попита я той. — А посещениято? Оказваш ми голяма чест.

— Искях да ти го съобщя лично — отговори тя, като пропусна първия въпрос, — за да можем да го отпразнуваме. Помислих си, че това е една възможност да разчупим леда, да заровим томахащата и да започнем отново.

— И затова каниш Мариан Дийкън с нас?

— Не бъди лош. Тя беше нещастна и изплашена, сигурна съм, че и ти си го забелязал. А в случай че си забравил, да ти напомня, че и аз бях в нейното положение.

Той я стрелна с очи, задържа погледа си върху нея, после поклати глава и се засмя.

— Господи, колко бавно загревам. Ние сме от Клуба на разбитите сърца, нали? Затова толкова ѝ помагаш. А аз, като изтъкнат член на противния пол, трябва да съм благодарен, че оставям цял-целеничък.

— Какво искаш да кажеш, Матю?

— Нищо. Може би трябва да променим темата.

Стефани отпи от кафето си. Все още се чувстваше като уловена в капан, макар че той ѝ беше посочил начин да се измъкне. Но капакът на тяхната кутия на Пандора беше вече отворен и независимо че се боеше да продължи, тя не можа да спре потока от думи, който заплашваше да се излее.

— Много мислих, след като се срещнахме последния път — пристраши се най-накрая тя. Надяваше се, че би могъл да ѝ помогне, като я попита за какво е разсъждавала, но той замълча. — Онази последна нощ направих и казах много неща, за които сега тъй се срамувам, че не знам откъде да започна...

— Недей — прекъсна я той. А когато тя се обърна към него, изрече: — Вече е минало, Стеф.

— Но ние трябва да говорим за това. Ако ще работим заедно, не можем да се правим, че нищо не се е случило. Искам да ти кажа колко ужасно се чувствах заради всичко, което ти наприказвах, за начина, по който се държах. Още докато го изричах, усещах, че не бива да говоря така за Саманта. Но, Матю, тогава бях толкова отчаяна, че просто не знаех какво говоря.

— Знаем. Аз съм виновен, Стефани, не ти.

Тя се изсмя сухо.

— И аз те обвинявах. Обещавахте ми толкова много неща, бях изградила целия си живот върху тях. Затова когато си отиде, ти взе всичко със себе си. Всичко. Заяви ми, че няма бъдеще за нас, после въобще не се обади, не ми и писа, нито пък отговори на писмата ми. Господи, как те мразех тогава.

Той се наведе напред и облегна лакти на коленете си. Очите му бяха вперени в пода.

— Налагаше се да постъпя така, Стеф. Нямахме друг начин. Въпросът дали Саманта ще оживее висеше на косъм, а Катлийн непрекъснато ме заплашваше. Няма да се впускам в подробности да ти обяснявам колко силно изживях вината си за онова, което ти причиних, и то заради тях двете. — Обърна се и я погледна. — Писмото, което ми изпрати, онова с картичката за рождения ми ден, за него ли говореше?

Стефани кимна.

— Дотогава не бях осъзнал колко много те обичам. Най-непоносимият факт в живота ми беше, че те оставих.

Тя въздъхна и едва-едва се усмихна.

— Да бях знаела, сигурно щеше да ми бъде по-леко, колкото и ужасно да звучи това. Но твоята реакция ми е била необходима, за да ми подсказе, че съм значела нещо за теб. Беше ми много тежко, защото не знаех как приемаш раздялата.

Матю хвана ръката ѝ и вплете пръсти в нейните.

— Съжалявам.

Тя се втренчи в ръцете им, усети почти забравена топлота. Дълго време не си позволяваше да си спомня това ужасно чувство на обърканост и липса на смисъл в живота си, когато той си отиде. Едва на другия ден бе успяла да попълни празнината, или поне така си мислеше. Рязко изтегли ръката си от неговата.

— Само слушай какво си говорим — изсмя се тя. — А обвиняваше Мариан, че преживява твърде тежко.

— Моля те, недей отново — изохка той и бързо се сви, когато тя понечи да го удари.

И двамата съжалиха, че прекъснаха момента, защото знаеха, че има още много какво да си кажат, но Стефани промени темата към филма „Изчезването“ и мислите им се насочиха натам. Започнаха да обсъждат коя актриса ще е подходяща за ролята на Оливия Хейстингс, колко време щяха да снимат в Ню Йорк, кога ще е най-удобно да заминат за Италия. Неизбежно стигнаха до въпроса какво в действителност се бе случило с Оливия. През цялото време, докато говореха, старите рани се разтвориха, отдавна потисканите чувства излизаха на повърхността, прокрадваха се в усмивките им, стигаха до сърцата им, бушуваха в гърдите им като заспали дяволчета, пробудени към нов живот.

— Ще ми кажеш ли какво е новото доказателство, отнасящо се до Оливия? — обърна се той към нея, преглъщайки онова, което в действителност искаше да ѝ каже.

— Очаквах да ме попиташ — отвърна тя и погледна часовника си. — Ще прочетеш бележката, когато дойдеш в Лондон. Била е изпратена преди около година на Франк Хейстингс.

Умът му препускаше. Разбра, че тя се готви да тръгне, но още не искаше да я пуска.

— Кога ще се срещна с него?

— След някой и друг месец. Ще отидем до Ню Йорк. Вероятно когато филмът, който сега правиш, е на стадий дублаж. — Искаше ѝ се

да го поразпита повече за него, за да продължи разговора, но в същото време имаше нужда да остане сама и да събере мислите си.

— На стадий дублаж ли? — повтори той. — Не се знае кога ще бъде.

— Ще измислим нещо. — Погледна го, а той не отмести очи от нейните.

— А какво ще стане с нас, Стеф? — Най-накрая събра кураж да я попита. — Ще измислим ли нещо и за нас?

Тя се скова цялата, а когато заговори, гласът ѝ беше дрезгав.

— Веднъж вече каза, че за нас няма бъдеще.

— Сгрешил съм.

— Наистина ли?

— Стефани, ти си единствената жена, която...

— Моля те, недей.

Обърна я към себе си.

— Не можеш да избягаш от това, Стефани.

— Не! Не мога да мина отново през всичко това — заяви тя сърдито. — Моля те, не ме докосвай. Много е рано, Матю. Не, Матю, моля те... — изхълца тя, щом устните му се долепиха до нейните.

Когато я пусна, тя цялата трепереше. Матю се усмихна, виждайки колко е объркана.

— Моля те, не ми се смей така — каза тя.

— Съжалявам. Не знам друг начин.

Тя отново извърна глава.

— Боже, Матю, само да знаеш колко често съм мечтала за тази усмивка, за начина, по който...

— По който какво? — разсмя се той.

Тя го отблъсна.

— Не съм готова за това, Матю. Изживях шок, когато те видях отново, и като разбрах...

— Шок ли? Но ти призна, че си купила правата върху книгата, защото си знаела, че ще искам да направя филма. Още тогава трябва да си знаела...

— Не! Грешиш! Тогава нищо не знаех. Освен че може би ще ти го покажа и ще ти го измъкна изпод носа.

— За да ми отмъстиш ли?

Тя кимна.

— Защо не го направи? Защото...

— Защото чувствата ми към теб не са се променили! — извика тя. — Това ли искаш да чуеш? Добре, вярно е, не са се променили. Най-лошото е, че те видях отново. За бога, защо винаги така ми действаш? Даже не знам какво говоря!

— Защо се сърдиш толкова?

Тя скочи на крака и започна да обува обувките си.

— За теб е много лесно, нали? През тези шест години не си страдал като мен. А сега ми съобщаваш, че си оставил жена си, и очакваш да се втурна към теб. Е, няма да го направя, Матю. Заявявам ти, няма!

— Добре, добре. — Той се засмя и вдигна ръце.

— Моля те, не ми се смей, достатъчно унижена се чувствам. — Взе чантата си. — Ако ще работим заедно, смятам, че е по-добре да не си спомняме какво е било. Отношенията ни ще бъдат чисто професионални и очаквам да се отнасяш към мен с почителност като продуцент, а аз ще те уважавам като режисьор. Разбрахме ли се? — Вече беше на вратата и след като той не отговори, тя се обърна. — Казах „Разбрано“, нали?

Той отметна черната си коса.

— Щом така искаш, Стефани, тогава „Разбрано“. Чисто професионални отношения.

— Точно така. Моля те, обади ми се, когато се прибереш в Лондон. Тогава Бронуен — партньорката ми, ще иска да се запознае с теб. Предполагам, че ще вземеш Уди за първи помощник-режисьор, а Боб Фьърли — за оператор?

Той кимна.

— Лека нощ тогава. Надявам се, че ще можеш да заспиш на този ужасен шум — каза тя, като имаше предвид музиката, от която таванът се тресеше. Тръгна си, изпълнена с омраза към него, за това че прие условията ѝ, но най-вече с омраза към себе си за това, че се бе държала по такъв начин.

Докато стоеше до прозореца на горния етаж и гледаше как Стефани потегля с колата, Мариан чувстваше как съдбата кръжи над нея. Тя обгърна още по-силно раменете си, като че искаше да се

защити. Сега, след като първоначалното въодушевление от срещата със Стефани мина и се разбра, че вече има кой да се грижи за нея, тя отново потъна в самотата си. Всичко, което бе постигнала в живота си, го бе направила заедно с Мадлен и сега се боеше дори да си помисли, че след няколко седмици ще започне нов живот без нея.

Но беше решена да го направи, ако не по друга причина, поне поради това, че не можеше да издържа повече да се гледа в огледалото и да вижда как вътрешно трепери от страх от поражението си. Защото безкрайно много ѝ липсваха, защото без тях като че ли животът ѝ нямаше цел. Тя отново беше погрозняла, косата ѝ висеше отпусната, а порите на лицето ѝ сякаш се бяха свили от мъка. Докато няколко кратки месеца беше жизнена, цъфтяща и щастлива — тогава не изпитваше страх, чувстваше се силна, защото Пол я обичаше и...

Дъхът ѝ спря, тя се извърна от прозореца и докато бавно вървеше към леглото, сълзите безшумно се стекоха по лицето ѝ.

— Къде сте? — прошепна в тъмнината. — Пол, Мади, къде сте?

ОСМА ГЛАВА

Дългото тихичко подсвирване се чу от някаква дупка в земята. Като погледна надолу, Мадлен видя двама работници, които надзъртаха изпод козирките на каските си и разглеждаха одобрително краката ѝ. Тя се засмя и им махна, а после пресече голямото движение по „Найтсбидж“, за да стигне до магазините от другата страна на улицата. Поглеждайки към листчето, което държеше в ръката си, тя провери адреса, после видя отражението си във витрината на един магазин и продължи по „Бромптън Роуд“. Най-накрая стигна до някакви стъклени врати, които имаше два реда звънци за домофон. Агенцията „Краб“ се намираше на третия етаж. Тя съобщи името си и вратата се отвори. Нехайно заизкачва стълбите, но стомахът ѝ бе свит от напрежение.

Стигна до третия етаж и бутна летящата врата. Момичето на рецепцията вдигна очи, но преди някоя от двете да проговори, една намръщена жена излезе от кабинета и се представи като секретарка на Диъдри Краб.

— Ако обичате, елате отсам — каза тя и отстъпи. Мадлен ѝ се усмихна с благодарност, но лицето на жената остана студено, докато я въвеждаше в малкия кабинет. На отсрещната стена имаше друга врата, която секретарката отвори, без да чука.

— Мадлен Дийкън — обяви тя и се обърна, за да погледне Мадлен, а сребърните и златни гривни издрънкаха на китката ѝ, когато вдигна ръка, за да отметне кичури коса от очите си.

Диъдри Краб отмести очи от екрана на компютъра и се изправи. Тъмнокестенява накъдрена коса падаше по раменете ѝ. Беше толкова гъста и пухкава, че тялото ѝ изглеждаше по-слабо, отколкото бе в действителност, и омокотяваше чертите на лицето ѝ.

— А, Мадлен — усмихна се тя и с протегнати ръце тръгна към нея. — Влезте, влезте. — По-висока от Мадлен, тя я прегърна и я поведе към двете черни кожени кресла в ъгъла на стаята. Хвърляйки поглед назад, кимна на Ан, която излезе и затвори вратата след себе си.

— Чудесно — напевно произнесе Диъдри. — Очаквах да се видим след разговора ни по телефона. — Гласът ѝ беше нисък и мелодичен и когато се усмихна, Мадлен усети, че топлотата, която той излъчваше, я предразполага.

— И аз също — весело ѝ отговори тя. Диъдри ѝ предложи да седне на фотьойла. — Окажете ми чест, че ме приехте. Казаха ми, че много трудно ще се добера до вас.

Диъдри присви котешките си очи и погледна искреното, обърнато към нея лице. Значи това момиче предлага десет хиляди лири на онзи, който е готов да ѝ даде възможност да се изяви. Засмя се.

— Истина е, че не приемам всяко момиче, което се обажда, защото не разполагам с толкова време. Има други хора в агенцията, които се занимават с тази работа, и по-нормално би било, ако се бяхте свързали първо с тях.

Мадлен наблюдаваше Диъдри, докато тя се движеше около масичката за кафе, а после се отпусна в отсрещния фотьойл. Кръстоса слабите си крака и дръпна ръкавите на костюма си с цвят на горчица. После, облегнала глава на ръката си, каза:

— Значи искате да станете модел, Мадлен? — Засмя се. — Естествено, защо иначе ще сте тук?

Мадлен се изкикоти и забелязвайки известно одобрение в очите на Диъдри, почувства доверие към нея. В усмивката ѝ се прокрадна самоувереност.

Диъдри наклони глава, впечатлена от тази бърза и значителна промяна в израза на момичето.

— Работили ли сте като модел? — поинтересува се тя.

На другите интервюта Мадлен беше лъгала, но у Диъдри имаше нещо, което ѝ подсказа, че това не е необходимо.

— Не — отвърна тя.

Диъдри кимна.

— Не смятам, че това е голям проблем. Предполагам, че под целия този грим сте забележително красива млада жена. Бихте ли извърнали лицето си към светлината?

Без да обръща внимание на забележката относно грима си, Мадлен вдигна лице така, че жълтата светлина на лампата до нея да го огрее. Досега беше ходила в четири други агенции и макар в началото да изглеждаше, че всички проявяват интерес, накрая и от четирите

места ѝ отказаха. Разбира се, нямаше никаква представа, че зад отказите стои Диъдри Краб, защото не знаеше каква сила притежава Диъдри Краб в този свят на блясъка. Но у Диъдри имаше нещо, което накара Мадлен да се стреми да ѝ направи впечатление — нещо ѝ подсказа, че ако успее, мис Краб би могла да промени живота ѝ. При мисълта за тази перспектива пулсът ѝ се ускори и тя усети наелектризиращи тръпки по тялото си. От възбудата бузите ѝ се зачервиха, устните ѝ потръпнаха, когато ги облиза с език. Помисли си за Пол и изведнъж се разгорещи, огнени искри започнаха да изскачат от дълбочините на виолетовите ѝ очи. Диъдри се наведе напред като хипнотизирана. В погледа на Мадлен имаше толкова силна еротика, че агентката усети как възбудата се предава и на нея. Никога, през всичките години, докато бе работила с момичета, не беше виждала такъв поглед.

— Боже мой! — прошепна тя.

Усмехната, Мадлен наведе глава. Лицето ѝ беше пламнало, а кожата ѝ — все още настръхнала. Явно не бе усетила изключителния ефект, който предизвика у Диъдри.

Макар че Диъдри бе все още развълнувана, тя се държеше напълно спокойно.

— Имате изключително телосложение, Мадлен. А имали ли сте някога пъпки?

— Не, никога — отвърна Мадлен.

Диъдри вдигна ръка.

— На много момичета им излизат, макар после и да не се познава. А как е кожата на тялото ви? Някакви белези, родилни петна, бенки...

— Бенки ли! Да не би да се шегувате? Само възрастните хора ги имат, нали?

Диъдри се развесели и бавно поклати глава. Момичето се оказа най-фантастичния парадокс, който бе срещала — в един момент — потънала в еротична чувственост, а в другия — неописуемо наивна.

— Е, нямам — каза Мадлен намусено. — Ако желаете, ще си сваля дрехите, за да ви го докажа.

— Не, наистина не е необходимо — засмя се Диъдри. — Освен ако не искате да позирате гола, разбира се.

Лицето на Мадлен светна.

— Защо не? — разпали се тя. — Искам да бъда на трета страница в списанията за мъже.

— Сериозно? — Диъдри искрено се изненада. Тази подробност за Мадлен Дийкън не бе стигнала до нея. — Да, всъщност няма причина да не искате. Интересувате ли се от мода?

Мадлен сви рамене.

— Ами, мисля, че да. — А после добави по-уверено: — Да, разбира се. Искате да кажете за тези, които вървят по пътеката, нали?

— Да, появяват се и в списания, в реклами на козметика, парфюми, лосиони за почерняване, коли, безалкохолни напитки — списъкът е безкраен. Въпросът е да се свържете с ужасните фотографи, режисьори, а също и с клиентите, които имат нужда от реклама... Ние се движим изпреварващо. На колко години сте, Мадлен?

— На двайсет — отвърна вяло Мадлен. Мъчеше се да осмисли всичко, което Диъдри току-що ѝ каза.

— Хм, малко е късно за...

— Късно ли?

— ... за начало, но отново ви казвам — за мен това не е проблем. Някои момичета на вашата възраст са стигнали до тавана. Вие, вярвам, също искате да стигнете до върха?

— Да — потвърди Мадлен. — Винаги съм искала да стана известна.

Диъдри се трогна от простодушната ѝ искреност.

— Тогава трябва да видим какво можем да направим, нали така? — усмихна се тя.

Мадлен примигна няколко пъти. Диъдри стана и отиде до машината за кафе.

— Малко ме притеснява желанието ви да се видите на трета страница — каза тя. — Давали ли сте си някога сметка защо точно там? Мляко, захар?

Мадлен поклати глава.

— Не, благодаря. Какво искате да кажете — защо точно там?

Диъдри въздъхна дълбоко, приближи се с две чаши кафе, усмихна се и подаде едната на Мадлен.

— Ами двете средни страници на да кажем, „Пентхаус“ или „Плейбой“ носят много повече престиж, отколкото трета страница на вестник „Сън“, не смятате ли?

Мадлен сви рамене. Според нея нямаше никаква разлика, освен че в единия случай се показваш цялата, а в другия — само горната част. Тя така и отговори.

— От друга страна — добави тя, — много повече хора купуват „Сън“.

— Безспорно.

Мадлен остави чашата си с кафе и се наведе напред заговорнически.

— Винаги съм си мечтала да бъда на трета страница — изрече важно тя. — Още откакто видях, че има такава.

Диъдри отново въздъхна.

— Щом като желанието ви е такава...

Отиде до бюрото си, взе тефтер и химикалка и писа няколко минути. По дрънченето на гривните на Мадлен разбра, че тя се е размърдала. Когато се обърна, облеци очи и за миг не можа да си поеме дъх.

— Виждате ли — никакви брадавици — заяви Мадлен.

— Мили боже — прошепна Диъдри, а после се наложи да се обърне настрана, защото я напуши смях. — Е — каза тя, щом успя да дойде на себе си, — сега разбирам защо толкова настоявате да ви снимат гола. Тялото ви няма грешка, мила. Идете до прозореца, обърнете се бавно и тръгнете насам.

— Добре — щастливо отвърна Мадлен.

Докато се разхождаше из големия кабинет, тя огледа афишите от първи страници на списания. Стори ѝ се, че празните погледи на сниманите жени излъчват завист, и тя им се усмихна надменно. Не можеше да схване, че погледът, който беше демонстрирала на Диъдри, беше напълно достатъчен, за да определи съдбата ѝ. Мадлен продължаваше да си мисли, че магията се дължи на тялото ѝ. Сега, когато го беше разголила, за нея нямаше значение нищо друго, освен върховното удоволствие да разкрие интимния си чар. Сведе очи към гърдите си и докосна с ръце гладката кожа на задните си части. Съществуваше само едно-единствено нещо на света, което надминаваше удоволствието да гледа тялото си и то беше, когато Пол я любеше. Като си спомни за него в този момент, някаква тъпа, пулсираща болка премина през слабините ѝ и тя го пожела толкова силно, че забрави къде е и започна да гали пъпките си. Тогава вдигна

поглед и забеляза, че е стигнала до прозореца. Погледна към улицата и изведнъж ѝ се прииска тази среща вече да е свършила. Искаше да се върне при него, да легне под него и да усети бедрата му до своите, да го пипне и да почувства колко е твърд, той да проникне дълбоко в нея, да усети как пулсира в нея, докато изтръгне от тялото ѝ оргазъм, това, което никой мъж не беше успявал да постигне. Нищо друго нямаше значение, освен той.

Кратко почукване на вратата я върна към действителността, но докато се обръщаше, искрата в погледа ѝ отново блесна.

— О, Рой — обади се Диъдри засмяно, когато забеляза израза на лицето му. — Запознай се с Мадлен Дийкън. Мадлен, това е един от партньорите ми — Рой Уеланд. Той отговаря за пресата и за рекламата на агенцията. Мадлен тъкмо разкриваше талантите си — обясни тя на Рой.

Рой се втренчи в Мадлен. Усещайки, че Диъдри го наблюдава, той се опита да отмести поглед, но момичето излъчваше такова сияние, сякаш го приковаваше.

При всичките си четирийсет и четири години никога не беше изпитвал подобно желание и безпомощност. Но трескавата светлина в очите ѝ изчезна, сякаш магията се развали. Той стрелна Диъдри с очи, най-после успя да се усмихне и протегна ръка към Мадлен тъй естествено, сякаш цял живот се бе запознавал с голи жени.

— Как сте? — изрече дрезгаво. Прочисти гърлото си и се опита да каже още нещо.

Диъдри усещаше, че ще избухне в смях, и затова започна да рови из бюрото си, за да се овладее. Рой и Мадлен се обърнаха към нея и чакаха да каже нещо. Най-накрая слабото лице на Рой с белези от шарка се разтегна в усмивка. Той вдигна едната ръка на Мадлен и каза:

— Ако можете понякога да пускате тоя поглед, тогава светът ще е в краката ви. — Погледна Диъдри през рамо. — Ти какво ще кажеш?

— Ами да, абсолютно си прав — съгласи се Диъдри, едва сдържайки се да не се изкикоти.

Мадлен изгледа първо единия, после другия, тъй като не беше съвсем сигурна дали говорят сериозно. После сви рамене, изсмя се и каза:

— Е, ще ме вземете ли?

— Несъмнено — отвърна Рой.

Мадлен се обърна към Диъдри, която поясни:

— Сега ни остава само да убедим фотографите.

Рой пое дъх и поклати глава.

— Е, това е нещо съвсем различно. Чудя се...

— Имам малко пари — прекъсна го Мадлен. — Не знам дали ще са необходими, но разполагам с десет хиляди лири, с които можете да ми дадете начален тласък.

Диъдри изду бузата си с език — премисляше положението. Досега изчакваше кога Мадлен ще направи предложението си, въпреки че още като я видя, знаеше, че ще я наеме, независимо дали има, или няма пари. Внезапно скочи на крака и каза:

— Облечи се, мила. Ще настинеш.

Като отбягваше погледа на Рой, тя изчака, докато Мадлен нахлузи дрехите си, а после отиде до вратата.

— Остави чека на секретарката ми — каза тя. — Ще ти се обадя след няколко дни.

Мадлен тъкмо завързваше шала около врата си, но при тези думи ръцете ѝ се смръзнаха около врата ѝ.

— Не съм толкова глупава — заяви тя.

Диъдри се усмихна, едновременно обидено и учудено.

— Какво искаш да кажеш, Мадлен?

Мадлен се изчерви.

— А, разбирам — засмя се Диъдри. — Смяташ, че ще завлечем парите ти.

— Не — бързо отвърна Мадлен. — Искях да кажа...

Диъдри погледна Рой и обгърна с ръка раменете на Мадлен.

— Искам да ти кажа нещо, Мадлен — засмяно започна тя. — От тази наша първа среща вече ми е ясно, че притежаваш някои изключително редки качества. Рой и аз имаме още един партньор — Дарио. Той е фотограф и тримата заедно се наемаме да подчертаем качествата ти и да те издигнем до върха. Давам ти дума. Ще ти се обадя веднага щом изникне нещо за теб.

— Кога смятате, че ще бъде това? — осмели се да попита Мадлен.

— Много скоро. — Диъдри отвори вратата и застана отстрани, за да може Мадлен да мине. — Мадлен...

Мадлен спря.

— За голите снимки. Да сложим ли някакъв срок? Да речем един месец?

— Един месец? — зяпна Мадлен и с върховно усилие си наложи да не изкрещи от радост.

Диъдри кимна, после проследи как Мадлен подаде чека на секретарката ѝ. Усмихна се, когато Мадлен се обърна да каже „довиждане“, и затвори вратата.

Зелените ѝ очи гледаха весело, когато се обърна към Рой.

— Да можеше само да видиш физиономията си! — изсмя се тя.

Рой се усмихна кисело и поклати глава.

— От много години гола жена не ми е взимала акъла — призна той. — Ти видя ли погледа ѝ?

— Да, забелязах го — отговори Диъдри, отиде до прозореца и погледна надолу към „Бромптън Роуд“. — И какво мислиш?

Той се отпусна във фотьойла и качи краката си върху масичката.

— Много услужливо от нейна страна, че ни финансира.

Диъдри отметна назад глава и се засмя. Разпери ръце и каза:

— Колко ще ни улесни! Кажи, колко известна ще я направим?

— Ако продължава да ни дава толкова пари, колкото ти кажеш.

Диъдри погледна три етажа надолу и видя как Мадлен излиза от сградата. Когато се обърна, очите ѝ искряха като на котка.

Двамата се извърнаха, тъй като вратата се отвори, и Ан, секретарката на Диъдри, влезе.

— Какво разбра? — попита Диъдри.

Секретарката кимна, после отвори бележника си и каза:

— Отседнала е в хотел „Блейк“ заедно с приятеля си. Името му е Пол О'Конъл — писател. Досега нищо не му е отпечатано.

Диъдри погледна въпросително Рой и той кимна.

— Дошли са от западна Англия преди пет седмици — продължи Ан. — В Бристол е работила в агенция за стриптийзъорки по поръчка и е живеела заедно с братовчедка си. Леля ѝ я отгледала от осемгодишна възраст, а родителите ѝ са загинали при самолетна катастрофа, когато била на десет години.

Диъдри се намръщи.

— Бедната Мадлен! — промърмори тя.

— А парите? — попита Рой.

Ан поклати глава.

— Може да са на приятеля й, все още проверяваме. — Обърна се към Диъдри. — Да запиша ли всичко за нея?

— Да — кимна Диъдри. — Смятам, че трябва да съобщим на Дарио. Той в студиото ли е?

— Доколкото знам, да — отвърна Ан. — Да ви го изпратя ли?

— Не, аз ще му се обадя.

Щом Ан излезе, Диъдри седна до бюрото и взе прекия телефон. Рой внимателно я наблюдаваше. Когато тя го погледна, зелените й очи се усмихваха, също както неговите.

В хотел „Блейк“ в района „Саут Кенсингтън“ отсядаха само много богати и известни хора — Мадлен беше чела за него в списание „Ел“. Преди пет седмици пристигнаха в него направо от гара Падингтън.

Четирийсет и осем часа се любиха в апартамента „Манхатън“ и фантазираха как ще похарчат парите. Щом се свързеха на третия ден, първото, което направиха, бе да ги внесат в банка „Коутс“ на улица „Странд“, защото Мадлен беше чела някъде, че кралицата използвала тази банка. Пол я остави сама да се оправя, но след като се увери, че сметката е на името на двамата. Не че имаше намерение да открадне от парите, но знаеше също, както и изумените касиери, че сума от три четвърти милион не може да остане на текуща сметка. През последните седмици, докато Мадлен пазаруваше и се опитваше да си намери агент, Пол заедно със счетоводителите си редовно ходеше в банката. Мадлен сигурно никога нямаше да узнае колко умно са вложени парите. Направиха така, че ако текущата сметка падне под уговорения минимум от две хиляди лири, да бъдат продавани акции, за да може сметката отново да стане пълна. И така щеше да продължи, докато Мадлен похарчи всичко, а Пол не се съмняваше, че тя ще постигне това.

Първо, преустроената от бивша конюшня къща в Холънд Парк щеше да й струва триста и петдесет хиляди. Тази сума можеше да бъде и надхвърлена, след като се свърши с раздаването на подкупи на агенти по недвижими имоти и потенциални измамници. Той се забавляваше от начина, по който тя използваше парите си, за да преодолява бюрократичните спънки, и се очароваше от това колко лесно убеждава

хората да ги приемат. Нямаше никакъв смисъл да ѝ се повтаря, че повечето пъти това не бе необходимо, но тя просто си беше научила, че всичко трябва да бъде купено. Би дал много, за да види изражението на лицето на Диъдри Краб, когато Мадлен ѝ е направила предложение. Защото, за разлика от Мадлен той беше чувал името на Диъдри Краб и знаеше, че тя се занимава само с най-добрите модели и манекени. Той предполагаше, че Диъдри ще ѝ посочи вратата, а Мадлен ще се унизи още повече, като се разкреци и започне да сипе обидни думи. Известно време разсъждава какво точно би казала, но после му омръзна и продължи да прелиства „Наръчник на писателя“.

Пол О'Конъл беше единствен син на Хамънд О'Конъл — финансист, хотелиер и меценат. Човек би могъл да го определи като прекалено облагодетелствано дете. Родителите му — четирийсетгодишни при раждането му, изпълняваха всяка негова прищявка, а след смъртта им леля му продължи по същия начин. Сега тя също беше покойница и общият доход от наследените от него имения би му бил напълно достатъчен, стига да речеше да се възползва от него. Но през последните две години той не го беше докосвал. Това, че е богат, го знаеше твърде отдавна, но искаше да опита нещо друго. Беше дваисет и осемгодишен, когато замина за Бристол със спортен сак и петдесет лири.

Живял бе с няколко жени, преди Мариан Дийкън да го спаси, след като бе изхвърлен на улицата — поне тя така си мислеше. Всъщност той се бе приютил при една жена на улица „Сейнт Джордж“, докато мъжът ѝ бе на работа в Близкия изток. Уговорката напълно го задоволяваше, докато жената не хлътна по него. Когато той ѝ позвъни от Лондон и тя му съобщи, че е поискала развод от съпруга си, разбра, че е крайно време да се измита. Тъкмо тогава много умно изманипулира Мариан да го покани да живее с нея и Мадлен.

Отначало си бе поставил задача Мариан да го обикне, тъй като вярваше, че след като му е благодарна и го обожава, а и той нея — също, ще му служи като писателско изследване. Известно време нещата вървяха точно така. Още повече, че той се привърза към нея, и дори смяташе, че тя го стимулира, докато Мадлен и пристигането на чека не му поднесоха материал за друго изключително проучване на човешкия характер, на което той не успя да устои. Писателското му въображение се възбуждаше най-много в моментите, когато хората

излизаха от собствената си натура. В това отношение той надминаваше много творци, като хвърляше себе си и околните в неочаквани и неестествени ситуации, а в същото време седеше отстрани и безучастно наблюдаваше индивидуалните реакции на шок, тъга или радост. Владееше прекрасно способността да се откъсва от собствените си чувства, удаваше му се и да манипулира хората. Понякога се чудеше докъде ли е готов да стигне заради това си умение.

Захвърли книгата на пода. Винаги е имал всичко, което е желал, абсолютно всичко. Но се оказа, че изобщо не е лесно да му издадат книга, дори е доста трудничко.

Телефонът иззвъня. Бяха се разбрали с Мадлен само тя да се обажда и тъй като нея я нямаше, той не отговори. Това бе предпазна мярка от страна на Мадлен, в случай че Мариан открие местонахождението им. Когато телефонът спря да звъни, той съжали, че не вдигна. Ако беше Мариан, би искал да си поговори с нея. Какво ли би казала Мадлен на това?

Разсмя се на глас. Примитивната Мадлен. Толкова се поддава на влияние, толкова е суетна. Колко лесно, почти разочаровано лесно бе да я накара да открадне парите заедно с приятеля на братовчедка ѝ. Ако се замислеше задълбочено, предполагаше, че би трябвало да съжالياва за Мариан, но всичко това беше част от живота. Един ден, когато настъпеше моментът, дори би могъл да се върне при нея.

След няколко минути Мадлен влезе в апартамента.

— Вече имам агент — каза тя, пусна чантата си върху леглото и се завъртя. — Не друг, а самата Диъдри Краб.

Тъй като знаеше, че ще ѝ направи удоволствие, той не скри изненадата си.

— Какво ти казах! — продължи тя. — Всеки си има цена, дори и Диъдри Краб. Нещо да ми кажеш?

Той се изправи от дивана и тръгна към леглото. Мадлен се обърна, когато я подмина.

— Няма ли да ми кажеш нещо? — повтори тя, когато той легна.

Пол сложи ръце на тила си и се втренчи в тавана.

— Когато преди малко звънна от фойето, май че ме изпитваше?

Една искра на недоволство просветна в погледа ѝ.

— А, това ли? Само това ли ще ми кажеш?

Той кимна, а после се обърна и я погледна.

— Сега, след като издържах теста, може би ще ми обясниш защо ти трябваше толкова време, за да се качиш с асансьора.

Недоволството на Мадлен се стопи и тя се разсмя. Бавно тръгна към тоалетната масичка и се облегна на края ѝ. Пол разбираше, че ѝ трябва време да размисли. През последните пет седмици я наблюдаваше внимателно и анализираше всичко, което тя правеше, опитвайки се да открие какво стоеше в дъното на постъпките ѝ. Отговорът му отбягваше, докато най-накрая се сети — нямаше отговор, тъй като Мадлен беше нищо. Напомняше му на красива руска матрьошка — щом отвориш едната, отдолу изниква друга, съвсем същата, но по-малка и все по-малка, докато най-накрая не остава нищо. Без това лице и тяло Мадлен би престанала да съществува. Сега матрьошката беше негова и той можеше да постъпва с нея както си иска, освен това знаеше какво влияние и власт има над нея, независимо дали е край него, или е сама. Само той можеше да предизвика този поглед в очите ѝ, погледът, който почти му взе ума, когато я видя за пръв път.

Тя бавно разкопчаваше блузата си, облизвайки устните си с език.

— Виждаш ли тези копчета тук? — изрече тихо тя. — Разкопчах всички, ей така.

Смъкна ризата и сакото си едновременно и точно както той очакваше, отдолу не носеше нищо.

— Кой беше с теб в асансьора? — попита той, леко очарован от ефекта, който великолепните ѝ гърди все още упражняваха върху него.

— Само операторът.

— Той гледаше ли те?

Тя кимна.

— Разбира се.

— А ти какво направи?

Мадлен приближи до леглото и взе ръката му.

— Направих така — каза тя, като я сложи върху гърдата си.

— На него хареса ли му?

— Май че да.

— Той толкова ли беше възбуден? — Разтвори хавлията си.

— Повече.

Започна да диша шумно, когато дългите му пръсти започнаха бавно да си играят със зърната на гърдите ѝ.

— Продължавай.

Тя се отдръпна и се загледа в огледалото как сваля дрехите си.

— Застанах пред него ей така.

Когато се обърна към него, той се изхлузи от хавлията си.

— Ето тук — прошепна тя. — Направи го тук, пред огледалото.

Той прекоси стаята и като сложи ръка на рамото ѝ и я завъртя на другата страна, натисна я да застане на ръце и колене. Коленичи над нея и каза:

— После това ли стана?

— Да — изхленчи тя, а той влезе в нея и се раздвижи назад-напред.

Наблюдавайки отраженията им, тя се плъзна малко по-напред, докато той я хвана за кръста и започна да прави бързи движения. Мадлен едва си поемаше дъх, но той изобщо не я слушаше.

После, както лежах на пода, Пол се сети за оператора от асансьора. Беше сигурен, че нито една нейна дума не отговаря на истината, но му действаше възбуждащо да слуша как му разказва измислици. Не че не би го направила, но просто и двамата знаеха, че асансьорът в хотел „Блейк“ не е с оператор, а с копчета.

— А ти? — попита го тя по-късно, когато беше вече във ваната. — Не ми каза какво си правил днес. Провървя ли ти с агента?

Той вдигна бръснача от бузата си и поклати глава.

— Продължавам да действам в тази област. Какъв ще бъде първият ти ангажимент?

— Още нямам представа — отвърна Мадлен, извади единия си крак от водата и се загледа в меките бели мехурчета върху бронзовата си кожа. — Тя ще ми се обади след няколко дни.

— Значи десетте ти хиляди няма да пропаднат, а?

— Вярвам ѝ, Пол. Тя ми обеща. Каза, че съм имала специални качества, които ще ме отведат направо на върха.

— Сигурно така ти е казала. За десет хиляди ще ти обещае всичко. Какъв модел ще бъдеш?

— Всякакъв. Във вестника ще се появя най-късно до месец.

За един кратък миг лицето му остана сериозно. Тогава изрече:

— Когато отидеш там и започнат да те оглеждат всички онези мъже, помни, че ми принадлежиш.

Тя затвори очи и отпусна глава назад. Той хвана ръцете ѝ, когато тя ги извади от водата.

— Чу ли ме? — изръмжа той.

— Чух — измърка тя. — Само че го кажи отново.

Той поглади ръцете ѝ с устните си.

— Ти си ме уловила, Мадлен Дийкън. Досега не съм имал представа какво е да усещаш жена по този начин. Обожавам те.

Тя лежеше неподвижно, думите му ѝ действаха като милувка.

— Ние двамата — прошепна тя — ще представляваме голямата любов — голямата красавица и големия писател. Ще ни показват по всички канали на телевизията, ще отпечатват снимките ни във всеки вестник, във всяка книжарница по света ще продават твои книги. — „А оная глупава кучка Мариан нека се пукне от яд“, помисли си тя. Неочаквано той пусна ръцете ѝ и тя отвори очи. — Какво има? — попита тя и изведнъж се уплаши, че може да е изговорила мисълта си на глас.

Той ѝ се усмихна.

— Човек не може да отрече красотата ти, Мади, но какво ще стане, ако аз не успея? Ако не се споразумея с някой издател...

Тя изскочи от водата и го прегърна.

— Ще го направиш, ще видиш. Тези неща искат време.

— Но понякога въобще не се случват. Не, млъкни, искам да си помислиш за това. Не мога да ти опиша как ми действат думите ти, че искаш толкова много за нас двамата. Аз също желая да извървя целия път с теб, но винаги съществува възможност това да не стане. А ти трябва да си зададеш въпроса дали един нереализиран писател ще те задоволи.

Целуна върха на носа ѝ и се изплъзна от прегръдката ѝ. Би си тръгнал, но като забеляза как го гледа, целуна я нежно по устните.

Беше решил да продължи играта докрай. Беше направил първите стъпки и сега сцената беше готова за... Изведнъж въображението му се развихри като птица, пусната от клетка — сцената беше готова за всичко. Мадлен щеше да бъде инструментът, а той — свирачът, и щеше да свири на този инструмент, докато той се изтощи, щеше да го пази ревниво. Тя щеше да стане роб на мелодията му, докато музиката свърши.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Диъдри Краб слезе от влака на Централна гара във Флоренция, но там никой не я очакваше. Майското слънце вече припичаше, но ѝ бе приятно, затова реши да повърви. По пътя често спираше, за да си припомни града, който толкова обичаше.

В „Джакоза“ на Виа Торнабуони изпи едно негрони и пофлиртува с Дженаро. Възрастният човек се зарадва да я види, изслуша я внимателно. От „Джакоза“ пое по обиколен път, разходи се по павираните улички, извиващи около олющени и порутени сгради с фасади от червеникав пясъчник, стигна до катедралата и тогава пое по Пиаца делла Република. Там тя отново спря, заслуша се във веселия разговор на келнерите от кафенетата по тротоара, които си подвикваха един на друг, носейки подноси с капучино и бира за туристите. Един от тях ѝ предложи да седне, но вече беше се забавила достатъчно, а той сигурно я чакаше.

Когато стигна до сградата на левия бряг на река Арно, видя, че капациите бяха затворени — когато вдигна поглед към железните балкони, където в саксии цъфтеше здравец, те ѝ се видяха като очи на слепец. Отвори вратата със собствения си ключ и се изкачи по прашното стълбище до третия етаж. Апартаментът беше тъмен, а въздухът — спарен, затова отвори прозореца към „Палацо Ториджани“ и реката отвъд него. Шумът от Флоренция нахлу, а слънцето освети стаята, отрупана с картините на художника. Докато се оглеждаше, усмихна се доволна и горда. Повечето картини бяха нови за нея, макар че разпозна всяка една от тях. Бяха изумителни, със завършени детайли, взети от творбите на Белини, Джорджоне, Карпачо и безброй други италиански художници от Ренесанса. Имаше и рисунки с въглен, а също и с молив. По миризмата разбра, че неотдавна е размивал бои.

В спалнята нямаше никой, леглото не беше оправено. Тя въздъхна. Вероятно щеше да се наложи дълго да го чака.

Той се върна едва по обяд на следващия ден. Диъдри беше в банята, переше дрехите му и ги простираше на терасата да съхнат.

Той въздъхна, когато я видя.

— Скъпа, съсипваш се за мен, а аз забравих, че ще дойдеш.

— Къде беше? — попита го тя, след като той я целуна. Беше небръснат и черният му костюм тип „Армани“ беше измачкан и покрит с мраморен прах.

— В Бърлогата. Имах страшно много работа. — Вдигна брадичката ѝ с пръст и я погледна в очите. — Нали ме разбираш?

Да, разбираше го.

— Сигурно си гладен — каза тя. — Да ти направя спагети, а?

Той се засмя, но когато тя се отдръпна, я привлече заднишком към себе си.

— Липсваше ми, мила моя. Може би първо да се любим, а?

По-късно, докато Серджо спеше, Диъдри се взря в него — очите ѝ се порадваха на мускулестото му тяло. На четирийсет години беше красив, мургав и по-вълнуващ от когато и да било. Любовта ѝ към него винаги ѝ носеше болка, но знаеше, че тя бе нищо в сравнение със страданието, в случай че го загуби. Преди седем години Рой и Дарио я бяха завели за пръв път във Флоренция, за да я запознаят с него, но сега ѝ беше трудно да си припомни времето отпреди животът ѝ да се изпълни с любовта ѝ към него. Ако беше поискал, тя щеше да захвърли всичко, за да дойде и да живее с него. Но той отказваше. Рой ѝ обясни, че Серджо не е като останалите мъже и ако го желае, трябва да го приеме такъв, какъвто е. Условието му беше никога да не се женят, да не живеят заедно в продължение на повече от три седмици и да нямат деца. Ще ѝ остане верен, но тя никога не трябва да търси любовта му, иначе ще я унищожи.

Винаги си беше давала сметка, че любовта си има цена, а тя бе висока за нея. Но го обичаше толкова много, че беше готова да я плати, без значение колко голяма бе тя.

Остави го да спи и отиде да приготви спагетите. Когато бяха готови, го събуди и му ги сервира на поднос, после седна до него на възглавниците. Докато той ядеше и бършеше устните си със салфетка, тя се смееше, а той ѝ се мръщеше.

— Изглеждаш щастлива, скъпа — отбеляза той.

— Наистина съм щастлива.

— Заради Мадлен ли?

— Знаеш ли за Мадлен?

— Дарио ми каза.

Тя се изпъна на леглото и като облегна брадичка на ръцете си, се взря в него.

— Щастлива съм заради теб, Серджо. Защото те обичам и защото съм с теб.

— Докога ще останеш?

— Завинаги, ако ми позволиш.

Тъмна сянка затъмни радостта в очите му и тя веднага съжали за грешката си.

— Но трябва да се върна след няколко дни — бързо добави тя.

Оставяйки чинията си настрана, той се наведе напред и прекара пръсти през косата си.

— Защо не ми разкажеш за Мадлен? — подхвърли усмихнат той и черните му вълнуващи очи се впиха в нейните така, сякаш проникнаха в душата ѝ.

Тя пое дъх на пресекулки и се обърна по гръб, тъй като не можа да понесе напрегнатия му поглед. Но и тя като него можеше да се преструва, затова отмести очи от жилестите му рамене и бедра, докато той излизаше от стаята. Изчака го да се върне. Докато той екипираше, тя му разказа за Мадлен.

— Приятна е — въздъхна тя, отпусайки се от смеха му, след като му описа как Мадлен бе свалила всичките си дрехи. — Ако я срещнеш на улицата, просто би я взел за едно хубаво момиче. Не, всъщност би я погледнал повторно, защото у нея има нещо, което те кара да го направиш. Като че е малко надута, но ѝ е приятно, когато я гледаш с възхищение... Знаеш ли, сякаш се удивлява, че току-що си проумял красотата ѝ. Всъщност много рядко съм виждала момиче, толкова доволно от вида си.

Тъй като знаеше, че той я слуша с едно ухо, тя спря за миг и прокара пръст по крака му. Той не реагира, тъй като се беше вгълбил в работата си.

— Но е толкова необикновена, за колкото се смята, а може би дори и повече. Трудно бих определила защо, но има мигове, когато ти се струва, че сексуалността прелива от очите ѝ. Искам да ти призная, че когато я видях за първи път, даже на мен ми подеждва. — Хвана твърдия мускул на прасеца му и леко започна да го масажира. — Ако не беше тоя неин поглед, би изглеждала вулгарна. Всъщност

започнахме да работим върху това. Не мога да реша дали да поупражним и гласа ѝ. Може би ще е нужно, защото звучи провинциално просташки. Да имаше поне капчица интелигентност, но за мой късмет, не притежава такава.

— Защо за твой късмет, скъпа?

— Плаща ни, за да я издигнем. Тя и без друго ще стигне на върха, но парите ще ускорят нещата. Ще бъде истинско предизвикателство — в последната минута списанията ще сменят снимката на средната двойна страница, а също и кориците си, но с парите на Мадлен това ще си заслужава. Рой смята, че ако внимателно подхванем всичко, до лятото или в най-лошия случай до края на годината тя ще добие име в международен мащаб.

Серджо спря да рисува и се отдръпна, за да огледа работата си.

— Ще бъде голямо постижение, нали?

— Да, така е.

Той отново започна да движи молива върху листа, а Диъдри се прозина доволна.

— Знаеш ли, това, което не мога съвсем да проумея, е приятелят ѝ. Разучихме го, главно защото искахме да знаем откъде идват парите на Мадлен. Излезе, че го познавам. Е, преувеличавам малко — моето семейство го е познавало — преди петнайсет или двацет години. Доколкото си спомням, имаше някакъв скандал около смъртта на родителите му, но всичко беше потушено, вече дори не си спомням за какво беше. Както и да е, още като малък той наследи цяло състояние и когато и леля му почина, тя също му остави всичко, което притежаваше. Трябва да има милиони. Там е смешното. Той не харчи от своите пари, освен за поддръжката на имението си, разбира се, но напълно се е откъснал от него и не взема и пени оттам. Така че не той финансира Мадлен, а точно обратното — тя го издържа. Той е писател.

— Това би било добре за имиджа ѝ, нали?

— Абсолютно, но само ако издаваха произведенията му. Рой се захвана с тоя въпрос. Успяхме да включим и двамата в клюкарските колонки и трябва да ти кажа, че той ще вдигне толкова пушилка, колкото и тя. Ако бях десет години по-млада и не те обичах до полуда, сърцето ми без никакво усилие би се разтуптяло по Пол О'Конъл.

Ръката на Серджо замръзна и нанесе петно върху лицето на Мадоната.

— Как каза, че се казва?

Диъдри се обърна по корем, ритна с крака във въздуха и се засмя.

— Пол О'Конъл. Защо? Само не ми казвай, че ме ревнуваш, защото няма да го повярвам!

Той гледаше надолу към рисунката си със спуснати клепачи, но тя забеляза, че ръката му трепери.

— Серджо? — прошепна тя. Когато най-послед той вдигна очи, върху изключително красивото му лице сякаш беше паднала маска и то изглеждаше напълно безизразно. Очите му започнаха да помръкват, сякаш в душата му ставаше нещо страшно. — Серджо — повика го тихо пак и след като той не отговори, по гърба си усети ледена тръпка.

Той слезе от леглото и тя усети, че тялото му е като вдървено, сякаш бе изпаднал в смъртен транс.

— Ще си взема душ — каза той, — а после ще се разходим на слънце.

Очите ѝ го следваха, докато той прекосяваше стаята.

— Серджо! — отново изрече тя.

Той се обърна и като видя колко е разтревожена, лицето му омекна и странният израз изчезна от лицето му.

— Да не би да страдаш, скъпа, защото те ревнувам? Вярно е, знаеш го, но нямам право на това. — Усмихна се и пак се върна до леглото. — Косата ти се е пръснала около лицето и изглеждаш толкова възбуждаща — като Пандора на Росети. Когато не си тук, си те представям така.

Тя вдигна ръце към него и като че с това движение белите ѝ дробове изпуснаха всичкия си въздух. Той си оставаше толкова тайнствен за нея, колкото преди седем години, но досега никога не го бе виждала такъв. Някакъв инстинкт ѝ подсказа да не го разпитва повече. Той я прегърна и тя се отпусна в ръцете му.

Остана още три дни, без да споменават отново Мадлен или Пол. Когато си тръгна, той я заведе до гарата.

— Серджо — обърна се тя към него, когато се отдалечаваха от билетната каса, — познаваш ли Пол О'Конъл?

— Дали познавам кого? — попита той.

— Пол, приятелят на Мадлен.

— Как бих могъл, скъпа?

Тя сви рамене.

— Не знам. Но когато онзи ден споменах името му, реакцията ти беше... странна.

— Така ли? Не си спомням. Нали знаеш как сме ние — художниците, проявяваме странности.

— Да, така е — отвърна тя, а той я целуна.

Едва когато се качи на влака за летището в Пиза, си даде сметка, че той нито потвърди, нито отрече, че познава Пол.

— Но защо това да има значение? — запита Рой, когато тя сподели с него.

— Не знам — отговори тя, разглеждайки снимките на Мадлен, които Дарио бе оставил върху бюрото ѝ. — Само се обезпокоих, че той реагира по тоя начин.

— По кой начин?

— Не знам — пак повтори тя. — Но трябва да ти кажа, че за миг, само за част от секундата ме изплаши.

— Изплашил те? За бога, Диъдри, май че драматизираш нещата.

— Сигурно — съгласи се тя, като вдигна една от снимките към светлината. След като я изследва известно време, тя отново я върна в купчината и обърна очи към Рой. — Но когато отново ме погледна, имаше нещо неуловимо у него. Сякаш в тялото му нямаше никой. Изглеждаше... като мъртъв.

— Мъртъв ли? — избухна в смях Рой, а Диъдри нацупи устни и продължи да разглежда снимките.

— Стигнах до отговор — каза Рой, след като се насмя достатъчно. — Пол О'Конъл е двойник на Серджо Рамбалди. Как ти звучи?

— Не говори глупости — сопна му се Диъдри и се усмихна въпреки желанието си. — Все пак ти си виждал Пол. Как изглежда?

— Доста приличен вид има, направо ми хареса. Говори като интелектуалец, когато Мадлен я няма, но за такова нещо не можеш да намразиш човек. Но може да не ти хареса.

— Дарио — измърмори тя. — Снимките са великолепни, но не е успял да улови погледа ѝ.

— Направил го е — каза Рой. — Хвърли поглед на онези в другия плик.

Тя го послуша и веднага се оживи.

— По дяволите! Как го постига? — Остави ги веднага. — Ако ги погледам още малко, сигурно ще се наложи да те помоля да ме проснеш на дивана и да направиш с мен каквото поискаш. — Засмя се.

— С най-голямо удоволствие. Но да се върнем на Пол. Свързах се с един твой приятел — Филип Хоувс. Той ще организира среща с Мадлен и Пол ужким случайно. И тогава ще видим какво мисли Пол.

— Какво мисли ли? Ти не му ли предложи...

— Направих го. Той се съгласи и вече може да се сметне, че си има агент. Сега какво правиш?

— Обаждам се на Мадлен да ѝ съобщя, че следващия четвъртък ще я фотографират за „Сън“.

— Вече го направихме.

— Тогава ще ѝ позвъня, за да ѝ кажа, че съм се върнала.

— Тъкмо можеш да попиташ Пол дали не познава Серджо.

— Защо?

— Нали само преди пет минути се беше загрижила?

— Така ли? — сви рамене тя. — Вече не ме интересува. Освен това какво значение има дали се познават?

Рой я зяпна с отворена уста, а после поклати глава, като измърмори нещо за жените, и излезе от стаята.

Откакто Мадлен беше взета под крилото на агенцията „Краб“, тя и Пол излизаха почти всяка вечер. Вечеряха в известни ресторанти, танцуваха в луксозни клубове и играеха хазарт до малките часове нощем. Навсякъде, където ходеха, имаше фотографи, а близираното мини на Мадлен и чорапите над коляното направиха цяла сензация, когато един фотограф я беше снимал как се върти на дансинга и как се виждат чак микроскопичните ѝ бикини. Тъй като танцуваше с далечен роднина на кралското семейство, на следващия ден снимката беше отпечатана във всички вестници и благодарение на приятелите на Рой и Дарио името ѝ вече се появяваше в колоните за клюки.

— Ето ме! Ето ме! — провикваше се тя, когато отваряше някой вестник. — Какво мислиш, Пол? Добре ли изглеждам тук? Не, предпочитам снимката от вчерашния вестник, там косата ми беше по-добре. Гледай! И ти си тук. Къде ли сме? Сигурно излизаме от онзи

ресторант. Как се казваше? С кого сме? Спомняш ли си имената им? Ама това не е ли двойката, която ни покани... Всъщност къде ли ни покани? Пол!

Пол ставаше неохотно от пишещата машина, поглеждаше снимката за миг, казваше ѝ, че изглежда прекрасно, припомняше ѝ къде са били поканени, после я целуваше и тръгваше полекичка към машината си.

Мадлен беше изпаднала в екстаз от новия си живот. Почти не си спомняше за Мариан и леля си — те принадлежаха към миналото, което бе толкова смътно и далечно, че ѝ изглеждаше като сън. В редките случаи, когато те успяваха да проникнат в съзнанието ѝ, тя просто ги изтикваше някъде по-навътре и се връщаше към огледалото. Една вечер Пол я извлече от един нощен бар и ѝ удари един шамар за това, че бе позволила на някаква рок звезда — приятел на Рой, да я опипа, докато танцуват. След случилото се Пол я отведе, но тя толкова се възбуди от силната му проява на ревност, че за малко не се любиха на задната седалка на таксито. Когато стигнаха до хотела, тя откри, че той все още е ядосан.

— Поведението ти е като на най-обикновена уличница! — озъби ѝ се той, след като захлопна вратата на апартамента след себе си. — Държиш се така, защото си такава. Мариан никога не би и помислила да стане за смях като теб.

Мадлен тъй се смая от неочаквания скандал, че просто се втрещи пред Пол. Мислеше, че като се приберат, ще продължат оттам, докъдето бяха стигнали в таксито. Той захвърли ключа от вратата върху тоалетната масичка и ѝ каза да се маха от очите му, преди да я е ударил отново. Тя избяга в банята и се разплака.

Остана в банята повече от половин час, решена да не му говори повече, замислена как да го накара да страда. Но гневът ѝ постепенно премина в притеснение, тъй като той не направи никакъв опит да я изкара оттам. След известно време Мадлен отключи вратата, но той все още не идваше. Най-накрая с разтуптяно от страх сърце, че може да си е тръгнал, тя се върна тихо в стаята. Той седеше на леглото, хванал главата си с ръце.

— Пол? — изрече тихо тя.

Той не вдигна очи, но протегна ръка към нея. Тя я сграбчи и падна на колене пред него.

— Съжалявам! — изплака, покривайки ръката му с целувки. — Не биваше да го правя. Съжалявам.

Той я дръпна в прегръдките си.

— Аз съм този, който трябва да се извини. Но бях обладан от такава ревност, че не можех да се спра. — Взе лицето ѝ между дланите си и я целуна силно по устните. — Може да те гледат, Мадлен, но, за бога, не им позволявай да те докосват.

— Няма, няма — изхълца тя. — Няма. Никога повече.

— Ако там случайно имаше фотограф, тогава снимката как онзи пъха ръка под полата ти щеше да бъде във всички утрешни вестници. Можеш ли да си представиш на какъв глупак щях да изглеждам?

Тя кимна и подсмръкна.

Той я притисна.

— За никого на света не бих напуснал Мариан, с изключение на теб. Не ме карай да се върна при нея.

Очите ѝ се разшириха от ужас и тя се хвърли към него.

— Не! Недей! Не го казвай! Обичам те, Пол. Никога повече няма да го правя, обещавам.

— Добре — каза той, като я държеше до себе си и галеше косата ѝ. — Всичко е наред. Обичам те и съм до теб. Не трябваше да те удрям. Съжалявам, скъпа, но ще го компенсирам. Утре вечер ще те изведе на вечеря и ще бъдем само двамата. — Засмя се. — Ще отпразнуваме завършека на първата ни караница.

Тя се изкикоти и като избърса сълзите си с ръка, видя как той пуска ципа на панталона си.

— Сега ще ми се отплатиш — измърмори той и като я дръпна към себе си, насочи ерекцията си към устата ѝ.

Сутринта, след като се преместиха в Холънд парк, той се събуди с ужасно главоболие. Осъзнаваше, че по този начин не могат да празнуват всяка дреболия — така никога нямаше да завърши втората си книга. Обаче насладата, която изпитваше с Мадлен, беше надминала очакванията му. Тя му предоставяше напълно задоволителен суров материал за писане.

Мадлен даваше нареждания на носачите, които внасяха гардероби за спалнята. Беше платила триста и петдесет хиляди лири за

къщата, а я обзавеждаше с най-обикновени мебели! Поне се бе облякла, което все пак бе нещо. Предишната вечер ѝ хрумна да се любят в банята на незаключена врата, докато гостите бяха още там — ако някой влезел, щяло да стане още по-добре.

За щастие, сега явно беше забравила Пол. Хубаво, че поне не го влачеше със себе си, докато търсеше къща. Но той беше доволен, че му дава материал за истинско изследване.

Мадлен подаде глава през вратата. Както си беше вдигнала косата, без грим и с развлечена тениска, която се беше изхлузила и едното ѝ рамо се виждаше, тя пак изглеждаше възбуждащо.

— Ще отскоча до магазина. Дръж хората под око.

Пол затвори очи, вдигна ръка, за да ѝ махне, и изчака да чуе тръгването на колата. Беше взета под наем, докато пристигнат автомобилите, които беше купила предишната седмица. Слава богу, че отиде с нея на това разточително харчене из автосалоните, иначе щеше да се върне я с порше или още по-лошо — с ролс-ройс. Даде сто хиляди лири за рейндж ровър за него и мазерати за себе си. С покупката на колите бе отпразнуван фактът, че тя е получила първия си ангажимент като модел, а той — че вече се бе сдобил с агент. Вече не можеше да си спомни преди колко време точно Мадлен беше поканила Филип Хоувс в хотел „Блейк“ и му го бе представила като приятел на Диъдри. Може и да е приятел на Диъдри, но Пол знаеше много добре, че този човек е най-известният независим литературен агент в страната. Е, колкото и отдавна да беше, още не беше изтръгнал отговор от някой издател.

Пол не мръдна от леглото до шест вечерта. Мадлен седеше пред току-що инсталираната газова камина, в която се виждаха дънери, ровеше сред свои снимки и в същото време отговаряше на въображаем журналист. Това го правеше, откакто Диъдри ѝ спомена, че ще има появи и по телевизията. Той огледа стаята, намръщи се и отново затвори очи. Този път болката не идваше от махмурлука, а от вида на всички тези дрънкулки. Месингови коне висяха до камината, порцеланови дами с издути поли украсяваха страничните масички от талашит, забеляза и стъквени вази, пълни с изкуствени цветя, и картини на деца със сълзи в очите.

Изправи се и тръгна да вземе цигарите си, сложени на полицата над камината. Извика, защото настъпи нещо, и като сведе очи, видя, че

е смачкал едно кученце, което кимаше с глава.

— Идиот такъв! — извика Мадлен и взе кучето в скута си.

— Ами какво, по дяволите, правеше там?

— Сложих го тук, за да ми напомни да го сложа в колата, когато я докарат — добави намусено тя.

Това му дойде твърде много. Той запали цигара.

— Мадлен, по-късно ще си поговорим за вкуса ти. Къде са работниците?

— Отидоха си. Искаш ли да огледаш?

— Не съм сигурен дали съм готов, но няма да пропусна тази стая.

— Какво ѝ има?

— Какво ли не. Ходи ли в банката?

Тя поклати глава.

— Изгубих се и когато стигнах „Странд“, не намерих къде да паркирам.

Той не си даде труда да я попита защо не е взела такси, както ѝ бе наредил.

— Колко бакшиш даде на хората?

Някаква светлинка проблесна в очите ѝ и той вътрешно трепна. Позволила им е да пипнат гърдите ѝ или поне така щеше да му каже. Но тъй като я познаваше, беше съвсем сигурен, че им ги е показала, а тя щеше да добави и че са я погалили, за да го насъска още повече. Но сега не му беше до секс.

— Отивам да си взема душ.

Пристъпи в банята и веднага изскочи обратно. Златната батерия и други приспособления би понесъл, дори и найлоновата завеса на розови точки, но не и снимката на кралицата. Това никога!

— Веднага ела тук! — изкрещя Пол.

— Не ми говори по този начин — измърмори тя, докато вървеше по коридора.

— Избирай, Мадлен. Снимката или мен. Това се отнася за всеки кич, с който си напълнила къщата.

— Как можеш да казваш, че кралицата е кич?

— Кич е там, където си я сложила. В тройната зала. Това си помисли, нали?

— Стори ми се остроумно. По една случайност харесвам кралицата — изрече тя рязко. — Тя ще остане.

Погледна я и за малко не се разсмя на буреносното ѝ изражение. Борба на желания. Може да не е съвсем готов за нея, но поне щеше да направи всичко възможно, за да се позабавлява. Свали дъската на тоалетната и седна. Тя изчака, докато той се огледа.

— Даже Мариан има повече стил — присмя се той, защото знаеше, че забележката му ще я нервира.

— Не споменавай името ѝ! Непрекъснато го правиш. Каза го снощи заедно с всички глупости от дървената ти философия.

Той се захили.

— Метемпсихоза^[1]. Трансмиграция — прераждане на душата. Мариан би разбрала за какво ѝ говоря.

— Да, щеше, нали? Тя е толкова скучна.

Гневът ѝ се засилваше и тя се опитваше да измисли да каже още нещо. Пол разбираше, че е жестоко да се присмива на липсата ѝ на интелект, но пък тя толкова лесно се поддаваше на предизвикателства, а и понякога отговорите ѝ го забавляваха много.

— И тя нямаше да разбира от стил — продължи Мадлен. — Ходеше с ония размъкнати рокли на Лора Ашли, опитвайки се да прикрие дебелия си задник. Господи, нея въобще не я тревожи това, че е грозна...

— Достатъчно. Освен това...

— А, така ли? Някога да си виждал да скубе веждите си или да лакира ноктите си? У нея има нещо сбъркано. Тя може да говори само за тия досадни философски неща, а ти я насърчаваше. Ако малко поне приличаше на мен, сега нямаше да чезне от скръб, нали? Наперена кучка! Винаги трябва да съобщава на хората, че е ходила в университет само защото аз не съм. Трябваше да разправя наляво и надясно колко прекрасни са майка ѝ и баща ѝ, като винаги използва дълги думи, които никой не знае какво означават, само и само за да се опита да ме обезличи. Тя е пълно нищожество и такава ще си остане, но точно това и заслужава. Защо, по дяволите, трябва да ми е жал за нея?

Пол направи учудена гримаса.

— Значи съвестта те безпокои, Мадлен. Каква изненада!

— За какво ми говориш? — срязва го тя.

Той се усмихна.

— Твоята братовчедка Мариан заслужава много повече, отколкото ти си мислиш. Красотата не е единственото, тъй да знаеш.

— Единственото е, а останалото са парите. А ти само помни кой плаща сметките тук. И престани да говориш за Мариан.

Тя захлопна вратата и изтича в спалнята на горния етаж. Ако не ѝ натякваше непрекъснато за Мариан, въобще нямаше да се чувства виновна. За бога, Мариан е човек, който винаги губи и дори той знаеше това. Никога не е успявала да постигне каквото и да е. Тъкмо тя, Мадлен, трябваше да ходи по кръчмите и да прави стриптийз, за да имат някакви пари, защото Мариан имаше диплома, която не беше необходима никому. Какво от това, че сега е сама, нека веднъж сама да се оправя. Ако не успее, какво общо имаше тя с нея? Не може цял живот да тича подир Мариан, имаше си и свой живот. Сега всичко се нареждаше фантастично — във всички вестници я наричаха великолепа и блестяща, имаше и Пол, което бе най-важно. Така че какво я интересува Мариан?

Един час по-късно, изкъпан и облечен, Пол влезе в спалнята и я завари да плаче през огледалото. Седна на леглото и я притегли в скута си.

— Съжалявам — прошепна той. — Не исках да те наскърбя.

— Тогава защо трябваше да започваш пак за Мариан? Каза ми, че тя вече не те интересува.

— Вярно е. Хайде, спри да плачеш. Утре е големият ти ден и не искаш да бъдеш с подути очи, нали?

Това, че той се интересува как тя ще изглежда на представлението, беше повече от достатъчно, за да я успокои. Изгледа го с пълно обожание, Пол я целуна нежно по устните.

— А сега — каза той, — ще ми покажеш ли някои пози, с които смяташ, че ще им вземеш акъла?

Тя поклати глава.

— Искам да ми обясниш за транс... емиграцията... Нали разбираш, онова, за душата.

Той се разсмя.

— Добре, но само след като ми кажеш как точно възнагради работниците.

На другата сутрин Мадлен стана рано. В студиото трябваше да бъде едва в три, така че имаше време да отиде на кварц. Пол искаше да я заведе да обядват рано. Тя обичаше да правят каквото и да е заедно и изпитваше тръпки на възбуда, когато той ѝ казваше колко специални са отношенията им. Това ѝ напомняше, че най-после има някой, когото може да нарече свой приятел. Някой, който да я обича заради самата нея, а не от съжаление като леля ѝ и Мариан. Никога не позволяваше да я завладява за дълго страхът, че Пол би могъл да я изостави — както постъпиха родителите ѝ. А и тя правеше всичко възможно, за да учи, и да му докаже, че неговата кариера означава за нея толкова много, колкото и нейната, че дори и повече.

Когато се върна от фитнес центъра, той ѝ беше оставил бележка да се срещнат във винарната „Джули“. Разочарова се, защото искаше той да види тена ѝ, преди тя да тръгне за „Уембли“, но щом прочете и останалата част от посланието му, подскочи от радост. Издателството „Фримантъл“ проявило интерес към книгата му.

Отиде рано в „Джули“ и седна да чака, разглеждайки вестник, който някой беше оставил. Не обръщаше голямо внимание на онова, което четеше, а непрекъснато се озърташе, за да види дали някой я гледа.

В мига, в който Пол влезе, тя веднага разбра, че е в много лошо настроение. Даже не я целуна, а се отпусна на стола и започна да ѝ разправя с гръмки фрази за характеристика, убеждение в мотивацията, структура — все думи, които Мадлен не разбираше.

— Във всеки случай — изръмжа той, — ако превърна Джим Пен в богат младеж, за да могат читателките да си мечтаят за него, тогава биха я издали.

— Идеално! — Протегна ръце към него. — Казах ли ти, че щом веднъж попаднем във вестниците, ще си намериш издател.

Той освободи ръката си.

— Не ме слушаш. Проклетият редактор иска промени.

— Каж ми, че няма да ги направиш.

— Тогава няма да я издаде.

— О!

— Филип Хоувс ще дойде всеки момент. Ще му кажа как този Хари Фримантъл ме е отрязал.

— Не можеш да направиш такова нещо.

— Как не. Книгата си е моя. В таксито насам мислих и го реших. За бога, няма ли да престанеш да четеш този вестник!

— Не ме притеснявай, Пол. — Мадлен се опита да го издърпа от ръцете му. — Още не съм прочела хороскопа си.

— За бога! — избухна той.

— Не искаш ли да научиш и твоя? — предложи тя с надеждата, че това ще го успокои. — Може да казват нещо за...

Той скочи на крака, а тя се втурна след него, хвана го за ръката и го дръпна. Пол изтръгна ръката си от нейната. Тогава тя забеляза, че Филип Хоувс е пристигнал. Двамата мъже се ръкуваха, Мадлен, леко смутена, целуна агента по бузата, а после и тримата се качиха в ресторанта на горния етаж.

Мадлен с всички сили се стараеше да участва в разговора. Като знаеше колко е важно всичко това за Пол, тя се опита да изрази някаква подкрепа, но никой не обърна внимание на усилията ѝ. По-късно, точно след като почистиха масата и поднесоха кафето, Пол изведнъж удари с длан върху масата и заяви, че тя е отговорът на проблема. Филип погледна с неудобство и поклати глава, а Пол се държеше тъй, сякаш е намерил разрешението на „Параграф 22“. Мадлен нямаше и най-малка представа за какво става дума и тъй като приближаваше два часът, тя се изправи, за да тръгне. Пол стана и я изпрати до колата.

— Тръшни ги на земята — каза ѝ той, когато затваряше вратата на колата ѝ. Тя свали стъклото, а той се наведе, за да я целуне. — Каж ми, че ме обичаш — измърмори той.

Тя го направи и добави:

— След този сеанс всички ще видят тялото ми, но то принадлежи на теб, както и всичко, което имам.

— Запомни го — измърмори той, като леко погали гърдите ѝ. — Ще те чакам вкъщи.

Когато пристигна в студиото „Мармът“, пъпчиво младо момче преведе Мадлен през плетеница от коридори. Преди да каже каквото и да било, то все се ухилваше. Тя попита какво означават червените светлини над вратите, а то ѝ отговори, че тогава в студиото се работи. Мадлен се поинтересува дали не могат да погледнат.

— Не е възможно — изхихика той. — Фотографите не обичат някой да ги гледа.

— И моделите ли? — запита тя намусено.

Той набръчка нос и я огледа от горе до долу.

— Вие модел ли сте?

— А ти какво си мислиш?

Той се почеса по главата и погледна в списъка, който носеше.

— Не сте ли Сандра Търнъм от Сейнт Айвъл?

Мадлен се закова на място.

— Не, не съм!

Той отново погледна списъка.

— Тогава коя сте?

— Казвам се Мадлен Дийкън.

Тоя я зяпна, после се плесна по главата и се изкикоти.

— Ама, разбира се. Вие сте от страница трета, нали?

— Пъхна списъка под мишница и се обърна на пети. — Тръгнаха сме в погрешна посока. Хърби Просър снима днес за „Сън“. Той е в студио 6. В момента се занимава с Фей Броуд, затова ще ви заведе направо в гримьорната.

Мадлен го последва отново по коридора, после по някакви стълби, докато най-после преминаха през врата с надпис „Само за персонала“.

Стаята беше ослепително бяла — бели плочки, бели столове, бели лампи, бели прозорци. Там вече имаше три момичета, две седяха пред огледала и сваляха грима си, а едно втриваше мазило за изкуствено почерняване в тялото си. Всички бяха голи и нито една не се обърна, когато пъпчивото момче извика:

— Криси!

Едно от момичетата се изправи и тръгна към умивалника. Докато минаваше, изгледа Мадлен от главата до петите. Мадлен ѝ се усмихна, но лицето на момичето остана каменно.

— Криси! — отново извика момчето.

— Отиде да вземе кафе — отвърна момичето, което се мажеше.

— Така ли? — изкикоти се той. Хвърли поглед на Мадлен, сви рамене и каза: — Тогава ще ви оставя тук. Ще ви извикам, когато Хърби е готов. — Погледна часовника си. — Сигурно след половин час, а може би и повечко. Готова ли си, Дон?

Дон остави мазилото и откачи един халат от закачалката на вратата, която според Мадлен водеше към офиса на Криси. Докато излизаше от гримьорната, момичето даже и не погледна към Мадлен.

Последното, което Мадлен очакваше, беше да се притесни, но стомахът ѝ се сви на топка, когато вратата се затвори и тя отново се обърна към стаята. Какво трябва да прави сега?

Момичето, което седеше до огледалото, ѝ се притече на помощ.

— Здравей — каза то, гледайки в огледалото отражението на Мадлен. — Нова ли си?

Мадлен кимна.

Момичето беше индийка и имаше най-великолепната черна коса, която Мадлен беше виждала. Обърна се към нея.

— И аз така си мислех. Името ми е Шамир. В кабинета на Криси има гардеробчета, закачи там дрехите си. Можеш още отсега да се съблечеш и да си готова, когато тя се върне. Между другото, как се казваш?

— Мадлен.

— За какво си тук?

— За страница трета — отговори Мадлен, опитвайки се да прозвучи скромно.

Шамир кимна.

— На кой вестник?

— За „Борса и пазар“. — Момичето до умивалника избухна в смях, докато го казваше.

Мадлен се обърна.

— За „Сън“ — изрече провлечено тя.

— О-о-о! Предполага се, че трябва да се изненадаме ли?

— Не ѝ обръщай внимание — прошепна ѝ Шамир, — така се държи с всички. Щом ще правиш „Сън“, това означава, че ще си с Хърби, така че всичко е наред. Той е Бог. Късметлийка, попадаш на него още от първия път. Май ти е за пръв път, а?

Мадлен сви рамене.

— Горедолу. Преди няколко седмици имах снимки, но ги прави партньорът на агентката ми в студиото ѝ. Не бяха определени специално за някъде. — Искаше ѝ се да сподели колко развълнувана беше Диъдри, когато видя резултатите, но реши, че ще прозвучи много надутото.

— Коя ти е агентка?

— Диъдри Краб.

Шамир като че се озадачи за миг, но после красивото ѝ лице просветна.

— Тя е и моя агентка. Не знаех, че представлява момичета като... — Спря се, понеже се усети, че може да изрече нещо обидно. — Чу ли, Вера? — извика тя. — Имаме една и съща агентка. — А после каза потихичко: — Казва се Лин, но ние я наричаме Вера и това я дразни.

Другото момиче не си направи и труда да отговори. Като видя, че Шамир се смее, Мадлен също се захили. Влезе в офиса, за да се съблече.

Щом отново влезе в гримьорната, Шамир вече беше на мивката и миеше косата си. Вера я нямаше.

Мадлен отиде до един стол и седна.

— А ти какво правиш? — попита тя Шамир.

— Вече свърших — извика в отговор Шамир. — Дюбоне на тропически плаж в слънчевия Уембли с Ранди Роджър, но, слава богу, клиентът беше тук.

Изплакна косата си и тъкмо когато я върза с кърпа, вратата се отвори и закръглена приятна жена влезе в стаята с кафета върху поднос.

Щом се обърна и видя Мадлен, тя се стресна и разля малко от кафетата.

— Боже мой — извика тя, — ти трябва да си Мадлен. Съжалявам, че толкова се забавих, но не можах да намеря мляко. Съблякла си се, браво. Аз съм Криси. Ще звънна на Мървин и ще му кажа, че вече си тук. Искаш ли едно кафенце, докато чакаш?

— Мървин ли? — попита Мадлен.

— За костюма. Малко ще те пооблекат. Ето ти кафето. — Подаде на Мадлен пластмасова чашка. — Захар?

Мадлен поклати глава и се загледа как Криси разкъсва обвивката на един шоколад и захапва от него.

— Ей така е по-добре — въздъхна тя, докато още дъвчеше. — Чувствах, че умирам от глад. О, Шамир, не те видях. Дон слезе ли долу?

— Преди десет минути — отвърна Шамир. Като хвърли поглед на Мадлен, тя извири проточено с уста.

— Охо! — възкликна тя. — Стани да те разгледам.

Мадлен остави чашката си, изпъна гръб и грациозно стана от стола.

— Обърни се — нареди Шамир. — Криси, погледни краката ѝ. И циците. Боже мой, мразя те, Мадлен. — Обърна се към Криси, която дояждаше шоколада си. — Съвършена е, нали?

— Фантастична — потвърди Криси. — Хайде сега да викнем Мървин.

Двайсет минути по-късно, силно гримирана, Мадлен беше облечена с дрехи от черна кожа. Момичета влизаха и излизаха от гримьорната, но или не я поглеждаха, или полугласно коментираха какво внимание ѝ се отделя. Мадлен навири нос и се разходи из стаята, за да може Мървин да я огледа. Той беше нисък мъж с къдрава сива коса и добре оформена брадичка. Наблюдаваше Мадлен с отпусната дясна ръка, а лявата бе облегал на кръста си.

— Добре — каза той. — Започни да сваляш всичко едно по едно, да видим какво ще се получи. Криси, следиш ли?

— Следя! — извика тя от кабинета си. След това се появи на вратата.

— Така, Морийн...

— Мадлен — прекъсна го Мадлен.

— Извинявай. Точно така, Мадлен, вдигни ципа на полата и изпъчи задник.

Мадлен изпълни поръчката.

Мървин кимна.

— Дотук добре. Сега хвани чашките на сутиена. Не, за краищата, точно под мишниците ти. Е, това е. Сега дръпни... По-силно!

Мадлен дръпна тънката материя, чу се шум от късане на плат, тя слисано сведе очи и видя, че чашките са останали в ръцете ѝ.

— Точно така — изпищя Мървин. — Гений съм! Тъкмо работа за Хърби — той колко ги обича отвън. Кажй му, че на чашките има дупки, може и да ги закърпим, ако предпочита. Хайде сега да видим дали можем да ги сложим отново. Свали сутиена, мила, така ще е по-лесно.

Мадлен разкопча сутиена и му го подаде. Тъкмо се готвеше да се оплаче, че ботушите ѝ стягат, когато Криси се обади:

— Смятам, че е по-добре да се подстрижеш.

Мадлен рязко вдигна ръка и започна да отстъпва.

— Не — каза тя и енергично поклати глава, — няма да пипате косата ми.

В този момент момчето с пъпчивото лице влезе в стаята.

— Чакай те, Мадлен.

— Две минутки, Дерек — отвърна Криси и като хвана с двете си ръце подгъва на кожената поличка на Мадлен, вдигна я над задника ѝ. — Краката — малко раздалечени — каза тя и бръкна в джоба си за ножици.

— Само едно порване. Това е. Много по-добре. Хайде сега, преди да тръгнем, пак да погледнем лицето.

След последната проверка Мадлен отново сложи сutiена, повдигна поличката и последва Дерек и Мървин навън от стаята. Криси тръгна след нея с халата. Тя наметна раменете ѝ и каза:

— Идвам с теб, защото ти е за първи път. Обикновено някой от помощниците ми отива в студиото, но до пет часа никой от тях няма да дойде.

Когато влязоха, студиото беше тъмно, само един кръг светлина обливаше подиума в дъното му. Щом очите ѝ привикнаха, Мадлен установи, че в помещението има няколко души, които се движеха безшумно. Един мъж пристъпи зад екрана и тръгна към тях.

— Мадлен? — попита той, поглеждайки я.

Мадлен кимна.

— Това е Хърби Просър — ухили се Дерек. — Фотографът.

Вдигна ококорени очи към Хърби, но Хърби не му обърна внимание и подаде ръка на Мадлен.

— Радвам се да се запознаем — каза той. — Няма да продължи дълго. Ще действаме просто, няма да правим кой знае какви измислици. Я сега да видим какво е направил Мървин.

Криси дръпна халата от раменете на Мадлен, а Хърби отстъпи, за да огледа костюма. Само след три секунди неочаквано се обърна и отсече:

— Свали го!

Мадлен погледна Мървин, Мървин — Мадлен и двамата се обърнаха към Хърби. Той крачеше из студиото.

— Ама Хърби! Хърби! — извика предвзето Мървин.

— Толкова ми струваше да направя това...

— Сваляй го! — повтори Хърби. — Цици и дупе — те само това искат.

С вид на сритано куче, Мървин се обърна и тъжно кимна на Мадлен. Двата с Криси й помогнаха да съблече полата и сутиена и тя си отдъхна, като изрита и ботушите.

— Обуй ботушите — извика Хърби. — С тях е страхотно.

Мадлен направи гримаса, въздъхна и отново ги нахлузи.

— Добре, хайде да започваме — подхвърли някой.

Криси хвана Мадлен за ръката й я поведе към светлините.

След един-два пробни полароида, които си ги подаваха от ръка на ръка в стаята, Хърби изчака помощника си, за да зареди фотоапарата, после пристъпи към триножника и притисна око към визьора.

— Ръцете — на кръста — изляя той, — главата назад, левият крак — нагоре. Така. Сега друга. Главата още назад, погледни към тавана, извърти лявото си рамо към апарата. Това е. Още една. Разтвори пръсти, сложи ги на пълките. Това е. Вдигни левия крак по-високо.

Така продължиха няколко минути. После Хърби се отдалечи от апарата, докато го презареждаха.

— Отпусни се — каза той на Мадлен. А после с дебел глас извика: — Кой, по дяволите, непрекъснато ходи насам-натам?

Никой не отговори и Хърби намръщен се обърна отново към Мадлен. Тя се беше облегла на края на подиума, хавлиеният халат отново бе на раменете й. Криси се бе навела над нея и подръпваше косата й. Хърби се приближи до тях, седна до Мадлен и каза на Криси да изчезва.

— Всъщност — прошепна той на ухото на Мадлен — аз съм просто едно меко старо меченце с прегракнал глас. Никой не се плаши от мен, само ме размиват, като се правят на уплашени.

Мадлен явно се отпусна — пролича й по начина, по който се засмя.

— Това беше само за начало — каза Хърби. — Сега ще се съсредоточа върху лицето. Погледът. Чувал съм за него от Дарио. Смяташ ли, че ще можеш и мен да погледнеш така?

— Вероятно — отговори Мадлен, макар че не беше съвсем сигурна за какъв „поглед“ се отнася. Беше чувала от хората да говорят

често за него. Тя просто се вгледа в камерата и си спомни за какво Дарио ѝ беше казал да мисли.

— Представи си тоя твой мъж как се е качил върху теб — каза ѝ Хърби. — Как му беше името? Пол, нали?

— Да.

— Свършваш ли с него? Искам да кажа истински.

— Да — засмя се свенливо Мадлен.

— Тогава си помисли за него — какво прави, когато свършваш, представи си, че той е тук с теб, а после погледни право в обектива.

Както Хърби очакваше, тя направи точно това. Едва половин час по-късно, когато той даде край на сеанса, Мадлен си даде сметка, че никой не беше продумал по време на снимките. Огледа стаята, леко изплашена от морето от лица, за които беше сигурна, че по-рано ги нямаше. Всички я наблюдаваха като в транс. Тя отмести неуверено очи към Хърби, който въздъхна дълбоко и се засмя.

— Уау! — извика той, тръгна към нея и я прегърна през раменете. — Сега разбирам за какво е този шум. Даже успя да ме възбудиш, а от години жена не го е постигала. Този твой мъж трябва да е невероятен.

— Вие знаете за...

— Дарио ми каза. Сега се загърни с нещо, да не би някой от тези тук да не се удържи.

Когато стигна отново в гримьорната, там беше пълно с голи тела. Криси я поведе през тълпата, но един глас изсъска:

— Тя е! — И сякаш по нечий знак, всички разговори в стаята прекъснаха.

Мадлен огледа лицата едно след друго. В началото беше смутена, после се изпълни с подозрения, а когато разбра — изпъчи се безсрамно презрително. Те всички са били там и са я гледали и всяка от тях направо се пукаше от завист.

[1] Метемпсихоза — според вярванията на древните индийци, египтяни и др. — преселване на душата на едно тяло след смъртта в друго тяло на живо същество. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Малкият апартамент с офиси точно до Дийн стрийт в Сохо обикновено кипеше от живот. Хора донасяха съобщения и си отиваха, идваха монтажисти, гримьори, художници на костюми, артисти. Мариан посрещаше всички, тъй като трябваше да минат първо през нейната стая, където седеше зад бюрото, сортираше пощата, работеше с факса и копирната машина и се опитваше да се справи с текстообработващата програма на компютъра, която по желание на Стефани беше инсталирана точно след пристигането ѝ. Всички телефонни повиквания минаваха през Мариан и тя ги прехвърляше на Стефани, която беше в кабинета си с Матю, ако той бе дошъл. Партньорката на Стефани — Бронуен Евънс, в момента беше в Америка, затова Мариан още не се бе запознала с нея, но двете бяха разговаряли по телефона. Нейният глас беше един от малкото приятелски гласове, които беше чувала през четирите седмици, откакто Стефани пристигна в Бристол, взе я с малкото ѝ личен багаж и я закара в Лондон.

Още не можеше да свикне с това, че хората тук отделяха много малко време един за друг. Метрото ѝ се стори кошмарно, затова отиваше в бюрото с автобус номер четиринайсет, който минаваше покрай „Херъдс“, хотел „Риц“ и „Пикадили съркъс“ — този маршрут и ярките светлини на театрите на Шафтсбъри авеню, беше единственото, което бе видяла до този момент от Лондон. Пътуваше сама и прекарваше вечерите си сама. Апартаментът на Стефани в Челси беше малък, но тъй като Стефани рядко прекарваше времето си там, това нямаше значение. Мариан копнееше за компания. Мадлен все повече ѝ липсваше. Всеки път, когато си спомняше за Пол, изпитваше толкова силна скръб, че искаше да се скрие от света, за да се предпази от някаква още по-силна болка. Самочувствието ѝ беше паднало пониско, отколкото преди да срещне Пол и макар че с всички сили се стремеше да се бори с усещането за неприспособимост, всеки път, щом видеше в огледалото същото бледо лице с покрусено изражение,

струваше ѝ се, че то ѝ се присмива. Да, тя беше отхвърлена. Сърцето ѝ с мъка се питаше защо го бе направил. Позвъни на майка си под претекст да ѝ каже с кои артисти се е запознала, докато всъщност искаше да разбере дали няма някаква вест от Мадлен. Майка ѝ повтаряше едно и също: „Нашата Мадлен още не ми се е обаждала. Какво смята тя? Намери ли си работа вече?“. Отговорите на Мариан бяха мъгляви. Майка ѝ живееше с впечатлението, че двете заедно са заминали за Лондон.

Мисълта за майка ѝ разстрои Мариан. Изведнъж гърлото ѝ се сви от скръб. Хвърли обяда си в кошчето и отново се обърна към вестника. Слава богу, че майка ѝ не четеше „Сън“, иначе сърцето ѝ щеше да се скъса, ако видеше как Мадлен се разголва. Но Мариан знаеше, че е само въпрос на време някой услужлив съсед да ѝ го покаже. За втори път се появяваше снимка на Мадлен, имаше я и в изданието от предишния вторник.

— Това не е ли братовчедка ти? — попита я Уди, като разтвори вестника върху бюрото ѝ. Той минаваше през офиса по пътя към банката и се бе отбил за едно кафе.

Преди още да разтвори вестника, Мариан се питаше как да постъпи. Разбира се, че ще е Мадлен, нали това беше вечната ѝ мечта. Но когато се вгледа в лицето, което ѝ се усмихваше от страницата, тя се намръщи.

— Не. Прилича на нея. Но...

— Мадлен! Нали така се казва? — Уди ѝ сочеше с пръст името, заградено в каре.

— Ти би трябвало да знаеш.

Двамата вдигнаха очи, когато Матю влезе в офиса. Бузите на Мариан станаха алени. Беше облечен с черно кожено яке и джинси и Мариан не можеше да разбере дали защото е небръснат, или защото е в лошо настроение, лицето му изглежда толкова мрачно. Той изглежда двамата с кафявите си очи, подпрян на лакът на шкафа до него. Когато влезеше в офиса, винаги ставаше едно и също — присъствието му така ѝ действаше, че езикът ѝ се връзваше, лицето ѝ или побледняваше, или пък силно почервеняваше, а дланите на ръцете ѝ се изпотяваха. Ако я заговореше, което ставаше рядко, тя направо не можеше да си поеме дъх, а мозъчната ѝ дейност напълно замираще. Чудеше се дали видът му я кара да реагира така — макар че Пол също беше хубав, никога,

дори и в самото начало, не я сковаваше. Но Пол не беше толкова свиреп като Матю.

— Добър ден, шефе — кисело изрече Уди.

Мариан видя как лицето на Матю бавно се разтегна в усмивка. Журналистката, която беше писала за него в „Международен екран“ предната седмица, сигурно имаше право, като го наричаше „унищожителен“. Дори на Пол усмивката не беше толкова привлекателна както тази на Матю.

— У теб ли е още сценарият ми за бристолския филм? — попита той Уди. — Или си го изхвърлил?

— Как ще го изхвърля! — възмути се Уди. — Шефе, според теб мога ли да направя подобно нещо?

Ироничната гримаса на Матю разсмя Мариан.

— Тогава сигурно няма да имаш нищо против да го изпратиш на „Де Лейн Лиа“, където Тревър се мъчи с грубия монтаж.

— Дадено.

Матю беше тръгнал да излиза от стаята, когато изведнъж се обърна.

— Между другото, другата седмица ще снимам една реклама на Бе-Ем-Ве в Шотландия. От компанията свързаха ли се с теб?

Уди поклати глава.

— Не мога да ти помогна, шефе, другият петък излизам в отпуск.

— Замини в събота.

— Дадено, сър! — изкозирува Уди, щом той си тръгна. После се обърна към Мариан и измърмори: — Поне да беше казал „моля“.

— Прави ли го някога? — попита Мариан, като осъзна с тъга, че както обикновено Матю не й беше продумал.

— Не, винаги е премного зает. Докъде бяхме стигнали? А да, говорехме за прелестната ти братовчедка. Казвам ти, че е тя.

Мариан кимна.

— Само дето изглежда малко различна. Може да е от грима.

Уди нагласи очилата на носа си и погледна към страницата. На върха на езика му беше да каже, че не би имал нищо против още един малък сеанс с Мадлен Дийкън, но осъзна, че не бива да го споменава пред Мариан. Вместо това заключи:

— Във всеки случай поне имаш някаква представа къде е сега. Обади се във вестника. Да видим дали това ще помогне.

Но когато позвъни в „Сън“, мъжът от другата страна на линията обясни, че не може да ѝ даде подробности за моделите. Съгласи се само да предаде съобщение. Мариан остави телефонните номера вкъщи и в службата. Мина седмица, но Мадлен не се обади.

Снимката ѝ пак се появи във вестника и тъй като в момента нямаше работа, Мариан се размисли дали пак да не позвъни в редакцията. Беше набрала половината номер, когато затвори слушалката. Страхуваше се да не разсърди човека, не ѝ се искаше някой отново да се отнесе нелюбезно с нея. Но никой не те обижда, обади се някакъв вътрешен глас. Ти си страхливка. Опита се да отхвърли тази мисъл, но гласът продължи: Веднъж направи нещо дръзко, вдигни телефона. Не, няма, надали Мадлен иска да я види. Може и да е така, но все пак си страхливка — само виж как Матю се отнася с теб, а ти никога не му се противопостави. Как може да се опъне на такъв като него? За бога, та той е режисьор. Освен това Матю Корнуол е най-малкият проблем. Наистина ли? Да. Тогава защо ти е толкова неприятно, че не ти обръща внимание! Не ти е приятно, а защо не се стегнеш и не му покажеш, че имаш характер? Никога в живота си не е проявявала характер. Имаш го, използвай го сега. Как? Като начало отнасяй се честно към самата себе си. Ето че отново бягаш. Животът продължава, Мариан, престани да му се съпротивляваш.

— Да можех, бих го направила — изрече тя гласно, като удари с юмруци по бюрото. През последните няколко седмици животът ѝ се беше променил толкова драматично и тъй зашеметяващо, че най-безопасно и естествено ѝ се струваше да потърси спасение в самата себе си. По-късно обаче подсъзнанието ѝ започна да я измъчва и да я кара да погледне нещата, от които се боеше, в истинската им светлина, задаваше ѝ въпроси относно слабостта ѝ и твърдо настояваше, че е личност, за каквата тя едва ли се смяташе. Да вземем онзи ден например, когато накара Стефани да прихне от смях, като имитираше Уди. По-късно почти не можеше да повярва, че тя е направила това, не знаеше, че притежава такъв артистичен талант, а това, че го демонстрира пред други хора я удиви повече, отколкото Стефани. Не можеше да отрече тръпката, когато видя как Стефани се смее. Тя обожаваше Стефани не само заради онова, което направи за нея, а и защото, когато беше близо до Стефани, не се боеше какво биха си помислили другите за нея.

На таблото блесна светлинка и тя вдигна слушалката.

— Мариан? Бронуен е. Как си, мила?

— Бронуен! — оживи се изведнъж Мариан. — Добре съм. Ти как си? Върна ли се в Ню Йорк?

— Не, все още съм в колежа „Бенингтън“ във Върмонт. Довечера летя за Манхатън.

— Имам много съобщения за теб.

Наложи се няколко минути Мариан да ѝ прочете всичко бавно, за да може Бронуен да си запише телефонните номера, които ѝ предаваше. Щом стигна до края на списъка, тя се изсмя на това как Бронуен изпъшка от умора.

— Почти свършваме — каза Мариан. — Вчера се обади съпругът ти и поръча да се обадиш в къщата ви в Уелс... А, ти си говорила с него. Добре. Ходих в апартамента ти, взех пощата. Предадох я на Стефани, тя иска непременно да говори с теб.

— Добре, скъпа, свържи ме. После пак ще побъбрим.

— В момента тя не е тук, но мога...

— Имаш ли представа за какво съм ѝ?

— Матю иска пълна преработка на сценария на „Изчезването“.

— Кой не го иска? Той говорил ли е с Дебора Формън? Тя е сценаристката, а не аз.

— Мисля, че не. Смятам, че идеята е ти да говориш с нея.

— Да, голям късмет извадих — сухо отвърна Бронуен. — Това по телепатия ли да го направя, или Матю ще ми обясни?

— Тази седмица той снима реклама, утре заминава за Шотландия. Но следобед ще си е вкъщи. Стефани каза, че иска да разговаря с теб, преди той да говори с теб.

— Така ли? Това може да означава само, че Матю е толкова взискателен, колкото се говори за него. Ще видиш, че ще бъде много интересно да се работи с мистър Корнуол. Нали? Както и да е, вместо да губим време с презокеански телефонни разговори, накарай ги предвидливо да ти издиктуват всичко, каквото им хрумне, и ти да го донесеш, когато идваш.

Мариан примигна.

— Когато идвам ли? — невярващо попита Мариан.

— Да. Затова исках да говоря с теб. Някой трябва да ми помага в изследователската работа. Няма смисъл да карам това да прави Дебора

Формън — тя е твърде близка със семейство Хейстингс, а аз също като Стефани съм убедена, че всички те крият нещо за Оливия. Затова съм решила да открия какво е то. Дали ще го използваме във филма, разбира се, е съвсем друга работа. Ще го решим, след като Франк Хейстингс финансира всичко. Сега той и жена му са във Флорида, така че няма да се срещнете, но когато се запознаете, направо ще се влюбиш в тях. Всички ги обичат. Ти напомни на Стефани, че си и моя секретарка, а не само нейна, а точно сега аз имам по-голяма нужда от теб. Можеш ли да тръгнеш утре? Е, не, сигурно е твърде скоро за теб. Ела вдругиден. Позвъни ми, за да ми кажеш с кой полет, и аз ще те посрещна на летище „Джон Кенеди“. Вземи си топли дрехи — в Ню Йорк е много студено. Сега трябва да бързам, за да хвана самолета. Ще се видим в четвъртък, мила.

Щом Бронуен затвори, Мариан се огледа в офиса и с леко учудване установи, че той си е все същият: отвън валеше, едно чекмедже беше полуотворено, сандвичът ѝ беше все още в кошчето. Преглътна, защото иначе щеше да изкрещи. Ню Йорк! На другия ден! Щеше да се качи на самолет за Съединените американски щати, а когато стигне там... Дойде ѝ твърде много, за да го преглътне тихомълком, затова грабна телефона и се обади на Стефани.

Стефани затвори и извика:

— Беше Мариан! Бронуен се е обадила. — След като не чу отговор, тя отвори вратата на банята. — Казах...

— Чух. — Матю сушеше косата си с кърпа.

Стефани се облегна на рамката на вратата и се загледа в него.

— Настоява Мариан да отлети за Ню Йорк.

— Така ли? — Той остави кърпата и взе гребена от мивката. Като забеляза отражението ѝ в огледалото, той се засмя. — В какво си се загледала така, Стефани Райдър?

— В краката ти.

Той се обърна и я прегърна. Силната мъжественост на тялото му неизменно предизвикваше прилив на любов у нея. Усмихната, тя се облегна на гърдите му и вдигна устни за целувка. Намираха се в неговия апартамент в Чизуик, където през последните шест седмици почти се беше пренесла да живее. От деня, в който си тръгна от жилището му в Бристол, тя разбра, че е безсмислено да продължава да се самозалъгва, затова го изчака да се върне в Лондон и започна да го

съблазнява — така поне той се изрази. Всъщност тя отиде с колата до жилището му, почука на вратата и когато той отвори, му каза, че го обича.

— В такъв случай по-добре влез — беше й предложил той.

Стефани никога нямаше да забрави тази нощ и нежността, с която я люби. Сякаш се опитваше да заличи причинената от него болка. Щеше да запомни и розите, които й изпрати на следващия ден, както и откренатата му врата, когато вечерта пак отиде при него. Влезе и го намери да чете вестник, седнал на дивана, на масичката за кафе бе поставена бутилка с шампанско и две чаши, а на седалката до него — четка за зъби. Погледна часовника си с тази ужасна и обожавана от нея ирония, каза й, че е закъсняла, и продължи да чете вестника си.

Беше толкова явно щастлива, че когато и да се погледнеше в огледалото, се чувстваше като стара картина, реставрирана с любов. Понякога чувстваше, че любовта прелива в гърдите й. Независимо къде се намираха или какво правеха, тя му казваше това, той се засмиваше и я прегръщаше. Болката и раздялата през последните шест години сякаш не бяха съществували.

Той охлаби прегръдката си и като се взря в лицето й, прошепна:

— Обичам те, Стеф.

Сърцето й трепна. Докато беше жива, никога нямаше да й омръзне да го чува.

— И аз те обичам. Но ако продължаваме така, ще трябва пак да се върнем в спалнята, а този следобед имаме да вършим работа.

Когато по-късно Матю отиде при нея във всекидневната, тя беше направила кафе и драскаше бележки върху второто копие на сценария. Стефани най-много се гордееше с тази част от взаимоотношенията им — как в един момент се любеха, а в следващия — обсъждаха сценария. Днес предстоеше да се занимаят с избора на изпълнителите и макар че не напредваха бързо, бяха свършили най-важната и най-трудна част. Договорът с Елеонора Брей за ролята на Оливия беше много сполучлив удар — Оскарът, който получи за последния си филм, бе дошъл след номинирането й в две последователни години за най-добра изпълнителка на второстепенна роля.

Докато се ровеха в „Спотлайт“ и правеха списъци, които най-накрая щяха да предадат на помощник-режисьора, Стефани забеляза,

че Матю е разсеян.

— Мисля си за цялостната интерпретация — отговори ѝ той, когато тя го попита. — Добре, Елеонора Брей е познавала Оливия, това явно ще ѝ помогне. Но аз не съм я познавал. Боже, дори не знам дали да говоря за нея в минало или в сегашно време. Знаем само, че около година е била известна личност в Ню Йорк. Богати еврейки-американки с кош да ги ринеш в този град, но какво е било особеното у Оливия? Не е била нито актриса, нито певица, нито пък модел, не е била писателка. Всъщност, доколкото разбирам, тя въобще не е работила.

— Била е художничка. Рисувала е добре.

Матю я стрелна с тъгълчето на окоето си.

— Дали татенцето не е помогнало за успеха ѝ?

Стефани сви рамене.

— Кой знае.

— Сигурно някой знае.

— Има ли някаква връзка?

— Стефани!

— Добре, добре, знам. Всичко е взаимосвързано. Нещо крият. Но какво? Чудя се дали Бронуен напредва с разследването. Утре ще се е върнала в „Дорсет“ и аз ще... — Тя спря, тъй като телефонът иззвъня и Матю стана да отговори.

В продължение на няколко минути той мълчеше, само слушаше. Стефани взе снимката на Оливия. Беше я изучавала стотина пъти, но сега пак я побиха тръпки. Изящният овал на лицето ѝ бе неописуемо красив, но в израза ѝ имаше някакво коравосърдечие, от което кръвта в жилите на Стефани се смрази. На снимката Оливия беше едва на двайсет и две години, но имаше светски вид като на двойно по-възрастна жена. Понякога, докато се взираше в нея, Стефани оставаше с впечатлението, че момичето ѝ се подиграва, дразни я или ѝ се присмива. Никога не би казала подобно нещо за някого, но знаеше, че Бронуен изпитва същото.

— Ненавиждам я, защото тя ме мрази — бе казала веднъж Бронуен.

Защо толкова младо момиче, към което всички са имали слабост, е било изпълнено с такава злоба? Къде е то сега? Какво се е случило с него?

Вдигна очи, когато Матю започна да говори.

— Добре, ще проверя — каза той. — Не, недей... Кажи й... Ще ме изслушаш ли? Виж... — Линията прекъсна, а той известно време се взира в слушалката, преди да я затвори. Когато се върна, изразът му беше напрегнат. Стефани забеляза, че е сърдит.

Той въздъхна дълбоко и прекара пръсти през косата си.

— Дъщеря ми — поясни той. — Явно издръжката за месеца още не е пристигнала и Кат... майка й е побесняла. — Отиде до дивана и седна. — Докъде бяхме стигнали?

Стефани го изгледа продължително, преди да отговори. Реши, че той наистина има нужда от смяна на темата.

— Нахвърляхме хипотези. Теоретизирахме. Както искаш го наречи. Сигурно би трябвало да престанем за малко, поне докато се обадя на Бронуен. Между другото, тя иска да издиктуваме „предвидливо всичко, което ни хрумне“ на Мариан и Мариан да й занесе бележките ни в Щатите.

— Къде е онази бележка, която Хейстингс беше получил? — Започна да рови по масата, после откри смачкано листче хартия и прочете на глас: „Мистър Хейстингс, знам, че дъщеря ви не е умряла. Моля, намерете я. А.“. — Вдигна очи. — Това означава ли, че вече е? Кой е „А“? Предполагам Хейстингс е убеден, че това не е номер.

— Не. Как би могъл?

Матю поклати глава и зарови лице в ръцете си.

— По дяволите! Още не мога да си представя през какви мъки минава този човек. Дъщеря му. Единственото му дете. Ако беше Саманта, направо щях да се побъркам.

Стефани се наведе напред и започна да масажира леко раменете му.

— Липсва ти, нали? Кога я видях за последен път?

— Преди един месец. — Удари с юмрук по масата. — Озлобена е като Катлийн, по дяволите! Катлийн прави всичко възможно, за да влоши нещата още повече.

— А синът ти?

— Той е студент. Или може би вече завърши? Както и да е, обажда се. Боже, каква бъркотия.

Дълго мълча, докато най-после се обърна към нея. Взе ръцете ѝ в своите и като забеляза мрачния му поглед, сърцето ѝ се сви.

— Стеф, има нещо, което трябва да ти кажа — започна той тихо и тя застина. — Катлийн знае, че отново сме заедно. Не ме питай откъде е научила, но фактът си е факт. Моля се на бога да не предизвика някоя сцена като онази. Но... ти познаваш Катлийн. Каквото и да направи или да каже, искам да знаеш, че между нея и мен е свършено. Така беше и преди шест години, когато те срещнах.

Стефани се отпусна с облекчение. Мили боже, някога ще престане ли да живее с ужаса да не го загуби пак!

— Смяташ ли, че ти би издържала? — попита я Матю. — Ако Катлийн отново опита някоя от щуротиите си?

Стефани се засмя.

— За теб, Матю, бих понесла всичко, даже и Катлийн.

Той се усмихна.

— Какво ще кажеш за сценария?

— А, това е съвсем друга работа. Когато се обадя на Бронуен, ще ѝ кажа да доведе със себе си Дебора Формън в Лондон.

Матю направи физиономия.

— Съжалявам, Матю — разсмя се тя. — Франк иска Дебора да участва във филма и това е!

— Сигурно е хубаво да си Франк и да даваш нареждания наляво и надясно — отсеке той. — Но знае ли той как се правят филми? Направи го изпълнителен продуцент, но другото остави на специалистите.

Стефани не отговори. Бяха разисквали този въпрос стотици пъти.

— Тази жена не може да пише — продължи той. — Поне сценарии.

— Бронуен ще има грижата. Между нас казано, ще се оправим.

— Надявам се да си права, защото е съвсем сигурно, че не можем да започнем да снимаме по този боклук. Липсва композиция, няма дълбочина, дори и въображение. — Погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Тревър ще ме чака в четири, иска да ми покаже грубия монтаж на бристоулския филм.

Тя взе „Спотлайт“ и сценария.

— Ще се върнеш ли за вечеря?

Той поклати глава.

— Имам съвещание за заглавието на бристоулския филм. Ще закъснеем много, доколкото познавам Ричард Колинс. Продуцентите за

мен са цяла напаст.

— Мислех, че са сценаристите — рече тя кисело.

— Не ми напомняй — ухили се той. — Както и да е, сигурно ще се върна около полунощ. Тук ли ще бъдеш?

— Ще издиктувам бележките на Мариан и после може да я изведа някъде.

— Мариан?

— Същата.

— Искаш да кажеш — моята съперница. Пожелавам ви приятно прекарване. Ще ме вземеш ли в шест сутринта?

— Кога е самолетът ти?

— В осем.

— Ще дойда в шест и половина.

След като той излезе, Стефани се обади на Мариан. Беше толкова доволна, че ще прекара вечерта с нея, макар че през повечето време щяха да се посветят на работа. Стефани се почувства гузна. Според нея това, че доведе Мариан в Лондон, бе една от най-добрите ѝ идеи. Мариан се проявяваше като добра секретарка — най-добрата, която бе имала. На всички, които я познаваха, беше ясно, че Мариан е самотна. Но повечето хора, когато дойдат в Лондон, изпитват същото, а Мариан съвсем скоро щеше да стъпи на краката си.

Мислеше си за Мариан и докато караше към Уест Енд. Мариан беше причината за единствената им разпавия с Матю, след като се събраха отново. Когато Мариан му показа снимка на братовчедка си във вестника, той бе излязъл от офиса. Стефани забеляза как плахостта на Мариан се превърна в обида и притеснение. Ядоса се на Матю, че не обърна никакво внимание на някого, който означава много за Мариан. Когато по-късно му го каза, той кипна.

— Ти да не би да очакваш да започна да се лигавя над някаква порнографска снимка на братовчедка ѝ? Нямам вина за това, че сърцето ѝ е разбито и това не означава всички да се отнасят към нея като към неизлечимо болна или непрекъснато да я защитаваш. Да не мислиш, че Катлийн и Саманта не ми стигат?

— Но Мариан опита всичко да се сприятели с теб, а ти само я подминаваш. Да, винаги я защитавам и ще продължа да го правя, защото ти не проявяваш разбиране към момичето и си жесток. Надявам се да не се отнасяш така към дъщеря си.

— Абсолютно безпомощна съм с такива техники — казваше Бронуен с напевната си уелска интонация. — А хората не се отнасят много доброжелателно, когато пишеш, докато те говорят, особено при дадените обстоятелства и това беше главната причина да поискам да дойдеш. Нали знаеш, две глави по-добре мислят. Между нас казано, трябва да запомняме всичко — е, поне характерните подробности.

Минаваше четири часът следобед. Дъждът се лееше и усойната гъста мъгла, която Мариан беше видяла от самолета, докато кръжеше над Ню Йорк, се съствяваше все повече. Потръпна. Три пъти бяха помолили шофьора на таксито да вдигне стъклото, но безрезултатно — той почти не говореше английски.

Бронуен я посрещна на летището. Позна Мариан по снимката, която Стефани ѝ изпрати по факса. Мариан беше сигурна, че ще познае Бронуен, защото Бронуен с дългата си гарвановочерна коса, рошав бретон и тънки, жестикулиращи ръце беше точно такава, каквато Мариан си я беше представяла. Освен розовите петна по високите ѝ скули, кожата ѝ беше бледа, не употребяваше никакъв грим. Висока бе колкото Стефани и също тъй очарователна, но тук приликите свършваха. Докато Стефани се държеше спокойно, с достойнство, почти надменно, сърдечността на Бронуен и приятелската бърбривост ѝ придаваха вид на палава, весела и разсеяна жена.

— Господи, това движение е ужасно — оплака се тя, докато си пробиваха път в експреса към Манхатън. — Още не си ми казала как мина полетът. За пръв път ли летиш сама? Някъде от запад си, нали? Там е много красиво. Как ти се стори Лондон? Също като Ню Йорк. Да знаеш колко мразя Лондон, когато е студено.

Мариан се засмя.

— Да, студен е. — Усещайки някаква спонтанна близост, добави: — Отговарям утвърдително на всичките ти досегашни въпроси.

— Да не би да прибързваш, а? — пошегува се Бронуен. — Носиш ли бележките на Стефани?

— Да, и тези на Матю. Издиктувал ги е на магнетофон, докато Стефани го карала към летището. Почти нищо не се чува.

— Сигурна съм, че ще се оправим. Знаеш ли, много по-симпатична си, отколкото на снимката. Отива ти, когато косата ти е

вързана на конска опашка.

Мариан се изчерви.

— Така казва и Стефани.

— А аз приличам на шут, ако косата не покрива лицето ми. Особено като щръкнат ушите ми. Моят мъж ми казва, че съм като кана с две дръжки.

Мариан прихна да се смее.

Бронуен разтвори дневника си.

— Ето какво съм уредила досега. Вярвам, че нямаш нищо против да работим и през уикенда, нали?

— Не, разбира се.

— Добре. Тази вечер ще си легнеш рано, а сутринта ще се оправим с кашата, която ни е изпратил Матю. Сигурно е чудесно да си режисьор, не мислиш ли? Само ние, слугите, да му мислим. За утре вечер съм запазила маса в любимия ми ресторант в Гринич Вилидж. Ще пийнем вино и ще си поприказваме за теб. Искам да чуя всичко за онова копеле, което те е изоставило. Звучи ми като... О, мила, съжалявам, не знаех, че още те боли — ахна тя, когато Мариан побледня. — Пък и аз каква уста имам и как се разприказвах! Добре ли си?

— Да — позасмя се Мариан. — Беше малко неочаквано, това е всичко. Не знаех, че Стефани ти е разказала. Не че имам нещо против, но просто се опитвам да не мисля за него.

— Много умно от твоя страна. Тогава няма да говорим за него, а за Матю и Стефани. Там меден месец ли се разиграва?

— Да — отвърна Мариан, донякъде изненадана, но и поласкана от прямотата на Бронуен.

— Страхотно, нали? Докато ние тук си късаме задниците от работа, те се шляят там, зяпнали се в очите. Разкажи ми за Стеф — щастлива ли е? Влюбена е в този мъж, откакто я познавам. Друг не е имало, поне аз не съм чувала. Лошото е, че когато една жена гони кариерата си, като че ли пренебрегва личния си живот. Най-хубавото, което направих, е, че първо се омъжих, иначе и досега да съм си останала стара мома. Другия месец ще навърша четирийсет години. Но нямаме деца, не остана време.

— Липсват ли ти? — попита Мариан.

— Да, малко.

— Сигурно още не е късно.

— Вярно. Може би, когато свършим филма — засмя се нерадостно. — Така казвам всеки път, но когато дойде другият филм, докато се усетя, още една година се изтърколила.

— А съпругът ти? Той не се ли сърди, че работиш толкова много?

— За щастие, не. Писател е, знаеш ги какви са. Предпочитат да са сами. Така че това, да не сме често заедно, напълно му допада. Да, докъде бяхме стигнали? Точно така, утре вечер ще излезем. А в неделя бях решила да те заведа в „Зелената таверна“. Там ще видиш всички богати американци. Да знаеш колко са ужасни някои от тях! Скъпоценности, лимузини, каквито не си виждала през живота си. И толкова грим по лицата им, че би могла да посадиш дърво върху него. Дебора Формън също ще дойде, така че ще се запознаеш с нея. Кисела дърта крава, но не ѝ предавай, че аз съм го казала. В понеделник успях да уговоря среща с Рубин Майър. Той е управител на галерията, в която са били представяни картините на Оливия. Той отказваше да се види с мен, но Франк Хейстингс му се обади от Флорида. Сега пресичаме Пето авеню, където са всички хубави магазини. Виждаш ли ей там — там е „Гучи“, а ако се обърнеш и погледнеш наляво, ще видиш „Тифани“. Пропусна го, но карай, няма да избяга.

След половин час им посочиха маса и Мариан твърдо се опитваше да не изглежда смаяна от необичайната обстановка. Даже се пощипваше, за да провери дали не сънува, защото макар че беше виждала подобни заведения по телевизията и на кино, никога не си бе представяла, че един ден самата тя ще попадне там. Какво ли би казала Мадлен, ако я видеше? Неканената мисъл помрачи като облак въодушевлението ѝ. Тя се огледа — изглеждаше толкова смотана сред това великолепиe.

„Престани, посъветва я вътрешният ѝ глас. Не бива винаги собствените ти преживявания да доминират, а само мисълта за Мадлен да те разтреперва. Сега живееш собствения си живот и макар и да не си толкова богата или шикозно облечена както хората наоколо, няма от какво да се срамуваш.“

— Какво ще си вземем? — обади се Бронуен, четейки менюто. Неочаквано се пресегна и стисна ръката на Мариан. — Нямах

представа колко е хубаво да си имаш компания, мила. — Засмя се, когато Мариан се изчерви от удоволствие.

След известно време Мариан попита:

— Ако семейство Хейстингс крие нещо за Оливия, тогава защо искат да се направи филм за нея?

Бронуен сви рамене.

— Озадачаващо, нали? Но помни от мен, че става нещо особено. Никой не иска да говори, докато Франк Хейстингс не им каже, дори и полицията. Франк наистина има голяма власт, само трябва да го видиш и ще ти стане ясно.

— С какво се занимава?

— По-лесно бих ти отговорила с какво не се занимава. Главното му занимание е банкерството. Съвсем не изглежда зле за възрастта си, както и жена му. Оливия е наследила най-хубавото от двамата. Виждала ли си нейни снимки?

Мариан кимна.

— Красива е, нали?

— Ами да — отвърна колебливо Мариан.

— Стефани много я смущават тези снимки, но тя не си го признава. Мен също ме притесняват. В началото Грейс не искаше да ги даде. Но разбра, че така и така ще ги взема от вестниците. Странното, което открих, когато прегледах пресата, е, че всички снимки, използвани по времето на изчезването на Оливия, са правени поне две години преди това, независимо че в редакциите сигурно са имали цяла колекция от по-нови. До момента, в който е изчезнала, тя е била може би най-известната наследница и художничка в Ню Йорк. Снимката ѝ е украсявала кориците на списания, винаги я е имало в колонките, посветени на известни личности. Всички неженени мъже тичали подир нея, а жените ѝ подражавали. В Америка не е имало толкова блондинки от времето на Мерилин Монро. — Бронуен спря за миг, а после, сякаш нещо ѝ хрумна, продължи: — Необяснимо е влиянието, което изглежда е имала върху хората, като имаш предвид колко млада е била. Носела е слънчеви очила, чийто дизайн сама си измислила, и някакъв предприемчив човек направил състояние, като ги копираше. Всички носили тениски отпред с надпис „ОХ!“ — така подписвала картините си. Разбира се, всички вестници се надпреварвали с красноречиви заглавия като: „Гениалната ОХ!“ или „ОХ! Каква

изненада!“. Била нещо като запазена марка. А когато изчезнала, излезли с неизбежното: „ОХ! Къде е тя?“ или „ОХ! Кой я открадна?“, а един вестник отпечата „ОХ! Каква измама!“.

— Измама ли? — попита Мариан.

— Точно така. Аз самата го прочетох в библиотеката. Всъщност бе заглавие на редакционна статия и ще се изненадаш, когато чуеш, че малко след това главният редактор е бил уволнен.

Мариан се облеци. Едва след няколко секунди попита:

— А в статията какво пише?

— По-голямата част е малко разочароваща — че картините й съвсем не били блестящи, че тя просто представлявала една голяма измама, в която цялата американска общественост повярвала. Но накрая се споменава, че ако се разнищят нещата, би могло да се стигне до отговори, които не биха харесали на някои високопоставени личности.

— Да — каза замислено Мариан. После додаде: — Не би ли трябвало да се свържем с този редактор?

— Лесно е да се каже.

— И той ли няма да говори без разрешение на Франк?

Бронуен поклати глава.

— Не е възможно. — Тъй като Мариан я изгледа озадачено, тя се наведе през масата и прошепна многозначително: — Мъртъв е.

Мариан изчака, докато Бронуен плати на келнера, а после я последва на улицата. Дъждът беше спрял, но вятърът духаше свирепо.

— Смъртта му е много удобно за някого, нали? — каза Бронуен, като хвана ръката на Мариан.

Тръгнаха да извървят няколкото пресечки до хотела.

— Как е умрял, знаеш ли?

— При катастрофа някъде в Бронкс.

— Но ти не смяташ, че е било катастрофа, нали?

— Както ти казах, много е удобно. На мъртвец не можеш да му задаваш въпроси.

По-късно, когато Мариан лежеше в леглото и беше твърде уморена, за да заспи веднага, мислите я върнаха отново към онова, което беше споменала Бронуен. Нещо в думите й не й даваше мира, но тя не бе в състояние да определи точно какво. Чак когато клепачите й

започнаха да се затварят, отговорът дойде, но тогава вече беше твърде съннена, за да го проумее.

Сутринта се събуди от чуване на вратата. Беше Бронуен. Заведе Мариан на закуска, а после двете прекараха остатъка от деня в стаята на Мариан, където се опитваха да дешифрират бележките на Матю.

Вечерта, докато беше под душа, мислите на Мариан се насочиха отново към Оливия. Въпреки че цял ден я бяха обсъждали, бяха анализирали всичко, което знаеха за нея, тя си оставаше влудяващо неразгадаема. В бележките си Стефани казваше: „Разбира се, ние никога няма да стигнем до истинския отговор на тази загадка, но намерението ни е да се приближим колкото е възможно до истината или, да кажем, до позволената истина“. Мариан много смътно си представяше подобно поражение. Беше сигурна, че ако работеха усърдно и задълбаеха нещата, непременно биха намерили отговор на онова, което изглеждаше като неразрешима загадка.

Още не беше сигурна как щеше да стане това, но след като поработи известно време с Бронуен и чу какво разказват приятелите на Оливия, беше сигурна, че все нещо ще ѝ хрумне. Възнамеряваше да прави разследването си сама — не че искаше заслугата да не се припише на Бронуен, а ако може да промени отношението на Матю към нея. Решила бе да докаже, че у нея има много повече заряд, отколкото той си представяше. А ако не успееше в разследването, дори не рискуваше да се изложи.

Стана така, че повече от седмица нямаше никаква възможност да направи каквото и да било. От сутрин до вечер беше с Бронуен, а много често и в компанията на синовете и дъщерите на най-богатите и влиятелни семейства в Ню Йорк. Вечер с Бронуен поръчваха да им донесат вечеря в стаята, а тя седеше и пишеше всичко, което си спомняше от интервютата, които бяха правили през деня. Рубин Майър не им каза нищо друго, освен онова, което вече знаеха. Да, организиран е изложби на Оливия. Да, живяла е в апартамента над галерията. Не, не знаел нищо за личния ѝ живот, с изключение на онова, което чел във вестниците. Трябваше да приемат с резерви думите му. Бившият ѝ приятел, или отказваше въобще да говори, като заявяваше, че навремето всичко, което знаел, е разказал на полицията, или правеше какви ли не шури догадки какво ли би могло да ѝ се е случило. Приятелите ѝ я описваха като безразсъдна, интересна,

екзотично еротична, егоистична, често жестока, никога уязвима, а в един случай даже и лоша. Беше го казала точно онази приятелка, с която Мариан отново се среща, но сама, и то същата сутрин, когато пристигна Матю.

Мариан се надяваше да се измъкне от хотела, преди Матю да е пристигнал, но когато вратата на асансьора се отвори и тя пристъпи във фойето, погледът ѝ веднага бе привлечен от високата му фигура, застанала до регистратурата.

Усети как топла вълна мина по тялото ѝ, а сърцето ѝ трепна силно. Бързо погледна през рамо. Щеше да се върне обратно в асансьора, но вратата се затвори. Потърси с поглед къде да се скрие, но не откри удобно място. „От какво се страхуваш“, попита я вътрешният ѝ глас. Тя го срязва и се прислони зад един носач.

— Накъде ли си се упътила?

Гласът му беше спокоен и дълбок. Когато тя вдигна очи към лицето му, сърцето ѝ сякаш замря.

— Ами, излизах малко... — Две червени петна се появиха на бузите ѝ.

— Да разглеждаш ли? — предположи той. Стараеше се да скрие колко смешно му стана, като забеляза как тя се опитваше да избяга.

Мариан кимна безмълвно.

— Бронуен каза, че може. — Тогава свали проклетия фотоапарат от врата си и го пхна в чантата.

Тя го изгледа и примигна.

— Момиче на твоята възраст — пък и на каквато и да е, не бива да се разхожда из Ню Йорк и да се набива в очите на хората, че е туристка. Освен ако то е съвсем глупаво.

— Аха — измърмори Мариан и посегна към тила си, за да развърже каишката на фотоапарата. Беше се оплела със закачалката на палтото и макар че ѝ идеше да скъса нещо, за да ги раздели, нищо не помръдваше.

Като я хвана за раменете, Матю я завъртя, разплете възела, плъзна каишката през главата ѝ и ѝ подаде апарата.

— В коя стая е Бронуен? — попита той с безизразно лице.

Мариан му каза и тъкмо щеше да се измъкне, когато чу:

— Мариан?

Тя се обърна, опасявайки се от онова, което щеше да ѝ съобщи.

— Приятно прекарване — усмихна се той и като взе ключа си, последва пиколото през фоайето.

Няколко секунди Мариан стоя като замаяна. За пръв път ѝ се усмихна. За пръв път се обърна към нея по име. Тя проследи как вратите на асансьора се отвориха и той влезе вътре. В един миг ѝ се прииска краката ѝ да я понесат през фоайето, за да отвърне на усмивката му, но тогава асансьорът потегли. Тя се обърна и сковано тръгна към вратата.

Тони, приятелят на Бронуен, беше отвън и тя го помоли да ѝ спре такси. След по-малко от половин час беше въведена във внушителния блок на „Ъпъл Ийст сайд“.

Портиерът се обади в апартамента на Джоди Розенбърг, за да съобщи, че е пристигнала, а после я заведе до асансьорите. За по-малко от пет секунди стигна до трийсет и третия етаж, вратите се отвориха и за най-голямо удивление на Мариан откриха пред нея просторния апартамент на Джоди.

Джоди говореше по телефона, но щом видя Мариан, покани я да влезе.

Мариан с неудобство прекоси стаята. Питаше се колко ли пъти би се нанесъл апартаментът на Стефани в този. Трябва да е по-голям от цялата ледена пързалка в Бристол, помисли си тя, докато разглеждаше изпълнените с живот абстрактни картини. В противоположния край на стаята върху подиум бе разположено огромно легло с великолепна дърворезба на таблите, украсено с много розова и кремава коприна, сатен и дантела. Стените бяха боядисани в розово и оранжево, а дебелият прекрасен килим бе сребристосин. Имаше чувството, че гледа тропически залез, а разкошните бели мебели са морската пяна.

На стъклена маса лежеше вестник „Ню Йорк таймс“. Тя го отвори и се престори, че чете. Куражът вече бе започнал да я напуска. Като се обади на Джоди и я помоли пак да се срещнат, идеята ѝ не беше за нищо повече от малко приключение, но сега гледаше по-различно на нещата. Какво щеше да пита тази жена? Защо Оливия е била лоша? Е, да, наистина за това беше тук, но сега този въпрос ѝ се струваше много банален. Не можеше да го каже направо. Освен това отнасяше се за една случайна фраза, която Джоди бе изрекла, без да мисли. Но и да беше така, какво право имаше тя да обикаля и да

разпитва хората? Дори не беше поискала позволение от Бронуен. Погледна към Джоди Розенбърг и почувства как се смаява. Дори и с анцуг за джогинг, с гуменки и лента на косата, Джоди имаше величествен вид.

Най-накрая, точно когато на Мариан ѝ се прииска земята да се разтвори и тя да потъне в нея, Джоди остави телефона и се извърна.

— Здравсти. Ела и седни. Искаш ли кафе? Чай? Сок?

— Сок ще ми дойде много добре — отвърна Мариан.

— Дай да взема палтото ти — каза Джоди и свали от раменете ѝ палтото, преди Мариан да се извини колко е изтъркано.

— Надявам се да нямаш нищо против, че ти се обадох — каза Мариан, когато Джоди ѝ подаде чаша с прясно изстискан портокалов сок. — Просто защото...

— Очаквах да ми се обадиш — прекъсна я Джоди.

— Очакваше ли? — попита изненадана Мариан.

— Разбира се. Твоята колежка е много умна и се прави на разсеяна. Тя улавя хората неподготвени. След всичко, което казах, знаех си, че няма да останем дотук. — Любезната усмивка изведнъж изчезна от лицето ѝ. Джоди я изгледа продължително с дълбоките си сини очи и най-накрая продължи: — Споменах, че е лоша, нали?

Мариан кимна.

— Невинаги е била такава. Свърза се с лоша компания — тук, в Манхатън. Наркотици, нали знаеш. В този град е лесно, дози хероин се продават почти на всеки ъгъл. Всички опитваме — за удоволствие, на партита, но Оливия отиде твърде далеч. Пристрасти се и това я промени. Всички се опитахме да ѝ помогнем, но тя не ни допускаше до себе си и ние не можахме да направим нищо. Най-после баща ѝ научи и тогава започнаха истинските неприятности. Франк не искаше да раздухва работата толкова, но... така се получи и сега Оливия трябва да плати за всичко, което е надробила.

Мариан беше забелязала как Бронуен замълчава, щом усети, че ще стане някакво разкритие. Тя отвърна на погледа на Джоди и изчака. Но още нямаше опит в разпитите и затова каза:

— Какво е правила?

— Ако ти го кажа... — Джоди спря, огледа стаята и като че изведнъж се оживи. — Виж какво, не знам повече. И без това вече много ти казах.

— Нищо не си ми казала — възрази Мариан.

— Ще спрем дотук. Нищо не съм ти казала. Не си идвала днес тук. Никога не съм споменавала, че Оливия е била лоша.

— Защо се съгласи да се видим, ако не си имала намерение да ми кажеш каквото и да е?

— Съгласих се, защото повярвах, че вие ще успеете да направите нещо. Но съм сгрешила. Трябва да държа устата си затворена, както правят всички други.

— Не можеш ли да кажеш на полицията онова, което знаеш?

Джоди се изсмя.

— Ти шегуваш ли се? Ченгетата знаят повече от мен. Франк Хейстингс се опитваше да я защитава и все още го прави, но в края на краищата всичко ще се разкрие.

— Да не би да искаш да кажеш, че Франк Хейстингс знае къде е Оливия?

— Не, не знае. Никой от нас няма представа. Както пишат по вестниците, Франк ѝ е уредил да отиде в Италия и да учи в Художествената академия при Серджо Рамбалди. Свършила е курса си, сбогувала се е и оттогава никой не я е виждал.

— Но хората не се превръщат просто в дим.

— Е, Оливия успя да го направи.

— Смяташ ли, че още е жива?

— Надявам се, Мариан — отговори Джоди тъжно, — тая кучка да изгние в ада. Мразех я. Всички я намразихме, щом разбрахме. Може и да е била наркоманка, но е знаела какво върши, само и само да получи дозата си.

— Слушай — каза Мариан заговорнически, — ако се страхуваш да ми се довериш, заклевам се, че няма да разкрия името ти, независимо какво ще споделиш. Ще знаем само ти и аз. По-скоро ще отида в затвора, отколкото да те издам — добави театрално тя. Беше чувала, че журналисти са попадали в затвора, тъй като не издавали източниците си.

Устните на Джоди се изкривиха в снизходителна усмивка.

— Ако ти кажеш всичко, което знам, Мариан, ти няма да отидеш в затвора, а съвсем сигурно ще умреш. Не само ти, а и аз.

Изведнъж на Мариан ѝ се прииска да се засмее. Ню Йорк не само че беше като декор на кино, а и обитателите му бяха като

филмови герои. В истинския живот никой не би казал подобно нещо, даже не би го и повярвал.

— Да умрем? — повтори тя и без да иска, се засмя.

Лицето на Джоди беше заплашително тържествено, когато кимна.

— Съвсем сигурно. С много хора се случи така, Мариан. Много измряха, а Оливия...

— Оливия какво? — И след като Джоди не отговори, попита: — Да не би главният редактор на вестника да е един от тях?

Джоди не се изненада.

— Значи знаеш за него. Разбира се, той беше един от всичките.

— Мислех си — каза Мариан след известна пауза, — че той... главният редактор, ами че той сигурно е казал на някой друг от вестника, с когото е бил близък.

Джоди рязко вдигна глава.

— Защо го казваш?

Стресната от отговора ѝ, Мариан продължи предпазливо:

— Обикновено правят така, нали? Казват на някой колега, на когото имат доверие. Особено, ако е нещо...

— Е, този път грешиш.

— Откъде знаеш?

— Просто знам. — Неочаквано Джоди се изправи. — Виж какво, казах ти, че тая сутрин съм свободна, но в последната минута нещо изникна. Съжалявам, трябва да изляза.

Мариан се изправи и нетърпението ѝ изведнъж секна. Е, сега поне беше сигурна, че нещо се крие, макар че какво беше то — нямаше представа. И нещо по-важно — убеди се, че главният редактор е казал на някого. Въпросът беше как да открие на кого.

Усмихна се, когато Джоди ѝ подаде палтото, и тръгна към асансьора. Когато Мариан влезе вътре, Джоди натисна едно копче и задържа вратата отворена.

— Довечера ще ти се обадя в хотела — каза тя. — Има някой, с когото би трябвало да говориш. Той се е покрил, тъй като е много уплашен. Не знам дали ще се съгласи да разговаря с теб. Но ако го направи, преди да ти дам името му, искам да си помислиш хубаво дали би искала да рискуваш. Може би ще изпаднеш в голяма опасност, Мариан.

Щом спомена името ѝ, студени тръпки полазиха по гърба на Мариан.

— А ти? — попита тя. — Същото не се ли отнася и за теб?

— Естествено. Но както всички в този град, аз обичам Франк и Грейс. Те не заслужават това, което им се случи, и аз бих искала да им помогна — усмихна се.

— Ще направиш услуга на себе си, Мариан, ако не кажеш на никого, че днес си идвала тук. Така е по-безопасно и за двете ни. Ако питат мен, ще отрека. — Отпусна копчето и когато вратите започнаха да се плъзгат безшумно, добави: — Ще ти се обадя, но съветът ми е да не се задълбаваш. Върни се в Англия и забрави, че си чувала името Оливия Хейстингс.

Щом Мариан излезе на хладния влажен въздух, вдигна очи към блока. Почти очакваше, че ще е изчезнал. В продължение на дни чувстваше, че се движи в някакъв абсурден сън. Нищо не я изненадваше, не я объркваше, нито пък я плашеше, защото не смяташе за правдоподобно нищо от онова, което ѝ казваха. Всичко беше твърде абсурдно.

Сви рамене, тръгна по улицата и спря едно такси, което я закара до нийоркската библиотека. Там се зарови във вестници от преди пет години. Часове по-късно, когато най-последно тръгна в мрачната облачна вечер, тя все още не можеше да приеме, че хора като онези, за които чете, биха си направили труда да се занимават с толкова незначително същество като нея. Струваше ѝ се, че чете детективски роман и на нея се пада да разкрие загадката. Затова сметна, че няма нищо лошо да запише името на мъртвия редактор, телефона на редакцията и списъка на журналистите, работили във вестника по това време.

Докато стигна до хотела, се стъмни съвсем. Щом наближи стаята на Бронуен, тъкмо се канеше да почука, когато неочаквано вратата се отвори и Матю, като навличаше балтона си, изхвъркна навън.

Тъкмо се готвеше да се извини, че се е изпречила на пътя му, когато той я сграбчи за раменете.

— Къде, по дяволите, беше? — извика той. — Бронуен си изкара акъла от тревога. Тъкмо излизах, за да те търся.

— Мен? — глупаво попита Мариан.

Той завъртя очи, пусна я, отстъпи и ѝ направи път, за да влезе в стаята.

— Къде е Бронуен? — попита тя, след като забеляза, че стаята е празна.

— Обикаля улиците с такси. Къде се загуби цял ден?

— Съжалявам, не исках да тревожа никого. Просто...

— Къде беше? — поиска да знае той.

— Ами навсякъде.

— Къде навсякъде?

— Из Ню Йорк.

Той въздъхна.

— Знам, че си била в Ню Йорк, но къде точно? Портиерът каза, че си взела такси към „Ъпъл Ийст сайд“.

Тя сви рамене, извърна очи под настоятелния му поглед и се взря през прозореца.

— Мариан, мисля, че е по-добре да ми кажеш какво точно си правила днес.

— Нищо особено.

— Тогава защо си ходила в апартамента на Джоди Розенбърг?

Тя примигна, но не продума.

— Мариан! — каза той. — Погледни ме.

Тъй като тя не го направи, той повдигна лицето ѝ с пръст. После произнесе ясно и отчетливо всяка дума:

— Какво си правила в апартамента на Джоди Розенбърг?

За неин ужас устните ѝ затрепериха и очите ѝ плувнаха в сълзи. Изведнъж се разкреця.

— Мразя те! Винаги си бил лош към мен, защото съм грозна. Да, но това не значи, че не изпитвам нищо. — Пое дъх и почти не можа да повярва какво е казала.

Той се смая за миг, после отметна глава назад и прихна да се смее.

— Ето че мишката се разцвърча.

— Не ме наричай така!

Той вдигна ръце.

— Съжалявам. Права си, не биваше да те наричам така. Аз смятам, че си свита, а не грозна. И откъде ти хрумна, че съм лош към теб, защото си грозна? Което, между другото, не е вярно.

Мариан го погледна невиждащо, а той пак се засмя.

— Сега пък проявяваш снизхождение към мен — сръза го тя. — Не съм дете и мразя да се отнасят към мен като към такова.

— Тогава престани да се държиш като дете. Защо ходи в апартамента на Джоди Розенбърг?

— Ако искаш да знаеш, ходих заради теб. Направих го, за да ти докажа, че не съм някакво нещастно нищожество. Мислех си, че ако открия нещо, което би ти свършило работа за филма, ще бъдеш малко по-добър към мен.

— Вкъщи ли беше? Говори ли с нея?

— Не.

— Истината ли ми казваш?

— Да.

— Тогава имаш късмет, че не си я намерила. Не бива да правиш подобно нещо, Мариан. Това не е игра, сериозно и опасно е.

— Защо?

— Ти самата знаеш отговора. В този град всички се покриват, за да не се издадат какво наистина е ставало, преди Оливия да изчезне. Бронуен ми предаде каква идея ти е хрумнала. Тя е отлична и за нас идеално пасва. Но ние правим филм, а не сме детективи.

— Не искаш ли да разбереш какво се е случило с Оливия?

— Разбира се. Всички го искат, а Франк Хейстингс най-вече. Но остави паяжината на него, Мариан, и не прави други подобни опити — особено пък заради мен.

Изведнъж мъката ѝ така я задави, че тя не можа да каже нищо, ужаси се, че ще се разплаче пред него, скочи на крака и изскочи от стаята.

— Всичко е наред, мила — каза ѝ по-късно Бронуен, — грешката беше моя. Така разпалих любопитството ти, че онова, което си направила, е съвсем естествено. Но смятах, че Стефани ти е казала... пък и аз трябваше да те предупредя. Не се подведох по Джоди, защото казаното бе достатъчно. Ако се впуснем по някоя следа, това би означавало не само себе си да изложим на опасност, а и Джоди. Още в началото Франк ни каза да не се ровим много надълбоко. Естествено, и моето любопитство също като при теб ме караше да го направя, но чувството ми за самосъхранение ме възпря. В този град става нещо

много лошо и много влиятелни хора са замесени — засега знаем толкова и се налага да спрем дотук.

Мариан я погледна. Искаше да ѝ довери, че се е видяла с Джоди, но не го направи. Беше обещала на Джоди. Щом Джоди позвъни покъсно, просто ще ѝ каже, че е решила да последва съвета ѝ и да спре дотук.

— Ще дойдеш ли с нас да вечеряме? — попита я Бронуен. — Матю иска да те почерпи да пийнеш нещо и да ти се извини, че те е разстроил.

Мариан се усмихна.

— Така ли каза? Добре, благодари му от мое име и му предай, че съм поръчала да донесат вечерята в стаята ми. Ще си легна рано.

— Както искаш. Ще му кажа, че дамата има гордост и не може тъй лесно да бъде купена.

Мариан се изсмя.

— Да, точно така му кажи.

Когато телефонът звънна в девет и половина, Мариан вече спеше, но щом чу гласът на Джоди, тя се разсъни. Понечи да ѝ каже, че е решила да се вслуша в съвета ѝ и че повече не иска и да чува за Оливия, но Джоди я прекъсна.

— Няма да стане — бързо изрече тя. — Не иска да разговаря с теб.

— Разбрано — отвърна Мариан и усети как напрежението се смъква от плещите ѝ.

— В такъв случай да забравим какво се случи днес, а?

— Вече съм го забравила.

Когато линията прекъсна, Мариан стана от леглото, намери в джоба на палтото си бележките, които беше направила в библиотеката, и ги скъса на парченца.

Докато заспиваше, се усмихваше при спомена как Матю ѝ каза, че не е грозна.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Жестовете на Мадлен бяха отсечени и самоуверени. Докато говореше, думите ѝ се сливаха една с друга. Нито сърцето ѝ, нито ръцете ѝ бяха спокойни. Разхождаше се из кухнята, докато Пол се люлееше на стола и я наблюдаваше.

— Диъдри смята, че може да стане през следващите няколко седмици. Разбираш ли, те са търсили подходящо лице. Харесват моето, затова ще подпишем договора всеки момент. — Докато режеше авокадо, го изчака да каже нещо. Тъй като той мълчеше, тя продължи: — Тя спомена още, че трябва да имам своя колекция от дрехи. Говорила е с оная художничка и ще трябва да се срещна с нея вдругиден. Диъдри е почти сигурна, че срещата ще бъде само формалност. Ако продължава така, смята Диъдри, следващите няколко месеца ще бъдат зашеметяващи. Предполага, че снимката ми ще бъде във всички вестници и списания, ще ме дават и по телевизията. Каза, че иска да направи същото и в Щатите, а това означава, че съвсем скоро ще се ходи в Америка. Предупредих я, че ще трябва да те питам.

Пол взе чашата си от масичката.

— И колко ще струва цялата тая занесия? — попита той.

От този въпрос най-много се боеше Мадлен. Даже тя се сепна при цената, която спомена Диъдри. Но беше жизненоважно, както каза Диъдри — така щяла да си създаде свой стил и образ.

— Е? — подкани я Пол.

Мадлен се стегна и както още бе обърната с гръб към него, изрече отговора с такава лекота, сякаш му съобщаваше какво мисли за вечерята.

— Не повече от сто хиляди. Сега правим инвестиция, а дивидентите ще дойдат по-късно — добави тя, повтаряйки думите на агентката. — Дали да сложа скаридите в микровълновата, за да ги размразя?

— Сто хиляди лири.

Той поклати глава и се засмя. Вероятно Диъдри изцеждаше от Мадлен всяко пени. Знаеше, че може да сложи край на всичко това, но нямаше да го направи — ако не за друго, то поне това идеално съвпаднаше с неговите планове.

— Не се ли сърдиш? — попита нерешително тя.

— Ни най-малко. Това са твои пари, скъпа, можеш да правиш с тях каквото искаш. Щом това те прави щастлива, аз също се радвам. — Целуна върха на носа ѝ и я пусна.

Тя се втурна към него, целуна го силно и продължително и след като го накара да повтори думите си, доволна се върна и продължи да готви.

Докато си взимаше душ и се обличаше за вечеря, тези последни думи се загнездиха в съзнанието му, дори ги изрече на глас веднъж или два пъти. Най-интересното беше, че бе много вероятно да се окажат верни. Привързаността ѝ към него бе стигнала до сърцето му и това го изненада. Стори му се, че матрьошката постепенно оживява и под първата обвивка открива уязвимост, каквато досега мислеше, че не съществува у нея. Това направи леконравието ѝ по-малко дразнещо, а суетността ѝ — по-приемлива. Но каквито и да бяха чувствата му към нея, той нямаше намерение да им позволи да го отклонят от целта му.

Денят му беше минал направо ужасно. Вече бе убеден, че той и Хари Фримантъл никога няма да се разберат. Пол беше непреклонен — че книгата му щеше да бъде отпечатана само както той искаше. Единственото разрешение на проблема бе да приведе в действие плана, който се формираше в съзнанието му още от деня, когато той и Мадлен обядваха с Филип Хоувс във винарната „Джули“. Първоначалната му идея бе да накара Мадлен да купи съгласието на Хари Фримантъл. Смаян откри колко висока бе цената и до каква степен алчността на Фримантъл би могла да се използва. Но после му хрумна друго разрешение — много по-злосторно и следователно много по-привлекателно.

Когато се върна в скъпо оборудваната кухня, Мадлен вече слагаше подправките на скаридите, подредени върху резени авокадо.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Така смятам. Но не знам кое вино да сервираме.

Той седна.

— Остави виното на мен. Имаме един час, преди да дойдат Хари и жена му, така че събличай се.

Макар и по пуловер и джинси, за Мадлен бе въпрос на секунди да остане напълно гола.

— Обърни се — каза ѝ Пол.

Тя се завъртя бавно, докато отново застана с лице към него. Той я придърпа и целуна по корема. Кожата ѝ беше толкова гладка, почти като на бебе, а косата ѝ, като я докоснеше, беше мека и лъскава. И в най-малките ѝ движения имаше женственост, която го караше да се чувства силен като Бог. Само когато си отвореше устата, за да заговори, и се чуеше западният ѝ диалект, лъчезарният ѝ образ повяхваше.

— Господи, не мога да разбера какво става с мен, когато те погледна — прошепна той и я дръпна върху коленете си, за да я целуне. — Защо ли губя толкова време да направя впечатление на някакъв досаден издател с тъпата си книга?

— Днес всичко ли мина добре? — попита тя колебливо.

Той поклати глава.

— Той въобще не слуша какво му говоря. Държи да направя поправките по неговия начин, иначе няма да я издаде. Тук няма да успея, Мади.

Тя не знаеше какво да каже, затова прокара пръст през косата му и се усмихна съчувствено.

— Ако знаеше какво имам тук, щеше да мисли по друг начин за мен. — Пол вдигна очи към лицето ѝ и от знойните ѝ пълни устни и дръпнатите ѝ очи усети силно желание. — Обичаш ли ме, Мади? Искам да кажа наистина ли ме обичаш?

Тя облиза устни с език и ги остави влажни и леко разтворени.

— Знаеш, че те обичам — като издихание изрече тя.

— Достатъчно ли е, за да спиш с Хари Фримантъл?

Съблазнителната искра изчезна от очите ѝ, те го гледаха озадачено и объркано. Взира се в него известно време, докато най-накрая се отдръпна и поклати глава.

— Винаги си казвал, че ще убиеш всеки мъж, който...

— Това е различно, Мади. Искам да го направиш, защото те обичам толкова много, че вече споделям всичките ти мечти относно

нас двамата. Искам всичко да върви добре, да бъда до теб, но това няма да може да стане без твоята помощ.

— Не мога ли да му предложа пари?

— Той има достатъчно.

Тя се изправи и безмълвно се облече. Когато най-сетне се обърна към него, в очите ѝ се четеше болка.

— Ако наистина ме обичаше, нямаше да искаш това от мен. Не мога да го направя, Пол. Няма да стане.

Усмивката му постепенно изчезна, той поклати глава и стана от стола. Мадлен го гледаше като хипнотизирана как отвори вратата на фурната, прегледа печащата се патица, после мина покрай нея и излезе от кухнята. След малко го последва горе в спалнята.

— Какво правиш? — попита го тя от прага.

— Звъня на Мариан.

Лицето ѝ стана смъртно бледо.

— За какво?

Той върна слушалката на място и седна на края на леглото.

— Ела — каза Пол.

Тя се приближи до него, като очакваше да я прегърне, но той въобще не я докосна.

— Ти мислиш, че не е редно да те карам да спиш с Хари Фримантъл, нали? — каза той. — Не е така. Най-лошото, което бих могъл да направя, е да кажа на Мариан какво ѝ погоди ти. След всичко, което Мариан направи за мен, смятам, че ѝ го дължа. Сега разбирам, че тя е много повече способна на съчувствие, отколкото ти. Нещо повече — тя те обича повече, отколкото заслужаваш. Знаеш го и затова изпитваш такава вина, от която понякога не можеш да спиш нощем. С мен е същото. А сега, след като знам, че книгата ми никога няма да бъде отпечатана така както аз искам, ще се върна отново при нея, защото по-добре да пропадна, когато съм с нея, а не с теб.

Мадлен ококори очи от изумление.

— Не можеш да го направиш — изрече тя. — Не искаше да го кажеш, нали? Трябва да разбереш, Пол, все едно, че ме караш да стана проститутка.

— Не, искам да използваш таланта си заради мен. Това значи да обичаш някого — да споделяш всичко с него.

Тя продължаваше да го гледа, твърде потресена, за да отговори.

— Каза, че ме обичаш, че можеш да направиш всичко за мен. А сега си като другите... — Сви рамене и се усмихна. — Не си девствена. Помисли си за всички мъже, с които си спала преди мен.

— Копеле! — викна му тя.

— Но е вярно. А сега вече знам, че не си в състояние да направиш каквото и да е за някого, когото твърдиш, че обичаш.

— Не! — Тя яростно клатеше глава, а от страх и объркване лицето ѝ бе станало тъмночервено. — Не е така. Тъкмо защото те обичам, не мога да го извърша.

Той се изправи. Щом стигна до вратата, Мадлен се хвърли към него, но той я отблъсна.

— Пол! — кресна тя и сграбчи ръкава му. — Пол! Послушай ме! Моля те!

Той отново се отърси от нея, но когато тя падна и се удари в перилото, я хвана за раменете и я обърна така, че да го гледа в лицето. По бузите му се стичаха сълзи. Тя се опита да го прегърне.

— Какво има? Защо плачеш? Не те разбирам! — изхълца Мадлен.

— Престани, Мадлен — изръмжа той. — Просто престани! Защо ме принуждаваш да ти причинявам болка. Караш ме да те измъчвам, когато и двамата знаем, че те обичам толкова много, че ако се отнасяше за друго, по-скоро бих се самоубил, отколкото да те заставям да спиш с друг мъж. Но какво да направя? Не мога да променя книгата. Ако ми откажеш това, аз ще те загубя — ти няма да ме понасяш, когато пропадна! — Отблъсна я и зарови лице в ръцете си.

— Не! Няма да ме загубиш. Няма да пропаднеш. Ще направя всичко, каквото желаеш. Само не си отивай. Моля те, кажи, че ще останеш. — Успя да отлепи ръцете от лицето му и облегна глава на рамото му. — Само се изплаших, когато го каза, това е всичко. Всичко ще бъде наред, Пол. Ако смяташ, че ще има резултат, можем да опитаме. Ще го направя заради теб.

— Господи, Мадлен, ако знаеш как се разкъсвам отвътре само като си го представя. Но...

— Моля те! Не го казвай.

Той я погледна, прегърна я и страстно я целуна по устните.

— Обичам те — изрече възбудено. — Обичам те. Не ме пускай да си тръгна.

— Няма да те пусна. Обичам те. Ето, сега ще ти покажа. — Започна да рови из панталоните му, но той хвана ръцете ѝ и я спря.

— Господи! — Гласът му едва излизаше от гърлото и той обърна лице към тавана. — Толкова те желая, че не мога да се владея. Искам те всяка минута от денонощието. Да, допри се до мен, Мадлен, трябва да ме усетиш. Опиши ми какво ще направиш с него. Ще го направим като игра, сякаш не е истина, може би по такъв начин ще мога да го понеса. Боже, само ми кажи, че няма да се влюбиш в него. Обещай ми, че няма да те изгубя.

— Всичко ще бъде наред — изхълца тя. — Обичам те. Никога не бих могла да обичам друг. Само ми кажи какво трябва да направя, какво да му кажа. Това нали е изнудване? Това ли ще правим?

Той затвори очи, когато тя извади пениса му от джинсите.

— Не го казвай — изохка той. — Звучи толкова грозно от устата ти.

— Но в крайна сметка това ще направим, Пол. Не разбираш ли?

Той зарови лице във врата ѝ.

— Но как?

— Можем да инсталираме видеокамера — виждала съм как го правят по филмите. Няма нужда да се стига до крайност, само трябва да е ясно, че правя секс с него. Дори ако успее да го унижа по някакъв начин, той ще направи всичко възможно жена му да не види записа, нали?

— Да, сигурно.

Пол взе лицето ѝ в ръцете си и пхна езика си дълбоко в устата ѝ. Когато я пусна, погледна я в очите и промълви:

— Ще направим както ти искаш, Мадлен.

Докато Хари Фримантъл и съпругата му пристигнат в къщата, Пол довърши приготвянето на вечерята. От време на време се качваше в спалнята, за да целуне Мадлен и да погледа, докато тя слага гел на косата си. От гардероба той ѝ избра мини пола от черна кожа, ниски обувки и полупрозрачно горнище.

След като отмина първоначалният ѝ шок, предизвикателството да използва сексуалността си по желан от Пол начин започна да ѝ харесва. Никога не беше виждала Хари, но стига да не е някое

отвратително чудовище, а Пол я увери, че не е, тогава ѝ оставаше само да докаже на Пол колко много го обича и така да не му позволи да се върне при Мариан. За да е сигурна, че ще успее да направи нещо, а под „нещо“ разбираше да легне с Хари Фримантъл, трябваше да го извърши не само изкусно, но и с желание. Дори и за минута не допусна възможността опитът ѝ да не успее, тъй като сексът бе единственото, което тя правеше отлично. А що се отнася до извратено въображение, Пол ѝ беше казал, че от нея няма по-добра. За да му докаже, че е прав, тя реши да накара Хари да я завърже за леглото, преди да я люби — щеше да изглежда като изнасилване.

Когато звънецът се чу в осем и петнайсет, Пол я прегърна, изчака я, докато провери грима си, хвана я за ръка и я поведе по коридора. Мадлен си представяше нисък, плешив, червенобузест дебелак на средна възраст и за малко не ококори очи, когато отвори вратата и видя приветливото красиво лице на истинския Хари Фримантъл. В същата секунда нервността ѝ се изпари и тя му отправи една от най-предизвикателните си усмивки. Успокои се, че задачата ѝ въобще нямаше да е трудна.

— Хари, да ти представя Мадлен — каза Пол. Докато се ръкуваха, тя леко впи нокти в дланта му и отправи омагьосващата си усмивка в самите дълбини на черните му очи.

— Мислех, че Пол ми е разказал всичко за вас — изрече тя дрезгаво. — Но никога не ми е споменавал, че сте толкова хубав.

Хари разтегна устни в усмивка и учтиво, но решително изтегли ръката си с думите:

— Тогава аз имам предимство пред вас, тъй като знаех колко сте красива. Да ви представя съпругата си Джулия.

Мадлен се усмихна на жена му и отново щеше да се обърне към Хари, ако не я бе спрял погледът на Джулия. Беше толкова открит и приятелски, че Мадлен се почувства задължена да ѝ отговори:

— Наистина се радвам да се запознаем. Надявам се, че вечерята ще ви хареса. Би трябвало, защото Пол я е сготвил. Аз направих само предястието.

— Сигурна съм, че ще е чудесна — отвърна Джулия с дълбок и пътен глас.

Щом се намериха в трапезарията, Мадлен седна на дивана срещу Хари, кръстоса дългите си крака и му предостави разкошната гледка на

бедрата си, които завършваха с бикини от рибарска мрежа. Пол се извини и отиде в кухнята. Тая вечер бе решил напълно да отпусне юздите на Мадлен. Нямаше да поправя езиковите ѝ грешки, нито пък маниерите ѝ, докато се храни, а ако обидеше Джулия, което беше твърде вероятно, нямаше да обръща внимание. Единственото, което имаше значение, бе да свърши работата с Хари Фримантъл.

Нейното авокадо със скаридите вече беше на масата, затова чевръсто направи заливката за салатата, върна се в хола и съобщи, че вечерята е сервирана. Лицето на Мадлен изразяваше смаяно объркване, тъй като Джулия ѝ разказваше за работата си във „Файненшъл Таймс“.

— Звучи много интересно. — Мадлен седна до кръглата маса и посочи на Хари място от дясната ѝ страна.

— В този вестник пишете за пари, нали?

Джулия, която не знаеше къде да се настани, погледна Пол и той незабавно изтегли стола, за да седне до Мадлен.

— За бизнес, за политически новини — отговори тя, като се усмихна с благодарност на Пол.

— Не го чета — заяви Мадлен. — Но Пол го получава, нали, Пол? Аз въобще нищо не разбирам от пари, затова той трябва да се справя с всичко — включително и с мен. — Изкикоти се и сви рамене. — Хари, ти ли се справяш с всичко у вас? — попита тя, като примигна с очи към него.

— Не, не с всичко. Ако не беше Джулия, след броени дни всичко би се разпаднало. — Той погледна жена си и усмивката на устните на Мадлен замръзна.

— Ама ти да не си от онези съпруги, които правят всичко добре, а? — възкликна Мадлен, пресегна се и стисна ръката на Джулия. — Трябва да ми дадеш някои съвети. Например не мога да готвя. Пол е чудесен в това отношение. Всъщност той всичко върши прекрасно, нали, любов моя? — Погледна към него през масата с надеждата да затъмни заговорническия поглед, който Хари и Джулия си размениха преди минута.

— Има едно-единствено нещо, в което надминаваш всички — отговори Пол.

Мадлен се изкиска.

— Не го питай какво има предвид — обърна се тя към Хари, — защото би могъл да ти каже.

Последва неловко мълчание, по време на което Джулия хвърли отчаян поглед към мъжа си, а Пол се облегна на стола си и се втренчи в Мадлен.

Мадлен изгледа гостите си и се зачуди защо не ядат. Тогава се сети, че хора като тях сигурно казват молитва преди ядене.

Тя плесна с ръце и затвори очи. Пол не успя да скрие удивлението си и за малко не прихна да се смее, когато тя започна да мърмори:

— За това, което си ни дал, благодарим ти, Боже. Амин. — Отвори очи и се усмихна. — Да започваме, а?

— Да, разбира се — отговори Джулия, крайно развеселена.

— Салфетките! — ненадейно извика Мадлен, скочи от масата и изхвърча от стаята.

Пол погледна редактора си. Какво не би дал да узнае какво си мисли!

— Винаги ли си се занимавал с писане, Пол? — поинтересува се Джулия и отпи от виното.

— Винаги съм искал, но не можах да се накая до преди година.

— Сигурно много време ти отнема.

— След като си тръгна от кабинета ми, се замислих — обади се Хари, — че двамата бихме могли да напрегнем глави и...

— Не можах да ги намеря никъде — обяви Мадлен, като се върна в стаята, — затова донесох кухненското руло. — Нали и то ще свърши работа?

Откъсна четири парчета и ги раздаде на всички.

— Мисля, че предстои тежко редакторско съвещание — предупреди я Джулия.

— Съвсем не — каза Пол. Беше убеден, че мнението на Хари за него скоро ще се промени, и затова реши, че няма смисъл да изясняват повече различните си мнения върху книгата. Не че очакваше Мадлен да го свали тази вечер — би било безпредметно, след като не бяха инсталирали камера.

Въпреки всичко обаче редакторските дебати продължиха, докато Пол не измънка, че иска да провери патицата, и излезе от стаята.

— В-вие чели ли сте цялата книга, Мадлен? — заекна Хари, тъй като тя погали пищялката на крака му със стъпалото си.

— Нямам време. Твърде заета съм с упражнения — изкикоти се тя.

Джулия също се засмя, но по-скоро заради неудобството на мъжа си, отколкото на шегичката на Мадлен.

— Нищо ли не четеш? Дори списанията, в които се появяваш? — попита тя.

— Какво? Тези просташките ли имаш предвид? Е, тях ги чета понякога, но не и другите. В тях винаги пишат за рак, за бебета, диети и всякакви такива феминистки гадости. Не стават за четене.

— Не съм — съгласи се Джулия. — Нов „Харпърс&Куин“ обикновено има няколко добри статии...

— Ще бъда на корицата им другия месец — прекъсна я Мадлен. — С фантастична шапка съм, изчакай само да я видиш.

Хари кимна и тъй като кракът на Мадлен бе вече на прасеца му, той с копнеж се загледа във вратата, очаквайки Пол да се върне. Джулия продължаваше да говори на женски теми, докато кракът на Мадлен се плъзгаше все по-близо към целта... Хари тъкмо щеше да се извини и да стане, когато най-накрая Пол се появи.

— Само ще почистя — каза той — и ще донеса патицата. Ще пиете ли още вино? — Погледна чашата на Мадлен и със задоволство установи, че отново е празна. — Аз ще отнеса чиниите, скъпа, ще се погрижа и за виното.

— Как мислиш, че се справям? — попита Мадлен, след като го последва в кухнята.

— Идеална си — отвърна Пол, застана зад нея и я прегърна.

— Малко ми се струва, че е предан на жена си, не мислиш ли?

— Което само потвърждава, че ще го свалиш.

— Как смяташ да го изработя?

— Той само така се представя пред нея. Няма да се изненадам ни най-малко, ако ти се обади рано сутринта. — Притисна набързо гърдите ѝ и се обърна да извади зеленчуците от фурната. — Хайде сега, върни се и забавлявай гостите.

Разговорът по време на основното ястие се въртеше пак главно около книги и писатели. За да се забавлява, Мадлен успя да извърти крака си така, че да гъделичка слабините на Хари с пръстите си.

Първия път, когато го направи, той се задави и се наложи да излезе от стаята, но втория и третия път просто продължи разговора си с Пол, сякаш нищо не се случваше под масата. Доколкото Мадлен бе в състояние да прецени, наистина почти нищо не се случваше. Бедрата му не се разтваряха, за да може кракът ѝ да проникне по-лесно, нито пък усещаше издйническо подуване. Тогава проумя в какво се състоеше проблемът и хвърли на Джулия дълбоко съчувствен поглед. Бедният Хари, май че му беше къс.

— Аз ще донеса десерта — предложи тя, когато Пол най-последно остави ножа и вилицата си. — Плодова салатата е. Би ли ми помогнал да разтребим масата, Хари?

— Да, разбира се — съгласи се той, изправи се на крака и този път отбягна погледа на жена си.

— Пол много хубаво готви, нали? — каза Мадлен, като сложи чиниите в мивката и посочи на Хари къде да остави блюдото със зеленчуците.

— Отлично — измърмори той.

— Още не си отивай — рече тя, когато той се отправи към вратата.

Хари се обърна с притеснена усмивка и леко се изчерви под загорялата си от ски кожа на лицето.

— Не знам какво ще кажеш за блузата ми — каза тя, като я притисна към гърдите си. — Пол направо полудява като я види.

— Да, да, представям си — препъна се той.

— Ако искаш, по-късно ще ти покажа снимките ми в „Само за мъже“.

— Чудесно — отговори той и направи крачка назад, когато тя тръгна срещу него.

— А можеш да извадиш късмет и да видиш истинските. Но не тази вечер, разбира се.

— Не, не. Не тази вечер.

Ръката му трепереше, когато тя я взе и я постави върху лявата си гърд.

— Добре ли я усещаш? — попита го Мадлен. Устните ѝ бяха много близо до неговите.

— Да, чудесно, но по-добре да отида и да взема остатъците от патицата. Извинете ме. — И избяга.

Като сви рамене, установявайки, че няма почти никакъв смисъл да придвижва нещата по-нататък, докато жена му е наблизо, Мадлен взе купата с плодова салата и тръгна след него.

Щом свършиха десерта, Пол предложи да пият коняк и кафе в хола. Докато Мадлен приготвяше кафето в кухнята, Джулия влезе при нея.

— Да ти помогна ли?

Мадлен се огледа изненадано.

— Не, не. Всичко държа под контрол.

— Прекрасна кухня — отбеляза Джулия. — Всъщност цялата къща е чудесна. Мога ли да я разгледам?

— Разбира се. Само да занеса кафето и ще ти покажа спалните. Използваме само една, разбира се, другите още не са подредени. Ще те заведа и в градината под навеса. Оттам се вижда цял Лондон.

В хола Пол и Хари бяха възобновили разговора си за литература и почти не обърнаха внимание, когато Мадлен им каза, че ще се качи с Джулия горе. Едва когато стана, за да налее още коняк, Пол погледна часовника ѝ установи, че е минал половин час, но двете жени още ги нямаше.

Хари се бе върнал на темата за Ги дьо Мопасан и в момента говореше надълго и нашироко за разказа „Лунна светлина“. Пол му подаде чашата с коняка, седна и се заслуша, но очите му останаха вперени във вратата. През това време Джулия можеше да разгледа всички къщи на улицата.

Мина още половин час и Пол се изправи. Хари седеше като на тръни — положението беше много неудобно.

На горния етаж, откъм спалнята дочу шум. Заслуша се до вратата, преди да почука, но тежкото дърво заглушаваше гласовете и макар и да чуваше главно гласа на Джулия, не можа да разбере какво казва. Най-сетне, без да чука, отвори вратата и влезе. Не знаеше какво бе очаквал да намери, но двете жени седяха една срещу друга. Мадлен беше облякла рокля, която ѝ бе забранил да носи даже и вкъщи — беше бяла, на цветя, с колан на кръста и покриваше всичко от врата до коленете.

Тя вдигна очи, когато той влезе, отхвърли назад косата си и се усмихна.

Като скри бързо учудването си, Пол каза принудено весело:

— Страхотен разговор му ударихте. Тук сте от часове.

— Говорим си за класическа история — осведоми го Джулия, преди Мадлен да си отвори устата. — Обяснявах на Мадлен за гръцката гимназия.

Той погледна първо едната, после другата и му стана ясно, че Мадлен няма и най-малка представа от онова, което Джулия ѝ разказваше.

— Както и да е, смятам, че е достатъчно за една вечер, нали? — отсече Джулия, като се изправи на крака.

— Хайде да отидем и да оживим мъжката част на компанията.

Притеснението на Хари почти премина, когато Джулия се върна в стаята и изрече многословни похвали за роклята на Мадлен.

— Всичко наред ли е? — попита той, когато Джулия седна до него.

— Да. Всичко е наред — отговори тя. — Няма за какво да се безпокоим.

Тази реплика се стори на Пол изключително странна и той наблюдаваше двамата, докато пиеха коняка си. Сигурен беше, че в нея се съдържаше някакъв подтекст, но в никакъв случай не можеше да каже какъв. По някое време Хари заяви, че е време да си тръгват, Мадлен и Джулия се целунаха по бузите, а Пол придружи Хари до вратата.

— Помисли си за предложенията, които ти направих по-рано — каза Хари отново с обичайния си, макар и малко сдържан тон. — Имам намерение да издам книгата ти, Пол, много искам, но е прекалено дълга и твърде неясна.

— Добре, ще си помисля — обеща Пол, а когато Джулия излезе от хола, учтиво я целуна по бузата. Той и Мадлен застанаха на вратата и ги изчакаха да се качат в бентлитото си.

— Какво стана, по дяволите? — запита той, като последва Мадлен вътре. — И защо си облякла тази ужасна рокля?

Мадлен сви рамене.

— Изглеждаше по-подходяща за урок по история.

— Недей да остроумничиш. Мислех си...

Мадлен поклати глава и се разсмя.

— Сбъркал си, Пол. Немало е никакъв смисъл да се опитвам да съблазнявам Хари. От най-добрия възможен източник знам, че по-

скоро ти си негов тип, а не аз.

— Какво!

— Той е гей.

— Но е женен.

Мадлен пак сви рамене.

— Женен или не, гей е.

Възцари се дълго мълчание, после Пол отхвърли глава назад и се разсмя.

— Значи за това сте си говорили.

Мадлен кимна.

— През повечето време.

— Ама, разбира се — съгласи се той, сякаш едва проумяваше нещо. — Сега разбирам връзката с гръцката гимназия^[1]. Какво каза тя?

Мадлен явно все още беше обърквана от тая гръцка история, но не се осмели да попита.

— Каза, че си губя времето, като се опитвам да сваля мъжа й — килна глава на една страна и нацупи устни замислено. — Всъщност това е твърде тъжно, защото тя обича Хари безнадеждно и има защо — той е страхотен. Тя разбрала едва след като се оженили, но пред хората и заради децата все още са заедно. Той очевидно е много дискретен и никога не й доверява с кого се вижда и кога.

Пол я наблюдаваше подозрително.

— Никой не си разказва тайните ей така — отбеляза гой. — Откъде знаеш, че ти казва истината?

— Да, не съм съвсем сигурна. Но мога да ти кажа едно — не успях да предизвикам ерекция. Пък и защо би ме лъгала?

Той поклати глава.

— За да те заблуди. Малко е прекалено да ти говори с такива подробности. Можеше само да ти скръцне със зъби и да ти каже да стоиш настрана от него.

— Е, да, но не го направи. Не вярвам да ме лъже. Накара ме да се закълна, че няма да го споделям с никого. Разбираш ли, може да е елегантна и високопоставена, но съм сигурна, че ме хареса. Предложи ми да обядваме заедно другата седмица.

— Ти ще отидеш ли?

Тя сви рамене.

— Ще бъда много заета. Освен ако ти не искаш да отида.

— Не особено.

Тя започна да събира чашите и да ги нарежда върху подноса.

— Защо гледаш така? — попита го Мадлен. — Хомосексуалист е, нали? Това ти се предлага като бойно средство.

— Да — отвърна той замислено. — Но онова, от което имаме нужда, е оръжие, за да го използваме.

Мадлен направи гримаса.

— Какво?

— Трябва ни доказателство — поясни Пол.

[1] От значението на гръцкото *gymnasium* — упражнявам се гол.
— Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Диъдри и Серджо си проправяха път през постоянния поток от студенти, които вървяха по коридорите на Художествената академия. От време на време Серджо спираше, за да поговори с някой студент, и всеки път Диъдри ставаше все по-напрегната. Не знаеше защо е така възбудена, но усещането беше същото както преди пет години, когато беше започнала всичко. Взираше се в Серджо, за да успокои съмненията си.

— Разбира се, че съм доволен да те видя, скъпа — каза той, докато отваряше една врата. Отстъпи и ѝ направи път да мине. — Само че се изненадах да те видя тук.

— Налагаше се да поговоря с теб — отговори тя. — Има нещо, което бих искала да ти кажа.

Последва го по тесни, пълни с хора стълби и отново тръгнаха по някакъв коридор.

— Какво е то? — попита Серджо.

Тя го изчака, докато той набързо размени няколко думи с един студент.

— Отнася се до Оливия Хейстингс — каза Диъдри, когато той се обърна към нея. — Спомняш ли си американката?

Той кимна замислено.

— Да, спомням си.

За нейна изненада той продължи да върви.

— Започнали са да правят филм за нея — съобщи му тя.

— Знам.

— Знаеш ли?

Той спря и се усмихна, щом видя озадачения ѝ поглед.

— Да. Една жена на име Бронуен Евънс ми се обади и си уредихме среща. Искане да ме пита какво знам за Оливия, докато е била тук, във Флоренция.

За миг Диъдри се смути, а когато той отново тръгна по коридора, тя го хвана за ръката.

— И ти се съгласи да се видиш с нея?

— Разбира се. Защо не?

На този въпрос Диъдри не отговори.

— Само си мислех — смънка тя, — след като... Когато Оливия изчезна, полицията те разпитва много дълго. Спомням си колко беше разстроен...

Той се засмя и все още вървейки, вдигна ръка към главата ѝ.

— Изминала си целия този път, за да ми кажеш за филма, когато можеше да ми телефонираш. Но се радвам, че си тук.

Щом стигнаха до края на коридора, той спря пред една отворена врата. Вътре студентите вадеха работните си дрехи и приготвяха материалите си.

— Серджо.

Той се извърна към нея, а очите му я докоснаха като милувка.

— Чакай ме в апартамента — прошепна той. — Ще се върна скоро.

Той влезе в класната стая и щом затвори вратата, Диъдри се отправи към изхода. Не можеше да проумее защо вдига толкова шум, но не можеше да забрави безпокойството му, когато Оливия изчезна. По онова време тя бе във Флоренция при него. Когато полицията започна разследване, той я отпрати обратно в Англия с думите, че не иска да се забърква във всичко това. Тя така и не го попита защо, още повече, че никога не се бе замисляла сериозно върху възможността той да има нещо общо с изчезването на Оливия. Но от време на време я обхващаше някакво ужасно съмнение, от което ѝ прилошаваше, и в тези случаи само близостта на Серджо успяваше да успокои страховете ѝ.

Щом излезе на ярката слънчева светлина, неспокойствието ѝ започна да намалява. Да, разпитите в полицията бяха неприятни за Серджо, защото той обичаше Оливия, както и останалите си студенти, но нямаше нищо повече от това. Усмихна се, когато си спомни вечерта, когато Оливия се появи на прага на студиото му.

— Дойдох да се извиня — беше изрекла тя с носовото си американско произношение и на Диъдри ѝ направи впечатление, че в погледа на Оливия няма онази налудничавата поквара, която винаги ѝ правеше страшно неприятно впечатление у толкова младо момиче.

— О! — Тогава Серджо стоеше с ръка върху раменете на Диъдри.

Оливия беше вдигнала ръка, за да отхвърли русата си коса от лицето. Ръката ѝ трепереше видимо и сърцето на Диъдри се бе смекчило от безплодното и тревожно съчувствие, което човек изпитва към наркоманите.

— Не мога да се любя с теб, Серджо — бе заявила Оливия. — Искам, но не мога. Ти си толкова издигнат човек, прекланям се пред теб, когато те видя, изпитвам смирение и копнеж. Но не мога да го направя.

Това каза тя, после беше сложила странните си слънчеви очила, и бе побягнала по стълбите. Серджо и Диъдри се бяха спогледали удивени и когато бяха чули, че вратата към улицата се затръшва, бяха избухнали в смях.

Случваше се студентки да се обяснят в любов на Серджо и Диъдри знаеше, че щеше да забрави случая с Оливия, ако малко след това тя не бе изчезнала. Една късна вечер някакъв американски студент я бил закарал с колата в планината. Оставил я в село Паезето ди Питоре. Той не слязъл с нея, а продължил за Пиза, откъдето на следващия ден взел самолет за Амстердам. Щом полицията се добра до него, разпитваха го в продължение на седмици, но най-накрая го пуснаха поради липса на доказателства. Пет години по-късно все още никой не знаеше какво се бе случило с Оливия.

Когато стигна до апартамента, който намери обичайно разхвърлян, Диъдри вече мислеше за Мадлен. През последния месец Филипа Джоли — дизайнерка на дрехи и състудентка на Диъдри, работеше денонощно с целия си екип, за да направи специалната колекция за Мадлен. Вече беше готова и утре Мадлен щеше да я представи в Париж. Диъдри искаше да провери дали в последната минута не е изникнало нещо неочаквано, затова вдигна телефона и се обади на секретарката си. Ан я увери, че всичко върви по план, а после ѝ разказа за резултатите от представянето на новата козметична серия от Мадлен предишната седмица. Вероятно защото говореше за Мадлен, в началото Диъдри не намери нищо странно в това, че нейна снимка бе сложена върху бюрото на Серджо. Позна снимката — беше една от онези, които Дарио направи на Мадлен, когато тя отиде за първи път при тях. Какво правеше тя в студиото на Серджо?

— Аз поисках от Дарио да ми я изпрати — засмя се Серджо, когато по-късно Диъдри го попита. — Миналия път, когато ми говори за нея, си личеше, че си толкова щастлива заради нея, а и беше толкова тайнствена, че поисках сам да я видя. Сега непрекъснато я гледам навсякъде. Нали знаеш, че излиза и в италианските вестници.

— И списания — добави Диъдри, трогната от интереса му към работата ѝ. — Оказа се много по-лесно да проправя път на Мадлен до върха, отколкото ми се струваше. — Взе снимката и се усмихна. — Много е красива, нали?

— Да, много е красива. Май си се привързала към нея.

Диъдри кимна.

— Вероятно.

— Вместо детето, което не ти позволявам да имаш, нали? — попита я мило той, а когато тя го погледна, той нежно я целуна по устните. — Мразиш ли ме за това, скъпа?

— Понякога — призна тя. — Но ти ми предложи избор. Бих могла да имам деца от друг мъж, но аз исках теб.

— Сега пък имаш Мадлен.

Двамата продължаваха да се взират в снимката.

— Засега да — отвърна тя. — Но един ден Пол ще ми я отнеме.

Стрелна поглед към лицето му, за да види каква ще е реакцията, като спомене името на Пол, но той продължаваше да се взира в снимката.

— Защо смяташ така? — поинтересува се той.

Тя се усмихна и сви рамене.

— Всъщност не знам. Изглеждат изключително влюбени един в друг. Радвам се, защото това означава, че ще е щастлива, но когато се откаже от манекенството, ще ми липсва.

— Смяташ, че ще се откаже ли?

— Ако той поиска това от нея, тя ще го направи.

— Бях останал с впечатлението, че иска да стане известна.

— Вярно е, но вече е известна и то доста. Не е тъй суетна, каквато беше, макар че понякога може направо да ти вземе акъла. У нея има някаква уязвимост, която ми допада. Изключително лесно може да я направлява човек. Аз я експлоатирам, но успокоявам съвестта си, като си казвам, че правя само онова, което тя иска от мен. А е толкова щастлива, когато е с Пол, че оставаш с впечатлението, че

нищо друго няма значение за нея. Невинаги е приятно да си с тях, защото оставаш с усещането, поне от страна на Пол, че си се натрапил.

— Сигурно много я обича, щом като толкова здраво я държи.

Диъдри наклони глава настрани и за миг се замисли.

— Да, мисля, че я обича. А за това, че я обсебва, си съвсем прав. Сякаш я притежава, даже я контролира.

— Понякога става така, когато двама души се обичат, нали? — Ръката му се раздвижи над нейната и като взе снимката, обърна я към себе си. — Целуни ме, скъпа — прошепна той.

Тя вдигна устни, а той грубо я прегърна. Усети мускулестото му слабо тяло, което се притисна към нейното.

— Серджо — изстена тя, докато той пъкна езика си дълбоко в устата ѝ.

— Обичам те — каза ѝ по-късно, когато лежаха на леглото му и потта още блестеше по телата им.

— Наистина ли? — попита тя, като се извърна и го погледна.

Той хвана една от малките ѝ гърди ѝ започна бавно да си играе с пъпката ѝ.

— Да — прошепна, взирайки се в очите ѝ.

— Обичаш ли ме така, че да се изключиш от света, както Пол и Мадлен?

— Така ли правят те, любов моя?

— В известен смисъл, да. Ти не споделяш всичко с мен.

— Давам ти всичко, на което съм способен.

— Но защо не ми позволяваш да те видя как работиш?

Ръката му се отпусна на леглото и той извърна лице от нея.

— Защо питаш, след като знаеш отговора? — каза той малко раздражено. — Работата ми в Бърлогата трябва да остане тайна, докато я завърша. Тайна от целия свят, а това означава и от теб.

— А жените и мъжете, които работят с теб? Те...

— Престани! — Серджо скочи от леглото и се втренчи в нея. Беше ясно, че е сърдит. — Повече няма да говорим за това. Казвам ти, че те обичам и това е достатъчно.

— Но какво се опитваш да скриеш от мен?

— Въобразяваш си, че крия нещо.

— Но ти наистина криеш. Защо работата ти трябва да е тайна даже и от мен? Не ми ли вярваш?

— Не е въпрос на доверие, Диъдри. А на запаз... — Спря изведнъж и за нея беше напълно ясно, че ще я излъже. — Да я запазя от онези, които искат да узнаят какво работя. А също и аз да се запазя от тях.

Диъдри седна, усещайки как съмнението пак я обхваща.

— Не мога да разбера защо...

— И по-рано съм ти го обяснявал — сопна се той, докато обличаше черния си халат. — Никой не бива да ходи в Бърлогата, никой не трябва да знае за нея, докато аз не дам съгласието си.

— Не разбираш ли колко ме обижда липсата ти на доверие в мен...

— Не!

Гласът му я срязва, очите му святкаха гневно. Отвори едно чекмедже в шкафа зад себе си и извади пакет цигари. Тя го проследи как запали клечка кибрит, а после вдъхна дълбоко. Ръката му трепереше, а мургавото му небръснато лице беше напрегнато. Диъдри се уплаши. Никога не беше реагирал по този начин, когато говореха за Бърлогата, и обхваналото я мрачно подозрение даде воля на обвинението, което неволно се изля от устните ѝ.

— Нея я заведе там, нали? Водил си Оливия в Бърлогата?

Той я изгледа ужасен.

— Защо говориш такива неща? Няма нищо...

— Водил си я, нали? — настоя тя объркана, но не можа да спре надигащото се предчувствие. — Завел си я, а мен — не. Защо?

— Диъдри, престани!

— За бога, не знаеш ли колко те обичам? Не разбираш ли колко важно е за мен да ми имаш доверие?

— За какво говориш?

— Говоря за Оливия. За онази вечер...

— Защо сега ме питаш за нея? Нея я няма, тя е...

— Няма ли я? Къде е отишла, Серджо? — И докато той се взираше в нея, тя отговори вместо него. — Завел си я в Бърлогата и повече никой не я е видял. Не е ли истина?

Единственото, което искаше, бе той да го отрече.

— Не знаеш какво приказваш. Ти си луда.

— Да, не знам какво говоря, но няма да забравя вечерта, когато ти седеше тук и плачеше като дете. Това стана през нощта, когато тя

изчезна. Още помня как ме изпрати в Англия, но едва след като ме накара да кажа на полицията, че си прекарал цялата нощ тук, с мен. А не беше така, Серджо. Къде беше тогава?

— Казах ти, бях в Бърлогата.

— С Оливия, нали? Тя беше ли там?

— Не!

— Тогава къде е тя?

— Не знам — изкрещя той. — Никой не знае.

Тя затвори очи, опитвайки се да преглътне съмнението и да си наложи да му вярва.

— Защо плака онази нощ? — прошепна Диъдри в натежалата тишина. Чу как той се движи в стаята и когато отвори очи, го видя да стои до прозореца. — Защо плака, Серджо?

— Не мога да си спомня. Беше много отдавна.

— Заради Оливия ли? Заради нещо, което се е случило с нея?

Той отново се върна до шкафа и извади цигарите. Не се обърна, а се облегна на него с две ръце и наведе глава. Сърцето ѝ биеше силно от страх. Тишината я обгърна, тя се отпусна върху възглавниците и покри лицето си с ръце.

Мина доста време, когато той отиде при нея, седна предпазливо на леглото, прегърна я и притисна главата ѝ към рамото си.

— Искаш да знаеш защо съм плакал онази нощ ли? — каза той, като я погали по косата. — Плаках за много неща, но те вече са отминали. Останаха в миналото и не бива да те измъчват.

— Само да знаех какви са те. Ако знаех...

— Шшт, скъпа, сега вече не е важно.

Притисна я още по-силно, покри раменете ѝ с чаршафа и я целуна по главата.

— Защо те обичам толкова много, Серджо? — прошепна тя.

Докато ѝ отговаряше, тя усети, че се усмихва.

— Днес ми задаваш прекалено много въпроси, на които не мога да отговоря.

— Има един, на който можеш. Ще ми отговориш ли, ако ти го задам?

— Да.

Тя пое дълбоко дъх и се напрегна, за да чуе отговора, който всеки нерв в тялото ѝ искаше да отрече.

— Оливия била ли е някога в Бърлогата?

Гласът му беше равен, ръката му не трепна, докато галеше косата ѝ, и без никакво колебание той спокойно, но твърдо отрече.

Тя вдигна поглед и видя нежността в очите му. И последните остатъци от страх бяха погълнати от вълната от любов и успокоение.

След няколко минути вратата се отвори и Мадлен и Шамир влязоха в студиото. Зад тях вървяха гардеробиерки, гримьорки, редакторки от „Феърплей“ и един възрастен мъж с дълги и извити нагоре мустаци, облечен с дрехи от времето на крал Едуард. Мадлен се бе загърнала с прекалено широк за нея халат, но Шамир наистина изглеждаше великолепно с черна сатенена пола до глезените, бяла блуза от шифон и сив сатенен жакет. Косата ѝ, дръпната назад, беше скрита под прекрасна шапка с пера. В ролята на съпруга метиска, завърнала се с мъжа си в Англия, след като е бил ранен в битка „някъде в Индия“, както Диъдри прочете в бележките пред себе си, Шамир като че наистина бе излязла от 1910 година. Ролята на Мадлен беше на лошата слугиня, хваната в опит да краде огърлицата от сапфири и рубини на господарката си, като по този начин и даваше отдавна очакваната възможност да унижи и накаже бялата жена. Така започваше историята, разказана с повече подробности от един от редакторите на „Феърплей“, откъдето и щяха да започнат да снимат фотографите.

Косата на Мадлен падаше на кичури около лицето ѝ, а костюмът ѝ на слугиня висеше на раменете ѝ, като разкриваше лявата ѝ гърда. Тя се облегна на колоната. Шамир, седнала до тоалетка, отрупана със скъпоценности, наблюдаваше с пълно презрение какво става. Фотографите и редакторите на „Феърплей“ се трупаха около сцената, оправяха детайли, които никой не би забелязал, и даваха нареждания на тримата изпълнители.

Когато дрехите бяха свалени от тялото на Мадлен и нахвърлени по сцената, градусът на напрежението в студиото се вдигна. Сексапилността ѝ беше толкова силна, че даже и жените в стаята стояха като захласнати. Независимо дали играеше пред камерата, или не, Мадлен непрекъснато усещаше реакцията, която предизвиква. Между снимките Диъдри и Рой наблюдаваха как тя си избира по някой

мъж и го фиксира пронизващо с притворени очи, пълни с копнеж, от което пулсът на избраника непременно биеше ускорено.

— По дяволите, действа ми дори и на мен — промърмори Рой, докато Мадлен облизваше устните си с език и се взираше в очите на електротехника. Вече бе останала само по бели дантелени гащички и чорапи, които в момента бяха навити около коленете ѝ. Гримьорката намаза гърдите ѝ с бебешки лосион и щом свърши, Мадлен ощипа зърната си така, че те станаха червени и твърди като рубините по пръстите на Шамир.

Щом беше готова, „съпругът“ на Шамир плъзна ръка под ластичните пликчета и Джери — фотографът, свали гащите му. Тогава редакторът на „Феърплей“ пристъпи и каза нещо на Мадлен. Джери отиде при тях и не след дълго извика на всички, че ще има почивка десет минути.

Екипът на художника оправи леглото, посипа го със скъпоценности от тоалетната масичка и постави параван.

Параванът бе предназначен, за да защити свенливостта на Мадлен, докато сваляше и последната подробност от облеклото си. Диъдри сподави смеха си, когато някой ѝ каза, че Мадлен не знаела значението на думата „свенливост“. Все пак ѝ беше интересно. Мадлен явно бе намислила нещо.

Когато то стана, дъхът на Диъдри спря.

Станало бе почти обяд и тъй като привършваха снимките, Мадлен усети, че вече губи вниманието на присъстващите. Не се тревожеше особено, защото след секунди Джери щеше да изрече нещо и всички в стаята щяха да съсредоточат погледите си точно там, където тя искаше.

Когато някой викна за тишина, Мадлен свали дантелените си гащички и ги подаде на гардеробиерката. Гримьорката оправи грима ѝ, а после кимна към Джери. Джери даде сигнал и Мадлен пристъпи иззад паравана.

Чу се всеобщо ахване. Рой зяпна с отворена уста и изстена. Дори Диъдри се раздвижи на стола. Мадлен бе надянала изражение на дълбок срам, ръцете ѝ висяха отстрани на тялото, а гърдите ѝ бяха щръкнали гордо към камерата. Но както тя предполагаше, че ще стане, всички очи се впериха към мястото, където се събираха краката ѝ. Там беше гладка както в деня, когато е била родена.

Когато се увери, че всички я гледат, Мадлен се обърна към Джери. Маската му не се промени, но ръката му леко потрепери, докато я водеше към леглото и я положи сред скъпоценностите. След като направиха първите снимки, помощниците му придвижиха камерата към края на леглото, нагласиха осветлението и Мадлен раздели крака, за да може Джери да нагласи огърлица със сапфири и рубини между тях.

— Край! — извика някой след десет минути.

Две секретарки се появиха с бутилки вино и чаши върху подноси, а редакторът на „Феърплей“ започна да ги пълни. Обкръжена от мъже, Мадлен беше отметнала глава, доволна от възхищението и желанието в погледите им. Не се и опита да хвърли нещо върху себе си, а от време на време се обръщаше, за да погледне отражението си в огледалото.

Диъдри бе наобиколена от хората от „Феърплей“, но продължаваше да следи Мадлен, леко шокирана от факта, че след въздействието, което оказа, тя още не се обличаше. После забеляза как очите ѝ се обръщат към вратата и когато десет минути по-късно влезе Пол, Диъдри разбра.

Стаята още беше полутъмна, само една или две крушки светеха. Пол остана на вратата с ръце в джобовете и развеселено наблюдаваше как Мадлен парадирва наоколо, без да го е видяла. Когато най-накрая го забеляза, Диъдри почувства как кожата ѝ се зачерви. Никога не беше виждала нещо подобно на похотта в очите им. Всички в помещението я усетиха, гласовете се снижиха до шепот и тишината, която ги обгърна, се изпълни с очакване.

Мадлен подаде чашата си на Шамир, откопча шнолата от косата си и тя се спусна около раменете ѝ. През цялото време гледаше към Пол и той към нея.

Най-накрая тръгна към него. Дъхът на Диъдри спря, когато слънчевата светлина от прозореца огря несравнимото тяло на Мадлен. Оранжевата светлина на студийната лампа я осветяваше изотзад и в особеното съчетание на светлините тя изглеждаше неземна. Никой не помръдна, не се чу ѝ звук, освен тихото пристъпване на босите ѝ крака. Гърдите ѝ леко се полюшваха при движението ѝ, кожата ѝ блестеше. Единственото, което Диъдри се сети, бе Серджо да беше тук да я види сега.

Когато тя се приближи Пол извади ръце от джобовете си, разтвори устни и щом Мадлен спря пред него, я взе в обятията си. Устните му покриха нейните и когато Диъдри видя как езиците им се сплетоха, усети вълна от чиста еротика в слабините си. Докато всички останали стояха като хипнотизирани, тя видя как Пол безсрамно започна да движи бавно дългите си пръсти по гърба на Мадлен, а после още по-надолу, по задните ѝ части. Тогава спря. Мадлен се засмя и сковаващата атмосфера в стаята изчезна.

Изведнъж всички се раздвижиха и Пол и Мадлен бяха погълнати от тълпата. Диъдри ги виждаше как си шепнат и се смеят, сякаш са сами. Пол я беше прегърнал през раменете и от време на време поднасяше чашата си към устните ѝ, за да отпие от виното му. Диъдри си мислеше дали и останалите нямат усещането, че са натрапени, но поне никой не го показваше.

Постепенно хората започнаха да се разотиват. Докато Пол говореше с Рой и редактора на „Феърплей“, Диъдри, Мадлен и Шамир се качиха в съблекалнята. Сега Мадлен бързаше — не искаше да остави Пол да я чака. Затова Диъдри имаше възможност само да ѝ напомни да не закъснява за полета след два дни. Изненада се, когато Мадлен я попита дали един от манекените мъже има ангажменти през следващата седмица. Мадлен задаваше този въпрос за втори път, затова, докато вървяха надолу по стълбите, Диъдри я попита защо се интересува.

— Просто един приятел на Пол му е хвърлил око — отговори Мадлен. — Обещах, че ще ги свържа. Но във всеки случай следващата седмица е в Лондон, нали?

— Да — потвърди Диъдри.

— Тогава ще дам на Пол телефонния му номер и той може да ги събере двамата, докато мен ме няма.

— Не знаех, че такива те интересуват, Мадлен — засмя се Диъдри. — Не забравяй, полетът е в...

— Единайсет сутринта. Трябва да бъда там в девет и половина. Номерът на полета е...

— Добре, добре — прекъсна я Диъдри. — Гледай да не закъсняваш.

— Няма — увери я Мадлен, подавайки чантата си на Пол, който я чакаше на вратата. Тя целуна Диъдри леко по бузата и го последва

към колата на паркинга.

Пол седеше в кабинета у дома си и се взираше в снимката на Мадлен, която бе окачена на стената срещу него. Лицето ѝ бе спечелило „Погледът на годината“ и където и да отидеше, виждаше нея — на фотоси, на корици на списания, по телевизията и във вестниците. Кампанията за козметика вече бе влязла в третата си седмица и печелеше неவிждан успех. Модели от колекцията на Филипа Джоли се появяваха на всички централни улици, а снимките, които фотографите от екипа на Дарио бяха направили в Париж, висяха почти на всички големи магазини. Сега щяха да нарекат и парфюм на нейно име — бяха ѝ го съобщили предната вечер, но щеше да разбере повече, когато се върне в Англия.

Нямаше да я има още няколко дни и макар че се обаждаше всяка вечер и съобщаваше новини от „влиятелните хора“, с които се срещаше за „фантастичните ресторанти и нощни клубове“, тя болезнено му липсваше. Обичаше да слуша гласа ѝ, представяше си я в стаята при него как се бори с граматиката и настоява той да я поправя. Харесваше му как описваше местата, където е била, като „фантастични“, „фамозни“ и „супер“, а най-вече от всичко харесваше начина, по който завършваше всеки разговор: „С цялото си тяло чувствам липсата ти, обичам те с цялото си сърце“. Прости думи, но те го трогваха повече от всякакво поетично красноречие.

Колкото повече се взираше в снимката на Мадлен, толкова повече откриваше, че се тревожи, докато накрая тревогата му прерасна в гняв. Това усещане упражняваше такава власт над него, на която той не можеше да устои. Сякаш беше смачкал руската матрьошка и докато събираше парчетата, някак си заключваше и себе си сред тях. Вече не можеше да гледа Мадлен обективно, защото бе вграден в нея и макар и да нямаше желание да избяга, знаеше, че ще трябва да го направи, преди да е изпълнил междинните пространства с любов, която щеше да задуши копнежа му да пише.

Преди да тръгне, му беше дала телефонния номер на мъжа манекен и всеки път, когато звънеше, го питаше дали вече е уредил нещата. Не беше го сторил, въпреки че камерата бе осигурена — инсталира я предния ден. Желанието да го направи беше много силно, а и тя го стимулираше с амбицията си заради общото им бъдеще.

Номерът на манекена си седеше на бюрото му и чакаше да бъде набран. Но той просто не можеше да събере сили, за да го направи.

В това отлагане моралът не играеше никаква роля. Пол се бавеше, защото предполагаше, че в онова, което се готви да направи, има нещо изключително възбуждащо, което би могло да се оползотвори. Само ако не беше толкова влюбен в Мадлен, би могъл да разбере какво е то.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше единайсет часът вечерта и Мариан току-що бе тръгнала от квартирата на Бронуен на Сидни стрийт, където си бяха купили готова храна и вечеряха, разговаряйки за Флоренция. На Бронуен не ѝ се искаше да я пусне сама толкова късно, макар и апартаментът на Стефани да отстоеше на десет минути разстояние, но Мариан настоя. Вечерта бе прекрасна, пък и хладният ветрец беше приятен след силната горещина през деня.

Докато вървеше по Фулъм роуд, тя потисна някъде дълбоко в съзнанието си всички мисли за Оливия Хейстингс и Флоренция и се съсредоточи върху идващия уикенд. С нетърпение очакваше да види майка си. Знаеше, че няма да ѝ е лесно, тъй като най-после се реши да не я лъже за Мадлен. Майка ѝ щеше дълбоко да се засегне от разрива между двете и тъкмо затова Мариан се стесняваше да ѝ го съобщи досега. Но сега, след като славата на Мадлен невъобразимо бързо се разнасяше, би било невъзможно повече да крие истината от Силия. Майка ѝ явно вече предусещаше, че нещо не е наред — Силия може да беше наивна и простодушна, но не и глупава. Проблемът се състоеше в това, че след като веднъж Силия разбере, че момичетата ѝ са се отчуждили до такава степен, че нито се виждат, нито поддържат някаква връзка, тя непременно ще поиска да се свърже с Мадлен, а Мариан не би понесла мисълта Силия да бъде обидена от Мадлен.

Изведнъж клаксон на кола прозвуча в спокойната вечер и прекъсна размишленията ѝ. Мариан осъзна, че върви много бавно, вдигна по-високо чантата на рамото си и ускори крачките си. Чак след като отмина болницата „Бромптън“, усети, че някой върви след нея. Близката опасност я изпълни с неприятно чувство, затова се забави, за да даде възможност на човека да я изпревари. Въпреки че стъпките приближаваха, той дори не опита да мине напред. В началото реши да не му обръща внимание — край нея крачеха няколко души, все още имаше движение от коли, а вечерта бе ясна. Тя отново забърза и за миг си помисли, че който и да бе зад нея, сигурно е свърнал в пряката,

която току-що отмина. Но когато стигна до ъгъла с Олд Чърч стрийт и спря преди да пресече, един мъж се изравни с нея на бордюра. Тя продължи да гледа право напред, като се успокояваше, че той сигурно е съвсем случаен минувач, който също като нея се разхожда. Импулсивно ръцете ѝ се свиха в юмруци и ноктите ѝ се забиха в дланите. Зад тях мина една двойка и Мариан импулсивно щеше да тръгне след нея, но точно тогава светофарът даде зелено и тя тръгна да прекосява улицата.

За неин ужас мъжът вървеше редом с нея и когато стигнаха отсрещния тротоар, я хвана за ръката. Тя го стрелна с поглед, но лицето му бе засенчено и тъй като той я стисна по-силно, тя понечи да извика.

— Не се плашете — изсъска той. — Няма да ви направя нищо лошо. Искам само да ме последвате. Надолу по улицата има едно кафене, където можем да поговорим. Отнася се за Оливия.

Мариан се втренчи в него с изцъклени очи и отворена уста, сърцето ѝ заби силно. Опита се да помръдне, но откри, че не може — сякаш бе хипнотизирана. Американският акцент, името на Оливия и напрежението, което мъжът бе предизвикал у нея с приближаването си, я накараха отново да почувства странното състояние, в което се намираще в Ню Йорк — също като в приказките. Като че пак беше актриса и играеше някаква роля. Примигна към мъжа, който тръгна пред нея и се опита да си представи какво се очаква от нея да направи. Безмълвно вървеше след него и се мъчеше да си спомни дали някъде по-рано не е виждала подобна червена риза и джинси. От беглия поглед, който му хвърли, забеляза, че мъжът имаше слабо лице и оредяваща коса. Нямаше представа кой е — сигурна беше. Но изглежда той я познаваше.

Когато стигна до светофара до киното, той изчака, за да може Мариан да го настигне. Отнякъде се чу вой на полицейска сирена и докато звукът се усилваше и колата профуча край нея, тя бавно се върна в реалния свят. Вече беше ясно, че той възнамерява да отидат в „Парсънс“, затова реши щом той влезе през вратата, тя да побегне — ще завие по Калоу стрийт и си е у дома. Крадешком погледна лицето му. Той се бе загледал към покривите, а лицето му беше безизразно. Тя отново отмести очи през улицата към осветената фасада на киното, откъдето хората започнаха да излизат. Сега бе в пълна безопасност.

— Името ви е Мариан Дийкън. Живеете на Калоу стрийт и ваша шефка е Стефани Райдър — изрече тихо той. — Тази вечер не си е вкъщи.

Тя бързо извърна лице към него, но той все така нехайно зяпаше. Мариан се запита, да не би да си въобразява, че е чула нещо. В този момент се досети. Той ѝ даде да разбере, че знае къде живее. Ако избягаше, щеше да я намери.

След минута мъжът държеше пред нея вратата на „Парсънс“.

Показаха им маса за двама в дъното на претъпкания ресторант, мъжът поръча две кафета и две купи ястие с люти чушки.

— Вечеряла съм — каза му тя.

Той се усмихна.

— Сигурно, но не можем да поръчаме само две кафета. Между другото името ми е Арт Дъглас.

— Аха.

Той облиза с език устните си и лицето му придоби загрижен вид.

— Още ли се страхувате? — попита мъжът.

— Не и сред толкова хора наоколо — излъга тя.

— Да, така е по-спокойно.

— Споменахте Оливия — престраши се Мариан.

— Точно така.

— Имате предвид Оливия Хейстингс — момичето, за което правим филм ли? — запита тя глупаво.

— За нея.

— Е, какво за нея? — подкани го тя, след като той не продължи.

Облакътен на масата, мъжът се наведе напред.

— Дълго мислих, след като Джоди ми каза.

— Искате да кажете, че вие сте мъжът, който...

— Точно така. Аз съм човекът, който знае в действителност какво се е случило, преди Оливия да изчезне. Това вие...

— Но аз казах на Джоди, че не искам да знам — прекъсна го Мариан. — Бащата на Оливия ни нареди да не...

— Знам какво ви е казал Франк — продължи той. — Но той греши. Рано или късно това трябва да се разбере.

Облегна се назад, когато две купи с яхния с люти чушки бяха поставени на масата, но нито един от двамата не започна да яде.

— Кой сте вие? — попита Мариан, докато той бъркаше в джобовете си и извади пакет с цигари. — Какъв сте в действителност?

Той се засмя.

— Аз съм онзи, за когото предположихте, че съществува, Мариан. Аз съм човекът, на когото главният редактор разказа всичко. По онова време бях журналист в онзи вестник. Когато убиха Еди, аз напуснах. Веднага. Но пет години минаха, Оливия още я няма и аз вече не мисля, че някога ще се прибере.

— Смятате, че е умряла ли?

Той не отговори. Мариан проследи как той запали цигара и издиша облак пушек. „Това не е реално, казваше си тя, просто е някаква шега и ей сегичка той ще ме посвети в нея.“ Опита си да си представи как разказва на някого за него, но беше сигурна, че никой не би ѝ повярвал. Защо да го вземат за истина, когато самата тя не вярваше.

— Нямам представа — рече той най-накрая. — Онова, което знам, е, че тя няма да се върне. Особено след онова, което е извършила. Сега вече съм убеден, а и Джоди така смята, че хората трябва да знаят. Трябва да научат каква измет има в техния град и до какви висоти стига тя. Единственият начин да разкажем за това е чрез вашия филм.

— Но аз вече ви обясних, че ние нищо не можем да направим. Франк Хейстингс каза...

Мъжът я прекъсна, като махна с ръка.

— Трябва да убедите Франк. Трябва да му разкажете, да го накарате да разбере, че единственият начин да върне дъщеря си е да срине измета и да направи така, че тези копелета да бъдат разстреляни.

— Кои копелета? — Още не можеше да повярва, че изобщо разговаря с него. Гласът ѝ звучеше като на некадърна актриса в евтин уестърн. А ако изведнъж хората наоколо грабнеха пушки и започнаха да стрелят, тя се съмняваше, че и окото ѝ би мигнало.

— Копелетата, които мърсуват в нашия град — отговори той. — Копелетата, които корумпираха младо момиче като Оливия и го накараха да прави онова, което те поискат. Знаете за наркотиците, Франк ви е казал. Така беше пристрастена, че бе готова да направи всичко, за да получи наркотика си. Кокаин, хероин, каквото ти дойде наум, тъпчеше се с него. Наркотиците ще я убият. — Помисли за миг и

добави: — Сигурно вече са я убили. Но беше съвсем жива, когато я видях за последен път.

Дръпна от цигарата си. Очите на Мариан светнаха — изведнъж нещо ѝ хрумна.

— Извинявайте — каза тя, — виели сте „А“ от бележката, която е получил мистър Хейстингс?

Той поклати глава и издиша през носа.

— Не, не съм аз — усмихна се мъжът. — Последния път видях Оливия в Ню Йорк. След това някои са я видели в Италия. Както онова момче, което я закарало до тосканското село. Той последен я е видял. Поне последният, за когото знаем. Но той е невинен. Никой от нас няма представа какво е ставало в Италия. Онова, което искам да ви разкажа, се отнася за Ню Йорк и онова копеле Рубин Майър.

— Собственикът на галерията, където Оливия...

— Именно той. На него му е известно повече, отколкото признава, но Франк твърди, че сам го е разпитвал, и е убеден, че Майър не знае нищо за Италия. Аз не го вярвам. Тъкмо Майър изпрати Оливия да учи при онзи тип в Художествената академия.

— При Серджо Рамбалди.

— Точно при него. След като се е срещала с него, никой повече не я е видял. Но това не е моя грижа, а на Франк. Казвал съм му, че единственият начин да открие къде е дъщеря му, е да разкрие какво е ставало в апартамента над галерията на Майър. — Изгаси цигарата си в пепелника, наведе се напред и се вторачи в лицето ѝ. Неговото лице беше разкривено и озлобено. — Деца, Мариан. Малки деца. Някои от тях са били на дванайсет-тринайсет години. А при кого ги е водела Оливия? При измета на нашия град — ето при кого. Такъв е бил клубът на Майер. Знаеш ли какво са правили? Групово изнасилване и убийство. Черни, бели, жълти деца, момичета и момчета. Но нито едно не е намерено. Ако са умрели, имали са късмет, защото по-нататък нито едно от тях не би имало нормален живот. Оливия Хейстингс им ги водела. Познавали я и всички деца я обичали. Вярвали ѝ. И докато тя седяла в един ъгъл и се друсала с хероин, възрастни мъже пъхали членовете си в малките дупенца на момченцата.

Мариан потръпна и се извърна.

— Съжалявам, Мариан, историята не е приятна.

— Но защо? — попита тя. — Защо го е правила?

— Защото Франк научил за наркотиците и спрял издръжката ѝ. Замразил парите ѝ в банката, така че тя да не може да ги тегли. Ето защо.

— Господи! — прошепна тя. — Колко е ужасно!

— Моят главен редактор беше човекът, който заплаши, че ще извади истината на бял свят. По-рано го поканили да се присъедини към клуба. В началото не знаел какво представлява той, но когато отишъл в апартамента на Оливия, му предложили десетгодишно момиченце. Той веднага си тръгнал. Отишъл право при Франк. Тогава историята започнала да се размърдява. Майър казал на Хейстингс за този свой приятел в Италия. Франк пратил Оливия там и тогава...

— Но вие сте могли да докладвате всичко това на полицията.

— Дребните риби въобще не ги допускаха дотам, иначе... — Плъзна пръст по гърлото си.

— Но сигурно е имало някакъв начин да се сложи край на всичко това.

— Би могло, ако Оливия не беше изчезнала. Франк наистина е силен човек. Той вече бе започнал да изследва тази мръсотия. Събираше свидетелства, за да може да докладва на някой високопоставен, който е далеч от мръсотията, и щеше да го направи, но тъкмо тогава Оливия изчезна. Сега той се кълне, че някой от тях я е отвлякъл, и затова се страхува да направи каквото и да било, за да не я убият.

Мариан се сви, когато изведнъж лицето му направи грозна гримаса.

— Тя е негова дъщеря, иска да я защити — продължи той. — За това не го обвинявам. Но майките, които скърбят за децата си, дори не знаят какво е станало с тях. Има деца, които вече не могат да ходят, нито да говорят. И други, които все още са в опасност. Затова вие и вашият филм сте единствените, които могат да помогнат.

— Но не виждам как — възрази Мариан. — Ако някой от този клуб открие какво правим, животът ни ще бъде в опасност.

— Ако успеете да убедите Франк да го направи, той ще ви осигури защита.

— Но ако той смята, че те държат Оливия, как ще успеем да го убедим?

— Оливия е в Италия. Бог ми е свидетел, че тя е в Италия. Не е при своите хора в Ню Йорк, макар те да биха искали да е така.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Те също я търсят. Франк твърди, че се преструват, но аз не го вярвам. Искам да ви кажа, че жива или мъртва, Оливия Хейстингс е в Италия, но нито едно от онези копелета в Ню Йорк не знае. Възможно е само Майър да прави изключение.

— Ако е така, тогава страховете на Франк не са ли оправдани?

— Разбира се. Това е като хазарт. Игра с живота на дъщеря му. Но си помислете за всички онези деца, Мариан, и тогава си задайте въпроса дали ако е още жива, не заслужава да бъде преследвана за онова, което е извършила.

— На този въпрос никога не бих могла да отговоря — заяви тя разгорещено. — Аз нямам право да решавам кой има право да живее или да умре. Всъщност никой няма това право, освен Господ.

— Ако видите някое от децата, ще промените мнението си, от мен го помнете. — Надигна се от масата. — Помислете си, Мариан, и след това говорете с Франк. Утре отлитам обратно за Щатите. Ако искате да се свържете с мен, трябва да стане чрез Джоди. Но вече имате онова, което ви трябва за филма, нямате нужда от повече. Постъпете както желаете, Мариан, но, за бога, направете го.

Мариан го наблюдаваше как преминава през ресторанта, спира на касата, а после излиза на Фулъм роуд.

Мозъкът ѝ сякаш бе блокирал и тя не бе в състояние да мисли.

Най-накрая стана, зави зад ъгъла и стигна до къщата, където бе апартаментът на Стефани. Влезе, все още замаяна от онова, което чу, и от необикновения начин, по който го научи. Движенията ѝ бяха механични, не влагаше в тях никаква мисъл, действаше като робот.

„Трябва да размислиш, каза си тя, когато се намери в стаичката си. Не можеш да се правиш, сякаш нищо не се е случило. Не бива да си втълпяваш, че Америка е някакъв друг свят. Това се случи тук. Арт Дъглас е дошъл в Лондон, за да те открие.“

Пусна завесите и като се обърна към стаята, изрече на глас: „Господи, защо онзи ден отидох при Джоди? Защо не признах на Бронуен къде съм била? Защо излъгах Матю? Сега ще трябва да им кажа“. Отиде до леглото и отхвърли завивките. Докато сядаше, като че някакъв балон се спуска в съзнанието ѝ. При мисълта да разкаже всичко

и при ужасните последици от това Мариан изтръпна, челото ѝ се покри с капчици ледена пот, нервите ѝ се изопнаха до крайна степен, а сърцето ѝ се сви болезнено. Не можеше да им съобщи. Не биваше да казва на никого. Ако го направеше, щеше да постави живота им в опасност. Това означаваше, че сега, след като знаеше, нейният живот...

Погледна се в огледалото. Очите ѝ представляваха езера, пълни с ужас, чертите ѝ се бяха смалили, лицето ѝ бе преbledняло. Не можеше да е вярно, такива неща не се случват на хора като нея. Това беше сън, някакъв кошмар, от който всеки момент щеше да се събуди и да се намери вкъщи при майка си в Девън. Примигна, опитвайки се да повдигне завесата на съня, но такава не съществуваше — нямаше кошмар, всичко беше реалност. Скочи на крака, опитвайки се да избяга от бъркотията на въображението си. В този момент входната врата се отвори.

— Мариан! Мариан! Спиш ли?

Мариан бързо отвори вратата на спалнята си и за малко не се свлече в коридора. Коленете ѝ омекнаха от облекчение.

— Стефани. Слава богу, че си ти.

— Защо, да не си очаквала някой друг? — пошегува се Стефани, запали лампата и затвори вратата. Като се обърна и видя лицето на Мариан, извика: — Мариан, какво има? Добре ли си? Имаш вид, като че си видяла призрак.

— Не, добре съм... само... помислих, че някой ме следи, след като излязох от Бронуен.

— Но не те следеше, нали?

Мариан поклати глава.

— Не, просто съм много нервна, това е всичко. А ти какво правиш тук? Мислех, че си при Матю.

Стефани направи гримаса и като остави чантата си върху масата, въздъхна.

— Бях. Но се скарахме и аз си тръгнах.

— Напуснала си Матю? — На Мариан ѝ се стори, че изведнъж всичко се завъртя наоколо. — За какво се скарахте? — попита тя. Понеже Стефани само я погледна, тя смънка: — Извинявай, не е моя работа.

— Попитах го дали да се пренеса при него, така че жена му да свикне с факта, че сега сме заедно, но той отказа. И аз си тръгнах.

— Ей така?

— Не. Разменихме си гневни реплики, ударих му шамар, а той ме обвини, че постъпвам като Катлийн.

— О-о! — Мариан погледна към коридора, като не знаеше какво да ѝ отговори. Болезнено усети как отломките от кошмара ѝ започнаха бавно да се подреждат в картина, която нямаше сили да погледне.

— Той сигурно не се е обаждал? — попита Стефани.

Мариан поклати глава. Безпомощно забеляза как Стефани като че се смали.

— Съжалявам, Мариан — каза Стефани, ровейки в джоба си за кърпичка. — Сигурно ме мислиш за пълен идиот. Всъщност аз наистина съм такава, що се отнася до Матю. Нищо не мога да направя. Извини ме.

Влезе в спалнята си.

Няколко минути по-късно Мариан страхливо почука на вратата и тъй като не чу отговор, отвори я и надникна. Стефани седеше пред тоалетката, заровила лице в дланите си.

— Влез — подсмръкна тя, вдигна лице и видя отражението на Мариан в огледалото. — Какво носиш?

В едната си ръка Мариан държеше бутилка, а в другата — кутия.

— В подобни моменти Мадлен и аз винаги отваряхме бутилка с вино или си правехме какао.

— О, Мариан — изхълца Стефани, — какво бих правила без теб?

— Искаш ли сама да си направиш какао? — предложи ѝ Мариан.

— Не беше смешно, нали? — рече тя, когато Стефани затвори очи и трудно преглътна новия порив от сълзи.

— Мариан — прошепна Стефани. — Толкова ли си издържлива, колкото си и добра?

Мариан я изгледа с любопитство.

— Бих искала да поговорим — обясни ѝ Стефани.

— Ще отворя виното — усмихна се Мариан.

От мига, в който конкордът кацна в парещата горещина на Хийтроу, Мадлен сякаш попадна във вихър. Рой дойде с такси, за да ги закара до Лондон, а Ан — секретарката на Диъдри, отведе Диъдри и Мадлен в едно студио във Фулъм. Филипа Джоли чакаше, за да пробва нови дрехи на Мадлен. Рой се появи с някакъв странен французин, който я помириса, почеса, взе проби от потта и от косата ѝ. Четиримата

специалисти от компанията за козметика пристигнаха с планове за нова, още по-скъпа серия. Филипа набождаше карфички, режеше и измерваше, а те започнаха да правят проби на порите на Мадлен, да дърпат бузите ѝ и да пипат врата ѝ и през цялото време обсъждаха цветовете и нюанси, тъканта на кожата ѝ, дневни кремове и лосиони за очи. Това продължи, докато Диъдри погледна роклята, която Филипа тъкмо ѝ беше облякла, и обяви, че трябва да тръгват за партито по случай спечелената от Великобритания „Гранд При“.

Макар че бе обкръжена от внимание, Мадлен мислеше предимно за Пол. Нямаше време да му телефонира, откакто се върна, а копнееше да го види. Но партито беше важно, така ѝ каза Диъдри, най-вече защото Дарио много трудно бе успял да организира фотографите. На Мадлен това не ѝ изглеждаше като много сериозна причина, но се въздържа да я сподели с Диъдри, защото тя щеше да ѝ отговори, че хората работят денонощно, за да постигнат онази слава, която тя желае.

Седнала на задната седалка на даймлера на Диъдри, който летеше към Силвърстоун, Мадлен извади огледалцето си и започна да изучава изражението си. Нелън Дариълс — стилистката, която работеше заедно с Филипа, я беше гримирала и ѝ бе направила фантастична фризура, особено като се има предвид малкото време, с което разполагаше. Но не беше съвсем сигурна за роклята. Беше небесносиня с блестящи камъни, прилични на диаманти. Е, това не беше толкова лошо, но тя не обичаше затворени до врата дрехи и права кройка, стигаща над коляното. Не само заради горещината.

— За там, където отиваме, е добре — каза Диъдри, като забеляза гримасата ѝ. — Тази вечер няма да излагаш на показ нищо, тъй като всички останали жени ще се мъчат да го правят, а последното, което искаме, е да бъдеш една от тълпата, нали?

Мадлен не можа да възрази, затова прекара остатъка от пътуването, като разглеждаше снимките за „Феърплей“, които Ан им беше донесла. Не бяха никак лоши, затова нямаше търпение да ги покаже на Шамир и Пол. Хрумването ѝ беше добро — да обръсне космите си в лонната област, макар че сега, докато растяха, я нервираха ужасно.

Партито по случай „Гранд При“, спонсорирано от Марлборо и Макларън, се провеждаше в огромна палатка на края на пистата.

Секунди, след като Ан спря колата, Рой излезе от палатката заедно с британския отбор по автомобилизъм, последвани от цял рояк фотографи. Диъдри застана отстриани, следеше Мадлен и се възхищаваше на това как нищо не бе в състояние да я обърка. Мадлен се смееше и се шегуваше с журналистите и изразяваше съчувствие от разочарованието им, че дрехата ѝ не разкрива цепката на гърдите ѝ. Държеше се фамилиарно с тях, сякаш ги бе познавала цял живот — нищо чудно, помисли Диъдри, че толкова я обичат.

— Само това ли ще видим от теб, Мади? — провикна се фотографът на „Дейли нюз“.

— Боя се, че да — засмя се тя, — но остават краката.

Всички се захилиха, когато вдигна полата си нагоре, облегна се на един състезател и подпря стъпалото си в скута на друг.

— Насам, Мади — извика някой.

— Тук — викаше друг.

— Хайде сега автомобилистите да сложат ръце върху бедрата ти.

Точно така.

— Усмихни се, Мади.

— Ще ни наградиш ли с твоя поглед?

— Ще седнеш ли върху една кола?

Мадлен хвърли поглед към Диъдри и след като Диъдри кимна, тя се остави фотографите да я заведат до колата. Автомобилистите я последваха. Мариан седна направо върху капака. Прекрасната ѝ коса заблестя като сребро на яркото слънце. Те се покатериха зад нея и се разсмяха, когато тя разпери ръце настрани и се облегна на тях.

— Фантастично!

— Гледай в обектива, Мади.

— Хайде сега да се намусиш.

— Красиво!

— Оближи си устните. Точно така.

— Напред, Мади!

Засмяна, Мадлен се хвърли напред и разпери ръце върху покрива на колата. После присви очи и като се взря в една точка, направи физиономия на истински екстаз — сякаш се любеше с колата.

— Отвратително — пошегува се Диъдри, щом свършиха. — Рой се върна в палатката. Хайде да отидем да видим дали ще можем да го намерим.

Като оправи дрехата си и прокара пръсти през косата си, Мадлен последва Диъдри през тревата. Огледа празните гаражи и широките поляни отвъд тях и изпита особено тревожно чувство на самота. Това ѝ се случи и в Ню Йорк, когато се запита какво прави там с толкова много хора, които ѝ бяха почти непознати. Само за няколко кратки месеца животът ѝ тъй основно се бе променил, че понякога почти я дострашаваше. Сега ѝ бе трудно да се види като стриптийзьорката по поръчка в Бристол или да повярва, че тя е малкото момиче, израсло в Девън, неспособно на нищо. Чудеше се какво ли прави Мариан и дали се е върнала да живее при майка си. Погледът ѝ се движеше неспокойно по ивицата на далечния хоризонт. Изведнъж я обзе копнеж да ги види.

— Не можеш да влезеш на партито с такава физиономия — каза ѝ Диъдри. — Какво има?

— Нищо — отговори Мадлен. — Предполагам, че се дължи на умората от Ню Йорк.

Диъдри я погали по косата и се усмихна с обич.

— Е, утре ще можеш да спиш колкото искаш, хайде ела и се развесели.

Мадлен сви рамене и вдигна очи към Диъдри, подари ѝ една от най-палавите си усмивки, после я хвана за ръка и ѝ каза, че е като добра стара квачка.

Вътре в палатката жужаха още фотографи и оскъдно облечени блондинки се въртяха около Енрико Тарало, който същия ден спечели третата награда на Ферари. Мадлен пиеше шампанското си на малки глътки и гледаше безмозъчните бамбини с пухкавите руси коси, с озъбени усмивки и почернели от слънцето гърди. Тарало изглеждаше притеснен, сякаш му се искаше да бъде където и да е по света, но не и в лапите на тези търсеци слава жени. Мадлен се усмихна на себе си. Стига да ѝ се отдадеше възможност, щеше да го накара да оближе подметките ѝ. Но Чарлс Анси Смайт — приятел на Диъдри и главен редактор на вестник, се бе заел да ги представя на присъстващите бляскави аристократи. Дарио също бе там с готова камера, за да заснеме момента. Мадлен се усмихна презрително на другите модели, които започнаха да си шепнат и да се присмиват, когато разбраха, че тя пак се оказа в центъра на вниманието.

— Няма ли да ме снимаш с този Енрико? — прошепна на Рой, когато той се появи.

— Тъкмо за това говорихме — отговори той, докато се мъчеше да отвори тапата на бутилка шампанско — и решихме да не го правим. Британските момчета нямаха голям успех в днешния ден и ще бъде по-разумно, ако те видят, че подкрепяш тях, вместо да се прехвърлиш на печелившата страна както всички други. Трябва да се вдигне летвата на популярността ти — знаеш какво искам да кажа.

Тапата изведнъж изхвърча и поток от шампанско потече от бутилката. Някой прегърна изотзад Мадлен и прошепна в ухото ѝ:

— Ела да танцуваме, сексуална богиньо.

Не беше мъж, когото познаваше, но това не ѝ попречи да захвърли обувките си и да започне да се движи в ритъма на туиста. Рой продължаваше да ѝ подава чаши шампанско, музиката продължаваше да свири, кръгът от мъже около нея се разширяваше. Шампанското я замая и тя се изкушаваше да направи стриптийз, но Пол ѝ беше казал, че не желае да го прави, когато той не присъства. Затова се задоволи да се отърква о когото се случеше да танцува, а после да се отдръпва със смях, когато ръцете на кавалерите ѝ започнеха да се разхождат близо до целта.

Вечерта напредваше, Дарио и неговият екип с камерите успя да се измъкне, а Мадлен започна да губи сили. Като забеляза това, Диъдри я заведе да седне на един стол и ѝ даде чаша лимонада.

— Забавляваш ли се? — попита тя.

— Фантастично — с надебелял език изрече Мадлен.

— Искат ми се Пол и Шамир също да бяха тук. Къде е Шамир?

— В къщата си в Лос Анджелис.

— Наистина? Кога замина? Не ми е споменавала нищо.

— Всъщност каза ти го, докато се обличахте след снимките за „Феърплей“, но ти беше толкова заета, че не си я чула. Във всеки случай имаш телефона ѝ там, нали?

Мадлен кимна.

— Някъде го имам записан. За колко време е там?

В този миг някой се приближи до Диъдри, заговориха за общи приятели и докато се прозяваше, Мадлен успя да огледа помещението, за да разбере кой какво прави.

Беше възнаградена да забележи, че повечето мъже все още я гледаха, макар и да танцуваха с други жени. Забеляза Енрико Тарало, седнал в отдалечен ъгъл с някаква най-обикновена жена. Затова започна да го фиксира с поглед — искаше ѝ се той да погледне към нея, но нямаше голям успех, защото той внимателно слушаше какво му говори жената.

— Това е съпругата му — съобщи ѝ Диъдри.

Мадлен облещи очи от изненада и се извърна, за да погледне двойката още веднъж.

— Задаваш си въпрос, на който целият свят не можа да отговори, след като той се ожени за нея — засмя се Диъдри. — Май че е влюбен в нея от дете.

— Но тя е толкова грозна!

Диъдри се намръщи.

— Това е жестока забележка, за когото и да се отнася, Мадлен. Не искам да чувам повече нищо подобно. Особено пред хора.

Чувствайки се сложена на място, Мадлен измърмори някакво извинение, но срина всичко с думите:

— Обзалагам се, че бих могла да променя мнението му за нея.

Диъдри въздъхна.

— Опитай се да бъдеш малко по-скромна, Мадлен. Забрави Тарало. И по-добри жени от теб са се опитвали, но нито една от тях не е успявала. Освен това не бих искала да се излагаш. Онова, което виждаш там в ъгъла, е истинска любов, затова не се намесвай. Между другото, какво става с Пол?

Мадлен се нацупи. Наистина ѝ се искаше той да е с нея. Всичко беше много хубаво на място като това, но би било несравнимо по-добре, ако Пол също бе тук. Хрумна ѝ, че Енрико вероятно си мисли нещо подобно. Всичко е много хубаво — да спечелиш и тъй нататък, да си звездата на партито, но за предпочитане е да си с някого, когото обичаш.

Тя потанцува още малко, крещя от смях от безсмислени комплименти, но очите ѝ продължаваха да следят Тарало и когато най-после двойката се изправи, за да си върви, тя се изплъзна тихо и се огледа за Диъдри.

— Сега можем ли да си вървим? — каза ѝ Мадлен, когато я намери.

Диъдри се усмихна и стисна ръката ѝ.

— Затъжи ли се за Пол?

Мадлен кимна.

— Не съм го виждала близо две седмици.

— Знам. Ще отида и ще кажа на Рой, че си тръгваме. Предполагам, че той ще иска да остане още. След като открия Ан, ще я накарам да докара колата. Ти ме чакай тук и не мий повече.

Мадлен се захили, а Диъдри сбърчи нос.

— Какво да правя с теб? — засмя се тя и като клатеше глава, изчезна сред тълпата.

По обратния път Диъдри седеше кротко и наблюдаваше как Мадлен се съблече, обу мрежестите чорапи и бодито, сложи жартиерите и други аксесоари, които си беше купила от Ню Йорк. Онова, което съблече, го натъпка в една торба и пременена в еротичното си облекло, зачака края на пътуването.

Когато Ан спря колата пред къщата ѝ в Холънд Парк, минаваше след полунощ. Ан помогна на Мадлен с багажа, като ѝ го занесе до вратата, а Диъдри сдържано изгледа Мадлен, която не си направи труда да се прикрие, докато пресичаше улицата. Целунаха се за лека нощ, Мадлен остана на вратата да им маха, а Ан и Диъдри потеглиха.

След като влезе се запъти право към банята. Огледа се, сложи парфюм между гърдите си и между бедрата, издърпа пъпките извън дупките на мрежестото си боди, облиза устни, преди да загаси лампата, и тихо се изкачи по стъпалата.

Вратата на спалнята бе откритата и тя чу ритмичното му дишане. Можеше да се вмъкне в леглото и да го събуди по начина, който винаги го възбуждаше, но тогава нямаше да я види как изглежда. Затова вдигна крак върху стола до тоалетната маса, за пореден път провери жартиерите си, дръпна бодито, отметна глава, натисна ключа на лампата и стаята се изпълни със светлина.

Чу движение в леглото, когато Пол се обърна и примига с очи. Тя чакаше, беше толкова възбудена, че не можеше да се усмихне. Леглото леко изскърца, когато той стана.

— Мадлен — изрече тихо той.

Тя вдигна глава. Той се бе приближил до нея напълно гол и тя се усмихна, гледайки го в очите. Той остана сериозен и се обърна към леглото. Тя се намръщи и проследи погледа му. От изумление кръвта ѝ

направо се вледени. Даже и чаршаф не покриваше голотата на спящото тяло. Тя отмести очи към Пол, а той се извърна, бавно пристъпи до леглото и нежно събуди Хари Фримантъл.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Като чу стъпки в коридора, Мариан вдигна очи от бюрото, чудейки се за какво се е върнала Стефани. Но беше Матю и когато го видя — черната му коса се завиваше над яката, а по волевата му брадичка бе набола едnodневна брада, сърцето ѝ се сви така, че тя изпадна в още по-дълбока меланхолия.

Той вдигна поглед от вестника, който четеше, и като забеляза, че тя го гледа, се намръщи.

— Защо си толкова мрачна? — попита той.

Тя опита да се усмихне.

— Няма причина. Просто се бях замислила.

— За какво?

— Нищо особено — рече тя и се обърна настрани. Той беше последният човек, на когото щеше да каже. Като го гледаше колко е спокоен, замисли се дали разправията със Стефани му е оказала някакво влияние. Но това не беше нейна работа, затова грабна купчина писма и ги пхна в чекмеджето. После се сети, че нямаше такова намерение, и отново ги извади.

Матю направи няколко крачки из офиса и застана пред нея.

— Не хапя — усмихна се той, но сърцето на Мариан се сви болезнено.

Правеше всичко възможно да убеди себе си, че не го харесва. Смяташе, че е успяла, но сега, като го видя изправен, склонил чернокосата си глава на една страна, с ръце, пхнати в джобовете на джинсите си, а красивите му очи — вперени в нея, тя разбра, че не е успяла.

Отново се опита да се усмихне, но усети, че може да се разплаче всеки момент, извини се и изчезна в кухнята.

Но даже и далеч от изпитателния му поглед не ѝ стана по-леко. Мозъкът ѝ щеше се пръсне от обърканите ѝ мисли. От дни наред беше потисната от тежестта на онова, което ѝ се случваше. Първо майка ѝ, която точно както беше очаквала, настоя да се свърже с Мадлен. А

Мариан бе в Лондон едва от три дни след пътуването си през уикенда до Девън. Освен това Стефани ѝ беше изляла сърцето си през нощта, когато напусна Матю, и все още страдаше. Макар че той се бе обаждал няколко пъти, тя отказваше да разговаря с него — от гордост, както предполагаше Мариан. На всичко отгоре я измъчваха и чувствата ѝ към Матю, които изненадващо се бяха появили преди седмици. Само Пол бе успял да събуди у нея нещо подобно, но с Матю беше някак различно. Вероятно защото той въобще не отвърщаше на чувствата ѝ или може би поради начина, но който тъй напрегнато се взираше в очите ѝ. Няколко пъти откри, че си фантазира такива работи, че кожата ѝ настръхна от срам. На всичкото отгоре се случи и онази странна среща с Арт Дъглас. Но за нея сега не би трябвало да мисли.

Напълни чайника и докато чакаше водата да заври, застана втренчена в него. Мислите ѝ се бяха пръснали в толкова много посоки, че когато Матю я заговори, тя се сепна.

— Извинявай — каза той и сложи ръка на рамото ѝ. — Нямах намерение да те стряскам.

— Не, не, всичко е наред — припряно изрече тя. — Само че бях много далеч. Какво каза?

— Че няма да откажа кафе, ако правиш.

— Разбира се.

Той дръпна ръката си и се облегна на високото столче в ъгъла. В малкото пространство на кухнята болезнено усещаше близостта му, но не можеше да прецени дали иска той да си отиде, или не.

— Не съм те виждала от известно време — отбеляза тя, като взе още една чаша от бюфета. — Как мина рекламата миналата седмица?

— Бавно. Забравил съм колко съм свикнал да разчитам на Уди, но не му казвай, че ще се възгордее.

— Той се върна от почивката си. Вчера намина.

— Наистина? Как е?

— Почернял. Пуши. Неспokoен е.

— Съвсем в стила на Уди.

Потънаха в мълчание. Мариан отмери кафето с лъжичка в чашите, обърна се към чайника е надеждата, че водата е завряла. Знаеше, че той я наблюдава, че погледът му е леко присмехулен, както винаги, когато усетеше, че някой показва признаци на неспокойствие.

— Е — изрече той с равен глас, — къде е Стефани?

— Отиде да обядва с Хейзъл Ридли.

— Къде?

— Не знам.

— Дори и да знаеше, нямаше да ми кажеш. Отговори ми на друг въпрос: тя възнамерява ли някога да ми проговори?

Като гледаше напрегнато чайника, Мариан сви рамене.

— Трябва да попиташ самата Стефани.

Извади млякото от хладилника и започна безнадеждна борба с опаковката.

— Бих го направил, ако тя отговаряше на телефона — каза той, взе картонената кутия, отвори я и я подаде. — Виж какво, не може да продължава така. Освен всичко друго сигурно ще се окаже трудничко да снимаме филм, след като продуцентката и режисьорът не си говорят.

— Сигурна съм, че ще намериш начин — усмихна се тя.

Той вдигна учудено вежди, а после се засмя.

— Не вярвам дъщеря ми да се е обаждала тая сутрин.

Мариан поклати глава.

— Очакваше ли я?

— Не очаквах, а се надявах. Вчера я видях вкъщи и мисля, че я убедих днес да излезе да вечеря с мен. Тя каза, че ще ми позвъни и ще ми съобщи решението си. — Въздъхна. — Сигурно е решила да не идва.

Най-накрая водата завря и Мариан напълни двете чаши. Докато му подаваше едната, пръстите му докоснаха нейните и той се изненада от промяната на цвета на лицето ѝ.

— Смяташ ме за много лош заради това как се отнесох със Стефани, нали?

— Наистина ли има значение какво мисля?

Той се засмя и отпи глътка кафе.

— Тя каза ли ти за какво беше разправията? Да, естествено, че го е направила. Но ако не си беше тръгнала, както и ако не беше отказвала да разговаря с мен по телефона, бих могъл да ѝ обясня защо не искам да се пренася при мен.

Мариан разбра, че ще ѝ каже, и сърцето ѝ се разхлопа още по-силно. Разбира се, това нямаше връзка с нея, би било абсурдно дори да

си го помисли, но независимо от всичко не успя да вдигне очи към него, когато той продължи.

— Заради Саманта — каза Матю. — Тя още не се е примирила, че съм оставил Катлийн, и не бих искал да усложнявам нещата още повече, когато Стефани се премести при мен. Поне дотогава, докато дъщеря ми не се успокои.

Мариан се бе вторачила в кафето си и от завист получи спазъм от гадене в стомаха, макар че не можеше да установи завистта ѝ към Саманта или към Стефани е насочена.

— Има ти нещо — каза той, вдигна с ръка брадичката ѝ и я принуди да го погледне. — Какво има?

Тя извърна глава, тъй като не можеше да понесе безпокойството в погледа му.

— Нищо.

— На мен ми се струва, че не е нищо. Някой да те е разстроил?

— Не, не. Заради майка ми. Тя иска да се свържа с Мадлен, а не знам какво да направя или какво да кажа, ако се свържа с нея.

Той се усмихна.

— Това зависи от теб, а що се отнася до намирането ѝ, бих могъл да ти помогна.

— И аз не знам — въздъхна тя. — Много мило от твоя страна, но...

— Но какво? Заради Пол ли? Той ли е проблемът?

— Не! Не! — увери го тя.

— Тогава какво?

Истината в момента беше толкова абсурдна, че дори и тя не можеше да повярва онова, което си мислеше. Страхуваше се, че ако Мадлен срещне Матю и по някакъв начин разбере отношението ѝ към него, ще се опита да ѝ го открадне. Това бе най-нелепото от всичко — той не беше неин, за да ѝ го краде.

— Просто се страхувам, че тя ще каже или ще направи нещо, което ще разстрои майка ми — погледна го, усмихна се и остави чашата си. — Но това си е моя грижа.

— Не може цял живот да се опитваш да защитаваш хората, Мариан. Те трябва сами да спечелят собствените си битки. Дори и майка ти. А теб?

— Какво мен?

— Кой те защитава теб?

— От какво?

— От мен.

Сърцето ѝ сякаш спря да бие. Тя го изгледа недоверчиво с разширени очи.

Той се засмя.

— Не се тревожи. Строго погледнато, за теб аз съм най-лошият човек на всички времена. Но предполагам, че Стефани те закриля от мен — точно както ти нея. Какво чудовище съм аз!

Зави ѝ се свят, тя се прегърби и се опита да успокои дишането си.

— Егоистично — изтърси несъзнателно Мариан.

Той се изсмя високо, а после каза:

— Абсолютно си права. Страшен егоист съм. Но не чак такъв, че да не ти помогна да откриеш братовчедка си. На какво, по дяволите, се смееш?

— Не знам — отговори тя. — На теб предполагам.

Той ѝ хвърли поглед, пълен с ирония, както често гледаше Стефани, и каза:

— Би трябвало по-често да се смееш, Мариан. Всъщност — продължи той, като я огледа от горе до долу — днес изглеждаш изключително добре. Това нови дрехи ли са?

— Не — отвърна тя. — Купих ги много отдавна за първата ми среща с Пол.

— Това значи ли, че тази вечер имаш среща?

— Да, ще ходя на вечеря.

— Така ли? С някого, когото познавам ли?

— Да. С Уди.

В миг усмивката замръзна на лицето му.

— Тази вечер ще излизаш с Уди, така ли? — повтори той, сякаш да се увери, че е чул правилно.

— Да — отговори тя, озадачена от реакцията му.

Той изведнъж тръсна чашата си на поставката за изцеждане на чинии и скочи на крака.

— Не! — каза той, клатейки глава.

— Моля?

— Нали ме чу? Няма да излизаш с Уди.

— Чух те, но не виждам каква връзка имаш ти с тая работа.

— Приемам го като моя работа и ти заявявам, че няма какво да правиш с него извън офиса. Няма да ходиш и край.

— Това не те засяга — извика тя. — Той ме покани, защото видя, че ми е тъжно, и не обичам...

— Може да не обичаш каквото си искаш, но няма да му позволя да сложи ръка на теб, като че ли си някаква от онези проститутки, които хваща от „Стрингфелоу“. Не преживя ли достатъчно?

— Какво? — Зяпна го тя, а той внезапно я хвана за раменете.

— Пак ли искаш да ти се случи? Защото ти обещавам, че ако излезеш с Уди, ще стане точно това.

— Теб какво те засяга? — запита тя, твърде замаяна, за да помисли ясно върху онова, което казва.

— Не ме засяга — отсече той и неочаквано я пусна.

— Тогава защо се бъркаш в живота ми?

— Защото познавам Уди от дълго време. Знам го що за стока е и не бих искал да видя, че ставаш една от поредните му жертви. Той е женен. Знаеш ли?

Тя поклати отрицателно глава.

— И аз мисля, че не знаеш. Има три деца. Сигурно и за това не си чувала, нали?

— Не — призна тя. — Но това не е такава среща.

— Що се отнася до Уди, съществува само един вид срещи. Обади му се и му кажи, че не можеш да отидеш.

— Няма да му се обадя — възрази тя. — И престани да ми нареждаш.

— Някой трябва да го направи. Господи, нямаш представа колко акули се въртят наоколо, нали? Щом като искаш да излезеш на вечеря, за да се разсееш, тогава излез с мен.

— Ще изляза с Уди — настоя тя и почти не повярва на ушите си.

Дълго време се гледаха един друг в очите, докато той, клатейки глава, се обърна и излезе.

В мига, в който излезе, на Мариан й се прииска да тръгне след него, но вместо това избухна в смях. Нямаше представа как стана всичко това. „О, Матю Корнуол!“, въздъхна тя и изведнъж изпита желание той отново да сложи ръце на раменете ѝ и да ѝ каже, че всичко е наред.

Десет минути по-късно Стефани се върна заедно с Хейзъл Ридли, която щеше да бъде мениджър на „Изчезването“. Когато влязоха, Мариан им се усмихна до ушите.

— Хубав ли беше обядът? — попита тя.

— Не беше лош — отговори Стефани.

Мариан се засмя, после се обърна към Хейзъл, с която още не се бе запознала, но Хейзъл оглеждаше мрачно стаята.

— Боже, Стеф — изпъшка тя. — Много е хубаво, че отново ще работим заедно, но не знам какво ще правя в този мрачен офис.

Стефани намигна на Мариан, скръсти ръце, облегна се на вратата, докато Хейзъл започна да бърка наоколо и да се оплаква с непоносимо остър тон.

— Такава дупка. Как ще се съберем тук, когато всичко започне?

— Всичко си е както винаги — вметна Стефани, — само с новата ни секретарка не се познаваш. Мариан, запознай се с Хейзъл Ридли. Вие двете ще работите в този отвратителен офис.

— Здравей, Хейзъл — каза Мариан. — Радвам се да се запознаем. Стефани много ми е говорила за теб.

Хейзъл хвърли унищожителен поглед на Мариан.

— Голяма радост ще падне — заяви тя след пауза, от която Мариан и Стефани се почувстваха неудобно. — Страхувам се, че ще се наложи да бутнем всичките ти неща обратно в ъгъла — обърна се тя към Мариан. — Мисля, че много си се разпростряла, не смяташ ли? Ще се настаня до прозореца — няма да издържа, ако нямам достатъчно светлина. Сега ще ни направиш ли по една чаша хубав чай, Маз, а Стеф и аз ще продължим разговора си.

Стефани хвърли на „Маз“ извинителен поглед, а Мариан само сви рамене и отиде да изпълни поръчката на Хейзъл.

Когато се върна след около пет минути, завари Хейзъл, седнала на стола ѝ с крака върху бюрото да разказва на Стефани за „нетърпимо отвратителната“ конкуренция в кралската ложа на Аскот. Продължи да говори, след като Мариан сложи чашата с чай пред нея, дори и не спря, за да благодари.

— ... Както и да е — разправяше тя, — това гадно момиче ми каза да се разкарам. Можеш ли да си представиш?! Тъкмо тя беше седнала върху шапката ми. Не ѝ отговорих нищо, само че по-късно

разбрах, както и всички останали, че е без белъо отдолу. Казвам ти, Стеф, направо ми се обърна стомаха. Вече няма да мога да сложа шапката, а тя ми струваше цяло състояние.

Стефани се разсмя, Хейзъл се усмихна накриво и взе чашата си. Една глътка чай ѝ беше достатъчна.

— О! Не! — извика тя. Обърна се към Мариан: — Но това не е „Ърл Грей“. Поисках „Ърл Грей“.

Мариан стрелна Стефани.

— Не беше точно така — обади се Стефани. — Мисля, че имаме „Ърл Грей“. — Отново хвърли извинителен поглед към Мариан.

Частично удовлетворена, Хейзъл продължи:

— Освен това денят беше ужасен. И представи си кого още видях там? Роланд! Той просто не можа да повярва, че си успяла да хванеш Матю да режисира филма ти. Абсолютно побесня. Ако ти кажа, че позеленя, няма да е точната дума. Направи голямо усилие да се покаже любезен пред Кралицата майка, но после пък спечели залагането за един кон и това малко го ободри.

— Как е Роланд? — засмя се Стефани.

— Продължава да се прозява както винаги. Но достатъчно за него. Искам да зная къде е прекрасният Матю? Вярно ли е, че между теб и него някога е имало нещо, преди да започнат славните ти дни?

Мариан забеляза как сърдечността се изпарява от усмивката на Стефани.

— В момента нямам представа къде е, но съм сигурна, че ще се появи, когато му е удобно.

Много ѝ се искаше да попита Мариан дали пак е звънил, но отложи това за по-късно.

— Нали вече не е с отвратителната си, ужасна жена? — Хейзъл потръпна. — Не смятам, че бих могла...

— Не, вече не е с нея — прекъсна я Стефани и лицето на Хейзъл светна.

— Значи теренът е свободен, така ли? О, ще бъде божествено. От години съм му хвърлила око. Кой не е влюбен в тяло като неговото?!

Стефани погледна Мариан, после измърмори нещо, че трябва да се обади по телефона на някого, извини се и се качи в своята стая. Хейзъл стана и заобиколи бюрото.

— Първото, което трябва да вземем тук, е още един вентилатор — каза на Мариан и с кърпичка изтри потта от врата си. — Никога няма да пропусна случай да хвана стария Матю. Свържи ме с него по телефона. Смятам още сега да си поговоря с него. Няма смисъл да губим време.

— В момента никъде не бих могла да го намеря по телефона — отговори твърдо Мариан.

Хейзъл вдигна глава и я измери предизвикателно с поглед.

— Разбрах, че никога досега не си работила във филмова продукция — каза тя, — затова вероятно би трябвало да ти подчертая, че в тази работа всеки трябва да знае мястото си. Само ти го споменавам, за да ти е ясно още от самото начало. Разбрахме ли се? — Тя отправи на Мариан най-снизходителната усмивка.

Лицето на Мариан бе яркочервено, когато кимна.

— Сега, ако ми дадеш копие от всичко, което сте събрали за Оливия Хейстингс — продължи Хейзъл, — ще си тръгна.

Мариан ѝ подаде една папка.

— Тук имам още неща, които още не са написани на машина — рече тя. — Да ти ги изпратя ли, щом са готови?

— Не, аз ще ги взема. — Хейзъл дръпна ципа на чантата си. — Извинявай, ако ти се виждам малко рязка, Маз, но повечето от нас са работили много усилено, за да станем такива, каквито сме, а на теб ти е лесно, защото Стефани има добро сърце. Не я разочаровай. Още нещо — телефонният номер на Матю, моля.

Мариан ѝ го надраска на листче хартия и ѝ го подаде с думите:

— Когато дойдеш другия път, офиса ще бъде оправен. И, разбира се, ще купим чай „Ърл Грей“. Ако има нещо друго, което смяташ, че ще искаш, кажи ми.

Хейзъл размаха листчето.

— Добро момиче. Виждам, че ще се разбираме. Нещата трябва да се подхващат от самото начало, нали? Това спестява всякакви неприятности, които биха могли да възникнат по-късно. Засега чао и ако Матю се обади, кажи му, че ще му се обадя много скоро. — И излетя от офиса.

Мариан я проследи с поглед, докато тя минаваше край прозореца, а щом Хейзъл се скри, затвори вестника, който Матю беше

оставил върху бюрото ѝ, и се захили. „Ти си мислиш така“, измърмори тя на себе си, засмя се и се качи при Стефани.

Мека жълтеникава светлина от уличната лампа отвън падаше върху изхвърлените чаршафи, скупчени на пода. От време на време, когато някоя кола минаваше, фаровете осветяваха стаята и през тези няколко кратки секунди сенките от телата им изчезваха. В стаята бе тихо, но само преди секунди, когато стигнаха апогея на страстта си, Стефани се движеше неистово под него и почти крещеше от силата на кулминационния момент. С ръце, сплетени под главата ѝ, Матю се повдигна на лакти и я погледна в лицето. Косата ѝ беше разрошена, а бузите ѝ — почервенели. Очите му притъмняха, той се наведе, целуна я продължително и почувства как оргазмът ѝ бавно стихва.

— О, боже, Матю — изохка тя.

Той пъкна езика си дълбоко в устата ѝ, а тя отговори, като отпусна ръце от бедрата му.

— Господи — прошепна той, като почувства, че отново се възбужда. Краката ѝ бяха преплетени около кръста му, тя го погали по раменете, а после прокара пръсти през косата му.

— Чувствам те — изрече тихо тя. — Усещам те дълбоко в себе си.

— Липсваше ми — каза той, като започна бавно да се движи напред-назад.

— Обичам те, Матю, продължавай. Не спирай, не спирай.

Той се облегна с ръце на леглото, вдигайки се така, че да не излезе от нея. Щом тя отвори очи, той започна да тласка по-силно.

— Матю! — извика тя.

Направи го пак и пак, като наблюдаваше лицето ѝ и се сдържаше, защото усещаше, че още не е дошъл мигът.

— Ето — изохка тя, — направи го пак.

Цялото му тяло се напрегна, обгърна я с ръце и двамата останаха без дъх.

— Да — извика тя. — Да. Да. Да.

Докато последните капки течност се изцеждаха от него, устните му намериха нейните и той я целуна тъй диво, че чак почувства вкуса на кръвта ѝ.

— Извинявай — прошепна Матю, но тя сложи ръце на тила му и го дръпна, за да я целуне пак.

— Нямах представа, че това е възможно — прошепна тя. — Мъж да свърши два пъти един след друг.

Той се засмя и като се отдръпна леко от нея, се изтърколи по гръб.

— Зависи с кого е — заяви с известна ирония, вдигна ръка, а тя опря главата си на рамото му.

Лежаха така известно време, всеки потънал в собствените си мисли, докато от долния етаж не се чуха звуците на Третия концерт на Бетовен. Най-накрая Стефани стана и отиде да вземе виното, което бяха оставили на масата в хола. Той я наблюдаваше как върви, захласнат от грацията на движенията ѝ. С малките си гърди, с дългите си, слаби крака и с тънката си талия би могла да бъде балерина.

Когато тя се върна в стаята, той беше сложил едната си ръка върху очите си, но я вдигна, когато я чу да казва:

— Много си мълчалив.

— Хмм. Мисля.

— За какво?

Той се усмихна.

— За Мариан.

Стефани седна на края на леглото и погали с ръка окосмените му гърди.

— Тя ми разказа разговора ви на обяд, ако това имаш предвид.

Той се разсмя.

— Всъщност какво ти спомена, което те накара да ми се обадиш?

— Това — започна тя и натисна носа му с пръсти — си остава между мен и Мариан. — Подаде му чаша с вино, а после легна в прегръдките му. — Знаеш ли, трябваше да ми кажеш за Саманта, щях да те разбера.

— Щях да ти кажа, ако ти ме бе изслушала.

Тя се засмя.

— Заболя ли те много, когато те ударих?

— Да.

— Съжалявам.

— Редно е.

Тя се обърна и целуна рамото му.

— Е, благодарение на Мариан сега всичко е наред.

— Знаеш ли, въобще не мога да разбера това момиче — каза той. — Беше толкова неуверена, че направо ме изкарваше от кожата, а сега като че с нея е станала някаква промяна. Знаеш ли, има моменти, когато оставам с впечатлението, че е по-умна от всички нас, взети заедно. Например днес ме направи на пълен глупак. Предполагам, че ти е казала как реагирах за Уди?

— Да — засмя се Стефани.

— Дори след това те е убедила да ми се обадиш?

— Защо не?

Той сви рамене.

— Ами, държах се малко грубичко с нея. — Спря и отпи от виното. — Славно момиче, нали?

— Трябва ли да повтарям, че аз първа ти го казах?

— Ако чувстваш, че е необходимо.

И двамата се засмяха.

— Бедната Мариан — въздъхна Стефани. — Едва се сприятели с теб и ето че дойде Хейзъл Ридли. Преди няколко месеца щеше страшно да се сконфузи след онова, което й наговори Хейзъл следобед, но вече не е така. Когато Хейзъл поиска телефона ти, Мариан й дала номера на някаква агенция за запознанства. Не знам откъде го е имала под ръка, не я попитах.

Той се разсмя.

— Значи старата Хейз отново е извадила бойната томахава, а? По-добре да предупредя Уди. Последния път, когато се сблъскал с нея, помислил, че го кани на сандвичи у тях. Тръгнал си три дни след това с вид на поне трийсет години по-възрастен. Единственото, което успяхме да измъкнем от него по-късно, беше „никога повече“. Той казвал ли ти е как я нарича?

Стефани поклати глава.

— „Хейзъл Лудата, която ти пръска черепа.“

Тя избухна в смях.

— Уди има право. Но независимо колко я интересува мъжката анатомия, тя е страшно добра в работата си, а за мен само това има значение. Ако използвам нейните думи, тя отваря повече врати, отколкото чекови книжки има Джаки Онасис, а що се отнася до организаторските й способности и управление на бюджета в сравнение

с нея всички сме аматьори. Затова Уди по-добре да внимава. Повече се тревожа за Мариан. Не бих искала да се стигне дотам Хейзъл да я изгони. Вече доказа, че е много ценна, а ако продължава така, ще се окаже действително незаменима.

Той се прозина, пресегна се и остави чашата си на нощната масичка.

— Чудя се как ли ще се разберат тази вечер с Уди.

— Къде ще ходят?

— Не попитах, но след като познавам Уди, сигурно някъде, където е много възможно да я съблазни. — Целуна я по главата и я погали по косата. — Защо не ѝ се обадиш, за да сме сигурни, че се е прибрала?

— Не мога да го направя.

— Защо?

— Защото не е моя работа. Освен това тя е на двайсет и три години и сама трябва да се грижи за себе си.

— Така ли смяташ? — Каза го по начин, с който ѝ показа, че той не мисли така. — Като познавам Уди, сигурно е успял да се промъкне в апартамента. Мариан ще се зарадва, ако някой звънне по телефона и тя използва случая, за да го отпрати.

— Ще се справи. — Вдигна ръка и бавно я прокара по гърдите му. — Не искаш ли да се заемем с малко работа? Бронуен вече отложи пътуването до Италия с една седмица, защото ние двамата не сме стигнали до съгласие за някои неща.

— Разбира се, щом искаш. Но е късно, утре сутринта съм свободен.

Стефани сви рамене.

— Добре, ще го направим тогава. Още малко вино?

Той кимна и вдигна ръка, за да може тя да седне. Стефани отново напълни чашите, после отиде до огледалото и среса косата си.

— Все пак мисля, че трябва да се обадим на Мариан — заяви Матю, докато я наблюдаваше. — За да сме сигурни, че Уди се е държал прилично.

— За бога, Матю, някой би помислил, че ревнуваш.

— Да ревнувам ли? Що за обвинение е това?

— Не беше обвинение. Искях да се помъчиш да разбереш колко глупаво се държиш.

— Нямах да кажеш, че е глупаво, ако се тревожех така за теб. Затова май проявяваш ревност — изрече той сърдито.

Стефани го изгледа смаяна.

— Не искам да вярвам на това, което чувам.

— Тогава защо не й позвъниш?

— Добре — отсече тя, хвърли четката и тръгна бавно към стаята.

Почувства се неудобно, че е гола, облече халата си и набра номера.

Чу няколко позвънявания, но най-накрая Мариан се обади.

— Мариан, Стефани е. Добре ли си?

— Да, а ти? — прозина се Мариан.

— Добре съм. Събудих ли те?

— Няма значение. Всичко е наред, нали?

— Да. Досега всичко е наред. Ти как си? Добре ли прекара вечерта?

— Да, много добре.

— Къде ходихте?

— В пицарията на ъгъла.

— Сериозно? — Стефани се усмихна. Пицарията едва ли бе заведение, където някой би съблазнил когото и да било. — А Уди? Отиде си вкъщи, нали?

— О, да, много отдавна.

— Дойде ли на кафе вкъщи?

— Да, за малко.

— Опита ли нещо... ами неприлично?

— Неее — отвърна провлечено Мариан.

Стефани се обърна, когато Матю влезе в стаята.

— Питай я за какво са си говорили — настоя той.

Стефани веднага покри микрофона.

— Не мога — изсъска тя. — Това не е наша работа.

— Ало? Стеф? Още ли си там?

— Да, тук съм. Наистина ли си добре?

— Много. Кажете на Матю, че цяла вечер говорихме за него.

Стефани се засмя на шегата на Мариан.

— Ще му предам. Извинявай, че те събудих.

— Няма нищо. Утре ще се видим.

Линията прекъсна.

— Доволен ли си? — каза Стефани, като се обърна към Матю, който, гол, стоеше облегат на рамката на вратата. Очите ѝ се смееха.
— Каза да ти предам, че цяла вечер са разговаряли за теб.

Той се изсмя гръмогласно. Докато ставаше от стола, я дръпна в прегръдките си и сложи главата ѝ на рамото си.

— Не знам защо ме търпиш — каза той, все още усмихнат, — но се радвам.

— Търпя те, Матю, защото те обичам.

Той взе лицето ѝ в ръце и се взря в очите ѝ.

— Наистина?

Тя кимна.

— Много.

Като се наведе към устните ѝ, той свали халата ѝ и го остави да се свлече на пода.

— Между нас се появи нещо — отбеляза Стефани. Гласът ѝ беше весел, а неговото изражение си оставаше сериозно и напрегнато.

— Знам — изрече дрезгаво той, взе я на ръце и я отнесе обратно в спалнята.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Мадлен стоеше под навеса, вперила очи в насадените растения. Никога в живота си до този момент не се бе замисляла какво прави и какви биха били последиците на действията ѝ за околните. Интересуваха я само красотата и задоволяването на желанията ѝ. Но през последните две седмици започна да си дава сметка за онова, което причини на хората, които я обичаха. Сигурна бе, че онова, което се случи, сега ѝ дойде като наказание. Докато се мъчеше да разбере какво става, копнежът ѝ да се види с Мариан толкова нарасна, че стигна дотам да вдигне слушалката и да набере номера в Девън. Но в последната секунда не ѝ достигна смелост. Насочи мислите си към работата, за да се отпусне, което отчаяно желаше. Когато ѝ правеха снимки, тя разтваряше лъскавите си устни, примижаваше и гледаше чувствено към камерата, смееше се и флиртуваше, пиеше шампанско и показваше дългите си крака, за да им се любуват хората. Нямаше минута от деня, когато да не се грижат за нея, да не я фотографират или разкрасяват. Стилисти, фризьори, художници — всички работеха за нея и я разиграваха като марионетка. Но независимо колко много работеше, колко пиеше или до колко късно нощем танцуваше, не можеше да се откъсне от мисълта за Пол, за това, което той беше направил, и това я раздираше отвътре като нож.

Спяха в отделни спални от деня, когато Хари Фримантъл слезе от леглото ѝ и си тръгна. Пол се опита да я накара да го изслуша, настояваше да ѝ обясни, но тя се заключи в банята и отказа да излезе, докато той не се закле, че никога повече няма да се докосва до нея. Но това, че беше отвратена от постъпката му и че го мразеше, не затъмни любовта ѝ към него, нито пък изкорени тръпките от страх, които я побиваха всеки път, когато онзи ужасен подигравателен вътрешен гласен ѝ казваше, че ако той действително е хомосексуалист, тя не е в състояние да стори каквото и да било. С големи усилия се мъчеше да не мисли за това, гледаше да е заета по цял ден, за да може, когато се връща вечер къщи, единственото, което да желае, е да се наспи.

Най-накрая толкова много ѝ се прииска да поговори с някого, че позвъни на Шамир в Лос Анджелис. И то не помогна, понеже Шамир ѝ каза да направи същото, което и тя знаеше, че трябва да извърши, но се страхуваше.

— Изхвърли го и смени бравата! — настояваше Шамир.

— Но той твърди, че имало причина... — възрази Мадлен, макар това да прозвуча наивно дори и в собствените ѝ уши.

— Каква причина може да има, освен че е хомо. Зарежи го, Мади.

— Но аз още го обичам, Шамир.

— Ще ти мине. Слушай какво, той така и така се отнася достатъчно лошо с теб и това трябва да бъде последната капка на търпението ти. Не мога да разбера защо толкова дълго го търпя, аз не бих го направила. Аз и не му вярвам, Мади. Пак ще го извърши или пък нещо друго, също така лошо, повярвай ми.

Мадлен въздъхна.

— Просто не знам какво да правя.

— Постъпи както ти казах — изхвърли го.

Това се случи преди три дни. Тогава отхвърли тази идея и продължи да работи. Но сега, докато гледаше градината, съзнанието ѝ се проясни и тя разбра, че все пак ще трябва да гледа на нещата такива, каквито са.

Като чу, че Пол ходи из кабинета си, тя отвори вратата и излезе в градината. Горещината я удари в лицето. Въздухът над покривите на къщите на Холънд парк трептеше от маранята. Отиде до люлката, седна и леко се залюля. Затвори очи с надеждата, че ще заспи, но също като решението на проблема ѝ, сънят ѝ убягваше и тя започна да си представя отново как Хари лежи на леглото ѝ, а Пол леко го докосва, за да го събуди. Жестът ѝ се стори много интимен, сякаш Пол имаше някакви чувства към него. Когато Хари отвори очи и я видя застанала сред стаята, той веднага се обърна към Пол и погледът, който си размениха, я накара да се почувства като натрапница.

— Облечи се — каза му Пол и докато Хари взе дрехите си и започна да ги облича, без нито веднъж да погледне към Мадлен, Пол стоеше до леглото и не направи нищо, за да прикрие голотата си. От своя страна Мадлен само ги гледаше смаяно и чувстваше сякаш душата ѝ се отделя от тялото, като че се бе превърнала в невидимо

същество, попаднало на двама души, които не познава. Някъде дълбоко в нея, откъм корема, през белите ѝ дробове до гърлото започна да се надига отвлечение и безсилие да приеме ситуацията. Накрая изхвърли всичко с писък от болка и объркване. Пол се спусна към нея и я прихвана, но тя го отблъсна, като размахваше ръце и го дереше като диво животно. Когато се спусна надолу по стълбите, чу, че тича след нея, но тогава Хари извика и Пол се върна. Няколко минути по-късно чу, че външната врата се затваря. Тогава се запита дали Пол се е облякъл, за да изпрати Хари, и дали са се целунали на раздяла.

Отвори очи, тъй като не можа да понесе силната болка. Пред нея на масата имаше списание, тя го взе и започна да прелиства страниците. Не можеше да се съсредоточи върху нищо, но така и не усети как вратата се отваря. Разбра, че Пол е в градината едва когато сянката му падна върху нея.

Тя се обърна, списанието се плъзна от скута ѝ и падна на земята. Дълго никой от тях не проговори, в неделната следобедна тишина се чуваше само далечният шум от уличното движение, после забумтя резачка на трева, някакво куче излая. Въпреки всичко тялото ѝ копнееше той да я прегърне, да я защити от болката, която се бе стоварила върху тях. Поне да беше убила любовта ѝ, а тя всъщност я беше усилила.

Затвори очи, а после бавно ги отвори.

— Мади, трябва да поговорим.

Тя поклати глава.

— Не.

Сянката му се премести и Мадлен усети, че той сяда до нея. Тя се изправи и тръгна към оранжерията, но преди да отвори вратата, Пол застана пред нея и ѝ препречи пътя.

— Моля те, изслушай ме, Мади. Нека да ти обясня.

Тя обърна глава и спря невиждащия си поглед върху лавровото дърво, което той веднъж бе донесъл, за да я изненада.

— Не можеш вечно да ме избягваш. Трябва заедно да направим нещо, Мади.

— Не мога — изрече тя. — Изморена съм, пък и не съм в състояние.

— Нека да ти помогна.

Той изследваше лицето ѝ, опитвайки се да намери начин да проникне сред пластове на руската матрьошка, която сега бе решително затворена за него.

— Спа в леглото с мъж — прошепна тя.

— Знам.

Тя го изгледа умолително.

— Тогава къде е моето място?

— Как къде? Ти си тук. И двамата сме заедно.

Сълзи като две кристални зърна се отрониха от очите ѝ и се спуснаха по бузите ѝ. Той ги изтри с пръсти и я притисна силно към себе си. Тя стоеше като вдървена, но и не се опита да се отскубне от него.

— Хайде — каза той, а ръцете му все още бяха върху раменете ѝ, поведе я през градината и я сложи да седне върху дълбокия плетен стол до люлката. Коленичи пред нея и взе ръцете ѝ в своите. — Знаеш защо го направих — започна той. — Знаеш, че...

Тя измъкна ръцете си.

— Не, Пол. Не знам. Никой нормален мъж, който харесва жени, не би го направил.

Наклонен към облегалката на стола, той наведе глава.

— Нямахте как, Мади — изпъшка той. — Нямахте друг начин.

— Но аз ти дадох едно име. Трябваше само да му се обадиш, той щеше да го свърши останалото.

Той поклати глава.

— Нямахте да стане, Мади. Дълго мислих, докато ми се надуваше главата, но накрая разбрах, че не мога да те поставя в положение на изнудвачка.

— Какво искаш да кажеш? Как щеше...

— Момчето щеше да се усъмни. Щеше да поиска да разбере защо толкова държим той да спи с Хари. Той може би щеше да ни заплаши, че ще разкаже някъде за онова, което правим. В най-добрия случай щеше да излезе, че плащаме на мъже, за да спят заедно. А в най-лошия, ако разбереше цялата истина, тримата — ти, аз и Хари — щяхме да бъдем унищожени. — Той спря, за да ѝ даде време да осмисли казаното. — Сега разбираш ли защо се наложи да го направя? — попита тихо той.

Той наблюдаваше очите ѝ. Неувереността ѝ като че задълбочи болката, но все пак в замъглените, пълни със съмнение дълбочини на очите ѝ, той забеляза появата на едно слабо пламъче на преданост. Изчака до момента, когато нерешителността ѝ достигна връхната си точка, и само няколко секунди след това искрата на любов разпръсна облака на опасенията ѝ. Тогава промълви:

— Необходимо бе да го направя, Мади.

В този миг светлинката изчезна.

— Необходимо било! — извика тя. — Ти нямаш...

— Престани! Послушай. Трябваше да го направя. Заради нас, заради книгата ми, заради следващата книга, която пиша. Имах нужда, разбираш ли, нуждаех се от това преживяване. Опитвах си да си представя двама мъже заедно в леглото, но не можех. Затова, когато ми каза за Хари, аз се засмях. Засмях се, защото то бе разрешение за всичко.

— А аз?

— Това никога няма да промени нищо между нас. Ако онази нощ Хари и аз не бяхме заспали, нямаше да узнаеш за станалото. За бога, Мади, обичам те, да не мислиш, че...

— Кой кого? — сряза го тя.

— Какво?

— Попитах кой го направи? Кой беше мъжът?

— Боже, Мадлен, има ли някакво значение?

— Да.

Съзнанието му заработи бързо. Какво си мислеше тя? Защо според нея да има значение? Сети се. Искаше да знае дали е бил достатъчно възбуден, за да може да проникне в друг.

— Той беше мъжът — изрече тихо.

Тя отпусна глава назад на облегалката, очите ѝ бяха затворени.

— Ти получи ли ерекция? Докато той го правеше, ти беше ли възбуден?

— Мади, за бога!

Тя изведнъж вдигна глава.

— Той успя ли да те възбуди?

— Престани! — Хвана я за косата и приближи лицето ѝ към своето. — Питаш за неща, които нямат значение.

— Имат! — кресна тя. — Трябва да знам, Пол, и ти ще ми кажеш. Възбуждаш ли се, когато мислиш за него? Я да видя. Искам да видя — извика тя. Той плесна ръцете ѝ настрани и тя се олюля назад на стола. — И сега какво, Пол? Ти върху мен, а той върху теб, така ли? Това ли искаш, за да го опишеш в книгата си? Онова, което аз имам, вече не те интересува, така ли?

Неочаквано ръцете му се плъзнаха под роклята ѝ. Тя изкрещя, когато се свлече на земята, и се опита да го ритне. Подгъвът на полата ѝ се закачи за стола ѝ се свлече. Той я хвана за раменете и ги притисна към земята, а после раздалечи краката ѝ. Дишаше тежко, пот се стичаше по лицето му. Пръстите му се впиха болезнено в бедрата ѝ. Тогава разкопча джинсите си.

Очите им се срещнаха. Когато наведе лицето си над нея, тя изтръпна от мисълта за предстоящата болка.

— Не, няма — присмя се той. — Няма да те изнасиля. Видя, че те желая. Сега кажи, че ме искаш.

Тя сведе очи към устните му, после ахна, когато той дръпна блузата ѝ и разголи раменете ѝ.

— Искаш ли го? — извика Пол. — Гледай! Ето го, твърд е за теб.

Тя дишаше тежко с отворена уста, свиваше конвулсивно ръце до тялото си. Извънредно силна болка проряза слабините ѝ.

— Кажи, Мадлен. Кажи, че ме искаш или...

— Искам те!

Краката ѝ се сплетоха около кръста му. Той влезе в нея брутално и задуши вика ѝ с език.

Тя дръпна косата му, когато той пъкна ръце под нея и сплете ръце около раменете ѝ.

— Харесва ли ти така? — озъби се той. — Това ли искаш? — Той я тласкаше толкова силно, че тя викаше при всеки удар. — За това си мислех, когато бях с него. Да, бях възбуден както сега. Искях само теб, исках така да ме прегърнеш с крака, езика ти да е в устата ми, ръцете ти — на топките ми. Мадлен, исках да те чукам така. Кажи ми, че ме обичаш, кучко. Кажи ми, че ми прощаваш.

— Обичам те, Пол! — изстена тя. — Господи, Пол, обичам те!

Той пъкна ръка между телата им и натисна с палец меката ѝ плът. Обля я вълна от болка, която пулсираше силно в слабините ѝ, изля се от вените ѝ и я хвърли в яростни конвулсии.

— Боже мой! — извика тя, като се изви нагоре. Пол хвана бедрата ѝ, прилепи я към себе си и започна да се движи бързо, да я блъска със стегнати мускули, докато течността изтече от тялото му във вид на струя горящо, унищожително, прекрасно удовлетворение.

— Това е за теб, Мадлен! — изрева той. — За теб е!

Най-накрая, когато силата му отслабна, той се строполи тежко върху нея. Едва си поемаше дъх, потта се стичаше по кожата му. Тя разпери ръце на земята, но лицето ѝ беше обърнато към него. Пол усещаше дъха ѝ на врата си. След малко той се обърна по гръб и двамата останаха да лежат известно време върху горещите плочи. Изпускаха само по някоя въздишка — бяха твърде изтощени, за да изрекат каквото и да е.

Мадлен първа проговори.

— И така — каза тя, като се обърна, за да го погледне, примижала с очи на силното слънце, — записа ли го?

Той стисна челюсти, остана със затворени очи и изпита физическо усещане за отдих и победа. Когато я погледна, в израза му имаше само любов. Усмихна се на изцапаната ѝ с пръст буза. Кимна.

— Ще му покажеш ли филма?

— Той ще дойде утре вечер. Ако разрешиш.

Тя се скова и изправяйки се, гърдите ѝ се залюляха леко.

— Аз ще се заема с това — изрече най-накрая Мадлен.

— С кое? — попита Пол, като погали гърдата ѝ до себе си.

Тя бутна ръката му.

— Ще му кажа за видеото. Няма нужда да му го показваме, тъй като знае какво сте правили.

— Защо?

— Защото ще постъпим, както аз искам. Дължиш ми го.

Той леко се усмихна. Неочакваната проява на характер от нейна страна го впечатли и той любопитства да види какво ли ще направи тя, особено след като станалото между него и Хари му доказа, че все още успява да държи под контрол любовта си към нея.

— Както искаш, в ръцете ти съм — съгласи се той.

Следващата вечер, когато Хари дойде, Мадлен беше облечена със светла копринена блуза и пола до коленете, косата ѝ бе сплетена на

плитка, а лицето ѝ, макар и бледо, беше каменно. Когато отвори вратата, тя забеляза у него мигновена изненада, но се отдръпна, за да му направи път.

Хари я последва във всекидневната, където Пол беше застанал с ръце, облежани на камината, и се взираше в празното огнище.

Мадлен отстъпи настрани в очакване. Най-накрая Пол се обърна и двамата мъже се изправиха един срещу друг. Мадлен наблюдаваше лицето на Хари. От мига, в който той беше пристигнал, ѝ стана ясно, че не е очаквал да я завари вкъщи. Мадлен се замисли как ли биха се поздравили двамата, ако нея я нямаше.

— Искаш ли да го целунеш? — обърна се тя към Хари.

Хари я стрелна с очи.

— За бога, Мадлен... — изпъшка Пол.

— За мен чаша вино — каза тя, като прекоси стаята и се настани в ъгъла на дивана. — Хари, ти какво ще искаш?

Хари изгледа Пол, после прокара нервно ръка през косата си и каза:

— Вижте, аз май по-добре да си вървя. Не искам...

— Не, не можеш да си тръгнеш — възрази Мадлен. — Поне още не. Седни. Пол ще ти донесе нещо за пиене.

Докато Хари вървеше към отсрещния диван, той погледна крадешком Пол, като очакваше някакъв знак, който би му подсказал как да се държи, но Пол слагаше лед в чашите и не вдигна очи. От нощта, когато Мадлен ги завари заедно, те се бяха любили още два пъти в квартирата на Хари в Пимлико. Чудеше се дали тя знае за това. Недоумяваше и как Пол може да живее с жена като нея, която се унижава до такава степен.

Усмихна се с неудобство и похвали снимките ѝ в „Дейли нюз“ от същия ден, където тя демонстрираше мода. Мадлен му отговори само с поглед с ъгълчето на окоето си, което го изненада, тъй като Пол му беше казал, че единственото, на което тя не може да устои, са комплиментите. Изведнъж защитната му система рухна. Тя се готвеше да му нанесе някакъв удар — във въздуха витаеше опасност, която не бе усетил при влизането си. Очите му предпазливо се отместиха от Мадлен към Пол.

Когато Пол подаде на Мадлен чашата, тя погали тъмните косми на ръката му, а той се наведе и я целуна по косата. Когато отново се

изправи, тя погледна Хари. До този момент Хари винаги бе успявал да контролира хомосексуалността си, да я показва по начин, който не би му навредил, но като забеляза как Пол реагира на тази жена, чувствата му пламнаха и му беше трудно да ги скрие. Разпозна симптомите на любовта. Беше ги изпитвал и по-рано, но никога за толкова кратко време и тъй дълбоко, както се случи с Пол. Дори беше мислил по въпроса дали не може да заживее открито с Пол, но, разбира се, разбра безнадеждността на положението си.

Когато Пол му поднесе чашата, пръстите им се докоснаха и Хари изтръпна, като че се допря до въглен. Не смееше да вдигне очи понагоре от краката, застанали пред него, чак се вдърви от силата на желанието си.

Пол се върна до камината. Изпита невероятна възбуда — толкова бе напрегнат, че в този момент не можеше нито да пие, нито да говори. Нямаше представа какво се готви да направи или да каже Мадлен, нито пък как Хари ще реагира. Единственото, в което бе сигурен, бе, че и двамата са влюбени в него.

Прехвърляйки крак върху крак, Мадлен вдигна чаша.

— За теб, Хари. Знам, че не ме очакваше тук, но това е моя къща и Пол е мой мъж.

Пол изстина, а Хари отново прокара пръсти през косата си.

— Ще направя всичко, за да го задържа — продължи тя, — а също и с каквото мога ще помогна на кариерата му, както ще разбереш. Грешката не е твоя, че си сбъркан, предполагам, че имаш чувства към него, но по отношение на Пол не си познал. Единственото, което той желае, е книгата му да бъде отпечатана и то така, както той иска, а аз му казах, че това би могло да стане, като спи с теб. Нужно ми беше дълго време, за да го убедя, но сега, след като го направи, искам да съм съвсем сигурна, че ще получи онова, което иска.

Хари бе вперил очи в пода, беше се свил вътрешно, готов на по-нататъшни възможни удари, но тя го изчака, докато той отново погледне към нея, за да продължи.

— Нещо, което може би не знаеш за Пол, е манията му да се гледа, докато се люби с някого. Виждаш ли тук видеолентите до телевизора? Повечето от тях са с нас, даже има една как се чукаме, докато се наблюдаваме на екрана.

Изненада и любопитство проблеснаха в очите на Пол. Тя лъжеше, но той все още не можеше да разбере накъде бие.

— Лентата тук — над телевизора — показва тя, — е с вас двамата. Аз имам копие, така че можеш да си вземеш тази. Ако бях на твое място, бих я взела, защото оттук нататък това ще ти остане от Пол. Освен срещите ви на професионалния фронт. Виж какво — аз ще стана известна, много известна и бих искала и с Пол да стане същото. Той има нужда от теб и затова аз ще те изнудя.

Боже господи! Пол се задави и се наложи да се извърне, преди някой от двамата да е разбрал, че се смее.

Само Мадлен забеляза дълбоката тъга в очите на Хари, докато оставяше чашата си и изтриваше лицето си с ръка. Неочаквано сърцето ѝ се сви от жал.

Когато отново вдигна очи, той ги насочи към Пол и бавно поклати глава.

— Нямаше нужда да го правиш по този начин — изрече с едва доловим глас.

— Не на него — прекъсна го Мадлен, — на мен го дължиш. Той нямаше представа какво ще кажа тази вечер. Той не знаеше и че имам копие от лентата. Сега той присъства тук само по мое желание. Искан да види на какво съм способна заради него.

Хари отново погледна Пол, но той сви рамене и се извърна.

— Издание без никаква редакция — каза Мадлен. — Това иска Пол като начало. А след това ще намериш начин книгите му да попаднат в списъка на бестселърите. Още нещо — ако имаш нужда от пари, аз ще ти ги дам.

Спря, тъй като Хари се изправи и тръгна към Пол.

— Защо? — попита той, а очите му изучаваха красивото безизразно лице. — Ти не може да не си знаел за това...

— Остави го него — срязва го Мадлен, с бързи крачки прекоси стаята и взе касетата. — С него нямаш работа. Той иска само книгата му да бъде публикувана, казах ти го вече. Ето, вземи я. Можеш да си правиш чекии с нея, но всеки път, когато свършваш, ще си спомняш колко скъпо ти струва.

Без да обръща внимание на лентата, Хари я погледна в очите с явно отвращение.

— Ще отмина тази забележка като твърде евтина, но не и факта, че си въобразяваш, че го обичаш — това не мога да направя. Защото въобще нямаш представа какво е да обичаш някого другого, освен себе си. Книгата на Пол ще излезе, но не заради теб или за онова, което казваш, че си готова да направиш за него, тъй като го правиш единствено за себе си. Знам, че той не споделя чувствата ми, но след време и това ще стане. Но на теб ще ти бъде много по-трудно да живееш, отколкото на мен.

— Не се шегувай, Хари.

— Ти просто си едно дете. Нищо не знаеш за живота. Искам да ти кажа, че не е лесно да бъдеш хомосексуалист, както вече и Пол започна да разбира. Аз ще му помогна.

Мадлен се засмя.

— По-добре свикни с мисълта, че той желае мен, Хари. И не си въобразявай, че отново ще спи с теб, защото ти си единственият сбъркан в тази стая.

Когато се обърна към вратата, тя пропусна да забележи погледа, който Пол хвърли на Хари. Хари разбра и безмълвно взе ключовете си. Когато излязоха навън, той постоя нерешително.

— Боли те отвътре, Мадлен, познавам това усещане. Мен също. От добро сърце ти предлагам...

— Я се разкарай! — И като захвърли видеокасетата към него, тя затръшна вратата в лицето му.

Когато се върна във всекидневната, Пол седеше на дивана с чаша в ръка, кръстосал крака и изпънал ръка върху облегалката. Мадлен застана и се втренчи в него.

Пол заговори пръв.

— Знам какво ще кажеш — искаше да разбере какво си направила за мен. Добре, разбирам. Дали си успяла, не ми е известно, но твое беше намерението да го накараш да те намрази, а мен — да продължи да обича. Прав ли съм? — Тя не отговори, затова той продължи: — Да, впечатлих се как си обмислила нещата и съм шокиран от начина, по който произнесе заплахата си. Не смятам, че ще има проблеми с Хари, както и това, че той няма да ме обвинява за случилото се. Гениална си... разбрах, няма какво да кажа. Добре, получих си го. Искаш да се закълна, че никога повече няма да имам нищо общо с него. Заклевам се.

— Сега ми кажи какъв лъжец си, гадно копеле.

— Защо трябва да го правя?

— Защото той е достоен човек, който струва повече от десетина като теб. Ти стоя тук и го остави да се свива, без да кажеш и дума. Но ти си този, който си го е наебал във всеки смисъл на думата.

Пол се усмихна.

— Значи си изгледала лентата.

— Аз съм жена, за бога. Познах по изражението на лицето му. Видът му беше като на човек, който е бил използван, с чието тяло някой се е подиграл и който е злоупотребил с него. Да, изгледах лентата и сега ще си платиш за лъжите. Няма да те напусна, защото те обичам. Но ще си платиш, Пол О'Конъл, и то как.

Доволството му беше явно. Той отпи от питието си, преди да каже:

— Чакам.

Тя излезе от стаята и бързо се изкачи по стълбите. След няколко минути Пол я чу, че слиза и влиза в банята. До ушите му достигна тракане на бурканчета. После тя се върна в стаята. Виждайки какво носи, той стана, а доволството му премина в нерешителност.

— Събличай се — заповяда тя.

Бавно, с очи, приковани към нея, той направи каквото тя искаше.

— Сега се обърни и се облегни с ръце на камината — каза тя.

Той облещи очи. Знаеше какво предстои, страхуваше се от болката, но в същото време не можеше да спре Мадлен. Когато той зае нужното положение, тя отвори буркана с вазелин. Пол почувства хладина и като затвори очи, кръвта започна да нахлува в пениса му. Чувайки тихото бръмчене на вибратора, при докосването му той се стегна, а когато вибраторът започна да навлиза в него, впи пръсти в решетката. Тя натисна с ръка и той нададе силен вой. Мадлен го направи отново и отново, като му нареди да крещи, да почувства болката и да я моли да спре. Той не направи нищо подобно и щом тя стисна с ръка члена му, семенната течност започна да извира на струи и той падна на колене. Тя го обърна с лице към себе си и се изуми от израза на очите му. Бяха кървясали и подути, пълни със сълзи, заслепени от болезнен екстаз.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Мариан и Бронуен седяха край масичка в откритото кафене на ъгъла на Понте Вехио, вееха си с листовете за менюто и пиеха лимонада с лед. Над тях сред готическите, ренесансови и барокови сгради небето се издигаше с най-хубавия възможен син цвят, без нито едно облаче. Двете с Бронуен бяха пристигнали във Флоренция предишния ден след една среща набързо със Стефани и Матю, чийто полет за Ню Йорк бе един час преди техния. Мисълта, че на нея се дължи сдобряването им, угнетяваше Мариан, но тя успешно го скрила, дори успя да се засмее весело, когато тогава Матю я дръпна настрани и ѝ каза да не вярва и дума от онова, което Уди ѝ бе разказал за него.

Чула това, Стефани засмяна бе прегърнала Мариан.

— Той е толкова суетен, че взе на сериозно как с Уди цяла вечер сте говорили за него.

— Но така беше — искрено ѝ бе отвърнала Мариан, а очите ѝ се смееха.

— Идеше ми да го ударя — бе казала сериозно Стефани.

— Но ти вече го направи — напомни ѝ Матю.

В мига, когато бе прозвучало последното повикване за полета им за Ню Йорк, Бронуен се върна от телефона.

— Някои подробности в последната минута — бе казала тя на Стефани и двете бяха тръгнаха към паспортния контрол, а Мариан и Матю ги следваха.

— Много ми е интересно какво е толкова спешно — бе подхвърлил той, — но се радвам, че ще се срещна с Франк Хейстингс.

— Стефани спомена, че той искал филмът да се ускори.

— Знаем. Бихме могли да го направим, ако има какво да снимаме в Италия. Така че от теб зависи, умнице. Дано успееш да изровиш нещо, но помни, не се отклонявай от отъпканата пътека.

Смайването ѝ от думите му сигурно си бе проличало, защото той набързо я бе прегърнал, след това се бе пошегувал, че му се плаче на

раздяла, а после бе откъснал Стефани от Бронуен, за да я преведе през бариерата.

Флоренция независимо от горещината и непоносимите туристи беше много по-романтична, отколкото си я бе представяла.

— Ако Серджо Рамбалди не се появи в следващите пет минути, ще отида при някой от тези художници да ме нарисова и ако от мен остане само малка локвичка, поне ти ще си спомняш как съм изглеждала — недоволно измърмори Бронуен.

— Смяташ ли, че ще дойде? — попита Мариан, докато наблюдаваше минаващите ученици.

Бронуен сви рамене.

— Точно в този момент ми е толкова горещо, че почти не ме интересува. Защо предложи да се срещнем тук? Не можеше ли поне да избере някое сенчесто място?

Мариан мръдна стола си, за да минат двама японци, а после остана с отворена уста, когато една от камерите им преобърна сламената ѝ шапка.

— Ето, край на достойнството ми — отбеляза кисело тя, след като те се извиниха, вдигнаха шапката ѝ, а после зяпнаха, като видяха как косата ѝ беше прилепена към главата с малки фиби.

— Сложи я, преди някой да те е видял — засмя се Бронуен. Загледа се как потокът от туристи продължава по моста и се смръщи. — Сигурно са луди, за да дойдат по това време на годината. Гледай ги, потънали в пот и прах, а от миризмата на каналите направо ми се повдига.

— Знаеш ли дали Матю е идвал някога във Венеция? — нехайно попита Мариан.

— Нямам представа, мила, но Господ да ни е на помощ, ако трябва да снимаме по това време на годината. Можеш ли да си представиш как бедничкият Уди се опитва да спре движението? — Засмя се от абсурдността на идеята. — А като познавам Матю, той ще успее да го накара.

— Те отдавна работят заедно, нали? Уди ми разказа всичко, когато излязох с него.

— И аз така мисля. Почти съм сигурна, че са работили заедно, когато Стефани се е запознала с Матю. Какво мислиш за Уди? Нали между вас двамата не се започва някаква история?

— Не. Освен всичко друго той е женен. Но дори и да не беше, той не е мой тип.

— Не се обиждай, мила, но май си права. Освен това той обича не чак толкова умните, ако разбираш какво искам да ти кажа.

Мариан се засмя.

— За да бъдат на едно ниво ли?

Бронуен избухна в смях.

— Явно, че добре си повредила Уди и си му дала урок. Но почакай, докато започнем да снимаме, тогава ще видиш истинските акули. Според Стефанов сравнение с тях Уди е много мек. Но добре работи — нея само това я интересува, а и очевидно той се успокоява, щом веднъж започне филмът.

— Не мога да си представя Матю как снима филм.

— Сигурно е непоносим, както повечето режисьори.

— Защо?

— Заради напрежението.

— Синьора Евънс?

Двете с Бронуен вдигнаха очи, примижали зад слънчевите очила, а Мариан почти ахна, когато видя лицето на мъжа, застанал над тях.

— Ъ, синьор Рамбалди? — изрече с препъване Бронуен, също така заслепена от великолепия му вид. Успя да се изправи на крака и подаде ръка. — Много се радвам да се запознаем. Това е секретарката ми Мариан Дийкън. Надявам се нямате нищо против и тя да присъства на разговора.

— Ни най-малко.

Когато той се усмихна, Мариан усети, че пропада в дълбините на черните му очи.

— Тук е много горещо, нали? — каза той, като се обърна отново към Бронуен, чиято бледа кожа бе порозовяла от яд. — Бихте ли дошли до студиото ми, там е малко по-хладно.

Бронуен грабна чантата си.

— Прекрасна идея — отбеляза тя и извади няколко хиляди лири от портмонето си, за да плати на келнера.

— Не е далеч оттук — каза им Серджо, като хвърли поглед на Мариан, която вече изпитваше очарованието му.

— Където и да е — изрече Бронуен, — само да не е на слънце.

Той се засмя, отстъпи, за да излязат двете жени, и ги поведе през тълпите в посока на Палацо Ториджани.

След по-малко от десет минути бяха в студиото му и с широко отворени очи разглеждаха забележителните рисунки на фрагменти от картини от петнадесети век.

— Вие ли сте ги рисували? — попита Мариан, като вдигна очи от триножника, където стоеше скицата на „Милосърдие“ на Андреа дел Сарто.

— Не всички — отвърна той, като отвори прозореца и бутна навън капациите. — Някои от тях са на моите ученици.

Мариан и Бронуен се спогледаха, но тъй като той се обърна, Мариан се приближи да разгледа „Мадоната“ на Леонардо да Винчи.

— Тук има ли творби на Оливия? — попита Бронуен небрежно.

Той се засмя и поклати глава.

— Не. По едно време имах нейна картина тук, но я преместих.

— А?

Докато отговаряше, той седна на перваза на прозореца, после с жест им показа да се настанят на малкото мебели.

— През петте години, откакто Оливия бе тук, покрай мен минаха много студенти. Не мога да окача всичките им работи, затова на всеки няколко месеца ги променям.

— Разбира се. — Бронуен свали чантата от рамото си и се намести върху ръкохватката на огромния фотьойл, който Мариан бе избрала. Мариан възнамеряваше да седне на края му, но откри, че потъва все повече, така че сега главата ѝ бе на едно ниво с краката на Бронуен. Никога не се бе чувствала толкова нелепо, особено след като все още бе с шапка.

— Да ви предложи нещо за пиене? — предложи Серджо. — Имам пресен сок от манго, ако го обичате.

— Звучи много добре — отговори Бронуен. Тъй като не можеше да си отмести погледа от него, тя го проследи как отива към кухнята. — Някога виждала ли си такъв великолепен мъж? — прошепна тя на Мариан и се обърна към нея удивено. — За бога, скъпа, какво правиш там долу?

— Мисля, че пружините са развалени — отговори Мариан. — Би ли ми подала ръка, докато го няма?

Опитвайки се да сподави смеха си, Бронуен хвана ръцете на Мариан и я издърпа от стола.

— Седни от другата страна — каза ѝ тя — и отсега нататък слушай внимателно, защото наистина се чувствам ужасно, а той е единствената ни връзка тук, във Флоренция.

— Непременно — кимна Мариан, докато се мъчеше да пази равновесие на ръкохватката на фотьойла.

Щом Серджо отново влезе в стаята, той изненадано изгледа Мариан, а после изрече тъжно:

— Съжалявам, столът е счупен. Сега удобно ли ви е?

— О, да, много — увери го Мариан.

— Значи искате да ви разкажа какво знам за Оливия — започна той, като зае предишното си място на прозореца.

Мариан и Бронуен мислеха едно и също — че тъй като светлината идваше зад гърба му, бе невъзможно да се наблюдава лицето му. И на двете им хрумна, да не би да е нарочно.

— Откъде бихте искали да започна?

— Защо не оттам как я познавате като студентка? — предложи Бронуен. — Добра художничка ли беше?

— Не беше изключителна, в никакъв случаи. Макар че доколкото знам в Америка са я смятали за такава.

— Беше ли дисциплинирана?

— Понякога. Понякога мислите ѝ... невинаги бяха съсредоточени върху онова, с което се занимаваше.

— Дали защото е взимала наркотици, или пък не е била толкова отдадена на изкуството?

— По малко и от двете, според мен. Не, вероятно поради наркотиците. Беше много тъжно — взимаше хероин, нали знаете?

Бронуен кимна.

— Бихте ли ни казали нещо за отношенията ѝ в класа? Кои ѝ бяха приятели, къде ходеше вечер?

— За живота в класа ще се убедите сами, когато посетите Художествената академия — отговори той. — А по отношение на приятелите — имаше ги много. Повечето бяха американци, мисля, по

списъците мога да проверя кои са. Вероятно те биха могли да ви помогнат да узнаете къде са ходили вечер.

Бронуен пое въздух и продължи.

— Може ли да ни нарисувате портрет на Оливия — словесен, искам да кажа — как изглеждаше, когато беше във Флоренция, как се държеше?

— Аха — засмя се той. — Не съм много добър по описанията, но ще се опитам. Беше много... как да кажа, приличаше на статуетка. Да, точно това е думата. Висока и изправена, понякога очите ѝ гледаха тревожно — вероятно от наркотиците. Когато идваше на себе си, както казват, тогава те нямаха много приятен израз. Имаше прекрасна руса коса и лицето ѝ беше много красиво. Макар че понякога не изглеждаше така, но то пак се дължеше на наркотиците. Когато ги взимаше, малко след това изведнъж ставаше много жизнена и енергична. Всички студенти искаха да се сприятелят с нея. Беше малко смахната и това им харесваше.

— Смахната ли? Какво искате да кажете? — Гласът на Бронуен беше изтънял и когато Мариан се обърна, забеляза, че лицето ѝ е придобило особен цвят.

— Смахната, каквито понякога са студентите. Рисуваше невъобразими неща — богохулни.

— Богохулни ли? В какъв смисъл?

— Не мога да ви обясня. Аз съм католик и според мен най-добре е да бъдат забравени.

— Разбирам — каза Бронуен. Неочаквано се наведе напред, хванала стомаха си с ръце. — Извинявайте — изохка тя, — може ли да използвам банята? Чувствам, че нещо ми става...

— Разбира се. — Серджо скочи, прихвана я за раменете и я поведе към съседното помещение.

— Благодаря, благодаря — чу се гласът на Бронуен, когато вратата се затваряше.

Серджо се върна обратно в студиото.

— Вероятно е от горещината — каза той на Мариан. — Трябва да проявява разум и да носи шапка като вас.

Мариан се усмихна и с неудобство огледа стаята. Не беше сигурна дали не е някакъв трик на Бронуен, но тя наистина

изглеждаше особено и ако наистина не е добре, по-добре да продължи разговора сама. Попита Серджо дали няма нищо против.

— Съвсем не — отговори той, като се връщаше към прозореца.

— Относно богохулните картини — напомни му Мариан. — Защо смятате, че ги е рисувала?

— Пак поради наркотиците. — Серджо замълча. — Но така е много банално казано. Тя като че ли искаше да нарисува душата си — нещо като прогонване на духовете, разбирате ли?

Мариан кимна.

— Имах впечатлението, че нещо я тревожеше. Не мога да кажа какво, но това е моето мнение.

— Тревожела се е за нещо, което се отнася до Ню Йорк ли?

— Може би. Да, сигурно.

Мариан знаеше, че ако подозренията на Арт Дъглас се окажеха верни и Серджо Рамбалди знаеше какво е ставало в Ню Йорк, значи пристъпваше в опасна зона. Затова се усмихна глупаво и каза:

— Какво ли може да бъде? Дали не е имала приятел там и не е искала да се върне при него?

— Възможно е.

Мариан поклати глава.

— Но това не би обяснило богохулството в картините ѝ, нали?

— Би могло, ако сърцето ѝ е било разбито. Чувствала се е като изоставена от Господа. Много хора изпитват подобен гняв, когато любимият им ги напусне.

Очите на Мариан се разшириха от лека възбуда.

— Вероятно. Това би било интересна подробност за филма, не смятате ли?

— Сигурен съм — засмя се Серджо. — А при всичките приятели, които имаше във Флоренция, то е било реакция след някакво силно преживяване.

— Казвате, че е имала много приятели, така ли?

— О, много. Както ви казах, беше много красива и предизвикваше интерес.

— Чудя се къде ли е сега — размисли се Мариан. След като той не отговори, тя се направи, че се връща към настоящето. — Спомняте ли си някакви инциденти, които смятате, че биха били подходящи за филма?

Докато Серджо се ровеше из паметта си, на Мариан ѝ се прииска да вижда лицето му, но слънцето заслепяваше очите ѝ и това бе невъзможно. Но докато отговаряше, тя усети смеха в гласа му и се заслуша напрегнато, когато той ѝ разказваше за вечерта, в която Оливия бе дошла в студиото и му казала, че не иска да се люби с него.

— А вие искали ли сте го от нея? — попита тя и веднага се изчерви, тъй като усети, че въпросът е нахален. Започна да се извинява, но Серджо я прекъсна.

— Всъщност да — призна той. — Разбирате ли, и аз бях малко влюбен в Оливия. Тя беше много привлекателна. Това може да е още една сцена за вашия филм — когато я каня да дойде при мен. Случи се в „Каза Буонароти“, където правим скици по „Битката между лапитите и кентаврите“. Тя наблюдаваше как ръката ми се движи по хартията, пресегна се и я стисна. Тогава ми събщи, че е влюбена в мен. Отговорих ѝ, че студентите често изпитват същото към преподавателя си, а тя настоя, че с нея е по-различно. Аз съм мъж, нали разбирате, невинаги е лесно да се устои на жена, особено такава като Оливия. Казах ѝ, че искам да я любя, и после продължихме да скицираме. Два дни по-късно дойде в този апартамент и заяви, че не може да го направи. Дамата, която е като моя съпруга, беше тук, но тя е свикнала студентите да се държат така с мен. Нескромно е от моя страна, но се случва често.

— А дамата, която ви е като съпруга, тя знае ли, че сте искали това от Оливия?

— Не.

— Ако включим това във филма, не би ли било малко неудобно за вас?

— Разбира се. Но винаги можем да кажем, че е измислица, за да се обогати сюжета на филма, нали?

Мариан се засмя и кимна.

— Следващия път, когато видяхте Оливия, тя беше ли...

— Повече не я видях — прекъсна я той. — Много скоро, може би ден или два по-късно, тя изчезна.

— Разбирам — изрече замислено Мариан. — Знаете ли, че баща ѝ е получил бележка, в която се намеква, че Оливия е жива?

— Да. Четох във вестниците.

— Подписана е с инициала А. Нали познавате някои от приятелите ѝ? Дали името на някой от тях не започва с А?

Серджо пак се засмя.

— Труден въпрос, защото много мъже носят такива имена. Може би, след като прегледате списъците, вие самата ще можете да проверите.

Двамата се обърнаха към вратата, когато влезе Бронуен — бледа и с измъчен вид.

— Извинете ме — обърна се тя към Серджо, — вероятно е от горещината.

— Сигурен съм — усмихна се той. — Искате ли нещо?

— Не, не, сега се чувствам много по-добре. Ако искате, продължете си разговора, а аз ще се включа, когато мога.

Серджо се обърна към Мариан.

— Говорихме за приятелите на Оливия, за инициала А. Не ви ли е хрумвало, че може да бъде и име на жена?

Тъй като никога не се беше замисляла за това, Мариан се обърна към Бронуен.

— Обсъждахме този въпрос — обади се Бронуен. — Почеркът беше анализиран от специалисти и всички бяха убедени, че е на мъж.

Серджо кимна.

— Но не би трябвало да отхвърляте и възможността да е жена.

Макар Мариан все още да не виждаше лицето му, усещаше, че погледът му е насочен към Бронуен и кой знае по каква причина, имаше чувството, че той се опитва да я подведе по погрешна следа.

— Не би трябвало да отхвърляме нищо — отговори му тя, — но за бележката няма да се говори във филма. Твърде е неясна.

— Разбирам — погледна часовника си. — Скоро ще трябва да се върна в академията, освен ако имате да ме питате още нещо...

— Само за това как Оливия пристигна във Флоренция — прекъсна го Бронуен и погледна Мариан. — Да не би вече да сте говорили за това?

Мариан поклати глава.

— Сама ли пристигна? — попита Бронуен, като се обърна пак към Серджо.

— Доколкото знам.

— Щастлива ли беше тук?

— Всичко, което мога да ви кажа, е, че когато тя дойде при мен, есенният семестър вече бе започнал. Тя беше много известна в Америка и ми се стори, че не ѝ се иска да е тук.

— Поради славата ѝ ли?

— Бих казал.

— Тогава се чудя защо ли е дошла? — отбеляза Бронуен, поглеждайки развеселено Мариан. Изведнъж лицето ѝ отново пребледня и тя прехапа долната си устна.

— Всичко, което знам, е, че тя се записа по-късно от останалите. Признавам, преди да дойде, не бях и чувал за нея, но много хора в Италия знаеха за славата ѝ.

— Мислех, че Рубин Майър ви е разказал за нея — изпусна се Мариан. Веднага млъкна, тъй като не можеше да повярва, че го е казала.

Серджо се усмихна.

— Рубин Майър ли? Не го познавам. Да не би той да твърди, че ме знае?

— Не, не — увери го Мариан. — Но предполагам, че човек като него трябва да е чувал за вас. Предположих, че той може би ви е препоръчал Оливия.

Тя усилено разрови паметта си. Дали другите знаят, че Майър е предложил Оливия да замине за Флоренция? Както и да е, Серджо отрече да познава Рубин Майър. Самият Рубин Майър, когато разговаряха с него, твърдеше, че не познава Серджо. Точно така — каза, че не познава Серджо, но естествено бил чувал за него и затова предложил на Франк Хейстингс известно време Оливия да учи при него. Значи другите знаеха. Арт Дъглас обаче ѝ беше казал, че със сигурност двамата мъже са свързани по някакъв начин по отношение на Оливия.

Даде си сметка, че трябва сериозно да внимава да не издаде както себе си, така и Арт Дъглас. Разпери ръце и се засмя.

— Май обърках нещата. Извинете ме, мислех си за нещо друго. — Изпъшка вътрешно, защото установи, че така само усложни нещата.

Но когато Серджо стана, от спокойното му изражение тя долови, че той не е разтревожен от онова, което му каза, и шумно въздъхна. Видя го как слага ръка на рамото на Бронуен и се усмихва съчувствено.

— Трябва да се върнете в хотела — каза ѝ той с добро чувство.

— Да — смънка Бронуен, — май че сте прав. Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем. Много ни помогнахте. — Погледна Мариан за потвърждение и Мариан кимна.

Докато ги изпращаше към вратата, Серджо каза:

— Разбрах, че се казвате Бронуен Евънс. — Обърна се към Мариан. — Извинявайте, но забравих вашето име.

Мариан вдигна очи към лицето му. Той се усмихваше любезно и тя се изчерви.

— Мариан Дийкън.

Той кимна.

— Радвам се, че се запознахме, Мариан...

— Не мога да повярвам — изрече Бронуен, когато излязоха на улицата. — При такъв мъж аз да ходя да повръщам в банята му. Но наистина се чувствам ужасно, скъпа.

— Ти и изглеждаш ужасно — съобщи ѝ Мариан. — Трябва да се измъкнем от навалищата колкото се може по-бързо.

Напредваха бавно, а Бронуен вече бе замаяна.

— Довечера ще трябва сама да напишеш всичко, Мариан, имаш ли нещо против? — Изхълца от нов пристъп на болка. — Какво беше това за Рубин Майър?

— А, нищо — каза Мариан, като хвана ръката на Бронуен и така повървяха известно време. — Нещо се обърках, това е всичко.

— Мисля, че се влюбих в този човек — оплака се Бронуен. — Какво смяташ, че си мисли за мен?

— Зависи колко си измърсила банята му.

— Не ме разсмивай — изохка Бронуен.

От прозореца на студиото си Серджо ги наблюдава, докато се изгубиха зад ъгъла. Тогава отиде в спалнята и взе телефона.

Не чака дълго, докато го свържат, и един напевен глас се обади:

— Галерия „Майър“.

— Свържете ме с Рубин Майър — каза той.

— Съжалявам, но в момента не е тук. Да му оставя ли някакво съобщение?

Серджо размисли за миг, а после изрече:

— Предайте му да се свърже с Бърлогата. — И затвори.

Кабинетът на Франк Хейстингс се намираше в центъра на Манхатън. Компанията му заемаше от петдесет и пети до петдесет и девети етаж. Бяха се преместили на този адрес три години по-рано от ъгъла на Уол стрийт и Бродуей — финансовият район на Ню Йорк беше разширил границите си.

Франк стоеше до големия прозорец и гледаше към непрекъснатия поток от превозни средства, който преминаваше по мостовете Бруклин и Манхатън. Беше висок мъж, добре сложен, с леко посивяла коса, която сребрееше на слънчевата светлина. Под тъмните гъсти вежди, кафявите му очи обикновено гледаха едновременно проникателно и шеговито, но в този момент погледът му бе навъсен. Прокара пръст по царствения си нос, а широката му уста бе стисната, докато размишляваше. След като проследи полета на хеликоптер, който се издигна над централното летище за хеликоптери и изчезна зад небостъргачите на Бруклин, той пое дълбоко дъх, пъкна ръце в джобовете на панталона си и се извърна от прозореца.

Край малката махагонова маса за конференции, която бе продължение на бюрото му, бяха седнали Стефани, Матю, Дебора Формън и съпругата му Грейс Хейстингс. Огледа всички един по един и пак се отправи към бюрото си.

— Ясни са ми трудностите, които ви пречат да започнете веднага филма — каза той, сложил едрите си ръце на облегалката на стола. — Разбирам всичко, което споменахте за времето, светлината, късите дни и какво ще означава това като разходи — погледът му се върна към Матю, — но сега Бронуен и Мариан са в Италия и няма да им е нужно много време да решат какво ще се снима там, защото Оливия е била там не повече от месец. А аз държа да започнете филма.

Стефани стрелна с очи Матю, когато той се обади:

— За Италия сигурно сте прав. Нямам никакви възражения да снимаме в късна есен, исках само да ви уведомя какво влече това след себе си — не само като разходи, но и като атмосферни условия. — Сви рамене. — Обаче пак стигаме до същото. Лошото време струва пари.

Франк кимна.

— Това означава и че Дебора ще пише края на сценария, докато снимаме началото в Манхатън — продължи Матю.

— За мен няма значение — изчурулика Дебора, а Матю се опита да не се дразни от мазния ѝ тон. Дебора бе известна донякъде като журналистка, която се занимава с разследвания, но нищо, което бе направила досега — нито книгата ѝ, нито сценарият дотук, му бяха харесали. Пишеше бавно, повтаряше се и тук-там включваше направо цитати от вестниците от онова време. Предполагаше, че навремето е имала по-силно перо, но сега не бе нищо повече от дърта досадница, която Франк Хейстингс бе избрал, защото повяхващата ѝ слава я правеше отстъпчива. Беше едра жена, към шейсетгодишна, макар че дебелият слой пудра на бузите ѝ, очертаните ѝ с дебел черен молив очи и червило с цвят на мандарина ѝ придаваха вид на отвратителна трийсетгодишна брантия от шейсетте години.

— Бих искал да поговорите с адвокатите ми за филма, Стефани — каза Франк. — Ти и Дебора. Не бихме желали никакви злепоставящи съдебни дела или нещо подобно, което би довело до неприятности. Знам, че взехте под внимание молбата ми да не се ровите твърде надълбоко и го оценявам, както и това, че не ме карате да ви давам обяснения. Помолил съм адвокатите да дойдат в три и половина, така че защо дотогава да не си починем. Матю, съпругата ми иска да разговаря с вас насаме, ако нямате нищо против.

— Ни най-малко — отговори Матю, като не успя да скрие изненадата си.

— Само една минута, моля — каза твърдо Дебора. Гледаше към Франк. — Рубин Майър.

Франк въздъхна.

— Да, разбира се. — Сви устни, а Дебора Формън скръсти ръце и се облегна на стола си с надменно изражение.

Франк се обърна към Стефани.

— Разбрах, че Мариан пише някои от сцените и се справя отлично. Готова ли е изцяло със сцените с Майър?

— Почти — отвърна Стефани.

Той погледна Грейс.

— Сигурно, и аз мислех така.

— Защо? Има ли нещо лошо в тях? — попита смутена Стефани.

— Не, не, много са добри. Той е такъв нервен, както го е описала и както подсказва самият сценарий. Снабдява с наркотици студентите по рисуване в града още от средата на седемдесетте години. Коего ми напомня — каза и си отбеляза в бележника пред себе си, — че трябва да обмислим и нещо друго с адвокатите. Забелязвам, че Мариан вече е променила името на Майър, но ще трябва още нещо. Ще порботим върху това. Не, всъщност главното е финалната сцена между Оливия и Майър в Ню Йорк. Човек остава с чувството, че той я насочва да отиде в Италия. Бих искал това да се промени.

На върха на езика на Стефани беше да го попита защо, но разбра, че Франк ще ѝ отговори уклончиво.

— Дебора вече е приготвила друга сцена на нейно място — продължи той, — която ще ви покаже. В нея няма нищо зловещо и бих искал така да остане.

Стефани кимна.

— Добре.

Франк се усмихна.

— Има ли още нещо, преди да приключим?

— Нощните клубове — обади се Матю. — Когато се върнем в Лондон, ще назначим специален човек, който ще определя местата за снимки, но имам чувството, че той много трудно ще получи разрешение от някой клуб, ако го представим, че там се внасят наркотици. Бихте ли могли да ни помогнете?

— Разбира се. Секретарката ми ще го уреди. Предполагам, че с Бенингтън няма проблеми.

Матю поклати глава.

— Според Бронуен не е така.

— Добре. Набелязал съм няколко художествени галерии в центъра, от които бихте могли да изберете някоя, докато сте тук.

Матю се усмихна. На всички в стаята стана ясно, че двамата мъже се харесваха и се възхищаваха един от друг.

— Може да ни заведете — изрече Матю, имитирайки нюйоркския акцент на Франк.

Франк се развесели и каза:

— Надявам се, че ще ги харесаш, Матю.

— Вече всички се нуждаем от добър сценарий за Италия.

На Матю му се стори странно, че именно Дебора повтаряше нещо, което беше очевидно, особено като го каза така, че да прозвучи като че е задължение на някой друг.

— Жалко, че Мариан не дойде с вас — отбеляза Франк, като затвори писалката си и я пъкна във вътрешния си джоб. — Двамата с Грейс бихме искали да се запознаем с нея. Явно е много умно момиче, като се съди по последните ѝ идеи.

— Вярно е — отговори Матю и се зачуди дали нарочно насочи укора си към Дебора.

— Нали всички ще дойдете довечера у нас? — попита Франк и се изправи. — Шофьорът ми ще дойде да ви вземе от хотела около седем. Добре ли е?

Всички станаха. Като улови погледа на Стефани, Грейс се усмихна.

— Когато се отнася до такива земни неща като храната, един мъж винаги ще пренебрегне онова, което смята, че не е важно — каза тя. — Някой да е вегетарианец?

Стефани се засмя.

— Няма вегетарианци.

— Освен мен — обади се Дебора.

— А аз бях останал с убеждението, че е канибал — прошепна Матю на ухото на Стефани. По усмивката, която пробягна по лицето на Грейс, бе явно, че тя също бе чула.

— Ще се видим довечера, Матю — каза Франк, като придружи Стефани и Дебора до вратата.

— Очаквам да се видим — отговори Матю.

Той все още се усмихваше, когато се обърна към Грейс, а тя му направи жест отново да седне. Беше жена, чиито маниери излъчваха спокойствие и ведрост. Когато на Матю му я представиха за пръв път, той почти не успя да скрие изненадата си. Макар че косата ѝ — носеше я на нисък кок на тила — посивяваше и бръчици се бяха появили в ъгълчетата на сините ѝ очи, изящното ѝ лице представляваше точно копие на това на Оливия, по-възрастно, разбира се, но му липсваше неприятното изражение на дъщерята. Наблюдава я през последните два часа как разумно и неуловимо поддържаше положението си като съпруга на Франк и по интуиция разбра, че макар да не беше вероятно успехите на Франк да се дължат на нея, съвсем

сигурно бе, че тя му даваше сила. Не поради това, че е комбинативна и хитра — тя едва ли знаеше какво точно става в компанията на Хейстингс, а защото искрено обичаше съпруга си и той — нея.

Грейс го изчака да седне, после скръсти ръце върху масата пред себе си и когато заговори, сините ѝ очи го изгледаха внимателно.

— Бих искала да поговорим, Матю, и да ви запитам дали някога сте чували за един човек на име Арт Дъглас?

Матю се намръщи, като напрегна паметта си.

— Не смятам. Кой е той?

— Репортер е тук, в Ню Йорк. Беше репортер, за да бъде точна.

— Трябва ли да го познавам?

— Не, но след като сега разбирам, че не сте чували за него, това прави разговора ни още по-необходим.

Озадачен, Матю я изчака да продължи.

— Арт Дъглас знае какво се случи с Оливия, преди тя да изчезне.

— Грейс замълча и сведе очи към ръцете си.

— Чували сте за главния редактор, който загина при автомобилна злополука, нали?

— Да.

— Арт Дъглас смята, че нарочно е бил прегазен. — Грейс вдигна глава и го погледна право в очите. — Според него някои хора тук, в Ню Йорк, са го убили.

Макар че не наблегна върху нищо от това, което каза, не промени тона, нито изражението си, изведнъж атмосферата в стаята стана неловка. Матю издържа на погледа ѝ и тъй като тя не продължи, той се осмели да запита:

— Това има ли нещо общо с Оливия?

Грейс кимна.

— Еди Калиновски — главният редактор, знаеше някои неща за хората, с които бе свързана Оливия. Разказал ги е на Арт и затова Арт смята, че животът му е в опасност. След катастрофата той се покри, както казват. Франк редовно контактува с него, но, уважава желанието на Арт да не се явява пред хората — все пак ако Арт е прав за катастрофата, той има основание да смята, че животът му е застрашен.

Изразът на лицето ѝ беше съвсем сериозен и Матю усети студени тръпки по гърба си.

— Има ли причина да знам тези неща?

Тя кимна.

— Би трябвало, защото Мариан ги знае.

Матю не би придобил по-смаян вид, ако тя го беше халосала по главата.

— Мариан знае — повтори той. — Откъде?

— Арт Дъглас ѝ е разказал.

— Какво? Кога?

Прокара пръсти през косата си, а после внезапно скочи на крака и започна да се разхожда из стаята.

— Ако почакате, ще ви поясня. Що се отнася до Арт, той и Франк имат различни позиции относно онова, което се е случило с Оливия. Според Арт Оливия е в Италия и между Рубин Майър и Серджо Рамбалди съществува конспирация да я държат там. — Пак спря. — Всъщност Франк също мисли така и по тази причина не иска точно тази сцена във филма, защото ако Рубин Майър знае къде е Оливия, той е последният, когото Франк би искал да тревожи сега. Причината, поради която Франк не е доверил подозренията си на Арт, е, понеже се страхува, че Арт би направил нещо необмислено по отношение на Майър.

— А защо Дъглас е казал на Мариан? Господи, защо точно Мариан? Та тя е почти дете.

— Разказал ѝ е, защото тя се е срещнала с Джоди Розенбърг — една стара приятелка на Оливия, а Джоди и Арт са на едно мнение — че Франк трябва да бъде убеден филмът да насочи обвинението си към Майър. Мариан е проявила по-голям интерес от другите към разследването, Джоди и Арт решили, че тъкмо на нея могат да се доверят с надеждата, че заедно с нея ще убедят Франк.

— Откъде знаете всичко това?

— След като е разказал всичко това на Мариан, Арт изпитал угризения на съвестта и споделил с Франк какво е направил, за да бъде защитена Мариан. — Произнесе последните думи особено решително. — Ако Мариан се изпусне пред когото не трябва, тогава... е, кой знае какво би могло да ѝ се случи.

— Боже мой — изстена Матю. — А тя защо не е казала на никого?

— И Джоди, и Арт са я заклели да мълчи. Единственият човек, с когото може да говори, е Франк. Опасно е да се знаят тези неща.

— А Джоди? След като знае, защо не се крие?

— Наела е бодигардове да я пазят денонощно. Арт няма толкова пари.

Матю седна и отпусна глава върху ръцете си.

— Нито пък Мариан.

— Ето, затова ви го казах.

Той кимна.

— По дяволите! — измърмори Матю, като си спомни сцената, която имаха с Мариан след срещата ѝ с Джоди. Погледна Грейс. — Знаете ли, направила го е заради мен. — Тъй като Грейс се озадачи, той махна с ръка. — Втълпила си е, че според мен за нищо не я бива, затова е отишла да се види с Джоди с надеждата, че ще стигне до дъното на нещата и ще ме накара да променя мнението си за нея.

— Разбирам. — Грейс се усмихна, убедена, че схваща нещата много повече от него. — Е, сега остава да ви кажа какво е правила Оливия. Естествено, не е задължително да знаете...

— Не, трябва — прекъсна я Матю. — Мариан не може сама да носи този товар на плещите си.

— Добре, но в такъв случай вие ще сте в положение...

— Не се безпокойте за това.

— Съгласна съм, но след като ви кажа, нека то да не отива подалеч от тази стая. Ясно е, че това не може да влезе във филма, затова не бихме искали да излагаме още някого на опасност.

— Разбира се.

— Не знам дали Мариан е в опасност, но въпреки това не бива да рискуваме.

Той кимна. Докато говореше, изразът на лицето ѝ се промени. Матю слушаше с все по-голям ужас и отвращение разказа ѝ, но лицето ѝ изглеждаше толкова измъчено, че той я помоли да спре. Тя поклати глава и продължи, изля цялата ужасна истина — как са били използвани децата в Клуба на педофилите и каква е била ролята на дъщеря ѝ във всичко това. Като че ли преживяваше някакво ритуално прогонване на духовете. Матю си представи собствените си деца на тази възраст и стисна зъби от погнуса и закана не само към мъжете, които са извършвали изнасилванията, но и към Оливия Хейстингс.

Знаеше, че и стогодишен да стане, никога не би разбрал защо момиче с родители като Франк и Грейс, момиче, в чиито крака е бил целият свят, е имало нужда да взема наркотици и защо се е оставило да го карат да извършва такива жестокости.

Когато свърши, лицето на Грейс беше пепеляво, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Франк прави всичко възможно да помага на семействата, чиито деца са умрели, анонимно, разбира се. Създал е благотворителен фонд за изнасилени деца, за да е сигурен, че някой помага на осакатените жертви. Мисля, че той никога няма да си прости. Смята, че ако не беше замразил парите на Оливия в банката, тя никога нямаше да стигне дотам. Но идеята да го направим беше моя, така че ако някой е виновен, това съм аз.

Матю изпита такова съчувствие, че много трудно преглътна буцата в гърлото си. Какво е направила тази жена, за да заслужи подобни мъки?

— Греховете на децата — прошепна той, а разбиращата усмивка на Грейс беше толкова скръбна, че направо разкъса сърцето му.

— Сега се тревожим за Мариан — продължи тя — и затова Франк ме помоли да ви кажа.

— Да, разбира се.

— Какво ще направите?

— Още не знам, но едно е сигурно — тя няма да може да дойде с нас, когато снимаме в Ню Йорк. Как обаче ще обясня всичко това на Стефани?

— Смятам, че бихте могли да я вземете — посъветва го Грейс. — Ще се намира в по-голяма безопасност, когато е с вас, отколкото сама в Лондон. Освен това хората на Франк ще я държат под око. Същото се отнася и за Италия. Дръжте я край вас, за да сте сигурни, че през цялото време около нея има хора. Може и да преувеличаваме, но не бива да я излагаме на риск. Никой, освен Франк, Арт Дъглас, Джоди и нас двамата не знае, че тя има някаква представа какво е ставало. Какво има? Казах ли нещо...

Матю клатеше глава, а в погледа му се четеше предчувствие.

— Сега тя е в Италия — обясни. — Вчера са се видели с Рамбалди, а не беше в стаята си, когато снощи Стефани ѝ се обади.

Ако е изпуснала нещо пред него... — Скочи на крака. — Може ли да използвам телефона?

— Разбира се. — Грейс също стана. — Вземете онзи сивия, той е с директна линия.

Матю грабна слушалката, после си спомни, че няма номера на пансиона, където бяха отседнали Бронуен и Мариан, и рязко затвори слушалката.

— Трябва да взема номера от Стефани.

Грейс веднага грабна друг апарат и натисна едно копче.

— Франк с адвокатите ли е още, Лидия? — попита и щом получи отговора, прекъсна. — Стефани си е тръгнала преди десет минути, върнала се е в хотела.

Матю погледна часовника си.

— Още не е пристигнала. По-добре да скоча в едно такси и да се върна. Мариан може да е оставила съобщение.

— Разбира се. Ще се обадя на рецепцията и ще им кажа да ви извикат такси. То ще пристигне, докато слезете.

След като съобщи посоката на шофьора, Матю се облегна на седалката. Опитваше се да мисли спокойно. Движението около тях се съгъстваше и напредваха много трудно.

— Мариан, Мариан — прошепна той, взирайки се, без да вижда напечените от слънцето улици. — Защо го направи?

Той знаеше отговора. Затвори очи с ужасното предчувствие, което изпълни цялото му същество.

След срещата им със Серджо Рамбалди преди два дни Мариан успя да завлече Бронуен до пансиона близо до площад „Пити“, където бяха отседнали, и я сложи да легне. След това качи пишещата си машина в градината на покрива, за да работи на свеж въздух и се настани на сянка, хвърляна от покритата с розови цветове пергола. Първия час прекара, като наблюдаваше пейзажа от флорентински покриви и гущерчетата, които влизаха и излизаха от изкорубените плочи от сиенска пръст, погледът ѝ се плъзгаше от красивото кубе на катедралата „Брунелески“ до високите и тесни кули на Барджело и кметството, и зад тях — към дремещите планини в далечината. През цялото време размишляваше как точно щеше да пресъздаде на хартия

следобедните открития, но дълго време не можа да сглоби и едно изречение.

Мозъкът ѝ бе блокирал не от онова, което беше казал Серджо Рамбалди — то много ясно се бе запечатало в съзнанието ѝ. Проблемът беше в самия Серджо Рамбалди. Как да опише мъж, притежаващ подобен магнетизъм и присъствие? Думите ѝ убягваха, но ако не го направеше както трябва, тогава как пък Матю ще подбере артист за ролята, който поне малко да наподобява на него? Съществува ли такъв мъж? Дълбоко се съмняваше, че на света би се намерил човек като Серджо Рамбалди. Тъкмо тогава кой знае защо Пол изникна в съзнанието ѝ. Да, в някои отношения двамата си приличаха.

Приятен ветрец подухна в градината, тя се обърна към пишещата машина и щом започна, думите като че ли сами се изливаха изпод пръстите ѝ. Минаваше среднощ, когато събра всичко и слезе в стаята си. Отби се при Бронуен да я види как е, преди да опита да измоли някой сандвич от кухнята, ако там все още имаше някой.

— Говори ли със Стефани? — попита Бронуен, когато видя сламената шапка на Мариан да се подава иззад вратата.

— Не — отвърна Мариан и влезе в осветената от луната стая. — Бях на покрива. Как се чувстваш?

— Да ти кажа право, скъпа, не бих имала нищо против да умра в този миг. Ти добре ли си?

— Да. Слушай, защо да не повикаме доктор?

— Не, не. Няма да ми помогне, и по-рано ми се е случвало. Но има нещо друго, което можеш да направиш.

— Какво? — попита Мариан, навеждайки се над леглото.

— Първо, затвори прозореца, не мога да понасям шума. Какво правят там посред нощ. Като че ли сме на „Пикадили Съркъс“ в пиков час. Ако утре не съм по-добре, ще те помоля да се поразходиш из Флоренция и да направиш снимки за Матю. О, да, и онези списъци, за които Серджо спомена, може би ще можеш... — Гласът ѝ заглъхна и от израза на лицето ѝ Мариан прецени, че усилието бе прекалено голямо за нея.

— Имам по-добра идея — прекъсна я Мариан, като тръгна към прозореца. — Сега поспи, а ако сутринта си по-добре, ще отидем до планината и ще продължим разследването си там. Там ще е по-хладно

и много по-тихо, а щом като се съвземеш, винаги можем да се върнем във Флоренция.

— Нали и друг път съм ти казвала, че имаш блестящи идеи? — прошепна Бронуен. — Планински въздух — звучи като рая на земята.

На следващата сутрин Мариан поръча такси да дойде да ги вземе и да ги закара до Паезето ди Питоре, отстоящо на около осемдесет километра. Тъй като в Ню Йорк бе среднощ, а те не знаеха дали ще намерят къде да преспят в Питоре, Мариан не се обади на Стефани.

Носеха се по главната магистрала към Лука. Бронуен седеше, свита в ъгъла на задната седалка, трепереше, потеше се и проклинаше внезапната промяна на времето. Събудиха се под сиво намръщено небе, от което се чува гръмотевици.

— Каква е тая страна? — мърмореше Бронуен. — Съсипва, прави ме на нищо. Искам да се върна вкъщи.

Като знаеше, че не го желае от сърце, Мариан се усмихна и се обърна да погледне местата, покрай които минаваха. Опитваше се да си представи как ли изглеждат вълнистите хълмове, маслинените горички и лозята в слънчев ден.

Непрекъснатото трополене на дъжда и монотонният ритъм на мотора на колата най-накрая ги приспаха и когато Мариан се пробуди, приближаваха град Лука. Тъй като времето можеше да се задържи хладно и щяха да им трябват по-топли дрехи, Мариан нареди на шофьора да влязат в града, за да си купят гумени ботуши и чадъри. Щом колата спря на площад „Наполеоне“, Бронуен се размърда. Мариан набързо ѝ разказа какво има намерение да направи и Бронуен някак си събра сили, за да се пошегува с непоколебимия ѝ разум.

— В Питоре ли отивате? — попита шофьорът, когато излязоха от Лука на автострадата.

— Sì — отговори Мариан, като използва всичките си познания по италиански.

Шофьорът кимна, след няколко минути рязко отби от пътя и с голям шум и рев на спирачките и педала за газта, те се понесоха по стръмен и опасно тесен път по нагорнището. На Мариан ѝ се искаше той да намали скоростта, тъй като дъждът се лееше като из ведро, почти нищо не се виждаше. Струваше ѝ се, че взимат много

бързо острите завои и нищо не би могло да спре колата да не се хлъзне и да не пропадне в лозята под склона.

— За Питоре, si? — отново попита шофьорът.

— Si — потвърди Мариан.

— Познавате ли Питоре?

— Не. — Мариан погледна Бронуен, но тя спеше.

— Ще останете ли там вечерта?

— Ако стигнем дотам — зяпна Мариан, тъй като той вдигна ръцете си от волана и направи типично италиански жест. — Знаете ли дали там има хотел? — Говореше точно и ясно, за да може той да я разбира.

— Si, si. Има piccolo albergo — над кафенето.

— Добре, това поне е успокоение — каза Мариан, като възприе, че albergo означава странноприемница.

— Вие не искате да останете в albergo, нали? — обади се той след няколко минути.

Като разбра, че това е въпрос, Мариан отговори:

— Искаме да останем, ако се намери стая.

— Не. Вие не останете в albergo. Спите в Камайоре — махна с ръка той, — в градчето ей там.

— Защо? — попита озадачена Мариан.

— Защото в Питоре не е добре нощем.

— Моля?

— Нощем има, как го казвате — писъци. Чува се, че пици.

— Кой?

— Момичето.

— Кое момиче?

— Американката. Посред нощ пици.

Мариан зяпна с отворена уста, като гледаше шофьора в огледалото за обратно виждане.

— Искате да кажете, че е там, в Питоре?

— Si. Там е. Нощем писъците й се чуват.

— Ако тя е там, ако хората я чуват, защо никой не й помогне?

Той отговори на италиански, а после добави на английски:

— Може би мъртва.

— Но нали казахте, че я чуват да пици...

— Това е духът й.

— Боже мой — измърмори Мариан и усети ледени тръпки по гърба си. После се сети, че италианците обичат да драматизират нещата и вероятно поради предрасъдъците и голямото въображение на туристите, посещавали селото след изчезването на Оливия, това е измислена история.

— Искате ли да ви закарам до Камайоре? — предложи шофьорът.

— Не, не. В Паезето ди Питоре, моля — каза му Мариан.

Успя да сподави вика си, когато колата опасно отби настрани, за да направи път на мотоциклетист, който се движеше в обратна посока. В този миг Бронуен се събуди и Мариан й разказа току-що чутото от шофьора.

— Виж какво, скъпа, вярвам, че си го измислят — каза Бронуен и погледна мрачно навън, — защото това място изглежда достатъчно призрачно и без среднощни писъци. Погледни само облаците, които се стелят от планината. Дали там, сред дърветата, не е Питоре?

— Si, Питоре — потвърди шофьорът.

— Слава богу, защото ако не стигна скоро до тоалетна, ще се случи нещо ужасно.

След няколко минути влязоха в селото. Беше по-голямо, отколкото си го бе представяла Мариан, но въпреки всичко се виждаха не повече от трийсетина къщи, пръснати по склона — повечето от тях сред дърветата от двете страни на тясната главна улица. Тя се намръщи — тук имаше нещо странно. И тогава осъзна какво е — не се виждаше и жива душа. Докато колата минаваше по калдъръмения път, тя се загледа в затворените капаци на прозорците с чувството, че цялото тукашно население ги наблюдава през пролуките им. Бързо се стегна и щом колата спря пред пустото кафене, отвори вратата и излезе.

— Ще изтичам да видя дали има стаи — каза на Бронуен. — Чакайте ме тук. Няма да се бавя.

Изтича към кафенето, като разтвори новия си чадър, но вратата се оказа заключена. Обърна се към колата, разперила ръце, и забеляза, че Бронуен й сочи другата страна на кафенето. Притича иззад ъгъла, където имаше голяма тераса с изглед към планината, там намери друга врата, която за щастие бе отворена.

В дъното на оскъдно мебелираното заведение, до голямо каменно огнище седеше възрастна жена. В скута си държеше

броеница, а черен вълнен шал покриваше раменете ѝ. Като чу, че вратата се отваря, тя вдигна очи и виждайки Мариан, набръчканото ѝ смугло лице се разтегна в усмивка.

— Buon giorno, signora — изрече с дрезгав глас тя, изправяйки се трудно на крака. — Desidera bere qualche cosa?

Мариан се разсмя, разпери ръце и поклати глава.

— Страхувам се, че не говоря италиански — обясни тя.

Жената се втренчи в нея.

— Американка ли сте?

Мариан за малко да отстъпи, като усети злобния ѝ тон.

— Не, не, англичанка — каза ѝ Мариан.

— А, sì, англичанка. — Възрастната жена се отпусна и отново рече с усмивка: — Искате ли кафе?

— Всъщност исках да ви попитам дали нямате свободни стаи. В хотела — albergo.

— Sì, имам стаи. Колко?

— Две. Две стаи.

Жената кимна.

— Колко ще останете?

Мариан сви рамене.

— Може би четири дни.

— Четири дни, добре. Името ми е синьора Джакоми. Ще извикам съпруга си — да помогне с багажа.

Мариан ѝ благодари и отново се върна при колата.

— Уредено е — каза на Бронуен и отвори портмонето си, за да плати на шофьора.

Синьора Джакоми хвърли поглед на Бронуен и я преведе през кафенето, нагоре по стълбите, до таванска стая с външни греди в задната част на къщата. Миришеше на препарат срещу молци. Иначе всичко бе безукорно чисто, върху малката масичка до леглото имаше дори кана с диви цветя.

— Болна сте, нали? Ще се погрижа за вас, но първо си починете — каза жената на Бронуен, а после се обърна към Мариан. — Вашата стая е от другата страна.

Заведе Мариан до другата врата, където стаята беше огледално копие на тази на Бронуен.

— Благодаря — каза Мариан с усмивка. Инстинктивно усети симпатия към жената.

— Елате да обядвате със семейството ми в един часа, si? Имаме шкембе — тук се смята за много хубаво ядене, но не и във вашата страна, нали?

Мариан се засмя.

— Вярно е. Но аз никога не съм яла такова нещо. Ще сляза. Обаче не съм сигурна за Бронуен.

— За приятелката ви ще приготвя нещо специално, от него ще й стане по-добре. Ще й дам и крем да успокои кожата й.

Усмихна се щастливо и излезе от стаята.

Мариан се отпусна на леглото и се заслуша в шума на дъжда отвън. Изглежда бе излязъл и вятър. Трябва да бе задрямала, защото следващото, което чу, беше почукване на вратата. Синьора Джакоми я викаше, тъй като обяда̀т бил готов.

Щом слезе, тя с изненада видя Бронуен. Беше се свила, завита с одеяло до огъня, който явно скоро бе запален, и пиеше горещ бульон от купичка.

— Как се чувстваш? — попита Мариан.

— По-добре, отколкото във Флоренция. Трябва да опиташ това, Мариан. Не знам какво е, но е много вкусно.

— То е само за болната — уведоми ги синьора Джакоми, която влезе в стаята с поднос горещо шкембе. — Ето за вас — каза на Мариан и сложи подноса върху масата. В същия миг влезе и съпругът й, следван от млад мъж със слабо смръщено лице, облечен с одърпани дрехи, който сякаш току-що се връщаше от лозето. Заедно с тях беше и една доста хубава жена. Синьора Джакоми ги представи като сина си и снаха си, които живеели в селото.

Обяда̀т мина приятно, шкембето бе вкусно. Мариан го каза на синьората и си беше вярно. От мястото си в ъгъла Бронуен се включи в разговора за голямо облекчение на Мариан, тъй като италианският на Бронуен беше добър, а освен възрастната жена никой от семейство Джакоми не знаеше английски. Странно, че нито тя, нито Бронуен споменаваха Оливия, макар че не се бяха уговарили, но си каза, че темата е деликатна и не бива да се разисква веднага след пристигането им.

След като свърши обядът, Бронуен се върна в стаята си, а Мариан тръгна да търси телефон, но единственото, което успя да намери, бе автомат, в чиято кабинка се влизаше от кафенето. Въздъхна уморено — телефонният автомат като че ли не бе използван от края на войната. Синьора Джакоми забеляза гримасата ѝ и се засмя.

— Искате да телефонирате ли? — попита тя.

Тъй като знаеше, че иска невъзможното, Мариан се извини.

— Налага се да се обадя до Америка — обясни тя и веднага ѝ се прииска да не беше го казвала, защото синьората изведнъж настръхна.

— В Америка ли? Нали казахте, че сте англичанки?

— Да, вярно е — увери я Мариан, но... — Замисли се какво да обясни, тъй като всичко ѝ изглеждаше крайно усложнено. Най-накрая каза, че сестра ѝ е в Америка по работа и тя ѝ обещава да ѝ се обади.

Явно доволна от обяснението, синьора Джакоми възвърна веселото си настроение и извика с пръст Мариан да я последва. Въведе я в уютна всекидневна в дъното на кафенето. Мариан разбра, че това беше част от жилището на семейството.

— От стаята си ли искате да се обадите? — предложи възрастната жена.

— Да, ако е възможно — отвърна нерешително Мариан и тогава удивена видя как синьората изключи от контакта модерен телефонен апарат, качи го на горния етаж и го включи в друг контакт под прозореца.

Мариан се засмя на собствената си глупост. Селото можеше да е старо, съдържателите — възрастни, но все пак живееха в края на осемдесетте години, заедно с останалия свят, така че защо да нямат модерна техника. Само дете тази техника изглеждаше не на място тук.

След като синьората излезе, тя седна под прозореца със сплетени под себе си крака и вдигна слушалката. Стефани и Матю сигурно току-що стават, така че би могла да ги хване сега. След като набра номера, нарисова кръгче по изпотеното стъкло и втренчи поглед в планините, като и за миг не разчиташе, че ще се свърже. Почти нищо не се виждаше — тежки облаци кръжаха над селото толкова ниско, сякаш се опираха на гъстата зеленина, обграждаща стръмните склонове на долината. Селото беше като че ли още по-високо, отколкото тя си представяше, с което се обясняваше внезапното спадане на температурата. И тогава за нейна изненада се чу глас, който събщи

името хотел „Дорсет“. Впечатлена и развеселена, Мариан даде номера на стаята на Стефани, но много дълго звъня, докато накрая телефонистът се обади и я попита дали не иска да остави съобщение. Мариан прочете номера от автомата, после продиктува Паезето ди Питоре и затвори. Питаше се дали те щяха да се свържат тъй лесно със селото, както тя успя да ги набере. „Това няма значение, каза си тя, винаги мога да им позвъня по-късно.“ Сърдито преглътна сълзите, които бликнаха в очите ѝ.

Облегна глава на твърдата каменна стена и затвори очи.

— Исках само да чуя гласа ти — прошепна тя на глас.

— Чий глас, скъпа?

Мариан скочи, апаратът падна от скута ѝ и издрънча.

— На никого — отговори веднага тя, наведе се и вдигна телефона. — Аз само... само...

Не успя да измисли какво да каже и разбра, че всеки момент можеше да се разплаче.

— Нищо, разбирам — Бронуен се усмихна. — Както съм ти казвала и преди, нужно е много време, за да заздравее разбито сърце. А когато човек е на такова място, прищява му се да чуе гласа на някого, когото обича, нали?

— Да — съгласи се Мариан и се засмя. Очевидно Бронуен мислеше, че говорят за Пол. — Защо си станала?

— Дойдох да проверя дали си успяла да влезеш във връзка със Стефани и Матю.

— Не, но се опитвам.

— Браво. — Седна върху леглото на Мариан и се облегна на таблата. — Спомена ли пред семейство Джакони нещо за Оливия?

Мариан поклати глава.

— Не. Честно да ти кажа, струва ми се, че не бива.

— И аз имам същото усещане.

— Преди малко направих грешка, като споменах Америка. Старицата ме изгледа като че ли видя самия дявол.

— Сериозно? Предполагам, че им е омръзнало хората да идват и да разпитват за Оливия.

Двете се замислиха известно време, а после Бронуен каза:

— Какво ще правиш до довечера?

Мариан се извърна и пак погледна през прозореца.

— При такова време няма какво много да се прави. Всичко от вчера съм написала, бих могла да го прегледам, но още не съм дочела последната книга на Дороти Дънет „Сага за Лимонд“, така че мога да легна и да я свърша.

— Щастливка — завидя ѝ Бронуен и се изправи. — Франсис Крофърд е страхотен литературен образ. Само почакай, докато стигнеш до края. — Тя въздъхна с възхита. — Може и аз да я прочета отново тези дни.

Засмяна, Мариан ѝ каза:

— В известен смисъл ми напомня на Матю.

— Наистина? — възкликна Бронуен, като се обърна изненадана. — Имаш предвид, че е труден човек ли?

— Мисля, че да.

— Е, ако Матю Корнуол прилича поне малко на Франсис Крофърд, само мога да ти кажа, че нашата Стефани е щастлива жена. — Като се засмя тихо, тя взе купчина листа от шкафа до вратата. — Това ли е вчерашното?

— Да.

— Може ли да ги прочета?

— Разбира се — отвърна Мариан изненадана, но и доволна, че я попита. Това беше най-приятното от работата ѝ със Стефани и Бронуен — нито една от двете не се отнасяше с нея като към секретарка. Нещо повече — третираха я като равна, и двете я насърчаваха да взема участие във филма, изслушваха идеите ѝ одобрително, което я караше да работи с още по-голямо усърдие. Затова в самотните вечери в Челси, тя прекарваше времето, като гледаше филми по видеото, за да има представа как са направени. Изгледа всичко, което Матю бе снимал, и то толкова пъти, че вече различаваше стила му и разбираше защо има успехи.

Минаваше среднощ, когато изведнъж скочи от леглото си. Кожата ѝ бе покрита с пот, а сърцето ѝ биеше лудо. Не виждаше нищо, около нея беше пълна тъмнина. Изплашена, тя запали лампата. Но светлината, която изпълни стаята, не успя да я успокои. Письците. Чу ги как пронизително се носят като ехо по склоновете на планината. Вкаменена, тя се заслуша във вятъра отвън, дъждът биеше в прозореца. Напрегна слух... и ето че паникьосан вик, смразяващ кръвта, който

като че извираше от самата планина, отново раздра нощта, разцепи небето и се уви около къщата като развят камшик.

Скочи от леглото и изтича на площадката. Навсякъде бе тъмно и тихо. Погледна към вратата на Бронуен и като забеляза, че е открената, я бутна. Леглото беше празно.

— Не — изхълца тя и в този миг разбра какво точно представлява ужасът.

Като чу гласове отдолу, тя се заслуша, опитвайки се да разбере какво говорят, но успя да чуе само, че единият глас беше на синьор Джакоми. Някаква врата се отвори и тя инстинктивно отстъпи в тъмнината. Тогава обаче чу гласа на Бронуен:

— Grazie, grazie. — И Бронуен тръгна към стълбата.

— Бронуен! — извика.

— Мариан? — Мариан вдигна очи нагоре. — Защо си станала, скъпа? Почти два часът е. — Когато се приближи по стъпалата, лицето ѝ се сви тревожно. — Какво има? Имаш вид като че ли си видяла призрак.

— Нещо такова — задъхано отговори Мариан. — Поне го чух.

— Какво? — Синьор Джакоми изгледа Мариан с широко отворени от любопитство очи, избърбори нещо на италиански и мина тичешком останалите стъпала до площадката.

— Ела в моята стая — каза Бронуен и като хвана Мариан за ръка, заведе я в стаята и я сложи да легне. — Ето, пийни от това. Не знам какво е, но мистър Джакоми се кълне, че щяло да ми помогне.

— Не, не — изрече Мариан, като го отблъсна. — Боже, Бронуен, беше ужасно.

— Кое?

— Писькът. Чух го преди малко. Ти не чу ли нещо?

— Не, нищо, освен вятъра.

— Не може да не си го чула, беше ужасен.

— Не, съжалявам, скъпа, но... — Засмя се. — Тоя проклет шофьор на таксито, той ти втълпи тези призраци. Имала си кошмар, това е всичко. Честна дума, да знаеш как ме изплаши. Помислих, че тук наистина има духове.

— Вярно е — настоя Мариан. — Или е така, или Оливия наистина е там някъде и крещи.

— Не, не — успокой я Бронуен. — Било е кошмар. В нощ като тази — нищо чудно. И аз имах нещо подобно, затова слязох долу. Ето, пийни.

Този път Мариан пие чашата и като отпи от топлия бульон с подправки, почувства, че започва да се отпуска.

— Кошмар — захили се глуповато. — Но, Бронуен, звучеше като истински.

— Обикновено така става — каза ѝ Бронуен, като пие чашата. — Може да не изглежда много праведно и Бог знае какво ще си помислят Джакоми, но искаш ли да останеш да спиш при мен до сутринта?

— Нямам нищо против — призна Мариан.

— Нито пък аз, така че, хайде, влизай — и дръпна завивките, за да влезе Мариан.

На другата сутрин Мариан се чувства изключително глупаво, когато се събуди в леглото на Бронуен. Спомни си как бе дошла и на ум прокле шофьора на таксито.

— Синьор Джакоми предложи да ме закара сутринта до Камайоре — събщи ѝ Бронуен на закуска. — Ще видя дали не мога да наема кола оттам. Тук е доста изолирано, затова смятам, че ни трябва. Освен това смятам, че е по-добре да започнем да търсим някое село, в което да снимаме. Не вярвам, че тук ще ни позволят. Ти как мислиш?

Мариан поклати глава.

— И на всичкото отгоре, точно сега трябва да намеря аптека, а в селото очевидно няма. Чудя се как ли живеят. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Ще дойда — отговори Мариан. — Навън продължава да вали. Аз мога да карам кола, макар че не съм го правила отдавна, но тук няма голямо движение. Тук общото правило е да сложиш крак на газта и да се правиш, че си единственият на пътя. Дотолкова и аз мога да се справя.

Бронуен се засмя.

— Законът по италианските пътища е истинска мистерия, пред която нашият бледнее. Но от малко дъжд няма да ми стане нищо, така че ще отида сама, скъпа, а освен това ще мога да поразпитам там, знаеш за кого.

— Добре — съгласи се Мариан, като си сипа още горещ шоколад, който синьора Джакоми току-що беше донесла. — Смятам да

се поразходя из селото да видим дали въобще ще открия нещо.

— Точно така. А ако чуеш някой да крещи, това ще бъда аз, когато се катурнем от пътя.

Два часа по-късно Мариан се връщаше по главната улица на Паезето ди Питоре. По гумените ѝ ботуши имаше кал и трева от планинската пътека, по която се разхожда, а тънкото ѝ яке бе закопчано догоре, за да не се намокри. Дъждът току-що бе спрял, но по облаците си личеше, че ще е за кратко.

Все още нямаше никакви признаци на живот из селото. Предната вечер никой не бе дошъл в кафенето и освен семейство Джакоми не зърнаха никого. Селото сякаш бе изоставено. Тъкмо тогава една врата се отвори малко по-напред и един едър мъж излезе и се качи в очукан стар фиат. Мариан се притисна към високия дувар, за да може той да мине, но мъжът даже не я погледна. Мариан сви рамене.

Отново започна леко да ръми, но тя продължи да върви, докато стигна до завоя. По този път пак се стигаше до кафенето, но по него се вървеше по-близо до планината, заобикаляше се, после следваше тераса и няколко опасни стъпала. Мина по тях, като тайничко хвърляше поглед към прозорците на къщите. Тъкмо ѝ хрумна идеята да почука на някоя порта, когато изведнъж се подхлъзна и се тръсна върху назъбения камък. За щастие успя да се хване за дървеното перило, което бе отстрани на стръмната пътека, и така се задържа да не падне пак. Беше се ожулила и натъртила, затова спря за малко, за да си отдъхне. Като седна, за да масажира навехнатия си глезен, забеляза, че облаците пак са надвиснали заплашително. Слаб тътен прозвуча в призрачната тишина над селото.

— Къде са хората? — изрече на глас с надеждата, че така ще наруши неестествената тишина. Но единственият отговор бе вятърът, който стенеше из дърветата.

— Не ми харесва тук — промърмори тя на себе си. — Дали снощи е било кошмар, или не, но тук ме побиват тръпки.

Изведнъж цялото ѝ тяло се напрегна и Мариан усети, че кръвта се смръзва в жилите ѝ. Недалеч от нея нещо се раздвижи сред храсталациите. Тя се закова на място и сърцето ѝ пак се разтуптя, когато отново го чу. Обърна се бавно и щеше да изкрещи, когато една кокошка

изскочи и изкудкудяка, разперила криле. Мариан си отдъхна. Успя да се изправи и закуцука надолу по стълбите.

Едри капки дъжд започнаха да капят върху брезентовия навес на кафенето. Масите изглеждаха така, като че току-що от тях са станали, но Мариан знаеше, че никой не е идвал. Стигна до вратата, но когато натисна дръжката, установи, че е заключена. Готвеше се да почука, когато отвътре чу сърдити гласове. Позна гласовете на сина на синьора Джакоми и снаха ѝ.

Говореха на италиански и не можеше да разбере какво казват, но въпреки всичко се почувства неудобно — все едно че подслушваше. Тъкмо се готвеше да се обърне, когато чу някой да изрича високо името на Оливия. Застана нащрек и някакво шесто чувство ѝ подсказа, че спорът се водеше не само за Оливия, но и за нея и Бронуен. Макар и да разбираше, че е безполезно, тя притисна ухо до процепа на вратата, но минаха няколко минути, през които не казаха нещо, което тя да разбере. Изведнъж усети, че някой стои зад нея. Всички мускули на тялото ѝ се изпънаха и ледени тръпки я полазиха. Чуваше тихото дишане само на около трийсетина сантиметра разстояние. Започна бавно да се обръща, но преди да успее да извика, една ръка затвори устата ѝ. Скочи назад, като удари главата си в стената. Погледна лицето, наведено над нея, и очите ѝ се облешиха от ужас, а краката ѝ се разтрепериха.

— Съжалявам — каза Серджо. — Нямах намерение да ви изплаша.

— Да, да, разбирам — смотолеви Мариан.

Седнаха вътре в кафенето. Синьора Джакоми им поднесе вино и шунка. Държеше се така, сякаш някакво божество бе слязло на земята. Серджо ѝ се усмихна, каза нещо на италиански и тя излезе с поклон от стаята, изричайки:

— Sì, signore, sì, sì.

Серджо се обърна към Мариан и попита:

— Сега добре ли сте?

— Да, благодаря. Само ме стреснахте.

Той се засмя.

Неохотно Мариан също се усмихна и като го изгледа с любопитство, вдигна чашата си.

— Ако няма да прозвучи нахално, какво правите тук?

— Дойдох да ви видя — отговори той. — Днес имам малко часове в академията, затова се обадох в хотела ви, за да проверя дали бихте искали да погледнете списъците. Тогава открих, че сте дошли в Питоре. Помислих си, че бих могъл да ви помогна, и затова дойдох.

Лъжеше. Не знаеше откъде ѝ хрумна това. Излъга и когато каза, че не познава добре селото — сеньора Джакоми знаеше много добре кой е той.

— Да помогнете? — попита Мариан. — Искате да ни разкажете още нещо ли?

— Не бих могъл да измисля нещо определено, но ако желаете да ми разкажете какво сте открили досега, това би ми подсказало нещо.

— Всъщност откакто сме в Италия, вие сте първият човек, който ни е говорил за Оливия. След няколко дни се връщаме във Флоренция и се надявам да разговаряме с повече хора, но тъй като сте единственият ни източник досега...

— Разбирам. — Той кимна замислено и си взе от салама. — А в Ню Йорк? — попита той. — Завършихте ли разследването си там?

— Почти — отговори тя и инстинктивно се стегна.

Тогава в стаята влезе синьор Джакоми, но тъй като беше зад нея, тя се изненада, когато Серджо погледна покрай нея и бързо заговори на италиански.

— Perche non mi ha fatto sapere che aveva degli ospiti.^[1]

— Ho provato, signore, ma lei non ha mai risposto al telefono.^[2]

— Gli altri ci sono?^[3]

— Si, signore, sono gia nella bottega.^[4]

Мариан погледна през рамо синьор Джакоми и се зачуди какво ли му каза Серджо току-що, че той изведнъж така настръхна.

— Казах на синьор Джакоми, че съжалявам заради вас, тъй като времето не е хубаво — обясни Серджо.

— Разбирам — усмихна се Мариан, обърна се към възрастния мъж, но него вече го нямаше.

— Говорехте за Ню Йорк — напомни ѝ Серджо и особените му очи като че потънаха в нейните. Мариан отмести поглед към виното си. — Вероятно сценарият е написан вече за тази част от филма? — подсказа ѝ той.

— Да. Чакаме последно одобрение от мистър Хейстингс.

— Много добре. Значи скоро ще започнете да правите филма.

— Може би. Не съм съвсем сигурна.

— Има ли нещо? Да не би да не се чувствате добре?

— Не, не — увери го Мариан. — Мисля, че още съм разстроена от онова, което се случи навън.

— Аха. Извинявам се отново.

Почти не можеше да издържи на подтика да го погледне, но знаеше, че трябва да отбягва очите му. В тях имаше нещо особено, хипнотично и тя се страхуваше, че няма да може да се владее какво казва. В този момент за голямо нейно облекчение вратата се отвори и влезе Бронуен.

— А, синьора Евънс — възкликна Серджо и усмихнат, се изправи.

— Синьор Рамбалди? — Учудването ѝ беше толкова явно, че Мариан се разсмя.

— По-добре ли сте вече? — попита я той. — Елате, седнете и пейнете вино с нас.

Когато Бронуен се отпусна върху стола, който той ѝ подаде, тя стрелна с поглед Мариан, но тъй като Серджо стоеше между тях, Мариан не можа да ѝ каже нищо.

Чула, че вратата се отваря, синьора Джакоми влезе в кафенето и донесе още една чаша за Бронуен от полицата зад тезгяха. Докато отново излезе, Бронуен възвърна самообладанието си.

— Мисля, че открих едно село отгатак хълма. По-късно ще отидем дотам — каза на Мариан.

Бронуен се обърна към Серджо, веселото и изражение изведнъж премина в силен копнеж и тя неудържимо започна да флиртува.

След като реши, че би било учтиво да ги остави, Мариан се извини с думите, че иска да позвъни на майка си. Синьора Джакоми ѝ донесе телефона, който тя взе в стаята си.

— Мамо, аз съм, Мариан — каза тя, когато от другата страна на линията чу гласа на майка си.

— Мариан! — извика Силия, явно изненадана. — Мислех, че си в Италия.

— Да, в Италия.

— Гласът ти звучи все едно си в другата стая. Как си, мила?

— Добре съм, мамо. Времето не е много хубаво, но ние си вършим работата. Обаждам се да те питам свърза ли се с Мадлен. Писа

ли й?

— Да, писах й на онзи адрес, който ми даде — на агентката, нали?

— Правилно. Тя отговори ли ти?

— Не.

На Мариан й се прииска да е до нея и да може да я прегърне.

— Нищо, мамо. Сигурно ще ти пише. Може да е някъде в чужбина и още да не го е получила.

— Да, вероятно си права.

Последва мълчание и Мариан попита:

— Добре ли си, мамо? Нещо да ти има?

— Да, всъщност има. Онзи ден дойде мисис Купър и донесе онова пикантно списание. Вътре има снимки на Мадлен, Мариан, просто не бих искала да ги виждаш.

— Съжалявам, мамо. Мисис Купър не е трябвало да ти го показва.

— Не я виня. Все пак Мадлен е оставена на моя отговорност и сега аз не знам какво прави тя. Непрекъснато се явява по телевизията с гримове и дрехи. Изглежда толкова красива, че се гордея с нея. Но като видях тези снимки...

— Мамо, плачеш ли?

— Не, не. — Но Мариан знаеше, че плаче, и неочаквано и нейните очи се напълниха със сълзи.

— Слушай, ще остана в Италия още една седмица, но ще дойда да те видя веднага щом се върна. В момента има ли нещо, с което да се разсееш?

— Разбира се. Довечера отивам на ресторант с мистър Бучър — нали го знаеш, дето идва за тотото. Продължавам да го пускам, Мариан. Един ден може да те направя богата.

Мариан се засмя, но поради буцата на гърлото си звукът заприлича повече на ридание.

— Да не би да се е завързала някоя романтична история?

— Не — извика Силия. — Само каза, че е малко самотен, след като жена му умря, и дали би ми било приятно да изпием по нещо тази вечер. И аз се съгласих.

— Защо не! — заяви Мариан. — Само да не се напиеш.

Силия се разсмя.

— Да се напия! Някой да те чуе, Мариан. Някога да си ме виждала пияна?

— Винаги има първи път. Както и да е, да свършваме. Мамо, ако нещо се случи, обади ми се. Ще ти дам номера тук, а щом се върна във Флоренция, пак ще ти се обадя.

— Добре. Имам с какво да го запиша. Готова съм.

Мариан ѝ продиктува номера, а после каза:

— Дочуване и не се тревожи много за Мадлен. Сигурна съм, че е добре.

— Да, предполагам. Довиждане, скъпа моя, забавлявай се и добре се обличай.

— Непременно — отвърна Мариан и прекъсна веднага, за да не разбере майка ѝ, че плаче. — Мамо — изхълца тя и тръгна към леглото, — защо обичта ми към теб ме кара да плача?

Засмя се на себе си, взе кърпичка от кутията до леглото, седна и издуха носа си.

Известно време размисля дали да не слезе при Бронуен и Серджо, а после реши, че Бронуен може да не се зарадва на присъствието ѝ. Макар че несъмнено на Бронуен ѝ бе приятна компанията на Серджо, Мариан установи, че неочакваната му поява в селото определено я озадачава. Въпросите му относно Ню Йорк ѝ изглеждаха невинни, но тя се страхуваше да не би посещението му да е свързано с онова, което тя спомена за Рубин Майър. Глупости, та тя почти нищо не каза — поне нищо, от което той да си извади някакви заключения.

Облегна се на възглавниците и се втренчи в задната табла на леглото. Арт Дъглас, Рубин Майър, Серджо Рамбалди, Оливия Хейстингс. За какво всъщност ставаше дума? Знаеше за децата в Ню Йорк, но нещо се бе случило след това и сега бе убедена, както и Арт Дъглас, че Серджо Рамбалди знаеше какво е то. Но как успя тя така дълбоко да се замеси в тая история? Защо имаше усещането, че всичко ставаше извън неин контрол? Сети се и за Питоре — защо толкова малко хора се виждаха, защо Серджо беше казал, че не е ходил в селото, когато бе сигурна, че не е така? Предната нощ дали действително бе чула писъци или, както бе казала Бронуен, са били само кошмари? Спомни си и какво бе казала майка ѝ за Мадлен. „Нося отговорност за Мадлен, а сега не знам какво е решила да прави.“ Какво

ли би казала Силия, ако имаше представа в какво се е забъркала Мариан? Без време щеше да я откара в гроба — това бе отговорът и мисълта, че майка ѝ ще умре, отново я накара да се разплаче. Беше великолепна майка — имаше доверие в нея, беше толкова наивна и сърдечна.

Ненадейно телефонът звънна и както бе забравила, че апаратът е там, почти подскочи.

— Боже, толкова са ми изопнати нервите, откакто съм тук — промърмори тя на себе си. Като си спомни, че това е единственият апарат в къщата, реши да се обади.

Стана от леглото, вдигна слушалката и седна на рамката на прозореца.

— Ало, Паезето ди Питоре, albergo — обяви тя, надявайки се, че тъкмо това трябваше да каже.

— Мариан? Ти ли си?

— Матю! — Сърцето ѝ отново се разтуптя, но този път от чиста радост. — Получи ли съобщението ми? Кое време е при вас?

— Десет сутринта. Слушай...

— Рано си станал. Аз звъних...

— Спахме в къщата на Хейстингс, Стефани излезе на някакво съвещание с адвокатите им, а аз току-що се връщам. Слушай, Мариан, трябва да говоря с теб.

— Да взема ли хартия и писалка?

— Не, искам само да слушаш. В момента сама ли си? Бронуен при теб ли е?

Тя преглътна и се зачуди какво ли има да ѝ казва.

— Сама съм, Бронуен е...

— Добре, Мариан. Грейс ми разказа за Оливия, тоест всичко за нея, а също и за Арт Дъглас.

— Разбирам — промълви Мариан. — И аз щях да ти го кажа, Матю... исках... аз просто...

— Няма значение, скъпа, стига ти да си наред. Като не успяхме да се свържем с теб, побоях се, да не би да си споменала нещо пред Рамбалди. Не си, нали, Мариан? Там ли си?

— Да, тук съм — изрече тя. — Съжалявам. Какво каза, Матю?

— Че не си казала на Рамбалди нищо за Рубин Майър?

— Ами, всъщност да, направих някаква каша, но смятам, че не е забелязал. В момента той е тук и долу разговаря с Бронуен.

— Той е там, в Питоре? Защо?

— Не съм съвсем сигурна. Каза, че искал да помогне при разследването.

— Сериозно? — Матю замълча, но тя бе сигурна, че линията не е прекъснала, защото чуваше дишането му. Най-накрая каза: — Слушай сега, не искам да те плаша, Мариан, не сме сигурни за връзката между Майър и Рамбалди, но искам да направиш така, че където и да ходиш, Бронуен да бъде с теб. Разбираш ли?

— Да.

— И ако нещо неочаквано се случи, незабавно да ми позвъниш. Окей?

— Окей.

— Сега ми разкажи какво правите там?

Изпаднала в състояние на истинско тържество, Мариан му разказа всичко за Питоре, като започна с шофьора на таксито, който ги докара, за писъците нощем и как е спала при Бронуен, после за кокошката сред храстите и за Серджо, както и за мрачното време.

— Честна дума, Матю, не мога да понасям повече такива неща — завърши тя, но тъй като той се смееше, не беше сигурна дали я е чул.

— Звучи като същински ад — заключи той.

— Ад е точната дума. Наистина е ужасно. Честна дума ти казвам, че няма да съжалявам, когато си тръгнем.

— Хайде, ще се върнеш за филма, но тогава аз ще имам грижата за теб. Успокой се, нали? Още ли си там?

— Да, тук съм — отвърна тя, доволна, че не можеше да я види в момента. — Не съм сигурна дали ще може да се снима в селото, те като че ли мразят американците.

— Това ще ни създаде проблеми. Бронуен работи ли по този въпрос?

— Да, всъщност тя май вече е намерила друго село — отгатък баира.

— Добре, кога се връщате във Флоренция?

— Още не съм сигурна, но може би след няколко дни. Да ти се обадя ли, преди да тръгнем?

— Ако искаш. Сега не се безпокой за това, всичко ще бъде наред, ако внимаваш да не споменаваш Рубин Майър. Кажи и на Бронуен и ако тя пита защо, предай ѝ, че това е нареждане на Франк.

— Окей.

— Пази се, искам скоро да те видя в Лондон, тогава ще поговорим повече.

— Добре. Матю?

Линията обаче беше вече прекъснала, пък и тя не беше сигурна дали е имала нещо друго да му каже.

Погледна през прозореца и се засмя на слънцето, което неочаквано бе пробил облаците и бе обляло планините надменно. Само нещо много по-ярко от слънце би могло да сияе по-силно от Мариан — така се чувстваше тя. Нарече я скъпа и каза, че щял да се грижи за нея. Чу гласа му, дишането му, разсмя го. Интересно, че след като разговаря с него, вече не изпитваше страх.

Усмехната, тя изключи телефона и го свали долу. Не биваше да мисли по този начин, знаеше, че не бива, но по телефона гласът му звучеше тъй нежно, като че ли той наистина я обичаше и колкото и невъзможно да ѝ се струваше, и нелоялно към Стефани, тя действително повярва, че може би има възможност той да започне да изпитва някакви чувства към нея. Само от тази мисъл я побиха тръпки, обзе я копнеж да почувства как я прегръща силно, истински, физически.

С широка усмивка тя подаде апарата на синьора Джакоми, а после влезе в кафенето. Бронуен беше сама и изучаваше карта пред себе си.

— Ти и слънцето ще ме ослепите, по-добре да си сложа слънчевите очила — отбеляза тя, като видя лицето на Мариан. — Да не би майка ти да се е свързала с Мадлен?

— Не — засмя се Мариан. — Току-що говорих с Матю. Къде е Серджо?

— Имал работа някъде наблизо, така каза, но предложи да ни заведе на вечеря, когато се приберем във Флоренция. Всъщност много ти благодаря, че така се измъкна, скъпа, и ме остави сама да се справя с най-трудното.

— Винаги мога да разбера кога съм излишна — изчурулика Мариан. — Ти си женена. И какво по-нататък?

— Ще ти съобщя — захили се Бронуен. — Матю какво каза за Ню Йорк?

— Не вярвам, Матю — заяви Стефани, като влезе първа в стаята им в хотел „Дорсет“. — Каза, че си разговарял с Мариан, а тя не ти е предала какво са успели да изкопчат от Рамбалди.

— Не.

— Защо?

— Да ти кажа право, забравих да попитам.

Затвори вратата и когато се обърна, видя, че тя е застанала до леглото и го гледа с широко отворени очи.

— Тогава за какво си говорихте? — попита тя.

Той сви рамене.

— За кокошки, дъжд и неща, които се случват неочаквано в нощта.

Тя изглежда се подразни, а той се ухили.

— Много забавно — нервно изрече тя.

— Да, наистина.

— Матю, старая се да запазя спокойствие. Какво ти каза Мариан за Рамбалди?

— Че бил на долния етаж и говорел с Бронуен.

— И нищо за следобеда, който са прекарвали заедно?

— Нищо.

Загледа се в него, докато той отиде до телефона, а после изчака, за да запише оставените съобщения.

— Тук има едно за теб — каза ѝ Матю.

Тя не му обърна внимание.

— Матю, какво става? Само допреди два дни не можеше да изчакаш, за да говориш с Мариан, а сега ми казваш, че сте си приказвали за кокошки, неочаквани неща и Бог знае какво. — Изглежда го с подозрение. — Има ли нещо, което криеш?

— Снощи ти казах, че те обичам — пошегува се той.

Тя тропна с крак.

— Матю! За бога, аз съм продуцент на филма, престани да си играеш с мен. Не ми каза и какво си говорихте с Грейс Хейстингс.

Той отиде до фотьойл и седна.

— За Оливия — за какво друго?

— Не знам за какво друго. Ти ми кажи.

— За характеристики.

— Матю! — Беше притиснала глава с двете си ръце, като че се опитваше да се успокои. — Не издържам повече. Какво ти става? Ти май не разбираш нищо от онова, което ти казвам.

— Всичко разбирам. Особено когато крещиш.

— Крещя, защото мисля, че полудявам. Грейс Хейстингс иска среща насаме с теб, а после не ми съобщаваш какво сте си казали. Когато говориш с Мариан по телефона, не разбираш какво става в Италия. Какво ти става? Или да попитам какво има между теб и Мариан? След срещата с Грейс се прибираш и първото, за което питаш, е дали Мариан се е обаждала. Не Бронуен, а Мариан и нито дума за какво сте говорили с Грейс. След това час по час продължаваш да звъниш в Италия и винаги се дразниш, когато никой не отговаря, а нито веднъж не попита за стаята на Бронуен, само за тази на Мариан. И когато най-после се свързваш с Мариан, говорите за пълни дивотии, поне това ми каза, а на обяд весело съобщаваш на Франк Хейстингс, че тя е голямата ти надежда за сценария и както бих добавила, при пълно незачитане на Дебора Формън. Това не е всичко, нали? А онази нощ, когато ме накара да позвъня на Мариан, след като беше излизала с Уди? Не ме остави на мира, докато не го изпълних. Така че какво става, Матю? Да не би да си се влюбил в нея?

— Ела и гледай — каза той втренчен в телевизора. — Много е смешно. Тази жена току-що каза на приятеля си, че е...

— Матю! — кресна тя. — Чуваш ли какво ти казвам? Може да ти звучи истерично, може да съм параноичка, но едва ли можеш да имаш претенции към мен, когато си спомниш какво стана едно време. И сега цялата тая работа с Мариан! Ужасена съм, че отново ще се повтори цялата история. Моля те, Матю, кажи ми, че няма.

— Няма. А, между другото, след като видяхме къщата на Хейстингс, имам чудесна идея за първите сцени. Ще има нужда от хеликоптер, два крана и два екипа. Как ти се струва?

Стефани затвори очи. Беше безполезно — съвсем и напълно. Отново го погледна, но той още гледаше телевизия, затова се обърна и отиде в банята.

Десет минути по-късно той тръгна към нея с чаша с джин и тоник във всяка ръка.

— Вече сме по-спокойни, а? — каза той, като дръпна завесата над ваната.

— Не ме покровителствай, особено когато съм без дрехи.

— Извинявай.

Остави чашата до ваната и приседна на края на тоалетната чиния.

— Действително ли се чувстваш толкова неуверена? По отношение на мен, разбира се? — попита я, когато тя излезе от душа.

— А не, измислям си.

Той кимна и ѝ подаде хавлия.

— За бога, Матю, някога не се ли питаш как изглеждаш в очите на другите?

— Да ти кажа право, просто не знам какво да ти кажа.

— Престани да ме размиваш. Бясна съм заради теб и ти го знаеш.

— Сигурно.

— Добре, не смяташ ли, че имам причини? Първо беше Катлийн, после Саманта, сега пък Мариан. Аз вметвам ли се някъде?

— Разбира се. Ти си продуцентката.

— Бог да ми е на помощ, Матю, след малко ще те плесна. Подай ми лосиона за тяло, зад гърба ти е. Помисли и ми кажи какво ти става.

Взе шишето, но вместо да ѝ го подаде, го задържа.

— Какво правиш сега?

— Мисля, не помниш ли? Не ме прекъсвай. А, точно така, мисля, че съм готов. Да, да, определено. Стефани, ще се омъжиш ли за мен?

Тя го зяпна с полуотворена уста, а ръката ѝ спря във въздуха. Очите му се смееха. Изправи се, отиде и отново пусна душа. Тя се взираше в него, но не каза нищо, когато той свали дрехите си, вдигна я от ваната, обърна я с гръб към водата и влезе при нея. Огледа се за сапуна, потърка го между ръцете си и започна да сапунисва раменете ѝ.

— Би ли го казал отново? — прошепна тя, а кръвта ѝ пулсираше със същата сила, както стичащата се по лицето ѝ вода.

— Кое?

Тя отстъпи настрани и излезе извън обсега на душа.

— Онова, което каза току-що.

— А, това ли. Казах: „Ще се омъжиш ли за мен?“.

Гледаше я в очите, но тя все още стоеше като втрещена.

— Защо сега? — попита едва чуто тя. — Случило ли се е нещо?

— Ти.

— Аз ли?

— Искам да повярвам, че те обичам. Че Катлийн, Саманта, Мариан, никоя от тях не съществува, а само ти.

Тя изхълца, а той пак я дръпна към водата, но сапунът се изплъзна измежду пръстите му и като се наведе да го вземе, тя го стисна за косата и го дръпна нагоре.

— Обичам те — каза му Стефани.

Той се засмя.

— Знаеш ли, хрумна ми, че може би е така.

— Независимо че те мразя, ще се омъжа за теб.

— Тогава защо не престанеш да говориш и не ме целунеш?

За момента решиха да държат годежа си в тайна главно заради Саманта. Тревогата за жена му си оставаше, защото, макар и напоследък Катлийн да бе утихнала, ако откриеше плановете им, вероятно би направила нещо, с което да забави делото по развода, молба за който самата тя бе подала. Това обаче не възпря Матю да заведе Стефани в „Тифани“ и да ѝ купи пръстен, който тя носеше на лявата си ръка, когато бяха сами, и на дясната — когато бяха в компания.

Бронуен се обади от Флоренция и най-после Стефани разбра какво Мариан бе научила от Серджо Рамбалди.

— Само почакай, докато видиш сцените, които е написала след срещата с него — подхвърли Бронуен, — направо ще ти се вземе акъла. Когато се върнем в Лондон, ще трябва да направим нещо за нея. Искам да кажа, че за тази работа трябва да ѝ се плати.

— Съгласна съм — отвърна Стефани. — Тя къде е сега?

— В стаята си, преоблича се. Серджо ще ни води на вечеря. Не искаше да дойде, защото знае, че страшно го харесвам, но не мога да я оставя сама, особено в такава красива вечер. Освен това очевидно Матю ѝ е казал да се държи като залепена за мен.

— Матю ѝ е казал ли? Че защо?

— Защото смята, че съм разпуснатата жена, според думите на Мариан.

Стефани избухна в смях.

— Е, не е много далеч от истината, нали? Приятна вечеря и ще се видим в Лондон другата седмица.

Когато Стефани шеговито подразни Матю относно инструкциите за Мариан, той ѝ се сопна и ѝ каза да престане да го занимава с това момиче.

По-късно, когато си легнаха, тя се настани на рамото му и започна да навива космите на гърдите му с пръсти.

— Нали знаеш, аз съм много привързана към Мариан — каза му тихо тя.

— Да, знам.

Погледна към лицето му, а той се наведе и я целуна.

— Съжалявам — призна тя по-късно.

— За какво?

— Защото тя се обади тази сутрин и остави съобщение да ѝ позвъниш, а аз не ти го дадох.

Той я отхвърли настрана.

— Обадила се е сутринта и ми казваш едва сега?

— Матю, за бога, защо се сърдиш толкова?

— Сърдя се поради проклетата ти ревност — изрече той през стиснати зъби и като отхвърли завивките, стана от леглото.

— Къде отиваш?

— На рецепцията да ѝ позвъня — отвърна той, докато нахлуваше джинсите си.

— Защо не се обадиш отгук?

— Просто не мога. Ще ме оставиш ли на мира?

Преди тя да успее да каже нещо, той затръшна вратата.

[1] Защо не ми казахте, че имате гости. (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Опитах, господине, но вие не отговорихте на телефона. (ит.).
— Б.пр. ↑

[3] Другите дойдоха ли? (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Да, господине, вече са в Бърлогата. (ит.). — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Серджо седеше в леглото и четеше английския вестник, който излезе да купи за Бронуен рано сутринта. Докато го нямаше, тя приготви закуска и след като я изядоха, той отново я люби. После тя си тръгна за хотела, но остави вестника, а там беше отпечатана стара снимка на Мадлен и Пол О'Конъл. Изражението му, докато гледаше лицето на Пол, беше непроницаемо, но той го изследва дълго, докато най-после телефонът прекъсна вгълбяването му.

— Моля — изрече той, когато вдигна слушалката.

— Сердж? Търсил си ме.

— Рубин, приятелю, обаждах се преди няколко дни. Къде беше?

— Извън града. По работа.

— Липсваш ни в Бърлогата.

— Съжалявам, но не ми предадоха съобщението навреме. Как върви? Как е тя?

Серджо остави вестника и облегна глава на стената зад него.

— Ах — въздъхна много доволно той, — прекрасна е. Великолепна е и след няколко седмици ще е готова. Не биваше да пропускаш последното ни събрание, Рубин. — Направи известна пауза, през която Рубин изруга тихичко, а след това изрече по-твърдо: — Но искам да говоря с теб за друго. Чувал ли си за филма?

— Разбира се. Всички говорят за него.

— В Ню Йорк може би, но не и тук. Или поне не още. Разговарял ли си с хората от филма?

— Да.

— Споменавал ли си за връзката си с мен?

— Да не си луд! Защо да го правя?

— Тогавя какво си им казал за мен?

— Само че съм чувал за теб като човек от света на изкуството. И че съм препоръчал на Хейстингс да изпрати Оливия да учи при теб.

— Сигурен ли си, че само това си казал?

— Разбира се. Защо?

— Имам причини да смятам, че младото момиче знае повече, отколкото трябва.

— Искаш да кажеш онова, което прилича на мишка и което дойде с жената от Уелс?

— Казва се Мариан Дийкън. Не съм сигурен, но тя се съмнява, че между нас има връзка, поне така ми се струва.

— От къде на къде?

— Това, приятелю, е твоя грижа, а не моя. Съобщавам ти го, защото отсега нататък ще трябва да внимаваш. Освен това не бих искал нищо да ѝ се случи.

— Но ако знае, ако подозира, тогава може да открият Бърлогата преди...

— Рубин, не бих искал да пострада, защото открих, че е братовчедка на Мадлен Дийкън.

От другата страна на линията се чу как Майър рязко поема дъх. Последва дълго напрегнато мълчание. Тогава Майър каза:

— Но щом като ти, тоест ние, вземем Мадлен, тогава това момиче — Мариан би могло да ѝ подшушне нещо.

— Не непременно. Разбрах, че са скарани.

— Семейните разправии се оправят.

— Тогава остава да се надяваме, че това няма да се случи. Ако стане, Мариан Дийкън остава моя грижа и аз ще действам според обстоятелствата. Разбираш ли ме?

От другата страна се чу изпъшкване и тогава Майър продължи:

— Трябва да я отстраним, Серджо.

— Не! Ако тя подозира, че между нас има връзка, някой трябва да ѝ е съобщил. Следователно, ако тя изчезне, онзи, който ѝ е казал, ще разбере защо е изчезнала и ще знае къде да я търси. Веригата ще се затвори, както казвате вие, американците, и в нея ще има две риби — Мариан и Оливия. Но тя трябва да се затвори, когато аз кажа, и в нея трябва да бъдат Мадлен и Оливия. Сега разбра ли ме?

— Да. Междувременно, да пратя ли някого след Мариан?

— Както искаш, но да не ѝ причини нещо. Започвам да мисля, че когато дойде времето за Мадлен, тази Мариан ще ни бъде изключително полезна.

— Как?

Серджо се засмя.

— Ще ти кажа, приятелю. А засега довиждане, иначе ще закъснея за Бърлогата. Днес ще бъдем само Оливия и аз.

Половин час по-късно Серджо излезе от сградата и седна в колата си. Като тръгна по „Виа деи Барди“ и зави по „Понте але Траци“, той не забеляза малката синя кола, която караше след него.

Диъдри държеше здраво волана, очите ѝ бяха приковани към черната кола отпред. От години се въздържаше да го направи, убеждаваше се, че трябва да му вярва, но вече беше дошло време да разбере. Предния ден, докато Серджо беше в академията, тя претърси апартамента и след като намери каквото ѝ бе нужно, отиде на хотел и цяла нощ се опитваше да убеди себе си, че в това няма нищо зловещо, че най-добре е да се прибере вкъщи и да забрави. Но разбираше, че вече беше навлязла твърде дълбоко и заради собствения си разум трябваше да намери начин или да потвърди, или да отхвърли ужасното подозрение. Каквото и да откриеше, то нямаше да промени онова, което чувстваше към него — то никога не би се променило. Тя просто искаше да знае къде отива с колата си, защото единствените случаи, когато се качваше в нея, бяха, когато отиваше в Бърлогата.

Последва го през предградията на Флоренция, като непрекъснато се държеше на разстояние, след това пое по магистралата към Лука. Плачеше, молеше го да спре, да обърне и да не тръгва по пътя към Паезето ди Питоре. Но час и половина по-късно, точно след като отминаха Лука, той зави по стръмен криволичещ път, който щеше да го изведе в същото село, където Оливия бе отишла преди пет години и след това беше изчезнала. Пътят водеше само натам, нямаше грешка и със свито от тъга, любов и трепет сърце Диъдри обърна посоката на колата и се върна във Флоренция.

Серджо чакаше Диъдри в кабинета ѝ. Тя разбра, че е там още в мига, когато видя лицето на секретарката си — никой, освен Серджо Рамбалди не беше в състояние да промени невъзмутимото ѝ спокойствие. Щом отвори вратата, тя го завари седнал до бюрото ѝ, да прелиства списание, но в мига, в който я видя, той го захвърли и се изправи. Тя веднага усети силата, с която я привличаше. Опита се да

заговори, но той я прегърна, усмихна се, хвана лицето ѝ, вдигна го към себе си и нежно я целуна по устните. Докато се взираше в нея с великолепните си очи, тя усети как слабостта ѝ бавно изчезва.

Искаше да каже нещо, всъщност всичко, за което си мислеше, но знаеше, че няма да може, докато той не я пусне. Но дори когато той го направи, тя усети, че нещо като магнит я дърпа към него.

Той заговори бавно, с тихия си хипнотизиращ глас:

— Дойдох веднага, щом успях, скъпа. Сега ми кажи всичко, което си открила.

С треперещ шепот тя му обясни как е претърсила апартамента му и го е последвала до хълма, който води към Паезето ди Питоре.

— Разбирам. — Той се усмихна. — Кажи ми, скъпа, подозираше ли ме?

Тя кимна.

— За Оливия — да. Но не и за...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— И въпреки това не ме остави. Не заслужавам любовта ти.

— Сега ти ми кажи какво се е случило.

Той поклати глава.

— Трудно е, любов моя. Но щом всичко свърши, ще ти кажа. Ще го направя, преди да върна Оливия на света.

— Значи е жива?

Въпросът изглежда го затрудни и когато плъзна очи покрай нея, погледът му стана далечен и неопределен.

— Да, още е жива. — Мислите му отлетяха като минаващ облак. Той пак се обърна към нея. — Ти обичаш ли Мадлен?

Диъдри кимна и когато той тъжно се усмихна, тревогата, с която живееше, откакто претърси апартамента му, сякаш изведнъж разкъса сърцето ѝ. Тя се извърна, отиде до бюрото си и се облегна на него.

— Ще я вземеш, така ли? — прошепна тя. — Затова си я нарисувал на всички онези картини. Разбрах, когато ги видях, но... Серджо, моля те, кажи ми, че не е вярно. Моля те, кажи ми, че няма да я вземеш.

Изчака дълго. Мълчанието витаеше като някакъв дух около тях. Най-накрая се обърна към него с очи, които го умоляваха да отрече, но той не проговори.

— Защо? Защо Мадлен? Серджо, не ми я взимай, моля те.

— Трябва, скъпа.

— Тогава кажи ми защо. Моля те, Серджо, кажи ми защо.

Очите ѝ се възряха в безупречно красивото му лице.

— Съществуват много причини, които сега не мога да ти обясня.

— Ако са много, спомени поне една.

— Ти я направи известна.

Тя озадачена поклати глава.

— Но в това няма никакъв смисъл.

— Има. Обещавам ти, че един ден ще има.

— Къде ще бъде Мадлен тогава?

— Ще бъде с Оливия, а после ще върна двете на света.

— Серджо, това звучи ужасно. Какво значи, че ще ги върнеш на света?

— Означава, че пак ще ги видиш.

— Кога?

Той вдигна ръка и я погали по косата.

— Ти си смела жена, скъпа. Откраднах сърцето ти и знам как ти се е отразило това, но аз съм ти дълбоко благодарен и те обичам. Имам нужда от теб сега, искам да ми помогнеш и да ми вярваш.

— Серджо. — Гласът ѝ трепереше, но при допира на ръката му тя се стегна. — Ако знаех какво ще стане с нея, ако знаех...

— Шшт. И да знаеше, няма никаква полза. Моля те, вярвай ми, скъпа.

Макар че той почти не я докосваше, тя усещаше как я привлича, като че ли я обгръща цялата и я поглъща в дълбините на любовта си. Макар че нито един мускул от тялото ѝ не трепна, тя усети как се слива с него, разбра, че той заема толкова голяма част от живота ѝ, че личността ѝ се бе сляла с неговата.

— Прегърни ме — прошепна Диъдри. — Моля те, прегърни ме.

След като се върна от Италия, Мариан реши за уикенда да отиде при майка си. Когато в неделя пристигна от Девън в апартамента на Стефани, Бронуен седеше на балкона, преглеждаше сценария и се печеше на следобедното слънце. Тя беше приела предложението на Матю да се пренесе за известно време при Стефани и Мариан.

— А, мила. Ела да пийнеш чаша вино с мен. Добре ли прекара уикенда?

Мариан остави чантата си на дивана.

— Не ме питай — въздъхна тя. А после с усмивка продължи: — Всъщност не толкова зле. Изиграх една игра на бинго и спечелих двайсет лири.

Бронуен се засмя, а Мариан излезе на балкона, седна и взе страниците, които Бронуен беше отбелязала със син молив. Въздухът беше тежък и изпълнен с летни аромати, в далечината се чу биенето на църковни камбани.

— Хубаво е, нали? — изрече Бронуен след известно време. — Само ти и аз. Имаме възможност да си поговорим, без някой да ни пречи.

— Да ни пречи ли? — попита Мариан. — Като че ли имаш намерение да ми кажеш нещо по-особено.

Бронуен се усмихна неловко и отпи от виното си. Вече започна да съжалява за това, но беше обещала на Стефани. Освен това Стефани беше права — Мариан така се беше побъркала по Матю, че поне от приличие трябваше да го направи. Погледна Мариан през масата и от веселата ѝ усмивка сърцето ѝ се сви. Нямаше да е лесно.

— Как е майка ти?

Мариан леко се смръщи.

— Всъщност не е много добре. Каза, че напоследък била настинала, но взима някакви хапчета, а никога в живота си не съм я виждала да взима каквото и да било при обикновена настилка. Когато тази сутрин отидохме на гроба на баща ми, на нея ѝ се зави свят. Не го признава, но смятам, че се безпокои за Мадлен. Все още вярва, че тя ще отговори на писмото ѝ.

— А ти как мислиш?

— Надявам се.

— Братовчедка ти още ли ти липсва?

Мариан кимна.

— Да, и на мама. Когато тя бе там, къщата винаги бе изпълнена с живот, а сега като че и на двете ни е малко скучно. Но както мама казва, докато сме двете, а Мадлен е щастлива, няма за какво да се тревожим. Във вестника четох, че утре вечер ще бъдат на парти.

Книгата на Пол излиза вдругиден. Чела съм я, по-голямата ѝ част. Доста е добра. Разказва за съзряването на едно момче.

Бронуен се усмихна, докато гледаше дребното бледо лице на Мариан и се замисли как в свят, пълен с егоисти и кариеристи, простотата и себеотрицателността са се запазили у Мариан толкова свежи и ненакърнени. Не за първи път Бронуен почувства колко е привързана към нея. У Мариан имаше нещо особено — може би нейната скромност, интелект или изключителната ѝ способност да прави така, че хората, независимо какви са, да почувстват, че за нея имат значение.

— Все още ли обичаш Пол? — попита я предпазливо.

— Не — засмя се Мариан. — Поне не както по-рано. Едно време си мислех, че никога няма да ми мине, но и това стана.

Бронуен се поколеба, преди да продължи.

— Дали не е заради Матю, скъпа?

Лицето на Мариан изведнъж стана тъй силно червено, че и Бронуен усети как се изчервява.

— Така ли е? — попита тя. — Ей за това исках да поговорим.

Мариан отмести очи.

Цял следобед Бронуен репетираше какво да каже, но когато моментът дойде, откри, че ще ѝ е много трудно.

— Матю... Матю е доста по-възрастен от теб — успя да изрече тя. — Ти естествено го знаеш, но не в това е проблемът. Всички сме попадали в плен на чара му, дори и аз. — Изсмя се, но даже и на самата нея смехът ѝ прозвуча фалшиво. — Заради очите му, нали? Те като че гледат направо в душата ти. Матю е стар шегобиец. Лошото е това, че на хората — всъщност на някои жени това им харесва. А понеже ти си толкова млада... Работата е там, Мариан, че Стефани и Матю имат дълга история. Много са изстрадали един за друг. Има още много какво да оправят, не им е лесно, но трябва да ми повярваш, когато ти казвам, че в края на краищата ще се оправят. Матю ще има грижата за това. Знаеш, че той много обича Стефани. Влюбен е в нея още откакто я познава. Не ти казвам тези неща, за да те огорча, а да те накарам да разбереш.

— Преди да се изложа още повече ли? — попита Мариан.

— Не. Преди да направиш или да кажеш нещо, за което ще съжаляваш.

— Което означава същото.

— Мариан, нещата не са толкова зле, колкото...

— Не се притеснявай, Бронуен, разбирам какво се опитваш да ми кажеш и знам, че за теб е толкова неудобно, колкото и за мен, но... кажи, Матю ли те накара да говориш с мен, или Стефани?

Когато Бронуен само хвърли поглед към нея, Мариан я обхвана такава безнадеждност, която беше дори още по-лоша от страданието, което изживя през уикенда, казвайки си твърдо, че Матю не би отвърнал на чувствата ѝ. Като знаеха какво изпитва към него, двамата — той и Стефани, са накарали Бронуен да се намеси, преди положението да стане нетърпимо и за тримата.

— Ще отида да се изкъпя — заяви тя и когато стана, Бронуен трудно преглътна нещастieto и унижението, което се четеше в сивите ѝ очи.

— Почакай. Не отивай още. Всъщност Матю е виновен. Той не биваше...

— Не, моля те, не го обвинявай — прекъсна я Мариан. — Моя е грешката — изцяло. Ако не бях отишла... — Изведнъж спря и погледна Бронуен в очите.

— Къде ако не беше отишла, скъпа?

— Никъде — смънка Мариан. — Няма значение.

Бронуен се засмя.

— Окей. Иди и се изкъпи, а аз ще направя хубава салата за вечеря.

Тъкмо когато Мариан се готвеше да влезе вътре, внезапно се обърна и прегърна Бронуен.

— Хайде, върви, скъпа, или ще се разплача тук.

Мариан се обръщаше да тръгне, когато Бронуен хвана ръката ѝ и я стисна.

— Знам, че те боли, Мариан, и то много, но помни, че съм тук, и ако искаш да поговорим...

Мариан кимна.

— Благодаря ти.

Преди сълзите да потекат по лицето ѝ, тя се отправи към банята.

На другата сутрин Мариан отиде в офиса. Боеше се да се срещне както със Стефани, така и с Матю. За нейна радост никой от тях не беше там, тъй като пристигна първа. Затова включи чайника и се зае с пощата.

Два часа по-късно Хейзъл беше облегла брадичка върху ръцете си и наблюдаваше Мариан, която препрочиташе току-що написаните писма. Мариан усещаше погледа на Хейзъл, но нарочно я отбягваше. Фактът, че сутринта Стефани два пъти я пренебрегна, доста я разстрои. Ако Хейзъл се готвеше да я закачи, тя се боеше, че сигурно ще се изложи, като се разплаче. Мислеше, че през последните месеци се е променила, че винаги се е отървала от някогашната си свитост и стеснителност, но след разговора с Бронуен с досада усети, че си е същата.

Най-накрая Хейзъл наруши мълчанието.

— Понякога наистина е ужасно да те гледа човек, Маз — каза тя. — Извинявай, но е така.

Мариан като че ли се сви на стола си, а пръстите ѝ стиснаха листа, който държеше.

— Ама наистина — продължи Хейзъл, — особено като седя тук по цял ден... Плачеш ли? За бога, Маз, не ме карай да се чувствам гузна. И то тъкмо когато реших да бъда добра с теб.

— Няма нужда — прошепна Мариан. — Аз винаги съм изглеждала така. Освен това не плача.

— Престани да се преструваш — заяви Хейзъл. — Идваш с мен.

— Но трябва да напиша всичко това за Стефани. — Почервенелите очи на Мариан я изгледаха неуверено.

— Аха — изсумтя Хейзъл. — Имаш вид като че си се оплескала с конфитюр. Иди и издухай носа си, сложи си малко пудра върху петната. Хайде, тръгваме — заяви тя, когато Мариан продължи да се взира в нея.

— Нямам пудра — подсмръкна Мариан.

— Тогава ще знаем къде първо да спрем, нали така? Хайде, сега вземи моята.

Когато няколко минути по-късно Мариан се върна от тоалетната, след като бе покрила с пудра петната върху бузите си, Хейзъл вече я чакаше отвън с такси. В офиса беше само Стефани.

— Всичко е наред — каза тя, когато видя смаяния вид на Мариан. — Хейзъл ми каза, че излизате, и аз се съгласих. — Въздъхна и сложи ръка върху рамото на Мариан. — Съжалявам за сутринта. Държах се ужасно и ти дължа извинение. Недей — каза тя, когато Мариан понечи да каже нещо. — Не искам да слушам нищо повече. Не се връщай днес и дано Хейзъл малко да те ободри.

Хвана Мариан за раменете и я насочи към улицата.

— Оксфорд стрийт, до магазина на „Селфриджис“ — изляз Хейзъл на шофьора на таксито и като дръпна смаяната Мариан вътре, затвори вратата. — От теб ще направя нова жена, Мариан Дийкън.

От уплаха Мариан широко разтвори очи. Дори и да бе понечила да протестира, Хейзъл не й даде време да го направи не само до края на деня, но и през цялата следваща седмица, когато обикаляха магазини за гримове, за дрехи, козметични салони и фризьори. Лицето на Мариан беше почистено, косата й — подрязана и просветлена, а тялото й влезе в по-оформени рокли, за които твърдеше, че никога не е имала смелостта да облича. Стефани само се смееше всеки път, когато тя се опитваше да се извинява, че не е на работното си място, а Бронуен я въртеше и ентусиазирано я разглеждаше. Объркана от всичко, което става с нея, Мариан очакваше реакцията на Матю. Той не споменаваше нищо, като че ли дори не забелязваше, тичайки по стъпалата към кабинета на Стефани и обратно — отново навън. Най-лошото бе, че явно всички осъзнаваха как тя чака неговата преценка и с най-голямо удоволствие се шегуваха, че е лапнала по него. Направо й прилягаше всеки път, когато се обърнеше към огледалото и видеше как малкото й лице я гледа оттам със собствените й сиви очи, които сега изглеждаха по-големи и някак по-добре очертани.

Един ден тя седеше сама в офиса и се взираше почти с омерзение в кутийката с извара, когато стъпки по стълбите привлякоха вниманието й.

— Очарователна си.

Вдигна очи и видя Матю, застанал на прага. Сърцето й се разтуптя.

— Няма ли да дойдеш с нас на обяд? — попита той.

Тъй като не искаше да признае, че не е била поканена, Мариан каза:

— Хейзъл ме е поставила на строга диета.

Той се усмихна и като се облегна с ръце на бюрото ѝ, се взря в нея със светнали очи.

— Е, ако нямаш нищо против, добре изглеждаш така — направи гримаса и като погледна през рамо, за да се увери, че никой не ги чува, прошепна: — Не съм съвсем сигурен за червилото.

Мариан избухна в смях.

— Нито пък аз — съгласи се тя и като извади кърпичка от кутията пред себе си, изтри червилото.

— Хайде — каза той и се засмя, — изхвърли тази гадост и ела да се наобядваш хубаво.

— Нямам достатъчно смелост, за да не послушам Хейзъл — призна тя. — Освен това трябва да съм тук да не би Франк Хейстингс да се обади.

Той кимна и се изправи.

— Всичко е наред, нали? Никакви странни непознати след теб по Фулъм роуд, нали?

— Не, но има нещо... Щях да ти го кажа и по-рано, но може да съм си въобразила.

— Какво?

— Имам чувството, че някой ме наблюдава.

Изразът на лицето му веднага стана сериозен.

— Какво те кара да мислиш така?

Тя сви рамене.

— Понякога имам такова усещане. Може да е от нерви.

— Няма защо да рискуваме. Затова по-добре заключи и ела да обядваш с нас.

Тя поклати глава.

— Всичко е наред. Уди ще се върне. Всъщност, ето го, слиза от таксито. И както ти казах, много е възможно да си въобразявам.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Диъдри, облегната на стола, беше дръпнала тъмнокестенявата си коса зад ушите и гледаше Мадлен усмихната. Вътрешно всичко у нея се бунтуваше, но тя успяваше да се владее и не го показваше.

— Какво ще кажеш? — попита Мадлен и за кой ли път протегна ръката си към нея, за да може Диъдри добре да огледа пръстена.

— Две неща — отвърна Диъдри. — Първо, независимо от големината му, диамантът си е диамант, макар че твоят май е малко прекалено голям, мадам. Второ, радвам се да те видя. Мароко явно ти е повлияло добре.

— Много ми хареса. Пол ми купи пръстена от книгата. Даде всичките си пари. Годезен пръстен е.

— Разбрах — отвърна сухо Диъдри. — Поздравявам те. Както казваш, тази вечер ще празнуваме.

Мадлен праметна чантата на рамото си. Тя беше в същия мек оранжев цвят, както и обувките, колана ѝ и велурената лента, която обточваше кремавата ѝ рокля.

— Тази рокля ти отива, Мади — отбеляза Диъдри, после я целуна по двете бузи и я изчака да се качи в асансьора. Тогава се обърна към Ан: — Дарио тук ли е?

— Не, отиде на лов през уикенда и още не се е върнал.

— Ако се появи по някое време, прати го при мен.

— Непременно. Между другото, от апартамента на Серджо никой не отговаря.

— Добре, продължавай да звъниш.

В кабинета си Диъдри затвори очи и се облегна на вратата. От няколко дни Серджо беше тук, а тя все още не се бе оправила от шока, който преживя, когато откри, че фотографът Дарио — неин партньор от седем години, е член на Бърлогата. Серджо ѝ го беше съобщил, за да не остане с впечатлението, че само тя прави нещо за него. Това, че Дарио ще я поддържа, ѝ беше напълно безразлично, а след като се съгласи да помогне, като изпрати Мадлен в Италия, тя почти престана

да спи и да яде. Мъчеше се да не мисли за това, все още имаше време, когато Мадлен щеше да му е нужна, но след като нямаше представа какво щеше да ѝ се случи, когато отиде в Италия, направо се разкъсваше вътрешно. Когато трябваше да се вижда с Мадлен всеки ден и да се прави, че всичко е нормално, мъката ѝ само се усилваше. Но знаеше, че ще го направи не само защото докато Серджо бе в Лондон, любовта ѝ към него се усили още повече, почти болезнено, а и защото той поиска да се оженият и тя да отиде да живее с него във Флоренция. А това бе мечтала винаги.

— Все още се карат за проклетите кранове — изсумтя Хейзъл, влизайки в офиса. — Просто не разбирам как го правят. Нощем любовници, а денем — неприятели. Има нещо фройдистко в отношенията им.

Стаята бе пълна с хора, които шумяха, затова никой почти не ѝ обърна внимание. Освен това разправиите между Стефани и Матю относно началните сцени бяха престанали вече да бъдат предмет на шеги.

Бронуен се бе надвесила над Мариан, докато тя пишеше, а Уди скачаше и седнаше от мястото си, като пренареждаше картончетата с плана. Франц — швейцарецът гримьор, и Белинда — художничката на костюмите, бяха около бюрото на Хейзъл и преглеждаха бюджета, който тя им представи. Джоузи — секретарката на продукцията, крещеше по телефона на някого от отдела за паспорти.

— Вече известно ли е коя ще играе Оливия? — попита Франц.

— Не — отвърна Хейзъл.

— Да, ама ние трябва да знаем.

— Досега кои актьори са избрани? — попита Белинда.

— Джудит ще ти обясни — отвърна Хейзъл, хвана Белинда за ръката и я вдигна от стола. — Тя ще дойде по-късно. Матю иска да говори с вас, преди да сте тръгнали по магазините.

— Ако отдели това време — намеси се Уди. — Просто не мога да разбера защо Стефани не отстъпи. В края на краищата той ще спечели, както винаги.

— Въпрос на гордост, миличък — отвърна Хейзъл. — Франц, свали потните си крака от бюрото ми и, за бога, обуй си обувките.

— Слабоумник такъв — ядосано изкрещя Джоузи и тресна слушалката. — Ще трябва да отида дотам. Мариан, можеш ли да ми извикаш такси?

— Ти си извикай — обади се Бронуен, — тя е заета.

В този момент Матю изфуча надолу по стълбите и излетя на улицата.

— Изглежда сме в задънена улица — заяви Уди, като го видя.

— Остават им две седмици да се разберат. — Хейзъл плесна краката на Франц, той ги свали от бюрото ѝ, а тя грабна слушалката.

— Съвещанието на продукцията в шест ли е?

— В шест и половина — отговори Хейзъл. — Стефани и Матю не могат по-рано. Последно прослушване за ролята на Оливия. — Обърна се към Франц: — Най-после ще научиш коя ще е.

— Скъпа, ние всички искаме да е звезда. Англичанка ли е?

— Не досаждай — намеси се Уди. — Неизвестна американка. Джудит посрещна вчера трички на летището.

— Защо винаги е така в последните няколко седмици от подготовката? — оплака се Джоузи. — Толкова съм се паникьосала вече, че не мога да спя.

Пръстите на Мариан се движеха бързо по клавиатурата и тя нито чуваше какво се говори около нея, нито обръщаше внимание на онова, което пишеше. Съзнанието ѝ, както винаги в последно време, бе заето с Матю. Всеки път, щом някой ѝ заговореше за него, ѝ се струваше, че открива съжаление или подигравка, а добротата на Стефани само усилваше унижението ѝ. Отсега нататък не биваше да остава насаме с него.

Извади писмото от машината и го подаде на Бронуен.

— Благодаря — рече Бронуен. — Ще го подпиша и ако можеш тази вечер да го пуснеш... Джоузи, преди да тръгнеш, да те питам, занесе ли сценария за фотокопиране?

— Да — отговори нетърпеливо Джоузи. — Ще го донеса в шест. Ако се върна.

— И аз мога да го направя — предложи Мариан.

— Не, не ти — намеси се Бронуен. — По-късно искам да прочетеш сцените, които Дебора Формън ни изпрати по факса тази сутрин. Уди, можеш ли ти да го вземеш?

— Аз съм първи помощник-режисьор, а не роб — заяви той.

— Благодаря, Уди. Джоузи ще ти е вечно благодарна.

И Бронуен излезе от офиса.

По-късно, когато всички започнаха да се събират за съвещанието, Бронуен изчака Мариан да събере нещата си. Долният офис и стълбите гъмжаха от народ — от осветители до техници по специалните ефекти. Бронуен и Мариан си пробиха път сред тях и тъкмо когато излизаха, се сблъскаха лице в лице със Стефани и Матю.

— Къде сте тръгнали двете? — попита Матю.

— В клуб „Гручо“ — отвърна Бронуен. — Успяхте ли да изберете Оливия?

Матю се усмихна.

— Идеално. Момиче на име Кристина Ханкок.

— Поне са се спрели на нещо — измърмори Бронуен, след като продължиха.

— Мариан?

Мариан се обърна и видя как Матю каза нещо на Стефани, преди да се върне пак на улицата.

— Чакайте ме в „Гручо“. След съвещанието ще дойда при вас. Стефани отива да види майка си, така че аз съм свободен.

Мариан стрелна Бронуен с очи, но тя продължи да върви.

— Страхувам се, че няма да мога — отвърна и поклати глава. — С Бронуен ще се отбием само за малко, а после се прибираме, за да четем сценария.

— Аха. — Той изглеждаше разочарован. — Е, добре, някой друг път. — Тръгна назад, но като се сети нещо, се обърна. — Още ли мислиш, че те преследват?

— Не — отговори Мариан. Нямахме смисъл да му го казва, след като беше съвсем убедена, че това се бе превърнало в мания за преследване от нейна страна.

— Добре — каза той. — Всичко наред ли е? Още ли се тревожиш за майка си?

— Добре съм, няма нужда да се безпокоиш.

Той се изненада от реакцията ѝ. Тя инстинктивно пожела да се извини, но скръцна със зъби и се насили да замълчи.

— Извинявай — каза той. — Аз май прекалих.

След като тя не отговори, той додаде:

— Прощаваш ми, нали?

— Да — рече тя сковано. — По-добре да вървя. Бронуен ме чака.

И преди той да каже още нещо, тя се обърна и тръгна по улицата със зачервени бузи и с мъка в сърцето.

След това тя правеше всичко възможно да го избягва, а и той я улесни, когато заяви, че ще работи вкъщи, докато тръгнат отново за Ню Йорк. Макар и да звънеше по няколко пъти на ден и винаги да я питаше как е, Мариан никога не му отвърщаше със същото. Не ѝ беше приятно да проявява невъзпитание към него, но си казваше, че това е единственият начин — заради Стефани и нея.

Пет дни преди да заминат, той се обади Джоузи да отиде на съвещание, на което щяха да присъстват той, Боб Феърли, Уди, Фреди, гримьорът и художничката. Хейзъл беше на телефона, защото Джоузи попълваше документи в последния момент и се готвеше да отиде в Американското посолство, за да вземе визите за артистите. Хейзъл имаше много спешна нужда от окончателния план, а двамата с Уди си крещяха един на друг вече цяла седмица и след като Джоузи не можеше да отиде на съвещанието с Матю и да донесе окончателния план, ѝ идеше да се разплаче. Случи се, че тъкмо тогава Мариан влезе в офиса.

— Извикай си такси, сладурче — нареди ѝ Хейзъл. — Иди при Матю и не си тръгвай, докато не ти дадат плана за снимките:

Мариан нямаше възможност да възрази, защото Хейзъл грабна купчина документи и се втурна нагоре по стълбите към кабинета на Стефани.

Когато Мариан пристигна в апартамента в „Чизуик“, отвори ѝ Белинда — художничката на костюмите. Незабавно я прати в кухнята и ѝ каза да направи кафе. Щом бе готово, Уди ѝ помогна да го поднесе и после пак седна на пода срещу Матю, който говореше за снимките през първата седмица — сцена по сцена. Не бе забелязал, че Мариан е пристигнала, нито пък вдигна очи, когато тя му подаде чашата.

Нямаше къде да седне, затова се върна в кухнята и като забележа колко е разхвърляно, започна да си представя какво би било, ако живееше тук с него. Знаеше, че така само се измъчва, но не можеше да се спре. Съзнанието ѝ не поемаше нищо друго, освен мисълта за него. Дори мистерията какво се бе случило с Оливия и как двамата се забъркаха в цялата тая работа, ѝ изглеждаха като отдавнашен сън. Първия път, когато ѝ се обади по телефона в Италия, за да ѝ каже, че

знае за Арт Дъглас и Оливия, у нея се зароди надежда, че ще се сближат. В известен смисъл това стана, но само за известно време, тъй като Стефани продължи да ги разделя. Постоянната болка, която изпитваше по него, беше съвсем различна от онова, което досега бе изпитвала дори и към Пол. Опитваше се да се оправдае, като си казваше, че се получава така, защото не се отвърща на чувствата ѝ, но нищо не помагаше. Понякога нощем, когато си представяше как той прегръща Стефани, ѝ идеше да се разкреци от ревност. Желаше да забрави всичко, което Бронуен ѝ беше казала, а най-вече как попита Бронуен дали Матю я е накарал да разговаря с нея и как Бронуен замълча. Идеше ѝ да изтича при него... и какво? Да го помоли да ѝ каже, че я обича ли? Все едно да поискаш да ти свалят звездите. Тя вече си представяше неудобството, което той щеше да изпита, и изгарящия пламък от унижението, който я караше да се свие и да отстъпи.

Като чу гласа му в съседната стая, тя изведнъж разбра, че не може да отиде в Ню Йорк, че просто не можеше да издържа повече. Трябваше да избяга от него и да се опита да сложи край на това мъчение. Ще поговори с Бронуен, тя ще я разбере.

Беше минал почти час, откакто тя влезе в кухнята, когато Уди най-после я извика. Щом влезе, другите вече си тръгваха, а Уди държеше купчина изписани листа.

— Нали за това чакаш — каза тя. — Радвам се, че не съм на твое място, когато ги даваш на Джоузи. Тя няма да спи цяла нощ.

Мариан взе бележките и като измърмори нещо, последва Уди през вратата.

— Как ще се върнеш в офиса? — попита Матю. Заговори я за пръв път тази вечер.

Дори не ѝ беше хрумнало да си поръча такси.

Той се усмихна и извика Уди.

— Предупреди техниците по специалните ефекти за тази сцена. Накарай ги да ми се обадят, ако възникнат проблеми.

Щом Уди си тръгна, Мариан остана в средата на стаята, заобиколена от чаши от кафе и препълнени пепелници.

— Така ми се пада, като правя продуцентско съвещание в дома си — засмя се Матю.

— Ако мога да използвам телефона и да повикам такси, ще ти помогна — предложи тя и предпазливо отбягна погледа му.

— Благодаря, но не се притеснявай за такси, аз ще те закарам. Какво стана с Джоузи?

Мариан обясни за посолството и за визите.

— Затова аз дойдох вместо нея — довърши тя и погледна през прозореца.

— Но не искаше, нали?

— Не! Да! Всъщност...

Той взе листата от ръцете ѝ и я заведе до дивана.

— Известно време ме отбягваш — каза той, като я накара да седне. — Не го отричай. Какво става? Този път какво съм направил?

— Нищо.

Гласът ѝ звучеше глухо и тя се побоя да продължи.

— Трепериш. Нещо се е случило, нали? Хайде, кажи ми.

Ненадейно тя се изправи.

— Нищо не се е случило, поне не каквото си мислиш. По-добре да извикам такси — Джоузи и Хейзъл чакат плана.

Той бавно се изправи и се загледа в Мариан, докато тя телефонираше. След това ѝ помогна да отнесе чашите в кухнята и макар че никой от двамата не изрече нищо, тя усещаше, че я наблюдава.

Когато на вратата се позвъни, тя грабна чантата си и бележките, но когато се обърна, направо попадна в обятията му.

Беше твърде късно. Нямаше да може да се откъсне. Но все пак се пребори със себе си, пое дълбоко въздух и се опита да запази самообладание.

— Мариан, Мариан — прошепна той, докато галеше косата ѝ. — Какво ще правя с теб?

Отговорът ѝ дойде изведнъж.

— Няма значение — едва изрече тя. — Няма да те притеснявам повече. Няма да дойда в Ню Йорк. Съжалявам, Матю, не исках да те обърквам.

— Да ме объркваш ли? — повтори той, като я отдалечи от рамото си. — Как би могла да ме объркаш?

— Моля те, не ме карай да говоря.

Изразът на лицето ѝ бе напрегнат, но тя все още успяваше да сдържи сълзите си.

— Кажи, по дяволите! Какви са тия глупости, защо няма да дойдеш в Ню Йорк?

— Не мога! — извика тя. — Не и след... След като не знаеш...

Той отново я прегърна и притисна.

— Когато не знам какво, а?

След като тя не отговори, той я пусна и отиде до домофона да предупреди шофьора да почака.

— Седни — каза ѝ той, когато се върна.

Тя го послуша, но не намери сили да го погледне, когато той коленичи пред нея и взе ръцете ѝ в своите. Матю прекрасно знаеше за какво става дума и въпреки че не искаше да утежнява нещата, знаеше, че трябва да поговорят.

— Ела в Ню Йорк — каза. — Моля те.

— Но...

— Искам да дойдеш.

— Чувствам се такава глупачка. Всички ми се смеят.

— Кой ти се смее?

— Всички. Никой. Не знам. Всичко е толкова ужасно, че се чувствам пълен идиот, особено след като накара Бронуен да...

— Какво съм накарал Бронуен?

Тя поклати глава.

— По-добре ми кажи, Мариан.

Препъвайки се, зачервена от унижение, тя му разказа.

Когато свърши, той въздъхна дълбоко и се изправи.

— Не съм карал Бронуен да го прави.

Погледна я, разгневен на Стефани, като разбра, че тя стои в дъното на цялата работа, и изпита огромно съчувствие към Мариан за всичко, което беше изстрадала. Но беше нещо повече от съжаление. Не можеше да проумее какво изпитва към Мариан, тъй като никога не се бе опитал да го анализира, дори и когато Стефани го предизвикваше на тая тема. Но каквото и да беше то, той си даде сметка, че Стефани има причини да ревнува.

Хвана ръцете на Мариан и я изправи.

— Сега по-добре върви. Трябва ми известно време да помисля. Но искам да ми обещаеш нещо.

Тя безмълвно кимна.

— Не напускай. Ела с нас в Ню Йорк. Остани поне докато довършим филма. Вероятно тогава ще ни се проясни какво... — спря, стреснат от онова, което се готвеше да каже. — Ще ни дойде по-добра идея какво се е случило с Оливия — довърши усмихнат.

Мариан кимна и изведнъж се засмя.

— Сигурно те вбесявам — каза тя. — Като че непрекъснато имам някакъв проблем и винаги ти си този, който трябва да го разреши. Първо беше Арт Дъглас, после адресът на агентката на Мадлен, след това изслуша брътвежите за майка ми, а сега и това... Добре, ще дойда в Ню Йорк и обещавам да не кажа нищо, което да те притесни. Разбирам какво изпитваш към Стефани. И аз я обичам. И би трябвало да е така след всичко, което направи за мен.

— Ти си още момиче, Мариан — усмихна се той. — Не забравяй моите проблеми, които ти си разрешила. Сега имаме един общ проблем, който изглежда на стотици мили разстояние. Рубин Майър и Серджо Рамбалди съществуват, както и хората, с които е била свързана Оливия в Ню Йорк. А що се отнася до Стефани, вярно е — обичам я и винаги ще я обичам. Моля те, запомни го.

Той не усети колко тежко прозвучаха думите му, защото нямаше представа колко дълбоки бяха чувствата ѝ. Ако я беше погледнал обаче, сигурно би забелязал искрата от болка в очите ѝ. Но той, замислен, се взираше в пространството.

Когато тя излизаше, той се обади:

— Смятам, че е по-добре да не съобщаваш на Бронуен, че сме говорили. Всъщност не го казвай на никого. Аз сам ще се справя, а ти не се тревожи за нищо. Всичко ще се оправи.

След като Рой Уеланд мина през входната врата на къщата на Шамир в Бевърли хилс, той чу звука от телевизора, но иначе навсякъде беше тихо и освен лъчите на залязващото слънце, които с мъка проникваха през смога, всичко бе потънало в полутъмнина. Премина през коридора с бяла теракота и отвори вратата на всекидневната. На пода бяха разхвърляни вестници и полупразни чаши. Тогава чу гласове и отиде до прозореца, дръпна дантеленото перде и видя Шамир и Пол в басейна.

— Хей! — извика той, като почука на прозореца. — То вече почти свърши.

— Какво? — извика в отговор Шамир. — Говори по-високо, не те чувам.

Рой излезе от всекидневната, премина през оранжерията и излезе в края на басейна във формата на бърбек.

— Казах, че то почти свърши — повтори той. — Защо не гледате?

— Боже мой! — извика Шамир. — Съвсем забравих. Бързо, влез и включи телевизора. Пол!

— Да, чух — отвърна Пол и излезе от водата, подсмръкна и зърна особения поглед на Рой. Знаеше, че се дължи не на това, че е забравил за участието си с Мадлен в интервю в предаването „Тазвечерно шоу“, което бяха записали предния ден, а защото беше свършено гол. Ако Рой се беше огледал по-внимателно, щеше да забележи, че и Шамир е без бански.

Когато Шамир влезе във всекидневната, вече течаха надписите.

— Пропуснахте го — каза Рой. — Хубаво, че включих видеото, преди да заведе Мадлен на прослушването, иначе тя щеше да се зачуди какво ли сте правили, че да пропуснете „Тазвечерното шоу“.

— Знам какво си мислиш, Рой — обърна се Шамир към него. Стигна до бара, където си наля нещо за пиене. — Но грешиш. Тук голото къпане се смята за съвсем нормално, всички го правят, дори и ти.

— Да, но не и с чужд мъж.

— Сигурно — каза ухилен Пол, като влезе в стаята със завързана хавлиена кърпа около кръста си. — Ще пия, каквото и ти — обърна се към Шамир и като взе вестника, се отпусна върху купчината възглавници на дивана. — Пропуснахме ли интервюто? — попита той, като се обърна към Рой.

— Да.

Пол се зачете във вестника, а Рой го наблюдаваше. Диъдри му беше казала да държи Пол и Мадлен под око, докато двамата са на гости на Шамир, за да е сигурна, че отношенията им се развиват добре. Молбата ѝ не го изненада, тъй като всички в агенцията знаеха колко се бе привързала към Мадлен. Помисли си как ли щеше да реагира тя,

като ѝ каже, че Пол и Шамир са плували заедно голи. Вероятно само щеше да се изсмее и да го обвини, че е тесногръд.

В този момент влезе Мадлен, задъхана и развълнувана.

— Какво стана на прослушването, Мади? — попита Рой.

— Всъщност не беше кой знае какво — отговори тя, като седна на дивана до Пол и се отпусна върху ръката му, която той протегна към нея. — Благодаря — обърна се към Шамир, когато тя ѝ поднесе коктейл. — Просто казаха, че ще се обадят на агентката ми.

— Наложил ли се да играеш? Или да прочетеш нещо? — поинтересува се Пол.

— Да, дадох ми част от сценария и трябваше да го прочета.

— За какво беше?

— Не можах да разбера. Ролята ми не е много голяма, ако я получа, разбира се. Нещо, свързано с оня идиот, който събира жени от баровете.

— И ти си една от жените ли?

Тя кимна.

— Макар че спя с него, което той не прави с другите. Никога няма да познаете кой играе мъжа. Робърт де Ниро! Затова казах, че нямам нищо против да сваля дрехите си пред камерата. Кой не би го направил заради Робърт де Ниро?

— За теб всъщност това няма значение — отбеляза Шамир.

— Понякога си много жестока — засмя се Мадлен.

— Гледахте ли интервюто?

— Не, записахме го, за да можем да го гледаме заедно с теб — отговори Пол, преди някой друг да успее да каже нещо.

Мадлен притисна ръката му към рамото си и като го гледаше в лицето, облиза устните си.

Той се засмя, наведе се и я целуна продължително.

— Ако присъствието ни не ви смущава — започна Шамир и захвърли една възглавница към тях, — ще гледаме ли интервюто, или няма?

— Не, можем да го гледаме винаги — отвърна Мадлен. — Сега отивам да си взема душ и да хапна нещо. Довечера ще излезем ли?

— Защо не? — каза Рой. — След като всички тръгваме утре за Ню Йорк, защо да не изведем Шамир? Хайде, Шамир, кажи къде искаш да отидем? В радиус от двайсет километра светът е твой.

— Много мило от твоя страна — любезно му се усмихна Шамир.
— Когато измисля кой е най-скъпият ресторант, ще ви кажа.

Хванаха се за ръце с Мадлен и с кикот се втурнаха по стълбите.

— Така, Рой — обади се Пол, след като те изчезнаха.

— Значи все още не мога да те изкуша да станеш жертва на убийство?

— Не, днес не — отговори весело Рой.

— Трябва да убия някого, иначе как ще знам какво изпитва човек, когато го съдят за убийство?

Този разговор бе започнал още в самолета от Лондон. Към него се връщаха няколко пъти през четиридесет и осемте часа, защото и двамата го намираха за много забавен.

— Защо трябва да го изпиташ? Не можеш ли да отидеш в затвора и да накараш някой да ти разкаже?

— Не — отвърна Пол, като поклати глава. — Не е същото. Трябва да пиша от душа.

— А самият акт на убийството? Него кой ще извърши?

— Това не е важно. Аз не описвам начина. Моят герой е изпаднал в транс, не знае какво прави и връща разсъдъка си едва в съдебната зала.

— Разбирам. Съжалявам, приятелю, но съвсем не намирам за необходимо да умирам сега.

— След като не мога да те убедя, ще трябва да помисля за някой друг. В момента редакторът ми оглавява листата. От издателството няма да имат нищо против, ако някой писател го изпрати на оня свят, нали?

— Смяташ ли, че той ще се съгласи?

— Напоследък мога да накарам Хари да се съгласи на всичко, но убийството може да се окаже трудничко. Обаче той винаги би могъл да се върне към живота, щом свърши процесът. Не искам следващите двайсет години да прекарам в затвора.

— А, значи искаш някой да играе ролята на мъртъв, така ли?

— Точно така. Главните действащи лица трябва да са мъртви, иначе няма да стане.

— Но все пак трябва да бъде намерено тялото.

— Да-а — отвърна Пол, като проточи думата замислен. — Още не съм успял напълно да се справя с тази малка спънка, но ще

продължа да работя по нея.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

В една дъждовна съботна сутрин трийсет и двама души от екипа на продукцията се качиха на самолет на Британските въздушни линии за Ню Йорк, останалите щяха да долетят на следващия ден. Снимките щяха да започнат във вторник в университета в Бенингтън, където Оливия Хейстингс е следвала. Мариан беше толкова възбудена, че не спа в продължение на седемчасовия полет. Мястото ѝ беше между Матю и Уди, които започнаха да ѝ разправят страшни истории за новаци във филмовия екип. Стефани, Бронуен и Хейзъл бяха в задната част на самолета и пушеха, а останалите бяха пръснати и или спяха, или пиеха.

Някъде по средата над Атлантическия океан главата на Уди се отпусна на рамото на Мариан и той захърка.

— Господи, колко е ужасен — захили се Матю, когато Уди издаде особено силен звук. — Избутай го.

— Добре си е — засмя се Мариан.

Матю се обърна към прозореца, а след няколко минути се пресегна и сложи ръка върху нейната.

— Не се боиш, нали? — каза той и се обърна към нея.

— Искам да кажа, че отиваш в Ню Йорк след всичко, което ти е разказал Арт Дъглас.

— Не, не ме е страх — отговори Мариан, изумена от спокойния си глас, докато вътре в нея всичко вреше и кипеше.

Матю се чудеше дали да ѝ каже, че някой я следи, но реши да не го прави — само щеше да я уплаши. А бе възможно и да греши, въпреки че същият мъж, който сега седеше четири реда зад тях, беше и на бара в кръчмата, където пиха преди няколко дни. Предния ден беше видял и друг, който много приличаше на този — и двамата — безлични, с вълниста кестенява коса.

В седем часа Мариан слизаше към фойето на хотела, в който бяха отседнали, за да се срещне със Стефани. Беше облякла бяла свободна блуза, прихваната с широк колан и тясна права пола до

коляното с цвят на горчица. За пръв път слагаше полата, защото, когато я купи, не ѝ ставаше съвсем, но сега беше отслабнала и както забеляза, поглеждайки се в огледалото, полата я правеше още по-слаба. Беше много доволна от вида си. Вратите на асансьора се отвориха и оттам излязоха Стефани и Матю.

Мариан се почувства решително по-добре, когато Матю я изгледа и подсвирна продължително с одобрение. Засмя се от удоволствие, когато я прегърна, а после целуна за довиждане първо нея, а след това и Стефани.

Докато жълтото такси ги отнасяше към центъра на града, Мариан гледаше сградите и очакваше да почувства онова особено съмнение, че всичко това е реално, което я беше обхванало предишния път, когато бе в Ню Йорк. Навсякъде, където погледнеше, примигваха и святкаха неонов светлини, а от земята се вдигаше пара от капаците на канализацията.

Шофьорът спря пред ресторанта. Щом влязоха, веднага им посочиха масата.

След като се нахраниха, келнерът донесе две чаши кафе еспreso.

— Като че ли вече не си влюбена в Матю — подхвърли Стефани и се облегна с лакти на масата. Мариан успя да се усмихне, но не посмя да погледне Стефани в лицето.

Смеейки се, Стефани продължи:

— Като си помисля само колко пъти съм се влюбвала в повъзрастни мъже. Глупаво е наистина. Все пак в този случай грешката е изцяло на Матю, той не би трябвало да се държи така. Лошото е, че не си дава сметка какъв ще бъде резултатът. Но нищо лошо не е станало, нали?

Устата на Мариан пресъхна, а сърцето ѝ се разтуптя. Успя да си наложи пак да се усмихне.

— Не.

— Браво. Точно това исках да чуя. Сега ще ти издам една тайна. Умирам да го кажа на някого, но Бронуен тъй е лапнала по Серджо, майка ми е на Бахамските острови, а Хейзъл за нищо на света не може да пази тайни. Матю ми предложи да се оженим.

Подът под краката на Мариан сякаш взе да потъва. Тя тръсна глава, сякаш искаше да излезе от някакъв сън. Думите висяха във въздуха, но някак не можеха да достигнат до нея. Погледна Стефани в

очите и се чу, че смотолеви нещо за фантастичната новина. Не е възможно. Стефани сигурно не е разбрала. Опита се да мръдне, но като че ръцете ѝ бяха парализирани, а краката ѝ тежаха като олово.

— Разбира се, ще трябва да изчакаме развода му — продължаваше Стефани. — Кой знае колко ще се проточи. Затова още го държим в тайна. Ако Катлийн научи, ще направи всичко възможно да го забави. — Спря, смръщи се и стисна ръката на Мариан. — Знаеш колко много съм го искала, а сега се ужасявам, че може пак да го изгубя. Още не ми е минало, но... Боже мой сигурно съм те отегчила до смърт. Без него се чувствам непълноценна, Мариан. Той твърди, че изпитва същото.

Мариан някак си изтърпя до края на вечерта. Щом влезе в хотелската си стая, сълзите я задавиха и тя усети как решителността ѝ се сломява.

Червената лампичка на телефона ѝ светеше. Обади се да разбере какво съобщение са ѝ оставили и когато затвори телефона, буквално се отпусна на колене. Матю се бе обадил от семейство Хейстингс. Щял да се върне около полунощ, но искал тя да го изчака.

Вярвай му, напомни тя на себе си. Той знае какво прави и сега щеше да дойде да ѝ обясни.

Полуизпразненият куфар още лежеше на леглото ѝ. Беше дванайсет без петнайсет и той можеше да почука всяка минута. Бързо се разрови и намери синята сатенена нощница, която бе купила в пристъп на разточителство. Разстла я върху леглото, изтича до банята, за да се огледа. Лицето ѝ беше измъчено, но не можеше да направи нищо, тъй като шокът от новината на Стефани направо я срази.

Той почука в дванайсет и двајсет, а тя мигновено премисли всяка възможна причина за неговото посещение.

Когато му отвори да влезе, едва не ахна — никога не го беше виждала толкова хубав. Беше облечен с черен костюм, беше развързал вратовръзката си и бе разкопчал най-горното копче на бялата си риза. Така облечен, той изглеждаше толкова далечен от онзи Матю, който я отнасяше в някакъв абсурден свят. Дълбоко, от дъното на съзнанието ѝ идваше съдбоносно предупреждение, че съществува голяма опасност да се изложи. Умираще от напрежение, защото нямаше как той да не отбележи неумелия ѝ опит да го съблазни в полутъмната стая, където се усещаше лекият мирис на парфюм.

— Тайни среднощни гости. Какво биха си казали хората, а? — пошегува се той, след като затвори вратата.

Тя се опита да се усмихне. Той беше толкова близко, а и от мириса, който излъчваше, кръвта ѝ тъй се разгоря в жилите, че изохка.

Той се усмихна и като сложи ръка на раменете ѝ, заведе я до леглото и я накара да седне.

— Надявам се, че не съм те изплашил.

— Не, не — увери го тя.

— Добре. Имам новина. Няма нищо общо с Оливия и Арт Дъглас, но исках да ти я предам, преди да отида да си легна.

— Каква е тя? — попита тя, вече останала без дъх.

— Приготви се за изненада. Искан да ти съобщя, че Франк е председател на компания, наречена „Сибърг и Райт“. Това е издателство, което следващата седмица пуска книгата на Пол О’Конъл. Пол и Мадлен бяха там на вечеря. Държах да ти го кажа сега — продължи той, — преди да си отворила вестника. Просто те предупреждавам. Това е най-ужасното съвпадение, но нищо не можем да направим. Все пак Ню Йорк е голям град и не е вероятно да се сблъскаш с тях. Тя ме помни, разбира се, от Бристол, но не спомена нищо за теб. Сметнах, че трябва да го знаеш.

Само това не ѝ беше хрумвало и докато го слушаше, толкова се смая, че не го прекъсна. Сега ѝ идеше да крещи. Да му каже, че не дава и пукната пара нито за братовчедка си, нито за Пол. Да го помоли да ѝ обясни защо е предложил на Стефани да се оженият, когато... Когато какво? Обърна се и го изгледа и щом забеляза как черните му очи я следяха с тревога, изведнъж усети безнадеждността на положението си. Отдръпна се, хвърли се върху възглавниците и извика:

— Не! Не, не.

Матю затвори тихичко вратата зад себе си и тръгна към асансьора с мрачен израз. Значи все още е влюбена в Пол О’Конъл и онова, което е чувствала към него, е било временно.

— Колко пъти трябва да ти кажа, Хари — въздъхна ядосан Пол.
— Всичко между нас свърши. Дори не знам какво правиш в Ню Йорк.

— Дошъл съм като твой издател, смятах, че искаш да съм тук.

Лицето на Хари беше напрегнато и ръката му трепереше, когато вдигна чашката с кафе, сложена пред него.

Пол огледа сенчестите сепарета на „Клуб 21“, за да се увери, че никой няма да ги чуе. Беше обяд и за щастие нямаше много хора.

— Не съм споменал нищо, с което да покажа, че искам да дойдеш. По дяволите, ако Мадлен разбере... — Прокара ръка през косата си раздражено. В същия миг му хрумна една мисъл и той изгледа издателя си с нескрита омраза. — Да не смяташ да дойдеш утре вечер на партито?

— Готвех се, но обратно на това, което мислиш, не съм изминал целия този път, за да правя сцени. Тук съм, защото онова, което е между нас, е съвсем реално и ти го знаеш.

Пол удари с ръка по масата и чашите иззвъняха.

— За последен път ти казвам, Хари, аз не съм хомосексуалист. Станалото — станало, не изпитвам нужда да го правя отново.

— Може и да не изпитваш нужда, но и двамата знаем, че го искаш.

Пол вдигна очи към дъбовия таван, откъдето висяха самолетчета, бейзболни топки и халби за бира. Не искаше да изгуби приятелството на Хари — следващата му книга съвсем не беше готова. Обаче този човек се оказа досаден като паразит.

— Добре — изрече най-накрая, — какво би те убедило?

Лицето на Хари се отпусна.

— Отседнал съм в апартамент на „Ъпъл Ийст сайд“, на ъгъла на шейсет и четвърта и първа. — Извади писалка от вътрешния си джоб и надраска адреса. — Прекарай следобеда с мен и ако нищо не стане между нас... тогава ще се убедя.

Пол погледна хартиятката, а после я скъса на парченца.

— Мога да запомня адреса — изрече мрачно той. — Ще ти се обадя кога мога да дойда.

Двата крана бавно се издигаха сред дърветата, стъпили на пътека, покрита със сухи листа и шишарки. В края на четиристотинметровата алея пътят извиваше покрай готическа сграда и изчезваше в горичката зад нея.

Матю стоеше на верандата заедно с Франк Хейстингс. Бяха се вторачили в един тесен полукръгъл прозорец на втория етаж и обсъждаха как ще отместват глицинията. Зад тях Уди крещеше инструкции в уоки-токито, а в същото време жестикулираше към шофьорите на крановете и направляваше издигането им. Помощниците му тичаха насам-натам и изпълняваха нареждания, разнасяха чай и кафе, работниците разтоварваха камионите, а електротехниците размотаваха дълги кабели.

Когато Стефани изтича през двора към мястото, където товареха озвучителната техника, Франц я проследи с поглед и прошепна на ухото на Мариан:

— Всички мъже от екипа са полудели по нея. Но се говори, че режисьорът се е наместил там.

Лицето на Мариан се вкамени.

— Сериозно? — изрече Мариан и тръгна към къщата. Сблъска се с Уди, който завиваше иззад ъгъла, и го попита дали може да помогне с нещо.

— Да, не ни се пречкай, скъпа — отвърна той и се свърза по уоки-токито с Матю, който вече беше високо върху крана.

Като се обърна, Мариан видя Грейс, която се смееше. Тогава и тя се разсмя.

— Май всички им пречим — подхвърли Грейс. Подаде ѝ тънката си ръка. — Аз съм Грейс Хейстингс.

— Мариан Дийкън.

— Да, знам, преди малко Матю ви посочи.

Мариан се изчерви и за миг си помисли дали Грейс щеше да ѝ каже нещо за Оливия и Арт Дъглас.

— Доколкото знам, Матю и Франк разчитат на вас за края на филма — каза Грейс.

— Не бива да разчитат на мен — отговори Мариан.

— Бронуен и Дебора работят сега върху него, но както всички останали и аз правя каквото мога.

От Стефани бе чувала колко е мила Грейс и въпреки че се чувстваше неудобно заради безпокойството, което ѝ причини, тя с нетърпение очакваше да се запознае с нея. Въобще не изглеждаше така, както Мариан си я представяше — ограниченият ѝ опит с богати американки я караше да очаква шумна жена, облечена с дрехи, обшити

с пайети, отрупана със скъпоценности. Но с посивялата си коса и с безупречното си облекло Грейс беше типична лейди. Бледата кожа на лицето ѝ беше гладка, гласът ѝ — приятен, а в дребните бръчици около очите ѝ Мариан откри не само доброта и хумор, но и дълбока тъга.

Грейс сложи ръка на рамото на Мариан.

— Тук е като Централната гара — отбеляза тя. — Искаш ли да влезем вътре? Можеш да разгледаш къщата.

— С удоволствие — каза Мариан и се наведе, когато електротехникът разлюля едно осветително тяло над главата ѝ.

Мариан обичаше да разглежда стари къщи още откакто баща ѝ водеше нея и Мадлен да видят представителните къщи в Девън, макар че те бледнееха пред великолепието на Полингхърст. Антрето беше осмоъгълно, с бели мраморни колони, които се издигаха на шейсет сантиметра от осемте ъгъла. В центъра имаше маса от черен и бял мрамор. Мариан надникна в спалнята и видя на земята, до гардероба, портрет на Оливия. Влезе в стаята и се загледа в него. После бързо се върна в антрето.

Грейс хвана за ръка Мариан, дръпна я към себе си и двете седнаха на едно диванче.

— Благодаря ти, Мариан — каза тя, — искам да знаеш колко мислим за теб с Франк. Ще направим всичко възможно нищо лошо да не ти се случи, затова, моля те, не се страхувай от онова, което знаеш. Ако някога изпитаеш страх, ела при нас и ние ще ти помогнем. Забелязала ли си мъжете, които те следят?

Мариан облещи очи.

— Искате да кажете, че някой ме следи?

— Да, това са хората на Франк.

Мариан се смяя, но това доста я поласка.

— Дори в Лондон ли? — попита тя. — Имах чувството, че някой ме наблюдава, но го отдадох на въображението си.

Неочаквано Грейс се намръщи.

— Някой те е следил в Лондон ли? Мариан, това не са били хора на Франк. Матю е забелязал този мъж няколко дни преди да тръгнете за Щатите, каза на Франк и той направи проверка. Бил е частен детектив, който е работил за Рубин Майър. Затова сега хората на Франк те следват навсякъде.

— Разбирам — каза Мариан и изведнъж гърлото ѝ се сви от страх. — Но откъде Рубин Майър знае, че съм научила някои неща? Не съм го виждала, откакто бяхме миналият път тук с... Но се видях със Серджо Рамбалди. Пред него споменах името на Майър.

Грейс кимна.

— Да, Матю ни каза. И ние като теб мислихме, че си се отървала, но сега не ми се струва така. Затова ти казвам — не се бой, можеш да ни звъниш денем и нощем. Но според Франк онзи, който те е следил, е безобиден, иначе досега нещо щеше да ти се случи. А това означава, че Рамбалди и Майър не са сигурни дали знаеш нещо. Детективът непрекъснато им дава сведения за всичко, което вършиш. Затова докато си тук, не бива да се опитваш да влизаш във връзка с Арт Дъглас и по-добре стой надалеч от Джоди. Разбра ли?

— Да — измърмори Мариан.

— Какво се замисли? — попита Грейс, след като Мариан остана безмълвна известно време.

Мариан я погледна в очите и изведнъж лицето ѝ разцъфна в усмивка.

— Не знам какво да мисля — отговори тя. — Просто не мога да го приема. Знам, че би трябвало да изпитвам страх, но той ме спохожда само в определени моменти, а после... усещам всичко като сън, сякаш това става с някой друг, а не с мен.

— Вероятно е някакъв шок — каза ѝ Грейс. — Но когато той мине, бих желала да живееш нормално. Няма нужда непременно някой да те придружава, защото хората на Франк те наблюдават и те следват навсякъде.

— Значи вие смятате, че Майър и Рамбалди стоят зад всичко. Матю също ми го каза.

— Сигурни сме — отговори Грейс, — но нищо не можем да докажем. По тази причина трябва да действваме много внимателно, защото тялото на Оливия и досега не е открито. Разбира се, това не значи, че още е жива, но то ни дава надежда.

— Да — прошепна Мариан, пак се сети за писъците, но замълча и се усмихна, когато Грейс предложи да слязат и да видят как върви филмът.

Долу в коридора един работник сложи пръст на устните си и вдигна ръка да не приближават. След малко Уди изкрещя: „Край!“ и

тогава човекът им махна да минат.

— Край на снимките! — извика Уди, като се опита да заглуши общата врява. — Обяд. Начало — в два и половина.

Под ръка с Боб Феърли, Стефани заобиколи къщата, зърна Мариан и Грейс и широко усмихната, изтича при тях.

— Седемнайсет кадъра — извика тя. — Видеоето успя да запише всичко без последните кадри. По дяволите, прав е! Изглежда изумително — успя да заснеме всичко до обяд. Защо го подценявам, след като знам, че е гениален. — Засмяна, хвана за ръце Мариан и Грейс и ги поведе към един фургон.

Трите седнаха в едно унибаго, изгледаха подозрително обяда и се разговориха за сцените, които Дебора Формън беше добавила към написаните от Мариан. Вратата изведнъж се отвори и влезе Матю. Без да каже и дума, той хвана Стефани за ръката и я дръпна навън.

— Какво правиш? Какво става? — опита се да протестира тя, но той продължи да я влачи към задната част на къщата за смях на хората от продукцията.

Замъкна я в гората, към брега на реката и когато стигнаха до сечището, спря и я обърна към себе си. Очите му блестяха, но иначе бе намръщен.

— Матю? — възкликна тя, а после извика, когато той изведнъж я прегърна и я завъртя. — Матю, спри, някой ще ни види.

Той я отведе в павилиона и я сложи на пода. Хвана лицето ѝ с ръце и започна леко да я целува. Но когато и двамата се възпламениха, той я отдръпна от себе си.

Тя го проследи как отиде до парапета и се облегна на него.

— Искам те — каза той. Гласът му беше дрезгав. Затвори очи и нова вълна от желание запулсира в слабините му.

Стефани тръгна бавно към него, прегърна го през врата и се притисна към члена му. Той изпъшка и като я хвана здраво, целуна я и пъкна езика си в устата ѝ.

— Искам те сега.

Тя се изсмя с неудобство.

— Бях забравила как ти се отразяват снимките.

Той ѝ се усмихна накриво, но очите му я гледаха дяволито.

Като усещаше, че ще загуби самообладание, а знаеше и че това не е нито мястото, нито моментът, тя го хвана и го поведе към гората.

— Стеф? — обърна се той към нея, когато стигнаха до брега. —
Искам тази нощ да спиш при мен.

Тя се извърна, усетила трезвия му тон.

— Това дете спим поотделно, е пълна глупост — каза той. —
Направо ме съсипва. Липсваш ми.

Тя се усмихна, погали черната му коса, която се завиваше над
яката.

— Само се опитай да се откъснеш от мен! — прошепна тя.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Всички бяха въодушевени. Изпреварваха плана си, а прословутите снимки с крана бяха готови. Бронуен и Дебора Формън написаха няколко отлични сцени за Италия, които щяха да вървят с подготвените от Мариан. Изглеждаше, че ще се справят и с бюджета.

Стефани беше в офиса на продукцията на четиринайсетия етаж на хотел „Дорсет“. Бе останала сама, докато другите закусаха. Направи гримаса към празните кутии от бира, останали от предната вечер, и се замисли за любовните връзки, които се породиха в екипа. Доколкото ѝ беше известно, Хейзъл все още беше с Боб Феърли, докато Рори и Уди систематически си проправяха път през целия женски състав на екипа. Франц правеше същото с мъжете, но не с такъв успех като Уди и Рори. Все пак, каквото и да правеха, това не бе нейна грижа, стига сутрин да се измъкна навреме от леглата. Имаха свободата да се забавляват както си искат.

Стана от стола и отиде да отвори френския прозорец. Познатата нийоркиска утринна глъчка се издигна до кресчендо, когато Стефани излезе на терасата. Премиерата на филма на Майкъл Дъглас „Черен дъжд“ бе предната вечер и Матю бе придружил Мариан. Франк и Грейс Хейстингс ги бяха поканили. Стефани не беше сигурна дали изборът на Мариан беше на Грейс, или на Матю, но това почти нямаше значение. Не, не беше вярно — имаше. Мисълта за Мариан и Матю ѝ се струваше като кошмар. Въпреки че Матю поиска ръката ѝ, тя все още не можеше да се отърси от ревността си. Много добре си даваше сметка колко опасно се отразяваше тя на отношенията им, но явно не можеше да се владее.

Погледна часовника си. Екипът щеше да тръгне след десет минути, а тя искаше да говори с Матю преди това.

Долу, в ресторанта, от масата, край която седеше с Хейзъл и Джоузи, Мариан наблюдаваше Матю. Той и Боб Феърли слушаха внимателно Кристина Ханкок, която жестикулираше и загрозяваше красивото си лице, като се мръщеше и се смееше престорено. Явно, че

обсъждаха характера на Оливия. Мариан знаеше, че никой, ама буквално никой не бива да прекъсва режисьора, когато той говори с артист. А тя наистина искаше да попріказва с него, преди да е тръгнал на снимки.

Предния ден тя и Стефани се върнаха следобед в хотела, после Стефани отиде на среща с адвокатите на Франк и остави Мариан сама в офиса на продукцията да си мисли за разговора с Грейс. Но вместо това тя се върна към мисълта за Оливия и постепенно в съзнанието ѝ започнаха да се оформят идеи за края на филма. А когато Грейс се обади в пет часа и я покани на филмовата премиера, тя разбра, че ще прекара вечерта с Матю, и това ѝ се стори като подарък от съдбата. Но „Черен дъжд“ не беше идеалният фон, на който да сподели идеите си с него, затова се надяваше, че вечерта, когато се върнат в хотела, ще пийнат по нещо заедно. Но щом влязоха във фойето, видяха, че Стефани ги чака, и погледът, който ѝ хвърли, подсказа на Мариан, че е по-добре направо да отиде и да си легне.

Най-накрая Кристина Ханкок се изправи, за да тръгне, а Мариан отиде при Матю и го попита дали може да му каже нещо.

— Разбира се, седни — каза той и тя с радост забеляза, че не изглеждаше толкова разсеян, както напоследък. Пронизващият му поглед бе омекнал от нежност, което я накара да се изчерви. Усмехнат, Матю погали бузата ѝ с opakото на ръката си. — Какво има?

Мариан изгледа Боб и Матю кимна на оператора, който вежливо се оттегли. Но времето ѝ стигна да му каже само, че ѝ е хрумнала идея, защото Уди ги прекъсна. Тя се опита да си придаде заинтересован вид, докато говореха за мъртви точки и други неща, които не разбираше, но минутите летяха и тя не успя да му каже нищо, преди Матю да тръгне.

— Довечера на спокойно — каза той, когато излизаха от трапезарията. Стефани вървеше срещу тях и той ѝ махна с ръка. Като се обърна леко към Мариан, той каза: — Ще те намеря в стаята ти. — Усмехна се и макар че очите му гледаха дяволито както винаги, той го изрече тихо, като намек, че срещата ще бъде интимна.

Това бе повече, отколкото тя се бе надявала.

Денят, прекаран главно в „Дорсет“, сякаш се проточи безкрайно, докато изчакваше да стане седем часа.

В седем и половина него още го нямаше. Опитвайки се да не му се сърди, Мариан отиде до конферентната зала, където гледаха

заснетия материал. Вратата се отвори и Боб Феърли и Стефани излязоха в коридора. Стефани бързо хвърли поглед над рамото си и веднага затвори вратата.

— Ако бях на твое място, въобще нямаше да се мяркам тук — прошепна ѝ тя.

— Търсех Матю — възрази Мариан. Нямаше какво да крие — искаше да говори за „Изчезването“ с него.

— Казах ти — сряза я Стефани. — Ако Матю те види...

Тя млъкна, тъй като вратата се отвори и Матю излезе.

Мариан грейна, но думите замряха в гърлото ѝ, щом видя израза на лицето му.

— Махни ми се от очите — смъмри той Стефани и след като нито една от двете не мръдна, той се разкрещя.

Стефани хвана Мариан за рамото и я дръпна обратно по коридора. Мариан се разтрепери.

— Защо? Какво съм направила?

Пръстите на Стефани се впиваха в ръката ѝ и тя се опита да се отскубне.

— Провалила си кадъра, ето какво — изсъска Стефани.

— Аз? — недоумението на Мариан бе по-силно и от уплахата ѝ.

Вратите на асансьора се отвориха и Стефани я бутна вътре.

— Ти — каза тя. — Оня с крана — явяваш се в него. Най-накрая, когато камерата се приближава до прозореца на спалнята, се вижда твоето отражение в огледалото пред някакъв гардероб. Какво, по дяволите, си правила там?

Мариан почувства как изстива. Спомни си как се върна да затвори вратата на гардероба.

Стефани я остави пред стаята ѝ, нареди ѝ да не мърда оттам и пак се върна да намери Матю.

Когато един час по-късно някой почука на вратата, тя нямаше никакво желание да отвори. След като ѝ прималя от собствената ѝ страхливост, събра сили да стане от леглото. Беше Джоузи.

— Наистина си го провалила — заяви секретарката на продукцията, като остави чинията със сандвичи на нощното ѝ шкафче. — Стефани ме накара да ти ги донеса, тъй като е по-добре да не слизаш за вечеря.

Мъката на Мариан бе изписана върху лицето ѝ. Значи всички знаят. Всички говорят за нея и я ненавиждат.

— Мислиш ли, че ще ме уволнят? — попита тихо.

Джоузи сви рамене.

— Кой знае? Но ако бях на твое място, каквото и да се случи, бих се държала настрана от Матю.

— Какво ще направят с кадъра?

— Боб отиде до лабораторията и ги накара да проявят целия заснет материал. Хейзъл и Уди изучават календара, за да видят дали няма някаква възможност да го повторят.

— Да го преснемат?

— А ти какво очакваш? Нали не трябва да се виждаш? За бога, Мариан, какво ти стана тогава? Всички знаеха къде ще е камерата, когато свършва кадърът, а ти защо си била там?

Мариан само я погледна.

— Толкова виновна се чувствам, че каквото и да кажеш, няма да ми стане по-зле, Джоузи.

— Предполагам. Е, трябва да довърша плана за утре, затова те оставям със сандвичите.

Когато на сутринта се появи с пепеляво лице в залата за закуска, ужасно мълчание прекъсна сутрешната глъчка. Бронуен веднага стана от стола си и всички от екипа видяха как хвана Мариан за ръка и я заведе до масата си.

Бронуен помоли келнера да донесе още кафе, а после се обърна към Мариан.

— Тежка нощ, а, скъпа?

Мариан кимна, а Бронуен стисна ръката ѝ.

— Все пак това е само филм, малката. Не е дошъл краят на света.

— Знам, но така ми се струва. Къде е Матю?

— Остави го Матю. Той е голям мъж, ще се справи. — Тя вдигна очи и като проследи погледа ѝ, Мариан видя, че Стефани се е насочила към тях. Седна при тях и се обърна към Мариан.

— Снощи щях да дойда да те видя, но докато се оправят нещата, стана късно. — Кафе, моля — обърна се тя към келнера, — и препечена филия.

— Стефани... — започна Мариан.

Стефани поклати глава.

— Знам какво ще ми кажеш, но по-добре го запази за Матю.

— Още ли е сърдит?

Стефани кимна.

— Боя се, че да. Изглежда има други снимки, които можем да използваме, но Матю не е много склонен. Почти до сутринта сме се карали. Той отказва да разбере, че крановете са на път обратно към Калифорния, а освен това нямаме време да повторим кадъра.

Мариан сведе очи към чашата си. Нямаше какво да каже.

Когато след няколко минути влезе Матю, той седна на тяхната маса. Изражението му все още беше буреносно. Дори не погледна Мариан. Тя усещаше как очите на всички са вторачени в тях.

Пое дълбоко дъх.

— Матю — започна тя.

Той вдигна очи от листа за менюто, но тя само поклати глава и не можа да продължи.

Келнерът донесе поръчката му. Като се облегна с лакти на масата, Матю я фиксира с непроницаем поглед.

— Съжаляваш, предполагам. Но не повече от мен. Не ме интересува как се е случило. Само искам да ти кажа въобще да не се приближаваш до снимачната площадка, ясно ли е?

Мариан се разтрепери, готова да заплаче, но неочаквано Бронуен се изправи.

— Мариан, ела да ми помогнеш с багажа.

Мариан с благодарност стана. С очи, вперени в гърба на Бронуен, тя излезе от залата.

— Защо си стягаш багажа? — попита тя Бронуен, като влязоха в стаята ѝ.

— Засега тук си свърших работата, затова отивам за няколко дни при мъжа си. Липсва ми — засмя се тя.

— Блазе ти — каза Мариан. — Може и аз да дойда със същия самолет.

— Защо? Остават ти още десет дни.

— Смятам, че ще е по-добре да се прибера вкъщи — изрече Мариан.

— Не! — енергично възрази Бронуен. — Направила си грешка, но ако избягаш, няма да бъдеш Мариан, която познавам. Това е неприятна случайност, всички знаем, че...

— Матю като че ли не мисли така.

— Защото е безразсъден. Никой не влиза в кадър нарочно, много добре го знае и скоро ще го проумее.

Мариан се взря в нея, бялата ѝ кожа се покри с червени петна от нерви. Лицето на Бронуен омекна.

— Скъпа, не мисли, че не разбирам. Още не ти е минала болката, нали? Все още си влюбена в него.

Мариан сведе поглед към ръцете си, а Бронуен я прегърна.

— Ще се оправиш, малката ми. Помни думите ми, след няколко дни ще се смееш, като се сетиш за този случай.

— Ако Стефани ме уволни, няма да се смея.

— Ако Стефани те уволни, и аз имам какво да кажа. Но тя няма да го направи. Съмнявам се дали въобще ѝ е хрумвало подобно нещо.

— Обзалагам се, че е хрумнало на Матю.

Бронуен се засмя.

— Не искам да те лъжа. Сигурно. Но той няма да го направи. Освен всичко друго... — Бронуен спря, а Мариан я погледна в очите.

— Какво? — прошепна тя.

Бронуен поклати глава.

— Нищо. Ами щях да кажа, че освен всичко друго той много те обича, но не би искал ти да го приемаш погрешно.

— Не се безпокой, след погледа, който ми хвърли снощи, съм съвсем сигурна какво мисли за мен. Давам си сметка и че в думите му съм търсила много повече, отколкото е съществувало. Бог е свидетел, че аз се опитвах да се овладеея, но е толкова трудно, Бронуен. Затова се мразя, особено след всичко, което Стефани направи за мен. Излиза толкова нелоялно, толкова ужасно предателско.

Завит само с хавлиена кърпа около кръста, Пол излезе от спалнята на луксозния апартамент в нийоркския хотел „Плаза“ и влезе в салона. Камериерките почистваха остатъците от обяда. Няколко журналисти бяха останали и продължаваха да разговарят с Мадлен. Приблужи се до огледалото, среса влажната си коса, но оттам наблюдаваше отражението на Мадлен.

Чудеше се какво ли ще каже Диъдри на това, че Мадлен пред очите на природозащитниците си купи бялото самурено палто, с което

бе облечена на обяда. Тогава той седеше кротко на дивана и я наблюдаваше как бодва от салатата си и със светнали очи гледа представителите на пресата. Знаеше, че под палтото не носи нищо. Но сега вече всички го разбраха. Последната снимка, на която позираха, беше за американското списание „Плейбой“. Там тя беше с разтворено палто, а неговата ръка бе на гърдата ѝ.

В момента вниманието към тях бе насочено главно във връзка с публикацията на новата му книга. Отношенията им, естествено, нямаха никаква връзка с това, но всеки искаше да ги види заедно. Същото стана и когато книгата му излезе в Англия. Той не се оплакваше, тъй като рекламата, която се разгаряше, щеше да отведе книгата му в списъка на бестселърите. Сутринта правиха интервю за телевизията, а след това присъстваха на парти, за да отпразнуват появата на книгата му в Америка. На следващия ден снимките им щяха да се появят във всеки нюйоркски вестник.

Пол се забавляваше — колко малко бе необходимо, за да се възбуди интересът на публиката — две красиви лица, демонстрирана сексуалност и това явно стигаше, за да получат любовта на обществото. Явно, че постиженията не се брояха за нищо, защото, честно казано, какво толкова ценно бяха постигнали: поглед, изпълнен с копнеж, благодарение на който всякаква луксозна стока намираще много купувачи, и роман, за който дълбоко в сърцето си Пол знаеше, че съвсем не е блестящ. Но хората, пишещи рецензиите, можеха да бъдат купени, както и стана благодарение на уелото общуване на Мадлен с пресата — нещо, за което тя действително заслужаваше отличен. Не дадоха повод за отровни статии, за скандали, завист и какви ли не догадки. Но Пол беше убеден, че рано или късно и това ще дойде. Навсякъде по света е едно и също — изграждаш пиедестал, поставяш върху него обекта си, окичваш го с цялата възможна слава и когато той най-малко очаква, издърпваш пиедестала и го оставяш да се срине колкото е възможно по-позорно. Няма значение дали скандалът е истински, или измислен — благодарение на него вестниците се продават като топъл хляб и това е единственото, към което апетитът на обществото не намалява. Така че и техният ред щеше да дойде и когато това станеше, на Пол щеше да му бъде интересно да види какво ще се случи.

Най-накрая Мадлен затвори вратата след Джей Блекуел от списание „Пийпъл“ и се обърна към него. Хвана яката на палтото с двете си ръце, вдигна я и се сви във великолепната кожа. Пол забеляза колко е възбудена. Погледна часовника си. Три часът. Беше казал на Хари, че ще бъде при него в три и половина, но какво значение имаше, ако закъснее? Единствената причина да отиде, беше да се опита да убеди Хари да стане „жертвата“ на убийството за настоящата му книга. Сигурен беше, че той няма да се съгласи. Тогава ще се откаже от него, тъй като и без това много издатели вече го преследваха.

Извърна се от огледалото и като сви показалец, извика Мадлен при себе си. Тя тръгна бавно, с котешки стъпки, а когато застана пред него, той свали хавлиената кърпа. Тя обви втвърдения му член с дългите си пръсти. Щом започна да мърка, той се облегна назад, като се подпря с лакти на дървената ламперия над камината. Очите ѝ бяха затворени, а сочните ѝ устни — влажни. Тя започна да се трие о него. В този момент я обичаше толкова много, че не можеше да се владее. Понякога се мразеше за това, дори я биеше, но тежестта на разкаянието, което следваше, му идваше твърде много. Знаеше, че рано или късно щеше да приеме поражението си и да признае пред себе си какво точно означава тя за него. Това щеше да сложи край на писането му, както и на всичко друго, което не е свързано с нея.

Неочаквано телефонът извъня. Пресегна се към слушалката, но после я пусна върху вилката с похотлива усмивка. Мадлен се отпусна на колене. Екстазът от устните ѝ влудяваше. Отпусна глава назад и усети как се вдървява от коленете нагоре. Хвана лицето ѝ с ръце, изправи я на крака и я целуна. Тя го поведе към дивана, където съблече палтото си, и го бутна по гръб върху възглавниците. Като го възседна, тя се нагласи така, че той да проникне в нея. През цялото време се взираше в очите му.

— Боже! — изохка той, хвана бедрата ѝ с ръце и навлезе в нея.

От дивана се преместиха на пода, а оттам — върху леглото. Желанието им един към друг беше направо неутолимо, докато най-накрая, когато трепетните спазми на върховния момент заглъхнаха, той слезе от нея, легна и се втренчи в тавана. Беше твърде изтощен, за да говори. След известно време тя сложи ръка на бедрото му, а той се обърна към нея. Косата ѝ беше разрошена, а кожата ѝ блестеше от пот. Усмихнат, той се вдигна на лакът, наведе се и я целуна.

— Не знаеш какво правиш с мен — измърмори той.

— Мисля, че знам — отвърна тя с тих смях.

— Не ми се иска да те оставям.

— Но трябва да се видиш с Хари, ако искаш да го убедиш да се заеме с книгата ти.

— Знам. — Пак я целуна. — Нямах нищо против, че той ме последва в Ню Йорк, нали?

— Защо трябва да имам?

— Само си помислих, след... което направих...

— Шшт, всичко това е минало и ако не изпитваш желание да го повториш, за какво да се безпокоя?

— Няма за какво — каза ѝ той. — Знаеш колко много те обичам, не мога да си представя да спя с друга, а да не говорим за Хари.

— Само това има значение. Ммм, продължавай — прошепна тя, когато той започна да трие пъпката на гърдата ѝ с пръсти.

— Кажи ми, че ме обичаш, Мади.

— Обичам те — прошепна тя, а той се наведе и я целуна продължително.

Докато той се обличаше, тя лежеше върху леглото и го наблюдаваше. Усещаше се по-щастлива от всякога. Бяха толкова близки, тъй свързани, че не можеше да си представи живота без него. Знаеше, че и с него е същото и че по тази причина ходеше с нея навсякъде, дори писането като че ли не му беше вече толкова интересно.

— Сигурен ли си, че искаш да дойдеш във Франция веднага след Ню Йорк? — попита тя, докато той пъхаше ризата в панталона си. — Искам да кажа, че напоследък не си имал време да правиш нищо друго.

— Ще пиша там, докато ти и Шамир позирате навън пред камерите. Освен ако ти не искаш да дойда, разбира се.

— Не бъди глупав, естествено, че искам. Не ми е приятно да съм без теб дори и минута и ти много добре знаеш това.

Той се усмихна.

— Тогава какво ще правиш следобед?

— Все ще намеря какво — засмя се тя. — Може да поспя преди партито довечера.

— Хубаво. А сега ще ме изпратиш ли?

Тя стана от леглото и отиде до вратата с него. Все още беше гола и като я взе в прегръдките си, той плъзна ръце по гърба ѝ и притисна бедрата ѝ. Целуна я леко и отвори вратата.

— Утрешния ден ще прекараме заедно — каза той. — Никаква реклама, никакви партита, само ти и аз.

— Купи ми списание „Венити феър“. Шамир е на корицата.

Гледаше го право в лицето и се правеше, че не забелязва двамата носачи, които минаха. Той поклати глава и се засмя. По отношение на екзхибиционизма тя никога нямаше да се промени.

Когато стигна до асансьора, той се обърна, а тя му изпрати въздушна целувка.

— Не забравяй „Венити феър“ — напомни му тя.

— Няма — отвърна тон и знаеше, че като позвъни на Шамир от Хари, тя също щеше да му напомни.

Щом вратите се затвориха, Мадлен изтича обратно в стаята до прозореца. След няколко минути Пол излезе от хотела и тръгна по Пето авеню по посока на „Ъпъл Ийст сайд“. Вече бе завил зад ъгъла, а тя продължаваше да се взира след него, когато телефонът отново звънна.

След половин час Мадлен бе напълно облечена. Сложи си скъсани джинси и бяло горнище, а косата си събра на конска опашка. Ръката ѝ леко трепереше, докато полагаше червилото си, но когато на вратата се почука, изражението ѝ беше безразлично и дори не се обърна, като извика „Влез“.

След като няколко минути стоя безмълвно, Мариан промълви:

— Здравсти, Мади.

Гласът на братовчедка ѝ и нежността в тона ѝ направо я стопиха отвътре.

— Как си? — попита Мариан.

— Добре, добре — успя да изрече Мадлен. Грабна една химикалка и се престори, че преписва нещо от списание. — Какво те води в Ню Йорк?

Мариан започна да ѝ разказва, а Мадлен слушаше и любопитството ѝ толкова се изостри, че се извърна към Мариан. В този момент получи втория шок за деня.

— Господи, кой е поработил върху теб? — каза тя, като прекъсна Мариан, взирайки се недоумяващо в подстриганата коса, в роклята в

цвят таки и в отслабналата ѝ фигура.

Мариан самоуверено сви рамене.

— Хейзъл. Тя ни е продуцентски мениджър.

Мадлен направи гримаса, прекоси стаята и седна в един фотьойл. Кръстоса дългите си крака и неуверено огледа братовчедка си. Когато очите ѝ стигнаха до лицето на Мариан, тя веднага отклони поглед.

— Седни, ако желаш. — Нямахше намерение да прозвучи толкова рязко, но така се получи.

Мариан приседна на края на дивана и остави чантата си върху стъклената масичка. След малко Мадлен пак я погледна и изведнъж ѝ се прииска да прегърне братовчедка си и да ѝ каже колко ѝ е липсвала, но вместо това каза:

— Продължавай, обясняваше ми за филма.

Мариан разказваше, а Мадлен я слушаше с едно ухо.

Обаждането на Мариан по телефона направо я разтърси, но сега, докато я гледаше и слушаше с какво се занимава, почувства, че ѝ идва твърде много, за да го преглътне. Чудеше се какво ли би направил Пол, ако влезеше в момента. Хрумна ѝ, че вместо да се разсърди, би посрещнал любезно Мариан. Дори би могъл да я хареса, както бе разкрасена и отслабнала. Без да иска, изгледа злобно Мариан, а Мариан престана да говори, след като с тъга разбра, че с идването си е направила грешка. Последва неловка пауза, докато и двете се бореха с чувствата, които напиреха у тях. Изведнъж отвън прозвуча сирена, последвана от бръмченето на хеликоптер. Неочаквано Мадлен се изправи.

— По телефона ми каза, че искаш да говорим за нещо.

Мариан всъщност не беше решила какво да ѝ каже. Просто беше почувствала, че е време да поговорят с Мадлен, да се опитат да сринат разделящата ги стена. Но как да започне, след като Мадлен се държеше толкова враждебно.

— Влюбих се — изрече тя изненадващо и за себе си.

Мадлен направи учудена физиономия.

— Сериозно? В кого?

— Казва се Матю Корнуол — режисьорът. Нали помниш — живееше в долния апартамент в Бристол.

— В Матю Корнуол! — Мадлен не можеше да проумее дали това не беше третият удар за деня. — Онази вечер се видяхме на едно

парти. Не ми спомена нищо за теб.

Мариан пое дъх.

— Знам.

— Все пак не е ли малко стар за теб?

Мариан се изчерви.

— Това няма значение. Но той не отговаря на чувствата ми.

— Не се изненадвам — такъв мъж.

— Така е, но нямаше нужда да го казваш.

Мадлен сви рамене.

— Спа ли с него?

— Не.

— Естествено. Не се безпокой, Пол ми разказа за играчките ви в Бристол. Кога ще проумееш факта, че една девственица никога не може да спечели мъж, а още по-малко да го задържи.

— По този въпрос винаги сме имали различни мнения.

— Не успя да задържиш Пол, нали?

— Не, Мадлен, не успях. — Тонът на Мариан беше многозначителен и Мадлен почувства как се смалва пред стоманения поглед на сивите ѝ очи. Но лицето на Мариан се отпусна. — Не съм дошла тук да говорим за това. Дойдох да поговорим за теб.

— Какво за мен? — попита настръхнала Мадлен.

— За онова, което правиш. Как си?

— Виждала ли си снимките ми по вестниците? Нали знаеш, вече съм доста известна.

Мариан кимна и се усмихна.

— Да, а също и Пол.

Мадлен примигна.

— Винаги съм знаела, че вие двамата ще постигнете успехи — засмя се Мариан, — но никога не съм си представяла, че ще го направите заедно.

Не биваше да го казва, веднага го осъзна, но беше твърде късно и лицето на Мадлен вече беше червено от гняв.

— Ако си дошла тук, за да си отмъщаваш, Мариан, направо го забрави — сръза я тя. — Сега Пол не се интересува от теб, той никога...

— Не! Не, не съм дошла, за да си отмъщавам, Мади. Искан само...

— Да? Какво си искала? Да го откраднеш от мен, както аз...

— Искаше да кажеш, както ти го открадна от мен, нали, Мади? Е, отговорът е — не. Известно време ми беше мъчно за Пол. Както ти казах, сега има нещо друго, макар и да не знам дали то ще има добър край.

— Сигурно не си дошла да разговаряме за това.

Мадлен почти не можеше да повярва на онова, което изрече. В сърцето ѝ много други думи се бореха, за да бъдат изговорени, но ги възпираше тежестта на вината ѝ. Освен това се страхуваше. Боеше се изведнъж Мариан да не обяви, че знае за парите и че ще я изобличи заради измамата.

Сърцето на Мариан се сви. Забеляза, че бариерата, която се бе издигнала между тях, не можеше да се прескочи, но все пак трябваше да опита.

— Липсваше ми, Мади — каза тя. — Мисля си за теб всеки ден и да ти призная, недоумявам защо си тръгна по тоя начин. Бих те разбрала за Пол. Разбираш ли?

— Пощади ме с благородството си! — срязва я Мадлен.

Не искаше да каже точно това, но вината ѝ взе връх. Всъщност искаше да помоли Мариан да ѝ прости и да ѝ каже колко ѝ е липсвала.

— Не се опитвам да бъда благородна — отвърна Мариан, — а само да споделя колко съм щастлива заради теб.

— Ново двайсет! — Мадлен сви устни.

Мариан взе чантата си.

— Съжалявам — каза тя. — Явно, че всичко, каквото казвам, те дразни, затова по-добре да си вървя.

— Не можеш ли веднъж да проявиш разум? — извика Мадлен. — Не можеш ли да ми възразиш? Не, ти на никого не би се опълчила. Ето, че пак бягаш. Може да изглеждаш другояче, Мариан, но дълбоко в сърцето си ти си същата сополива страхливка, каквато си била винаги.

Мариан погледна братовчедка си с дълбока тъга.

— Греша, Мади — увери я тя, — нужен ми беше голям кураж, за да дойда днес тук. А дълбоко в сърцето си, независимо дали съм страхливка, или не, те обичам, затова няма да се разкрещя. Разбира се, че мога да ти се опъна, но няма смисъл, след като се държиш така.

— Защо не вървиш на майната си!

Мариан реши да запази спокойствие.

— Винаги казваш така, когато знаеш, че грешиш. Надявах се, че си се променила. Не ме е грижа толкова за мен, но онова, което никога няма да разбере, Мади, е защо трябваше да оскърбиш мама, когато знаеш колко те обича. Какво се е случило с теб? Нямах капка съвест, нито честност.

— Няма защо да обяснявам на теб, след като дойде издокарана тук и се държиш така, сякаш всичко ти е ясно. И помни, Мариан Дийкън, че първо ти открадна Пол от мен. Аз си взех само онова, което беше мое.

Мариан въздъхна дълбоко.

— Сериозно ли говориш, Мадлен? Наистина?

— Какво искаш да кажеш? — викна й Мадлен.

— Нищо — отвърна Мариан и поклати глава, — съвсем нищо.

Метна чантата си на рамо и тръгна към вратата.

— Мариан...

— Да? — обърна се към нея Мариан.

Мадлен се вторачи в нея. Искаше да й каже само една дума, която й беше на сърцето, но всъщност изрече съвсем друго.

— Не идвай пак.

— Нямам и намерение — отговори Мариан. — Двете няма какво повече да си кажем, Мадлен. Сега виждам, че проявих глупост, като дойдох. Но аз те познавам, Мади, познавам те по-добре от всички други и затова толкова съжалявам, че стана така.

Докато затваряше вратата, чу някакъв трясък в стаята, но продължи да върви. Засега се държеше, но знаеше, че по-късно ще я заболи, и то повече, отколкото можеше да понесе. Трябваше да се справи.

Докато влизаше през въртящата се врата на „Дорсет“, видя, че екипът се е завърнал. Нещата им бяха струпани до рецепцията, а Рори проверяваше кутиите с филмова лента. Тя му се усмихна, а Рори й подсвири, както правеше с всички жени. Мадлен му хвърли през рамо още една усмивка и влезе в асансьора.

„Виждаш ли, каза си тя, не е толкова трудно да бъдеш силен. Усмихвай се, така че никой да не разбере какво ти е на душата, а след известно време и сама ще го забравиш.“

В стаята си намери бележка от Хейзъл — дали иска да излезе на вечеря с част от екипа. Тази малка проява на доброта пропука бронята ѝ, но нищо повече. Отиде да си вземе душ.

По-късно, когато излизаха от хотела и тя се смееше на една от солените шеги на Франц, видя как Матю и Стефани влизат в отсрещния ресторант. Той беше прегърнал Стефани. Дъхът на Мариан секна, тя потъна отново в самота. Щеше да ѝ липсва близостта с него, но всичко беше свършено и тя трябва да върви напред. Засмя се, когато Франц я хвана за ръка и я поведе по улицата.

Клубът „Светлините на рампата“ беше преустроена църква и известно време Мариан проявяваше голямо старание да фокусира погледа си върху стъклописите на прозорците. После забеляза органа и понечи да се качи и да посвири на него, но Рори и Франц я повлякоха към претъпкания дансинг. Хейзъл и Белинда донесоха още коктейли. Мариан не можеше да си спомни някога да е прекарвала толкова хубаво.

— Бронуен беше права — каза тя на Хейзъл, когато си тръгнаха от клуба рано сутринта. — Увери ме, че един ден ще се смея на станалото. Матю не трябваше ми се ядосва така. Ще му кажа това, когато се върнем в хотела. Обичам Бронуен, а ти?

— Всички обичаме Бронуен — засмя се Хейзъл. — Хайде, влизай в таксито с Рори, ние ще вземем следващото.

— Тук можем да се съберем повече — услужливо подхвърли Мариан.

— Знам, но мисля, че Рори иска да те целуне за лека нощ — прошепна на ухото ѝ Хейзъл.

— Наистина ли? — Мариан се обърна и изгледа Рори, който вече беше седнал в таксито.

— Да, хайде, тръгвай — подкани я Хейзъл и я бутна леко, но Мариан беше пила толкова много, че направо се изгърси в скута на Рори.

— Мисля, че заспивам — каза тя, след като той оправи полата ѝ и я настани да седне удобно.

— Положи главата си на моето рамо.

Въздишайки, Мариан затвори очи и се облегна на рамото му. След малко обаче вдигна глава.

— Всичко ми се върти.

Рори се засмя.

— Сигурно. Гледай през прозореца и се помъчи да не мислиш за нищо. Хвани ме за ръката. Може да ти стане по-добре.

— Чудесен си, Рори — въздъхна тя, като гледаше улицата навън.
— Мисля, че и Ню Йорк е прекрасен.

Рори се разсмя и я погали по главата.

— И ти си чудесна. Сега не говори повече, докато се върнем в хотела.

— Да, сър — съгласи се тя послушно.

Портиерът Тони беше на смяна, когато се прибраха в „Дорсет“, и докато Рори плащаше на шофьора, той усмихнат помогна на Мариан да излезе от таксито.

— Хайде да вървим — каза той и насочи Мариан през въртящите се врати.

— Чудесен си, Тони — изкикоти се тя, щастливо се облегна на рамото на Рори и се остави той да я отведе до асансьора.

— Всички са влюбени в теб — съобщи му тя, когато той взе ключа ѝ и отвори вратата.

Той запали лампата до леглото ѝ, а тя примигна, погледна го и каза весело:

— Аз съм девствена.

— Знам — каза той и седна на леглото до нея. — Но това се лекува.

Мариан избухна в смях.

— Лекувало се — повтори тя. После грабна ръката му и я пъхна под полата си. Приблужи лицето си до неговото, а той пъхна езика си дълбоко в устата ѝ. Тя усети как той разкопчава копчетата на блузата ѝ, но не направи нищо, за да го спре, защото той все още я целуваше, а на нея това ѝ харесваше. После той я пусна върху възглавниците и дръпна бързо полата ѝ. Мариан смътно усети как той се изправи, дръпна завивките и я покри с тях. После нищо не помнеше.

Събуди се чак на другата сутрин.

Лампата до леглото ѝ все още светеше, снопове слънчеви лъчи влизаха през прозорците и бодяха очите ѝ като иглички. Изпъшка и отново обърна лице към възглавницата. След няколко минути се опита да стане, но стаята се завъртя пред очите ѝ, стомахът ѝ се надигна и тя повърна на пода.

— Боже, какво ми става — измърмори тя. — Мамичко, къде си! Май че умирам.

Когато отново дойде на себе си, вратата се отвори и в стаята се втурна Франц. Хвърли ѝ халата и ѝ каза да става.

— Не мога — успя да изрече тя.

— Ставай! — изкрещя той. — Не знаеш долу какво става. Матю чул как Рори ни разказва...

— Какво ви разказва? — попита Мариан със затворени очи, а устните ѝ едва се движеха. — Франц?

Отвори едното си око, но за щастие той беше излязъл.

Блаженото бягство отново бе нарушено, когато някой разтърси рамото ѝ и изговори името ѝ. Вдигна клепачи и се опита да фокусира погледа си върху лицето над себе си.

— Мариан! Мариан! Стефани е! Не ме ли чуваш?

— Ммм — изломоти Мариан.

— Господи, Джоузи, виж дали ще намериш сестрата и извикай камериерката, за да почисти.

Мариан отново потъна, но Стефани остана, докато дойде сестрата.

— Да спи — заяви сестрата. — Това е единственото лечение за махмурлук.

— Страхувах се да не е отравяне с алкохол — каза Стефани. — Тя изобщо не ние.

Сестрата поклати глава.

— Не личи. Освен това изглежда е повърнала почти всичко. През деня ще я наглеждам, но няма причини за безпокойство.

— Вие си мислите така — прошепна Стефани и като хвърли отчаян, пълен със съчувствие поглед към спящата, излезе от стаята.

В края на деня Матю връхлетя в офиса на продукцията заедно с Боб Феърли и изгони всички оттам. Почака, докато вратата се затвори, и се нахвърли върху Боб.

— Уважавам положението ти на шеф на екипа, но ако не го сториш, аз ще го направя. Тя е дете, за бога. С кого си мисли той, че си играе?

— Матю, успокой се, дай да погледнем разумно на нещата.

— Няма нищо разумно в това да напиеш едно дете и след това да се възползваш от него.

— Тя не е дете! На двайсет и три години е и е достатъчно голяма, за да се грижи за себе си.

Матю удари с юмрук по бюрото.

— Случаят съвсем не е такъв. И снощната вечер го доказа. За бога, самият аз го чух как се хвали. Трябва да го изгоним.

Боб издуха облак дим от пурата си и отиде до бюрото. Когато застана лице в лице с Матю, той каза:

— Познаваме се от много години. Какво ще кажеш да си поговорим направо? Ти се задълбочаваш в нещо, което и двамата знаем, че никога не би ти минало през ума. Какво става тук?

Матю пръв отклони поглед и потъна в стола до себе си.

— Не знам, Боб — въздъхна той. — Просто не знам. Май че така се държах и след онзи проклет кадър. Чувствам се ужасно отговорен. — Вдигна глава. — Но това копеле наистина се хвалеше какво е направило. Този човек представлява заплаха за жените. Целият екип му е на разположение. Защо е избрал Мариан?

— А защо не Мариан, Матю?

Лицето на Матю придоби каменно изражение.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Боб?

— Смятам, че разбираш. Що се отнася до чувствата ти, това е твоя работа. Онова, което се е случило снощи, е било нагласена работа и не само Рори е участвал в нея. Хейзъл също ли ще уволниш?

Матю отново се разгневи.

— Тя не може да изнасили някого! Махай се! — изкрещя той, когато някой почука на вратата.

— Извинявайте, че ви прекъсвам — каза Рори, появявайки се на вратата, — но искам да говоря с теб, Матю.

Матю се втренчи в него.

— Би ли им казал да изчакат, защото може би ще се забавим.

— Добре — каза Боб и като хвърли многозначителен поглед към оператора, излезе от стаята.

— Е — започна Матю, като стана от стола и заобиколи бюрото, — какво ще кажеш за свое оправдание?

Лицето на Рори побледня под слънчевия загар, той прокара нервно пръсти през косата си и се огледа с неудобство.

— Исках само да ти кажа, че не беше... че не съм спал с нея. Онова, което си чул на закуска... беше лъжа.

— А, не — възкликна Матю и поклати глава, — не съм съгласен така. — Сви устни. — За бога, какъв мъж си? Не можеш ли да си признаеш какво си направил?

— Бих си признал каквото и да е, ако беше вярно — прекъсна го Рори, — но в случая не е така. Не съм спал с нея, тя още си е девствена.

Матю седна на бюрото, тъй като от облекчение коленете му омекнаха. Но като заговори, тонът му все още беше гневен.

— Тогава защо разказа на всички какво си направил?

— Няма да повярваш — за да я отърва. Бяха си втълпили, че някой трябва... е, разбираш, и накараха мен. В началото мислех, че се шегуват. Но после осъзнах, че говорят сериозно и ако откажех, щяха да накарат някой друг да го направи. Затова се престорих, че съм свършил работата.

— И очакваш да ти повярвам ли?

— Да. За бога, Матю, да не мислиш, че ще падна толкова ниско, че да спя с пияна девственица?

— Ти си я напил — сряза го Матю.

— Знам. Съжалявам, но според мен това беше единственият начин да направя така, че тя да не знае какво се е случило и да ми повярва... Няма смисъл, трябва да ти кажа какви всъщност бяха намеренията ми. Наистина исках да го направя. Много е привлекателна, а и беше разстроена заради онова, което се случи с кадъра. Знам, че може да ти прозвучи глупаво, но исках да я закрилям. Когато легна на леглото... сигурно бих го направил, ако не беше заспала веднага. После казах на другите, че съм го свършил, за да я оставят на мира. Кълна ти се — това е истината. Но все още смятам, че другите трябва да останат с убеждението, че съм спал с нея, иначе същото ще се повтори отново, а следващият може да не е толкова... — Рори сви рамене — ... толкова благороден.

В този момент звънна телефонът и както бе вперил очи в Рори, Матю вдигна слушалката. Докато слушаше, лицето му побеля.

— Тя знае ли? — попита той. Почака, после скочи на крака и извика: — Ще се срещнем там. Ще продължим по-късно — каза той на Рори и излетя от стаята.

Докато стигне до осмия етаж, Стефани вече бе пристигнала.

— Няколко дни са се опитвали да я открият — каза му тя, когато той излезе от асансьора. — Току-що успяха да се свържат.

— Къде е тя сега?

— В стаята си. Сметнах, че трябва да ти го кажа, преди да съм отишла при нея. Аз...

— Аз ще ѝ съобщя.

Стефани се изненада и понечи да възрази. Матю я хвана за раменете и я извърна към себе си.

— Казах ти, че аз ще ѝ съобщя.

— Разбирам — изрече тя тихо. — Значи толкова много означава тя за теб?

Той стисна раменете ѝ, а тя отмести поглед.

— Майката на Мариан е починала, а ти какъв въпрос ми задаваш! — изсъска той. После я пусна, обърна се и тръгна по коридора.

Стефани го гледаше как върви, лицето ѝ стана безцветно. Едно ужасно предчувствие се зароди в съзнанието ѝ.

Той я държеше в прегръдките си и леко я люлееше. От време на време тихи ридания разтърсваха тялото ѝ. В стаята беше тъмно, но той не направи и опит да светне лампата. Мариан щеше да тръгне сутринта — отново сама. Защо винаги беше сама? Искаше му се да тръгне с нея, но, разбира се, това бе невъзможно. Единствено можеше да я прегръща и да ѝ покаже колко съжалява за всичко.

Тя вдигна глава от рамото му и го погледна с очи, пълни с болка.

— Мади — изрече тя. — По-добре да позвъня на Мади.

— Аз ще го направя.

Обади се по телефона и поиска да го свържат с хотел „Плаза“. Докато изчакваше, тя грабна слушалката от ръката му.

— Нека аз да ѝ кажа — настоя тя.

— Сигурна ли си?

Тя кимна, а после, като чу глас от другата страна, каза:

— Пол, Мариан е. Мога ли да говоря с Мадлен?

— Как не те е срам да се обаждаш тук! — тросна ѝ се Пол. — Не смяташ ли, че причини достатъчно поразии? Не знам какво си ѝ наговорила вчера, но ще направя така, че повече да не го правиш.

— Пол, моля ти се, майка ми... — Линията прекъсна.

— Нищо — каза Матю, взе слушалката и я сложи на място. — Аз ще се справя с това.

После отново я прегърна и я подпря на възглавниците, галеше главата ѝ, лицето ѝ и се опитваше да успокои мъката ѝ.

Тя поспа известно време и когато се събуди, се усмихна, като го видя още там. Той ѝ се усмихна в отговор.

— Как си сега?

— Не знам, като в кошмар. Но след като си тук... Матю, съжалявам за кадъра. Не исках...

— Шшт — спря я той и отново я прегърна. — Няма значение. Аз съм този, който трябва да съжалява.

Чу я да се смее и леко се отдръпна, за да я погледне. Тя впери в него очи, пълни със сълзи. Ръката му погали косата ѝ и той почувства почти болезнено стягане в областта на гърдите.

— О, Мариан — прошепна той и сведе поглед от очите към устните ѝ. Притисна я към себе си, покри устните ѝ със своите и като я положи леко върху възглавниците, легна върху нея, като я целуваше, прегръщаше и успокояваше.

На другата сутрин фигурата на Мариан самотно се открояваше в салона на летище Кенеди в очакване полета на „Конкорд“. Матю я беше докарал с такси, но си тръгна и я остави в бездната между отчаяние и щастие. От време на време сълзи бликваха в очите ѝ. Матю... Не биваше да мисли за него, а само за майка си. Сега разбра, че когато преди две вечери позвъни, Силия е умираше. Никой не е знаел.

Вдигна глава, погледна през прозореца и впери очи в небето. Дълго наблюдава как леките и пухкави облаци се носят и променят формата си. „Господи, кажи на мама, че я обичам. Грижи се за нея.“ Обхвана я нова вълна тъга, затвори, очи и прошепна: „Моля те, Господи, дано да не е вярно и когато се върна, да я намеря вкъщи“.

Най-после се чу глас, който обяви полета. Колко неща се бяха случили през последните дни! Тя с такова усърдие се опитваше да се пребори с всичко и да докаже пред себе си, че е силна, но не можеше да издържа повече. Сърцето ѝ плачеше за човек, на когото да се облегне, за някого, за когото да се грижи, който да бъде сега с нея. Притисна я такава самота и скръб, че за миг не можеше да мръдне. Пое

дълбоко въздух — трябваше да издържи. Тогава усети една ръка върху рамото си. Вдигна очи, готова да каже на стюардесата, че тръгва. Но лицето ѝ придоби объркано изражение, когато видя добрите и пълни със съчувствие очи, насочени към нея.

— Хайде — каза тихо Грейс, — идвам с теб.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Уморените лъчи на късното лятно слънце пречупваха сенките по криволичещите тъмни улички. Сградите с пропукани и някъде изпопадали плочи от пясъчник се издигаха над паважа, капациите на прозорците им бяха затворени. Цветя разкрасяваха балконите с железни парапети. Земята беше напукана, миризмата на каналите изпълваше влажния въздух, а приглушените викове на играещи деца нарушаваха следобедната тишина.

Докато вървеше, Серджо пъкна ръце в джобовете си. Флоренция — големият град на Ренесанса. Конне, търговци, развети широки поли, дрънчене на гулдени, воня от каналите, мръсотия, разкош, бедност — всичко това е пред очите му. Една карета издрънчава край него, просяк седи на тротоара, свит на колене, в далечината се чуват тромпетите на Медичите, заглушени от радостни възгласи, докато „Великолепният“ минава, огньовете на Савонарола пукат и съскат, придружени от ликуващите викове на екзекуторите му. До него достига глас сякаш от бездната, който непрекъснато повтаря името му, а след като ечащите звуци от четиринайсети век замлъкват, гласът прозвучава още по-ясно.

Серджо се огледа, вдигна очи и видя свой студент, който му махаше, облегнат на перваза на прозорец. Той вдигна ръка в отговор и като навлажни устните си, усети горчивия вкус на мраморния прах, покрил езика му. Пръстите му все още тръпнеха от длетото.

Радващ се на уловеното минало и настояще, Серджо спря и се остави еуфорията да го завладее. Той беше зрънце от Флоренция, както и тя беше част от него. Всяко лице, всеки камък нашепваше на душата му, подхранваше амбицията му, докато тя, премаляла от вълчи глад, бъдеше оценена. А когато признанието дойдеше, то щеше да бъде не само за него, а и за любимия му град. Не можеше повече да крие този глад, както и живителните нужди на тялото си. Щом всичко свърши, хората сигурно ще го нарекат безумец и по този единствен начин ще намерят обяснение на направеното от него. Натъжи се, като си помисли, че те никога няма да познаят екстаза, както и мъката на

творчеството му, но вероятно един ден, след като шокът премине, ще започнат да го разбират.

Преди години, когато беше дваисетгодишен младеж, той си представяше, че в него се е въплътил великият творец. По-късно разбра, че нито посвещението, нито мъката му бяха по-малки от тези на Микеланджело, но че изкуството му, постигнато с много труд, преминало през съзнанието на великия гений, трябваше да поеме друга насока. Време беше в дваисетия век да се отдаде почит на жената.

Продължи да върви и изведнъж на сърцето му олекна. Пътят му го преведе през дългия двор на галерия „Уфици“. Срещу него се издигаха арките от пясъчник, а зад тях течеше река Арно. Когато стигна до крайбрежната улица, спря до една будка, за да си купи вечерния вестник.

Не се изненада от статията, която продължаваше на втора страница — новината му бе известна още от предния ден, а сега целият свят научаваше тайната трагедия на семейство Тарало. Розария Тарало — съпруга на Енрико Тарало и майка на синовете му, умираше от рак.

Енрико се бе върнал в Италия, заявявайки, че повече няма да представя на състезания великолепната машина „Ферари“.

Серджо продължи да върви, но крачките му се забавиха, а болката прониза сърцето му. Отдавна не си бе позволявал да мисли за семейство Тарало, но сега го завладя споменът от детството му. Представи си Розария като дете — оттогава тя винаги бе с Енрико и му остана предана. Той, Серджо, също я обичаше, но само като сестра. Тя изслушваше мечтите му и никога не му се присмиваше. Иначе тя се срамуваше и страхуваше от всички останали, но Енрико я защитаваше и я закриляше от жестокостта на собствената ѝ майка, също както Силвестра — баба му, закриляше младия Серджо от жестокостта на неговата майка. Но той виждаше майка си толкова рядко, че Силвестра зае изцяло мястото ѝ. Силвестра — великата дама, която живееше в разкошна къща, се отнасяше към него — палавника, който играеше в прахта и мръсотията на селото, като към свой син. Енрико пък се държеше към него като към брат. Тарало стана неговото семейство. Серджо беше сред тях, когато бащата на Енрико почина, споделяше живота им и ги обичаше. Но накрая ги предаде.

Спря, облегна се на стената и се опита да отпъди от съзнанието си красивото лице на Арсенио. Арсенио — обичният малък брат на Енрико и любим внук на Силвестра. Арсенио — момчето, което го боготвореше и което го помоли да го вземе в Бърлогата.

Продължи да върви. Вече не можеше да удържи потока на спомените. Каква трагедия, мъка, страдание беше причинил на семейството, което му беше като свое.

Влезе в апартамента си. Въздухът беше застоял, но не отвори прозорците и капациите. Съблече се и застана под душа. Сякаш всичко се бе случило много отдавна, но и досега кожата му настръхваше при спомена за кръвта. И все пак един ден, щом свърши работата си, ще покори целия свят с мащабността и метода на постижението си. Мястото му в историята е осигурено, но той трябва да плати цената му.

На следващата сутрин в новините по радиото съобщиха за смъртта на Розария. Серджо знаеше, че скоро ще усети истинския гняв и дълбоката омраза на великолепната Силвестра. Сега повече от всеки друг път не биваше да забравя делото на живота си — необходимостта да отмъсти на Пол О'Конъл, човека, който му причини, а оттам и на семейство Тарало, толкова мъка. Замислен, вдигна слушалката и набра номера на Дарио в Лондон.

Диъдри излезе на терасата на вилата при Ла Турби. Туфи здравец и други растения се изсипваха от висящи кошници и стигаха до пълзящата роза, красиво подредена над парапета. Зад терасата имаше алпинеум, а след каменните стъпала през тревата продължаваше пътека от изтрити каменни плочи. След перголата пътеката се разделяше и обкръжаваше басейна. От прозореца на горния етаж се откриваше широка гледка към Монте Карло и морето, а по-нататък се виждаше и италианското крайбрежие.

Вилата беше притежание на приятел, който бе заминал по работа в Близкия Изток и нямаше да се върне до края на месеца. Диъдри я бе наела на сметката на Мадлен за цялата седмица, докато траеха снимките за календара на Пирели, които бяха вече към края си. Вечерта щяха да се срещнат с други модели и фотографи, които също пребиваваха на Ривиерата като гости на Дружеството на приятелите на морето, и щяха да вечерят в хотел „Париж“. На следващата вечер

Диъдри организираше малко парти във вилата, за да се отпразнува края на сезона, както и двайсет и първия рожден ден на Мадлен.

Докато слизаше бавно по стъпалата, Диъдри вдъхваше аромата на цветята. Сложи слънчевите очила, за да предпазят очите ѝ от ярките лъчи. Приседна в края на басейна и започна да наблюдава как Пол пореше прозрачната вода със силните си ръце. Женевиер, жената, която се грижеше за вилата, донесе кана с ледена лимонада и две чаши. Диъдри ѝ благодари, а след няколко минути чу как външната врата се затръшна. Женевиер си бе тръгнала към къщи.

Пол подсвирна, когато Диъдри съблече малайската си дреха и се изпъна на шезлонга. Тя вдигна чаша с лимонада, но той поклати глава и пак се гмурна във водата.

Мислите ѝ се отнесоха към телефонния разговор със Серджо предишната седмица. Заради него можеше въобще да не отиде в Южна Франция, тъй като нещата се бяха променили — поне така ѝ каза той. Затова искаше Мадлен скоро, макар и да не уточни точна дата, нито пък ѝ даде обяснение какво се бе случило, та гласът му звучеше така възбудено. След разговора тя не спа няколко нощи. Щеше да направи всичко, каквото желаше той — сигурна беше в това, но гузната ѝ съвест вече бе започнала да я мъчи.

През последните няколко седмици наблюдаваше Пол. Чудеше се защо не е казал на Мадлен истината за себе си — за богатството си, за връзките си, за наследството, което е получил. Защо ги криеше и колко време щеше да продължава това? Искаше да го запита за причината за мълчанието му, но Серджо я беше предупредил да не го прави. Между тези двама мъже имаше някаква връзка, която ѝ изглеждаше зловеща, макар и да не знаеше от какво естество е. А това, че Мадлен се оказва между тях двамата, само засилваше гузността ѝ. Понякога хладината на Шамир и разривът в семейството на Мадлен също я безпокояха. Като че Мадлен се оказваше изолирана, но само Диъдри усещаше това. Истинската причина да е във Франция беше, че искаше да е близо до Мадлен. Тревожеше се за нея. Беше сигурна, че в Ню Йорк се е случило нещо важно, но нито Пол, нито Мадлен признаваха какво е то. Каквото и да бе то ги беше сближило и поне за това Диъдри беше благодарна.

Стисна силно чашата, която държеше. Не ѝ беше приятно да успокоява съвестта си по този начин. Но имаше кой да обича Мадлен, а

нали самата тя желаше това? Искаше у нея да остане спомена за щастieto ѝ преди тя и Серджо да разрушат всичко. Защото ако Мадлен изчезнеше, както Оливия, всичко щеше да се разпадне. Диъдри затвори очи, опитвайки се да не допусне до себе си апокалиптичните картини, които си представяше и които бяха започнали да я тормозят денем и нощем. Наистина ли щеше да позволи Мадлен да плати цената на собственото ѝ щастие? Щеше ли да я пожертва? Отговорът беше, че би могла, тъй като и тя твърде дълго бе чакала мечтите ѝ да се осъществят. Пет години откакто Оливия е в Бърлогата, цели пет години. А когато Серджо получи Мадлен, дали после ще я пусне? Не, не, той беше казал, че ще ги върне на света заедно. Така че Мадлен ще се върне, отново ще обича и ще живее. Така по-добре ли е? Да, по дяволите. Изведнъж скочи на крака. Кого се опитва да измами тя? Нищо нямаше да е по-добре. Абсолютно нищо!

— Няма ли да влезеш във водата? — провикна се Пол, когато я видя да си тръгва.

Без да се обръща, Диъдри вдигна ръка и му каза, че от слънцето я е заболяла главата.

Като избяга в хладната сянка на трапезарията, чу момичешки смях и се обърна. Шамир и Мадлен влизаха през страничните дървени порти. Погледа ги как вървят през високата трева, как бавно събличат дрехите си в края на басейна. Зад тях се виждаше овощната градина с дървета, натежали от плод, а морето проблясваше в края на хоризонта. Когато Мадлен обърна златистата си глава, сърцето на Диъдри се преобърна от приликата ѝ с една от грациите на „Алегория на пролетта“ на Ботичели. Затова ли Серджо я искаше? Дали той също е забелязал приликата?

Един час по-късно, след като се обади в офиса и без успех се опита да намери Серджо, Диъдри пак излезе на терасата. Нямаше и следа от тримата, затова реши да се качи и да се опита да поспи с надеждата, че главоболието ѝ ще мине, докато отидат на вечеря.

Пол лежеше на тревата между Мадлен и Шамир. И тримата спяха. Каменната ограда им препречваше гледката към великолепия залез, който изгаряше хоризонта.

Най-накрая Мадлен се размърда, разбудена от хладния вечерен ветрец. Седна, докосна бузата на Пол и му каза, че отива да се изкъпе. Той отвори очи, дръпна я и я целуна.

— Добре ли си? — попита Пол.

Тя кимна.

— Обичам те — прошепна той.

Тя сънливо се изправи, а той я проследи с поглед как заобиколи храстите с орлови нокти и изкачи стъпалата на терасата. Изчака известно време и като чу, че вратата се затваря след нея, обърна глава към Шамир. Черната ѝ коса се бе разпиляла около главата ѝ, очите ѝ бяха затворени, а широките ѝ пълни устни — леко разтворени. В розовата светлина на залязващото слънце кожата ѝ грееше като загасващ въглен.

Като се подпря на лакът, Пол протегна ръка и погали плоския ѝ корем. Клепките ѝ се раздвижиха, с което му загатна, че е будна, а той се усмихна и плъзна ръка сред черните косми между краката ѝ. Тя вдигна коляно, после го отпусна настрани, а той опипа влажната плът, галейки я с кръгови движения, и наведе глава към втвърдените ѝ пъпки.

Ръката ѝ намери пениса му и го хвана здраво, но нежно. Той я остави да го масажира известно време, докато се втвърди достатъчно. Тогава отдръпна ръката ѝ и легна върху нея, подпрян на двете си ръце. След като дългите ѝ крака обвиха кръста му, той бавно се отпусна върху нея. Тя леко изпъшка, когато телата им се съединиха. Тогава очите ѝ се отвориха и тя се взря в неговите. Той изчака тя да се усмихне, отдръпна се и отново влезе в нея. Устните му се сляха с нейните и той пъхна език в устата ѝ, докато въртеше задните си части така, както тя желаше.

Грил ресторантът на покрива на хотел „Париж“ беше вече отворен, когато те пристигнаха. Небето беше тъмно, звездите блестяха, а миризмата на прясна риба, която се печеше на скара с дървени въглища, се смесваше с тежкия аромат на парфюмирани тела. Компанията на Мадлен пристигна последна. Другите вече бяха седнали край масата за дванайсет души, разположена край огромните прозорци, откъдето се виждаше Ривиерата. Но този път великолепната

гледка не привличаше погледите. Шумът около масата бе голям. Едва когато се настаниха, Мадлен откри, че Енрико Тарало седеше наблизко сам на една маса.

— Казват, че смъртта на жена му е била голям удар за него — каза ѝ едно от момичетата. — На яхтата си е от няколко дни и не иска да разговаря с никого.

— Наистина го съжалявам — обади се друга. — Изглежда толкова тъжен. Чудя се къде ли са децата му?

— Сигурно при баба си. Тя е една от най-богатите жени в Италия, а той е неин наследник.

— Някога виждали ли сте жена му? — попита Шамир.

— Неописуемо обикновена.

— И неописуемо богата, поне семейството ѝ. Чудя се дали за това се е оженил за нея. В Италия си падат по такива бракове. Нали разбирате, нагласени женитби. Но сега, след като се е отървал от жена си, умира за малко слава. Смятате ли, че имам някакъв шанс? — запита Софи — една от последните придобивки на Диъдри, която я изгледа с явно негодувание. — Е — продължи Софи намусено, — иначе какво ще прави на подобно място?

— Гледа си работата човекът — отвърна остро един фотограф.

Обаче разговорът не свърши дотук и веднага стана ясно, че Софи само е дала гласност на онова, което си мислеха всички момичета.

Мадлен бе необичайно мълчалива и Пол забеляза как непрекъснато гледа в посока към Тарало. Пол седеше между Шамир и Диъдри, която бе начело на масата, а Мадлен се падаше срещу него, точно до Софи. Двете не хранеха никаква симпатия една към друга и той недоумяваше как Мадлен не се опитва да флиртува с Тарало само за да дразни Софи. Тя не само че не флиртуваше, а като че се опитваше да покаже съчувствието си към него, което едновременно го изненада и ядоса. Той самият започна да изучава автомобилиста, премервайки го като възможен съперник, но му беше трудно да го възприеме сериозно. Макар че Енрико беше седнал, личеше си, че е по-нисък от Мадлен поне с три сантиметра, косата му бе започнала да оредява и макар и да не бе непременно хилав, едва ли човек би могъл да го определи като мускулест. Независимо от това Мадлен демонстрираше явен интерес

към него и когато Шамир плъзна ръка по бедрото му, той раздражено я отмести.

Самият Енрико напълно съзнаваше интереса, който предизвиква, особено у Мадлен — единствената от компанията, която разпозна, освен Пол. Той нито отвърщаше, нито окуражаваше вниманието ѝ, а се визираше в пространството през нея. Но вътрешно беснееше. Ненавиждаше празноглави и повърхностни жени като Мадлен Дийкън. Подобна хубост се превръщаше в грозота, когато се парадираше с нея. Стана му неприятно от гледката, която Мадлен му разкри, като кръстоса краката си — през цепката на роклята ѝ се виждаше всичко. Липсата ѝ на бельо го отврати. Тя да не би да имаше намерение да го възбужда, след като знаеше много добре, че жена му е умряла преди по-малко от две седмици? Не можа да издържи повече и извика келнера.

Мадлен го чу как отказва вечерята си и го видя да се изправя.

— Да не би скръбта да му пречи на апетита? — отбеляза едно от момичетата в другия край на масата.

— Не, ядоса се — тихо отвърна Мадлен. — Зяпахме го като животно в зоологическа градина.

— Това се отнася най-вече за теб — присмя ѝ се Софи.

Мадлен се стресна. Виждайки позата си, тя установи, че е виновна от останалите. Злобният поглед, който Енрико отправи към нея, когато напускаше ресторанта, я накара да се изчерви от неудобство. Тя наведе глава и усети, че ще заплаче. Пол стана от стола си, изведе я от ресторанта и я поведе към една ниша до асансьорите.

— Какво има? — прошепна той и сложи ръце на раменете ѝ.

— Не знам — отвърна тя, опитвайки се да преглътне сълзите. — Просто ми стана мъчно за него. Изглеждаше толкова самотен и толкова тъжен.

— Затова ли плачеш?

Тя успя да поеме дълбоко въздух.

— Не знам. Не, всъщност не. Заради Мариан, но знам, че не искаш да говорим за нея.

— Мади, откакто е дошла в „Плаза“, почти за нищо друго не говорим, освен за нея.

Тя кимна и като обви врата му с ръце, вдигна устните си към неговите.

— Готова ли си да влезем вътре? — каза той, като се отдръпна.

— Мисля, че да.

Мадлен пхна ръката си в неговата и се остави Пол да я отведе обратно в ресторанта.

— Пол? — обърна се тя към него, като минаваха през вратата. — Познаваш ли Енрико Тарало?

Тя усети как ръката му стисна по-силно пръстите ѝ и се извърна.

— Не — отвърна той искрено, — но се сецам за един, който го познава.

Щом Енрико се върна в стаята си, легна на леглото. Вече съжаляваше за погледа, който хвърли на момичето. Сигурно не е искало да събуди лоши мисли у него, но с гледката на краката си и с търсеция си поглед като че му се подиграваше. Да, още сутринта, докато стоеше на палубата на „Розария“, а пред очите му в далечината като мираж в маранята се издигаше огромната цитадела на Монако, си каза, че не бива да ходи на подобно място. Но ето че направи грешка и това още повече го ядоса.

След погребението напусна дома си и отнесе мъката си в морето. Крещеше срещу несправедливостта на ранната ѝ смърт, думите му заглъхваха в пространството, а загубата така го притискаше, сякаш щеше да го задуши. Никой мъж не би желал да има свидетели на такова страдание като неговото. Спомените го измъчваха и още повече задълбочаваха болката му. Упрекваше се, че е можел да направи толкова много неща.

Мина доста време, преди да стане от леглото. Сърцето му беше като някакъв разпределителен център, който разпращаше болката в различни части на тялото му. Струваше му се невъзможно някога да секне.

Весел смях и женски викове го привлякоха към прозореца. Видя момичето Дийкън и компанията ѝ да напускат хотела. Неочаквано се зарадва на злюбения поглед, който ѝ беше хвърлил. Надяваше се да я е наранил.

Когато се обърна пак към стаята, стори му се, че лицето на Розария го наблюдава от рамката до леглото. Тя като че ли се смееше,

развеселена от озлоблението му. Неохотно, той също се усмихна. Започваше да се задълбочава в неща, които бяха без значение.

Когато по телефона се свърза с дома си в Тоскана му казаха, че Силвестра и синовете му вече били на път за Сардиния. Затова той се обади на екипажа на „Розария“ и съобщи, че на следващия ден ще отплуват за Ница, а на по-следващия — ще се отправят към Сардиния, където щеше да сложи край на горчивата си скръб и да се приобщи към онези, които обичаше.

Обичните му! Изпитваше вина към тях. Пред очите му се появи образът на брат му Арсенио. Правата гарвановочерна коса, която решеше зад ушите си, раздалечените кафяви очи, типичният флорентински нос и усмихнатата му уста. Нали заради красотата си се бе отрекъл от семейството си?! Енрико се извърна, сякаш за да отговори на обвиняващия го вътрешен глас. Обичаше Арсенио повече от всички. Какво не би направил за доброто на брат си! Оправданията му бяха неубедителни и знаеше, че приближава денят, когато трябва да си даде сметка какво бяха направили двамата с Арсенио, а след като вече я нямаше и Розария, за да защитава Серджо Рамбалди — какво би сторил и самият той.

Беше рожденият ден на Мадлен. Сутринта на закуската с шампанско тя получи картички и подаръци от Диъдри и Шамир, а когато пристигна на пристанището, където щяха да снимат през деня, служителите на Пирели и фотографите ѝ поднесоха екзотично бельо заедно с някакъв кактус с мръсна форма.

— Много смешно — отбеляза тя и ощипа Шамир, която се смееше толкова силно, че чак се задави.

Сега беше горе в стаята си и се обличаше за вечерята, която Диъдри даваше в нейна чест. Облегна се на края на леглото и започна да маже краката си с тоалетно мляко от серията „Погледът“. Мислеше не за празненството или за изненадата, която ѝ бе приготвил Пол, а за Енрико Тарало. Следобеда пак го бе зърнала, застанал на пристана, до яхтата си. Испита същото съчувствие към него както предната вечер. Импулсивно ѝ се прииска да отиде при него и да го покани на партито вечерта, но си спомни не само погледът, който ѝ хвърли Енрико, но и начинът, по който Пол реагира на интереса ѝ към него.

Мадлен изпъна първо единия си крак, после — другия, а след това дръпна високо чорапогащите в телесен цвят. Пол я наблюдаваше.

Слабата светлина падаше като ореол около русата глава на Мадлен и придаваше на кожата ѝ меден оттенък. Изглеждаше много красива.

— Обичам те — каза той.

Незабелязала, че той я наблюдава, Мадлен се сепна, а после се усмихна и го погледна — снежнобялата риза бе затъкната в черните панталони на вечерния му костюм, а папийонката висеше незавързана около яката му. Тя се изправи, доближи се до него, обгърна го с ръце, а той плъзна ръка по гърба ѝ, привлече я по-плътено до себе си и леко я целуна.

Тя се отдръпна, но той все още я държеше и се вглеждаше дълбоко в очите ѝ.

— Няма ли да ми кажеш, че ме обичаш? — промълви той.

— Обичам те — изрече тя и се засмя.

Тя облегна глава на рамото му, тъй като не искаше той да забележи сълзите, появили се в очите ѝ. Дори и да можеше да изкаже с думи онова, което чувства, би го запазила в тайна, тъй като щеше да го ядоса. Наистина изглеждаше нелепо да копнее за Мариан, когато бе постигнала толкова много. Но известността и славата не се оказаха онова, което тя очакваше. Като че ли за хората само лицето и тялото ѝ бяха важни, никой не се интересуваше какво мисли или чувства. Целият ѝ живот бе описан във вестниците, списанията и по телевизията, но никой и не подозираше какъв страх я обхващаше всеки ден, че нещо ще се случи, което ще разруши живота ѝ, че Пол ще я напусне. А той беше всичко, което имаше. Само той знаеше какво бе направила, колко жестоко се бе отнесла със семейството си и въпреки това продължаваше да я желае. Но докога? Докато свърши и новата си книга ли? Не можеше да понесе тая мисъл, защото той беше единственият, който ѝ предлагаше закрила, който ѝ даваше чувство за значимост, докато всички, сигурна бе в това, ѝ се присмиваха зад гърба ѝ. Ако той я напуснеше, знаеше, че няма да може да оцелее, защото след онова, което стори на Мариан, нямаше къде да отиде и към кого да се обърне. Ужасът от тази констатация като че изведнъж изцеди силите от тялото ѝ и тя се притисна към него, за да не падне.

Пол я хвана за ръката и я отведе до леглото. Тя си помисли, че иска да я люби, но той седна до нея и я обърна така, че да може да го гледа.

— Искам да поговорим, Мади — каза той.

От сериозното му изражение като че вътрешностите ѝ се свиха от страх. Дали сега няма да ѝ съобщи, че всичко е свършило? Че е сгрешил и че не я обича? Но нали само преди малко ѝ бе казал, че я обича, тогава какво я кара да мисли така?

— За какво? — попита тя тихо.

— За доверието — отговори той. — Искам да ми вярваш. Знам, ще кажеш, че имаш доверие в мен, но всъщност нямаш. Когато не се държа добре с теб, имаш достатъчно основания за недоверие, но ще ти доверя неща, които не знаеш за мен.

Тя наклони глава и го изгледа с любопитство. Трепетната усмивка, с която се опита да скрие объркването си дълбоко го трогна. Беше като дете, изправено пред жестокия си родител — независимо как постъпва той, детето го обича.

Той се изправи и отиде до прозореца. Беше се стъмнило и скоро трябваше да слязат за вечеря. Но той искаше да ѝ го съобщи сега. Беше измислил как да го направи, дори го бе репетираше. Искеше тя да му вярва — това бе задължително. Не само заради онова, което се готвеше да направи, но и заради последствията. Напрягна се, тъй като усети любовта в себе си като физическа сила, която изтиква на преден план аномалността му и я подчертава в целия ѝ отвратителен вид. Изведнъж усети, че му се вие свят и че губи увереност, че няма да успее да ѝ каже, каквото бе решил, осъзнаваше, че желанието му да се откъсне от нея бе подкопано от любовта. Не можеше да овладее разнопосочните си намерения. Тогава пое дълбоко острия средиземноморски въздух и като пълна ръце в джобовете си, завъртя се и седна на перваза на прозореца.

— Твоите пари свършиха, Мади — съобщи ѝ той. — Нищо не остана от тях.

Тя примигна, но все още се усмихваше, сякаш очакваше да ѝ каже, че се шегува.

— Всъщност — продължи той — три четвърти милион лири свършиха преди известно време.

Усмивката ѝ се смрази. Изчакваше Пол да се засмее, но той я гледаше втренчено и така я караше да му повярва.

— Искаш да кажеш, че имаме дългове ли? — засмя се тя смутено.

Той се усмихна и поклати глава.

— Не, скъпа моя, това означава само, че сега живеем от мои средства. Но това не са парите, които получих за книгата.

— Тогава откъде... — започна тя.

— Аз съм богат, Мадлен. Винаги съм бил. Имението ми е на стойност повече от десет милиона лири, а личното ми състояние е около пет. Причината да не ти кажа досега е, че исках да те наблюдавам, да видя как ще използваш парите, които открадна от Мариан, и колко ниско ще паднеш в желанието си да постигнеш успех и за двама ни. Знам, че не е приятно да се чуе подобно нещо, не се гордея с онова, което направих, но ако не съм честен с теб докрай, не мога да очаквам да имаш доверие в мен. Отнасях се лошо с теб и макар да знаеш защо го правя, това не улеснява нещата за нито един от нас. Но на всичко това ще се сложи край, Мади. Никакви лъжи повече, никакви хитрини. Обичам те, не искам отново да те наранявам, но трябва да знаеш, че нямам повече намерение да плащам на Диъдри за кариерата ти, което правя, откакто парите ти свършиха. Убеден съм, че ако желаеш, можеш да продължиш да го правиш въз основа на досегашните си заслуги.

Тя се бе втренчила в него и той разбра, че казаното ѝ бе дошло твърде много, за да може да го проумее.

Въпреки това той продължи:

— Сега къщата е на мое име, както и колите. Сметката ти в банката е приключена.

— Искаш да кажеш, че съм разорена?

Той се засмя.

— Излиза, че е така. Но аз не съм разорен и само това има значение, нали?

Тя поклати объркано глава.

— Сигурно.

Той отиде до леглото и я прегърна.

— Толкова лошо ли е да зависиш от мен? — усмихна ѝ се той.

Дълго време Мадлен мълчеше. Пол я наблюдаваше, опитвайки се да прочете мислите ѝ по израза на лицето. Най-накрая тя каза:

— Мисля, че разбирам. Каза ми, че съм разорена, и веднага след това — че ти си богат. Значи не си искал да ме изплашиш даже и за миг или да си помисля, че скъсваме.

— Точно така — потвърди той и я погали по косата. Не се изненада от склонността ѝ да мисли само за практичната страна на положението. Силните чувства, върху които той градеше манипулацията, и сложните ходове на измяната му бяха извън нейните възможности.

Тя вдигна очи към него, лицето ѝ бе озарено от дълбока обич. Хвана ръцете му и ги доближи до устните си.

— Пол, толкова те обичам, че бих желала да можех да го изразя с думи.

Той се усмихна.

— Не се и опитвай, скъпа моя. Любовта стига.

Ръцете ѝ изглеждаха толкова крехки в неговите, че единственото желание, което му идваше на ум, беше да ги прекърши. Той отмести очи, задавен от нечестивото желание да я нарани, да руши. Когато любовта му надделя, се отпусна.

— И ти ме обичаш, макар че единственото, което ми остава, е тялото и красотата ми, нали? — попита тя.

— Това е повече от достатъчно. И след като тази вечер нямаш и пени, нито пък някаква възможност да получиш пари, скоро ще уредим и този въпрос. Междувременно си на мое разположение.

Тя се изкикоти.

— Но аз бих могла да те накарам да плащаш за онова, което точно сега имаш на ум. Освен това имам нужда от пари.

— А тези — каза той, като хвана гърдите ѝ, — вече ми струват по няколко хиляди едната. Затова смятам, че ми дължиш поне къщата, нали?

Тя се забави малко и след това попита:

— Наистина ли съм похарчила толкова пари?

Той кимна.

— Почти два милиона.

— Колко?

Той знаеше, че би могъл да замаже очите ѝ, като преувеличи цифрите, макар истината да бе, че още с покупката на къщата и на двете коли, което представляваше около половин милион, тя бе надхвърлила сумата, спечена от лотарията. Но това, както и новината за смъртта на леля ѝ, можеше да почака. Беше стигнал до последната глава — и в преносен, и в буквален смисъл, и книгата, която

завършваше, щеше да му е последна. След това искаше да посвети живота си на обичта си към Мадлен — без никакви измами повече, без душевни травми и грубости.

Той се засмя.

— Смятам, че Диъдри по-добре би могла да отговори на този въпрос от мен. Но тя ти помогна да постигнеш всичко, което желаше. Искам само да забравиш Мариан и всичко друго от предишния си живот и да искаш само мен.

— Искам те — прошепна тя.

— Вярваш ли ми?

— Да — отговори Мадлен със затворени очи. — Вярвам ти.

Нощният въздух бе изпълнен със съскащото свирене на цикадите, а в далечината се чуваше лекият плясък на вълните, които се разбиваха в скалите, преди подводното течение да ги изсмуче отново. От съседната стая се чуваше разговор, а тук — в трапезарията, се носеха романтичните мелодии на Рахманинов. На всяко място на дългата дъбова маса беше поставена по една червена салфетка, сребърни прибори и кристални чаши, отразяващи примигващата светлина от свещите, а отвън — на терасата, нанизи от разноцветни лампички се люлееха на вятъра. Диъдри огледа критично навсякъде, преди да кимне на Женевиев да покани компанията от двайсет гости.

Щом Мадлен седна начело на масата, фотографите извадиха камерите си и тя и Пол се усмихнаха един на друг. По молба на Серджо Диъдри бе платила колосална сума, за да може празненството по случай рождения ден, макар и с малко гости, да може да попадне ако не на първите страници, то поне във всички клюкарски колони на вестниците по целия свят. Рекламата на Мадлен трябваше да продължи до последния момент — така беше заявил Серджо.

Преди да поднесат десерта, Диъдри направи знак на Дарио. След малко той излезе незабелязано от стаята и я последва в коридора. Тя го наблюдаваше как върви срещу нея — слаб мъж с гладко лице и огромни кафяви очи. Познаваше го от седем години, но след като бе открила, че членува в Бърлогата на Серджо, той започна да се държи с нея като с непознат.

— Говори ли със Серджо? — попита тя, когато той се приближи.

— Снощи всички се сърбаха в Бърлогата — отвърна той. — Разговарях с него след това.

— Добре, какво каза той? — поинтересува се тя, опитвайки се безуспешно да скрие раздражението си.

Дарио я изгледа изпитателно и ѝ се стори, че в очите му забелязва искра на презрение.

— Искане скоро, Диъдри, по-рано, отколкото смяташ.

Диъдри побледня.

— Кога?

— След три седмици.

Тя онемя.

— Беше казал, че са изникнали усложнения... но толкова скоро... Какво става, Дарио? Моля те, кажи ми.

От дълго време Дарио подозираше, че Диъдри не знае нищо за връзката на Серджо със семейство Тарало и това сега се потвърди. Той сви рамене.

— Знаеш, че не мога да ти кажа, Диъдри. Серджо желае така.

Тя кимна и трудно преглътна неприятното чувство, че я държат настрана, но знаеше, че не бива да насилва Дарио. Отново го погледна и изведнъж ѝ се прииска да го попита за Оливия. Но когато непроницаемостта му италианско лице омекна от съжаление, тя разбра, че е прочел мислите ѝ.

— Не мога да ти кажа нищо — рече той и поклати глава. — Но ти обещавам, че един ден ще ги видиш и двете. Сега трябва да направиш планове така, че след три седмици Мадлен да бъде в Италия. Ще успееш ли?

Тонът му не беше заплашителен, тъй като нямаше нужда от заплахи. Той знаеше, че Диъдри обича Серджо може би повече от самия живот и че няма да стори нищо, с което да заложи на карта съвместното им бъдеще. Обаче ако в някой момент се окажеше, че няма да изпълни поетото обещание, тогава той — Дарио, трябваше да я убие. Серджо му бе дал такава инструкция предната вечер — тя знаеше твърде много, а тъкмо сега не можеха да рискуват да изгубят всичко.

— Да, мога да го наглася — отговори Диъдри. Не показа, че се бои, тъй като дълбоко в непроницаемите му черни очи прочете

непонятни тъмни намерения. — Хайде, ела — усмихна се тя и го хвана за ръка, — време е за тортата.

Гостите се забавляваха чудесно. Диъдри се зарадва заради Мадлен и се усмихна, когато погледите им се срещнаха. Преди малко Мадлен ѝ прошепна за изненадата на Пол, но отказа да каже повече, защото Пол искал сам да я обяви. Сигурна, че са определили дата за сватбата, Диъдри вече си представяше как конфетите се пръскат около лицето на Мадлен. Не искаше да се замисля повече, затова плесна с ръце и покани всички да я последват на терасата.

Франсоа — братът на Женевиер — вече бе там и пълнеше чашите с шампанско, а щом всички се събраха, Женевиер и приятелката ѝ, следвани от две местни момчета — едното с тромпет, а другото с барабан, излязоха от кухнята, понесли тортата със запалени свещи. Всички запяха „Честит рожден ден“, после Диъдри помоли за тишина и Пол пристъпи напред.

С усмивка на уста той изчака, докато всички замлъкнат, вдигна чашата си, изгледа всекиго поотделно и каза:

— Всички знаете, че имам изненада за Мадлен. Тя смята, че вече я знае, но всъщност не е така. Мадлен, бих искал ти да си първата, която ще ни поздрави. Поисках ръката на Шамир и тя даде съгласието си.

Присъстващите се заковаха на местата си, усмивките им се изпариха. Всички погледи се отправиха към Мадлен. Тя бе твърде смаяна, за да помръдне. Само се взираше в Пол, а той, все още усмихнат, протегна ръка към Шамир. Мълчанието продължи непоносимо дълго. Изведнъж чашата на Мадлен се изплъзна от пръстите ѝ, падна и се счупи върху плочите. Едва тогава тя се раздвижи и то толкова бързо, че никой не успя да я спре. Сребрилата ѝ рокля просветна в тъмнината, когато пресече градината, и потъна в черните сенки на овощната градина. От другата страна на терасата Диъдри се спусна след нея и се сблъска с няколко души, за да мине по стъпалата. Но докато стигне старата дървена порта и излезе на тесния планински път, Мадлен бе изчезнала.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Енрико се загледа в брега, който изникна в розовата утринна светлина. Леки пенести вълнички се разбиваха в корпуса на „Розария“. Той дълбоко вдъхна въздух, преди да отвори кабината и да влезе вътре.

Горчивият аромат на кафе се омекоотяваше от финия мирис на сапун. Той се усмихна на измитото ѝ лице, когато тя се обърна към него. Мадлен също се опита да му се усмихне, но добротата му само предизвика сълзи в очите ѝ.

— Мислех, че ще поспиш — каза той, взе кафеника от ръцете ѝ и напълни чашите, които беше приготвила. Тя проследи как той наля мляко в тъмната течност, после подаде глава през вратата и извика на екипажа да дойде и да си вземе кафетата. — Ела — каза той, обърна се към нея и я поведе към салона.

Възглавниците все още бяха събрани, където тя бе седяла, свита на топка, като подплашено зверче. Роклята ѝ висеше на вратата на гардероба — блестящо сребърно и златисто петно, огрято от слънчевите лъчи, които се процеждаха през илюминаторите. Беше ѝ благодарен, че предпочете да сложи неговия халат, а не онзи на Розария.

Все още не беше сигурен защо я взе със себе си. Когато я намери в ранния утринен сумрак, седнала на предната палуба във вечерното си облекло, не намери сили да я отпрати. Тя се изплаши, когато той се появи на палубата, и отстъпи назад, мислейки, че ще я удари. В началото се объркаха — той заговори на италиански, после на френски, докато си спомни, че е англичанка. Поиска ѝ обяснение, гласът му звучеше по-рязко, отколкото искаше, а тя го гледаше с ококорени очи като подгонено животно. Изведнъж се втурна напред, опита се да притича покрай него, но той успя да я улови и отново я попита какво прави там.

Тя се разрида, затова му беше трудно да разбере какво говори. Най-накрая се отказа, въведе я вътре и ѝ наля коняк. Докато дишането ѝ се нормализира, той си спомни как го бе ядосала преди две вечери.

После я бе забравил, а ето че сега му се натрапи и то толкова разстроена.

След като тя не направи опит да обясни защо е тук, Енрико се изправи.

— Смятам, че сега трябва да си вървите — каза той и тръгна към вратата.

— Не, не, моля ви.

Той толкова се учуди на отчаяния ѝ тон, че се обърна, но тя все още си седеше и продължаваше да стиска празната си чаша. Трепереше и изглеждаше толкова безпомощна, че той реши да предприеме нещо.

— Но аз скоро трябва да отплувам — изрече той с неудоволствие.

Тя наведе глава и започна да мърмори нещо.

— Не чувам. Говорете по-високо.

— Не можете ли да ме вземете със себе си? — Вдигна лицето си към него. — Моля ви! Не мога да се върна. Просто не мога...

Той я изгледа, опитвайки се да се ядоса така, както бе прозвучал гласът му. Не му се удаде. Безпомощността ѝ събуди чувството му на кавалерство.

— Кажете ми защо не можете да се върнете.

Тя кимна, пое дълбоко въздух и изля поток от неразбираеми думи. Страхувайки се тя да не изпадне отново в истерия, той я спря и търпеливо и нежно, както нормално се отнасяше към синовете си, я разпита как е протекла вечерта. Едва тогава успя да си състави пълна картина на това какво е станало. Когато Мадлен свърши, лицето ѝ бе бледо и измъчено, сякаш едва сега бе проумяла пълната ужасна истина на случилото се. Той реши да не взема страна, не я попита защо бе избрала тъкмо неговата яхта — струваше му се, че знае отговора. Всички знаеха, че жената на Енрико Тарало е умряла, и английската красавица е сметнала, че ще намери разбиране при друго страдащо сърце. Прозрачният ѝ мотив го раздразни, но той все пак се съгласи да я остави при себе си. Какво щеше да я прави, щом пристигне в Сардиния, нямаше представа — тъй като баба му щеше да го чака с децата му, нямаше начин тя да остане с него.

Сега, докато пиеха кафето, той каза:

— Трябва да се обадите на приятелката си Диъдри и да ѝ съобщите, че сте жива и здрава. Можете да се свържете по радиото.

— Още не — отговори Мадлен. — Може би по-късно, когато стигнем до Порто Черво.

Той кимна.

— Както желаете.

После и двамата замълчаха, люлени от лекото поклащане на „Розария“. Ритъмът беше успокояващ и Мадлен облегна глава на стената. Енрико помисли, че е заспала, но щом я погледна, видя сълзи по бузите ѝ. Сам се изненада, когато се пресегна и хвана ръката ѝ, а когато тя се обърна към него, той сложи главата ѝ на рамото си. Тогава тя заспа.

Когато се събуди, Мадлен го намери на палубата. Двама от екипажа бяха на щурвала, тя мина тихичко край тях, отиде и седна до Енрико.

Той се огледа.

— По-добре ли се чувстваш?

— Май че да.

Тя спря поглед върху почернелите му крака, покрити с черни косми. Жилестите му рамене не бяха широки, но изглеждаха много здрави и това ѝ напомни, че е спортист. Орловият нос придаваше сила на лицето му, което ставаше почти красиво, когато се усмихнеше. Тя се извърна и се загледа в откритото широко пространство и към блестящите слънчеви петна по водата. Беше толкова спокойно.

— Красиво е, нали? — каза Енрико.

Мадлен кимна и преглътна едва-едва.

Той се усмихна.

— Мястото е хубаво и тук човек по-лесно понася мъката си — морето е спокойно, слънцето те топли, а небето е синьо. Природата ти шепне, че няма нужда да потъваш в тъгата си, защото океанът е като една капка. В сравнение с огромната вечност тук животът изглежда като че се отброява с един удар на часовниково махало.

Той легна и затвори очи. Розария бе изрекла тези думи в деня, когато на яхтата му съобщи, че ще умре.

— Съжалявам — каза Мадлен.

— Защо?

Очите му останаха затворени и Мадлен се обърна да гледа вълните.

Искаше да му каже, че съжалява за жена му, но ѝ беше неудобно и затова каза:

— Съжалявам, че така ти се натрапих.

Той се усмихна.

— Може да е на добро. Иначе къде щеше да отидеш?

Тя разбра, че той се шегува, но въпросът я жегна и тя се сви от физическата болка.

— Не знам — отвърна тя тихо. — Нямам никакви пари, останах без нищо. Вече нямам никого.

— Но ти си известна. Можеш да видиш лицето си навсякъде, сигурно можеш...

— Не, изхарчила съм всичко. Нищо не ми е останало.

— Значи си изхвърлена? — В гласа му се чувстваше ирония, която я накара да се усмихне въпреки мъката ѝ.

— Да — отвърна. — Нямам пари, нямам приятели, нямам семейство.

— Много е тъжно — отбеляза той и отвори едното си око, погледна я, но лицето ѝ беше извърнато. Като разбра, че тя не иска повече да говори, и той млъкна.

След известно време Мадлен отново се обърна към него.

— Някой ми разказа за баба ти и за синовете ти. Сигурно е хубаво да имаш семейство. Обичаш ли ги?

Изненадан от въпроса, той се засмя.

— Разбира се. — След като тя не продължи, той отвори очи. — А ти, Мадлен? Обичаш ли семейството си, или наистина си нямаш никого?

— Имам леля и братовчедка — Мариан, всъщност тя ми беше като сестра. Постъпих ужасно с тях — особено с братовчедка си. Ще ми се да имах куража да направя нещо, но се страхувам, че е твърде късно и че тя никога няма да ми прости.

Той вдигна ръка, сякаш думите ѝ го удариха и той се опитва да се защити. Тя не би могла да знае, разбира се, но тонът ѝ прозвуча обвинително. Подобен глас беше започнал да го преследва веднага след смъртта на Розария, макар че съществуваше и преди това, нашепваше му приглушено и настоятелно. Той не му обръщаше

внимание, защото Розария обичаше Серджо и независимо от случилото се с Арсенио, се опитваше да го защитава. Внезапно той се изправи и тръгна към другата страна на яхтата. Думите на Мадлен отекваха като ехо в съзнанието му: „Постъпих ужасно... Ще ми се да имах куража да направя нещо, но се страхувам, че е твърде късно“.

Навършваха се пет години, откакто бе изпратил брат си в лудница и оттогава едва ли минаваше ден, в който да не чува този глас, питащ го настоятелно какво му даваше правото да действа като съдник на Арсенио. На себе си казваше, че е искал да защити Арсенио, но си даваше сметка, че името, което в лудостта си Арсенио непрекъснато повтаряше, го бе принудило да отпрати брат си. Засега само семейство Тарало знаеше за Бърлогата на Серджо и единствено на тях им беше ясно какво се бе случило там онази нощ — нощта, когато изчезна Оливия Хейстингс и откогато започна лудостта на Арсенио.

От този момент нататък Силвестра забрани на Серджо да ходи у тях, но продължаваше да го защитава, като не издаде на полицията каквото знаеше. Но онова, което ѝ бе известно, беше само една част от цялата истина. Нито един от тях — нито Енрико, нито Силвестра, имаше представа какво точно се бе случило в онази съдбоносна нощ. Ако някой разбереше, може би щеше да успее да унищожи онова виновно дяволче, което непрекъснато се обаждаше, и щеше да прибере Арсенио вкъщи. Но единствено Серджо държеше отговора, а Енрико бе убеден, че той никога няма да го каже.

Като се върна пак в настоящето, Енрико се огледа за Мадлен. Каквото и да е направила на братовчедка си, не можеше да е толкова ужасно, колкото това, как той постъпи с Арсенио. Той сложи на брат си етикета убиец, изгони го и го лиши от любовта на семейството, превърна го в отрепка и то само за да предпази Серджо Рамбалди.

Откри Мадлен в кухнята, където разбиваше яйца в една купа. Сега беше облякла негова риза, както едно време правеше Розария. Мадлен беше много по-красива от жена му и това го засегна.

Мадлен вдигна очи и се засмя нервно на намръщената му физиономия.

— Не съм голяма готвачка, но предполагам, че трябва да ядем.

Усети, че гневът му нараства, и извърна очи. След няколко минути омлетът се пържеше в тигана и тя се обърна засмяна към него. Той я наблюдаваше напрегнато, но не се усмихна.

Мадлен заговори колебливо, тъй като не беше уверена, че би трябвало да го казва, но нямаше какво друго да му предложи.

— Пол винаги казваше, че ако е ядосан или унил, му става по-добре, когато се люби. Вероятно... знам колко си нещастен... затова може би ще те успокои, ако... Знаем, че съм ти длъжна...

Млъкна, тъй като лицето му погрозня от възмущение.

— Яхтата е на жена ми — озъби се той. — Само като ми предлагаш подобно нещо, срамиш мен и нея.

— Съжалявам. Извинявай, Енрико, моля те, не се сърди. Аз само си мислех...

— Не ме докосвай! — срязва я той. — Махни тази риза, сложи си роклята и седни някъде, докато стигнем Порто Черво. Не искам да те виждам.

Той тръшна вратата на кухнята и се върна на палубата. Знаеше, че се ядосва и отвращава от самия себе си — не му се искаше да мисли, че тялото му тъй лесно би изневерило на сърцето му.

Усещайки настроението му, екипажът се държеше на разстояние от Енрико. Той стоеше на предната палуба, хванал се за парапета, и не искаше да чува нищо друго, освен плясъка на вълните и острите писъци на чайките. Слънцето бавно се спусна на безоблачния хоризонт. Вината му го изгаряше отвътре по-силно, отколкото слънцето жулеше кожата му. Не знаеше нищо за това момиче, освен онова, което бе прочел, но от собствен опит знаеше колко не може да се разчита на тази информация. Но тя постъпи като всички англичанки, които бе срещал, предлагайки му се, тъй като е известен. Вероятно това бе единственият вид общуване, който тя познаваше, но заради него той я отблъсна толкова жестоко, колкото и мъжът, когото тя обичаше.

Отново слезе долу. Застана на прага и погледна Мадлен. Знаеше, че трябва да каже нещо, но вътрешно беше толкова напрегнат, че думите му се спряха на гърлото. Изглеждаше много млада и толкова кротка — седнала на леглото, облечена с роклята, както ѝ бе казал. Ако някой можеше да я види така! Публиката знае твърде малко за онова, което става зад фасадата на жени като нея.

— Съжалявам. — Гласът му прозвуча като дрезгав шепот. — Ти си имаш своята мъка и би трябвало да ти благодаря, че се опита да ми помогнеш в скръбта.

Тя наведе глава и косата закри лицето ѝ. Той се приближи до нея и седна.

— Ти наистина си обичал жена си, нали? — попита го тя.

— Да.

— Видях ви веднъж, след като спечели състезанието в Силвърстоун. Струва ми се, че беше толкова отдавна. Тогава ми се стори, че я обичаш. Тя беше ли болна тогава?

— Да.

— Знаеше ли, че ще умре?

— Да.

Мадлен вдигна глава и забелязвайки болката, изписана на лицето му, закри своето с ръце.

— Извинявай — изплака тя. — Много съжалявам. Мразя се. Знам, че нищо не струвам. Не исках да те гневя, нито да те посрамвам.

Хвърли се на гърдите му и обви врата му с ръце.

Той не искаше да се разплаква. Беше се заклел пред себе си, че след неописуемата му скръб, след тези самотни дни сред морето няма да го прави повече. Но не успя да се сдържи.

Усещайки, че раменете му се тресат, Мадлен се изправи. Той се обърна, но тя прегърна главата му и започна да го гали по косата. Спомни си как Мариан веднъж ѝ беше казала, че за да плаче един мъж, се изисква голяма сила. Тогава не я разбра. Само ако Мариан беше тук и можеше да ѝ каже какво да прави.

Прегърна Енрико и си поплака заедно с него. С Пол никога не бе усещала подобна нежност, но докато държеше тъмнокосата глава на Енрико, ѝ се прииска тя да е русата глава на Пол. Егоистичната мисъл я прободеше в сърцето. Но Пол беше неуязвим и не бе ставало нужда да го успокоява. Като в мъгла, тя целуна Енрико по главата и за някакъв кратък момент се почувства на мястото на Мариан. Сега тя правеше това, което Мариан би направила, затова за пръв път разбра добротата и покорството ѝ. Проумя колко богата душевно е Мариан, за да изпитва подобни чувства. Едва сега разбра какво е изпитала Мариан, когато ѝ открадна Пол. Тогава Мариан бе загубила всичко, както сега тя.

Енрико вдигна глава. Струваше му се, че ще изпита срам, но когато забеляза съчувствието в очите на Мадлен, се засмя и изтри сълзите от лицето си.

— Може да отворя бутилката с уиски, за да споделим тъгата си. Какво ще кажеш, а? — предложи той.

Мадлен кимна. Когато чашите им бяха вече на масата, тя се облегна на него и двамата млъкнаха.

— За братовчедка ти — каза Енрико след известно време. — Смятам, че каквото и да си й причинила, не може да е толкова ужасно, че да не ти прости. — Даваше си сметка, че в момента говори и за себе си. После продължи: — В такъв момент имаш нужда от семейството си и от безусловната им любов. Твоята Мариан знае ли какво си й направила?

— Отчасти да. Мисля, че това вече може да ми е простила. Но знаеш ли, аз я излъгах, измавих я и я окрадох, освен това много жестоко се отнесох към нея, когато тя дойде да ме види в Ню Йорк. Странното е, че след това, макар да не исках, се почувствах толкова гузна, че просто не можех да се спра. Оттогава все мисля за нея и сега разбирам, че не съм била истински щастлива след онова, което й причиних. Но разбираш ли, исках Пол толкова много, че бях готова да направя всичко, само и само да го откъсна от нея. — Гърлото й се сви, но тя продължи: — Той се опита да ме унищожи. Сега нямам дом, нито пари, нямам приятели, семейство. Нямам нищо. Но все още го желая. Можеш ли да си представиш?

Той се усмихна.

— Вярвам ти. Любовта не минава тъй лесно.

Тя въздъхна.

— Такъв късмет си имал, Енрико, че Розария те е обичала.

— Да, в това отношение имах късмет.

— Защо любовта е толкова важна?

Той се засмя.

— Нямам представа, скъпа. Но знам, че без нея сме нищо. Съществуват много видове любов, а да си влюбен, е най-великото и в същото време най-тъжното състояние. Сега ти си постигнала славата, аз също станах голям автомобилист и затова можем да възприемем величието на любовта, тъй като сме усетили, че успехът бледнее в сравнение с нея, че известността не ни дава успокоение. Този е урокът, който и двамата е трябвало да научим. Сега трябва да се върнем при семействата си, защото от тях черпим сила, за да продължаваме да живеем.

Мадлен се обърна към него, както я беше прегърнал.

— Говориш като Мариан — каза. — Понякога тя казваше такива неща.

Той се засмя.

— Тогава Мариан трябва да е много умна, също като мен, нали?

Мадлен също се засмя.

— Искан ми се сега да можех да я видя. Дори не знам къде е. Дали все още е в Ню Йорк? Знаеш ли какво — щом се върна в Англия, ще я открия. Леля ми ще знае къде е и тогава трите пак ще се съберем, а аз ще им призная всичко, което съм направила.

— А те ще ти простят, защото дълбоко в сърцето си ти ги обичаш. Сега, ако не искаме да подминем Порто Черво, трябва да се стегна.

По-късно и двамата, облечени по къси панталони и ризи, тръгнаха по оживения вълнолом на Порто Черво, избраха най-шумното кафене, където над ароматни пици и чаши със студено вино се смяха и разговаряха, незабелязани от тълпата. Трябваше да забравят онези минали, скъпоценни за тях моменти. Енрико ѝ разказваше за автомобилизма и Мадлен почти усети тръпката от скоростта и опасността, когато той ѝ описваше миговете на истински ужас, следвани от неопишуемо въодушевление, а тя се пошегува със скромността му, когато го попита колко победи има. После той я разпита за работата ѝ като модел и направо се изуми, когато му разказа колко често се е разсъбличала пред камера.

— Действително ли мислиш, че е лошо? — неуверено попита тя.

— Ами да, направо е ужасно — каза ѝ той. — Много, много лошо. — Лицето му беше мрачно, но като я изгледа с ъгълчето на окото си, той се засмя от объркания ѝ израз. — Ти си красива жена, Мадлен, сигурен съм, че си доставяла огромно удоволствие на публиката, като си показвала великолепното си тяло. На теб това харесва ли ти?

— Да — отговори тя, все още намръщена.

— Като че имаш някакви съмнения. Може би не искаш да го правиш повече?

— Не знам. Струва ми се, че вече няма значение.

— Някога имало ли е?

Тя сви рамене.

— Мисля, че да. Знам, че винаги съм искала да го правя.

— Тогава си постигнала целта си и това е хубаво. Но винаги ще изникват други. Чудя се с какво ще се заемеш след това.

Тя го погледна дяволито през масата.

— Да стана автомобилна състезателка?

Той избухна в смях, пресегна се и я ощипа за носа. Никой от тях не видя фотографа, който се беше промъкнал близо до тях и още един, който го следваше. Те блажено бяха забравили, че някой би могъл да им обърне внимание, докато не блесна първата светкавица.

Ужасът на Енрико, че е открит в подобна ситуация и то толкова скоро след смъртта на жена му, беше неописуем, но той само влоши нещата, като скочи от стола си и събори фотографа на земята. Изведнъж вечерта като че се изпълни с фойерверки. Представителите на пресата се биеха, за да уловят и запечатат на лента сензационната новина. Мадлен се опита да си проправи път към Енрико, но някой я хвана за ръката и я издърпа през тълпата. Тя се разкрещя и започна да се бори, за да се освободи, но нападателят ѝ подвижна да върви бързо. Преди да разбере какво става, една ръка запуши устата ѝ, а после някой я натика на задната седалка на някаква кола.

— По дяволите! — възкликна Стефани. — Не мога да повярвам. — Подаде вестника на Хейзъл и седна. — Сега пък проклетата братовчедка изчезнала.

Беше първият им ден в офиса след приключване на снимките в Ню Йорк. На следващия ден щяха да продължат да снимат в Лондон.

Хейзъл вече беше прегледала статията.

Стефани погледна часовника си.

— Предполагам, че Матю ще пристигне всяка минута. Нямам търпение да чуя този път с каква благородна история ще ни замаже очите.

Хейзъл се облегна на края на бюрото.

— Стеф — започна тя, — той вече замина за Девън. Снощи.

Стефани пребледня, наведе се напред и хвана главата си с ръце.

— Трябваше да се сетя. Хейз, какво става? Защо прави така?

Хейзъл сложи ръка на рамото ѝ.

— Не знам, Стеф. Просто не мога да си обясня. Би могла да му бъде дъщеря. Това не е в стила на Матю. Сигурна съм, че все още те обича, но като че ли това момиче му е грабнало акъла.

— Какво да правя? Направо ще полудея.

Хейзъл въздъхна дълбоко и поклати глава.

— Да можеш да ти кажа. Но не трябва да се отказваш, Стеф, не знам как ще се пребориш, но не бива да го изпускаш сега. Говорихте ли за това, след като тя си тръгна от Ню Йорк?

Стефани седна и потърка с ръце измореното си лице.

— Всъщност не. Когато повдигна въпроса, отговаря, че ми е предложил женитба и заявява, че при него нищо не се е променило.

— Ти попита ли го какво изпитва към Мариан?

— Само веднъж. Той кипна и ми каза, че е време да порасна. Стори ми се гузен. Не мога да забравя този случай. Защо ще се чувства гузен, ако не е влюбен в нея?

Хейзъл разбираше, че се лови за сламка, но трябваше да опита.

— Може да си въобразяваш. Знаеш ли, когато си дълбоко влюбен в някого, всяко нещо ти прави впечатление, а то може да не означава нищо.

Стефани се усмихна.

— Хейз, и двете знаем, че в този случай има нещо. Но какво — един Господ знае. Той ли ще я доведе в Лондон?

Хейзъл кимна.

— Днес по някое време. Пак ли ще я вземеш на работа?

— Какво друго мога да направя? Ако не я взема, той ще ме обвини, че ѝ отмъщавам, понеже ревнувам. Естествено, ще бъде прав. Готова съм да направя всичко, само и само тя да излезе от живота ни.

— Но това не е разрешение.

Стефани вдигна очи към мрачното лице на Хейзъл.

— Кога говори с него, Хейз? Той кога ти каза, че заминава за Девън? Защо не ми се е обадил?

— Снощи. Не знам защо не ти е позвънил, само ме помоли да ти предам. Ти вкъщи ли си беше?

Стефани кимна.

— Но на връщане от летището се скарахме. И то можеш ли да си представиш за кого — заради проклетата му дъщеря. Още не иска да ме запознае с нея.

Вътрешният телефон звънна и Стефани натисна копчето. Джоузи се обаждаше от долния етаж.

— Хейзъл при теб ли е, Стеф?

— Да. Какво има?

— Току-що позвъни Адриан. Изникнали са проблеми около спирането на движението по Глостър роуд.

— Добре — отговори Хейзъл. — Веднага слизам.

Изправи се и бавно тръгна към вратата.

— Хейз — обади се Стефани. — Имаш ли представа защо все пак не изхвърли Рори?

— Мисля, че нещата се объркаха, когато майка ѝ умря. Знам, че двамата са разговаряли, но Рори така и не каза на никого за какво.

— Смяташ ли, че между Мариан и Рори може да стане нещо?

Хейзъл сви рамене.

— Кой знае.

Стефани затвори очи.

— Всеки ден ще се моля да се харесат, защото ако този път изгубя Матю, тогава съм свършена.

Откакто той пристигна предната вечер, Мариан копнееше да я прегърне както в Ню Йорк, ала той не го направи нито веднъж. Стояха будни цяла нощ, разговаряха главно за майка ѝ и за Мадлен. Матю също ѝ разказа за семейството си. Никой не спомена Стефани, но Мариан усещаше присъствието ѝ — сякаш беше там, в малката стая, претъпкана с джунджурии, които майка ѝ бе събирала през годините.

Щом пристигнаха, Грейс организира всичко. Даже уреди с общинската управа да складират нещата на Мариан някъде, докато тя реши какво да прави с тях. Младо семейство с малко момченце нае къщата — щяха да се нанесат следната седмица, но за това Мариан не можеше да мисли в този момент.

След като Грейс си замина за Ню Йорк и остави хората на Франк да я наблюдават, Мариан се разходи из къщата, потънала в спомени за детството си. Недоумяваше защо Мадлен не дойде. Сега пък беше изчезнала — Пол публично я изложил и затова тя избягала.

— Само ако можеше да дойде и да ме види — въздъхна тя. — Сега тя има нужда от мен толкова, колкото и аз от нея.

— Ще те заведа в „Кристи“ — каза Матю, когато заключваха къщата. — Със спестените пари можеш да купиш някоя картина и така да се отплатиш на майка си. Освен това винаги ще има с какво да я запомниш. Как ти звучи това? Някога била ли си на разпродажба?

Тя поклати глава.

— Нито пък аз. Значи на двамата ще ни е за пръв път.

Четири часа по-късно, на влизане в Лондон Матю спря на щанд за вестници в Ърлс Корт. Снимката на Мадлен пак беше на първа страница, но този път я показваше в някаква шумна история, която се разиграла с Енрико Тарало в Сардиния.

— Е, поне знаем къде е — каза Мариан.

— Страхувам се, че не е така — отговори Матю. — Прочети ей тук.

Мариан прочете финала на статията. Изведнъж се разсмя. Когато Матю я погледна озадачено, тя отново прихна и то така, че сълзи потекоха по бузите ѝ.

— Винаги е казвала, че ѝ липсват приключения — изрече задъхана тя. — Сега наистина ги е намерила. Отвлечена с дълга черна лимузина. Извинявай, знам, че не е смешно, но не мога да се спра. Смяташ ли, че е сериозно?

— Само един Господ знае — отговори той и също се разсмя.

С широка жълта пола и бяла блуза като на циганка — дрехи, които тайнствено се появиха върху леглото ѝ сутринта, Мадлен седеше в закътано местенце на възвишението зад вилата на семейство Тарало в Сардиния и се спускаше до плажа им на брега. Беше вперила очи в далечината над златистите цветя наоколо към наситено тюркоазните вълни — там, където в безцветния хоризонт се сливаха морето и небето. Слънцето галеше кожата ѝ като утешителна ласка и тя се усмихна, като си припомни събитията от последните дванайсет часа.

След като бе отвлечена от ресторанта в Порто Черво и натъпкана в лимузината, нападателят бе покрил главата ѝ, докато бързо изминаха полукръглият път на пристанището и стигнаха до тъмния лабиринт от тесни улички. Тогаваш колата спря, Енрико и още един мъж скочиха в нея и те се понесоха в нощта.

Двамата говориха високо и само на италиански. Безмълвна от уплаха, Мадлен неразбиращо се взираше в Енрико. Когато най-послед се обърна и видя ужасената ѝ физиономия, той се засмя.

— Не се страхувай, мила — изрече меко той. — Баба ми дойде да ни прибере.

В този миг Мадлен чу дълбок дрезгав глас, който идваше от тъмния ъгъл на колата. Фигурата вдигна воала си и на съседната седалка се показа бяло лице.

Енрико хвана ръката на Мадлен.

— Мадлен, запознай се с баба ми — Силвестра Тарало. Шпионите ѝ са навсякъде и са ни наблюдавали отвън, когато започна боят. Силвестра, това е...

— Знам коя е — раздразнено се обади Силвестра. Говореше английски със силен акцент и дишаше шумно. Бързо заговори на Енрико на майчиния си език, после пак се обърна към Мадлен. — Казах му, че носите позор на семейството ми. Виждала съм снимките ви, не ми харесват.

— Силвестра! — Енрико продължи на италиански, а Мадлен се сви на седалката.

Когато стигнаха вилата, Мадлен и Енрико последваха по стъпалата крехката фигура на Силвестра и влязоха във великолепия коридор, постлан с мрамор. Очакваха ги двама слуги. Силвестра им даде нарежданията си, после се обърна към Мадлен.

— Пригответе ми стая. Последвайте Ореола, тя ще ви заведе. Нямате ли багаж?

Мадлен поклати глава, а Силвестра нетърпеливо хвана Енрико под ръка. Енрико хвърли поглед на Мадлен и ѝ кимна да върви след Ореола, която я чакаше на площадката на стълбата.

Сутринта я събудиха играещи деца, но след приема, който ѝ оказа Силвестра предишната вечер, тя не посмя да излезе от стаята си. Намери дрехите прилежно сгънати в краката си на леглото и тъй като не се виждаха нито роклята ѝ, нито късите панталонки на Енрико, тя реши, че полата и блузата са ѝ оставени да ги облече. Най-послед Енрико влезе, последван от прислужница. Тя носеше голям поднос със закуска, който постави на терасата отвън. Щом си тръгна, Енрико разтвори сутрешните вестници, които на първата си страница

преразказваха шумната разправия от предната вечер. Мадлен се разсмя, когато той ѝ преведе драматичната история на отвличането ѝ.

— Отвлечена — изрече засмяно тя и си отчупи от една хрупкава кифличка. — Ако това значи да те отвлекат, не мога да разбера защо хората вдигат такава врява.

Поглеждайки я иронично, той каза:

— Въпреки всичко трябва да оправим нещата. Ще дам изявление, за да се разбере, че не си избягала с мен.

— Става все по-романтично — засмя се тя, но внезапно си помисли за Пол и се навъси.

— Духовете пак те навестяват. Лара — нашата готвачка, ще остане недоволна, ако не си изпиеш чая. Направи го специално за теб, защото си англичанка.

Мадлен се усмихна.

— Тогава въпреки че обикновено не пия чай, тази сутрин ще го направя само заради Лара.

След закуска Енрико я изведе долу в градината.

— Ти се поразходи, иди до брега, а аз ще те намеря по-късно — каза той, а тя с одобрение огледа добре подкастрените дървета, лехите с цветя и обширните поляни.

— Значи не можеш да дойдеш с мен — каза Мадлен и кой знае защо започна да се страхува, че той ще изчезне и ще я остави сама.

— Трябва да говоря със Силвестра — поясни ѝ той и като направи гримаса, добави: — И с журналисти.

Мадлен усети, че върху нея пада сянка, вдигна глава и видя, че Енрико е дошъл, мръдна се и му направи място да седне.

— Много съм доволна, че съм отвлечена от теб — каза тя, вдигна лице към слънцето и разтърси косата си.

Той се засмя и каза:

— Ако още веднъж го повториш, ще бъда принуден да искам откуп за теб.

— Колко мислиш, че струвам?

— В италиански или в английски лири?

Тя сви рамене.

— Вече нямам пари, така че всъщност няма значение, нали? Говори ли със Силвестра?

Той кимна мрачно.

— Страхотна жена е баба ми. Ти май се боиш от нея.

Мадлен кимна и потрепери при спомена за срещата си с възрастната жена.

— Тя иска да говори с теб. — Енрико се засмя на гримасата, която тя направи. — Няма защо да се страхуваш. Обясних ѝ всичко и тя иска да се извини за грубото си държание.

Мадлен би го нарекла другояче, но се въздържа и му отправи мила усмивка.

— Между другото, направих изявление пред вестниците и им съобщих, че не си похитена. Това, вярвам, не те разочарова, нали? — попита той, когато тя наведе глава.

Тя кимна.

— Знам, че е глупаво, но исках Пол да се разтревожи за мен.

— Мисля, че той ще се обезпокои повече, когато разбере, че си в лапите на прословутия Енрико Тарало. Хайде, не се муси. Може би е по-добре така. Щом по този начин може да те нарани пред хората, значи не е добър човек. Нито пък Шамир ти е добра приятелка. — Въздъхна. — Но все пак това не заличава нито любовта, нито обидата.

Мадлен легна по гръб на тревата и се загледа в небето. Измяната и предателството на Пол и Шамир я преследваше като кошмарно видение, но сега, докато лежеше до Енрико, то като че не смееше да я докосне. Обаче през нощта кошмарът я задушаваше, не я оставяше да заспи, принуждаваше я да си спомня непрекъснато случилото се. В тези самотни часове тя си мислеше за Пол, спомняше си как я караше да му вярва, как ѝ бе обещал, че няма да прави повече номера. А през цялото време е знаел какво се готви да направи. Да беше изтръгнал сърцето от тялото ѝ и да го беше хванал в голите си ръце, нямаше да я нарани толкова много. Но последният удар дойде, когато тя разбра, че нарочно е постъпил така с нея. И все пак, ако в този миг се появеше на хълма и протегнеше ръце към нея, тя щеше да се втурне към него.

Обърна глава към Енрико и се усмихна на зареяния му поглед към морето. На острова цареше пълна тишина. Енрико беше толкова добър, че не ѝ се искаше да тръгне оттук.

— Да можех да не си тръгвам.

— Но какво ще прави публиката без теб? — пошегува се той.

Очите на Мадлен се насълзиха и тя промълви:

— Недей. Моля те, не го казвай.

Той се усмихна.

— Красивата, тъжна Мадлен. Момичето, което привлече света, като разкриваше прелестите си. — Цитираше сутрешния вестник. — Може ли да ти кажа какво мисля?

Тя кимна.

— Смятам, че е страшно едно дете да загуби родителите си и вероятно това е причината за признанието, към което се стремиш. Всеки има нужда от одобрение, възхищение и любов. Завиждала си на Мариан, защото тя го е получавала от майка си и баща си. Била си това, което англичаните наричат „бедна братовчедка“. Затова си разкрила на света цялата си красота, надявайки се, че така ще получиш онова, което търсиш. Но няма да го откриеш там, мила. Ще го намериш там, където винаги си е било — при братовчедка ти и леля ти, при семейството, което си се старала да не обичаш.

Тя обърна глава към тревата и се загледа в една пеперуда, която кацаше от цвят на цвят. Старала се да не ги обича. Вярно ли е? Прав ли беше? Наистина ли го е направила от завист и от детинска необходимост да ѝ се възхищават? Копнееше да може да отговори на тези въпроси, но сега установи, че знае твърде малко за себе си и какво точно ставаше дълбоко в душата ѝ. Изведнъж си спомни какво ѝ бе казала Мариан онзи ден в хотел „Плаза“. „Познавам те по-добре от всички и затова толкова съжалявам, че става така.“ Дали Мариан не се е опитвала да ѝ каже същото, което ѝ каза Енрико? Тя действително ли я познаваше толкова добре? Мадлен едва преглътна буцата в гърлото си и затвори очи, сякаш за да избтрие болезнения спомен от срещата в Ню Йорк.

— Мисля си за Пол. Може да го е направил заради книгата си. Понякога обичаше да ме изненадва, за да види как ще реагирам. После го написваше.

Когато отвори очи, видя, че Енрико се е намръщил.

— Това е ужасно, мила. — Усмихна се. — Но ако е вярно, че ти все още го обичаш, ще трябва да му простиш. Въпреки че ще ти бъде трудно.

Мадлен не отговори. Вече не можеше да прецени какво чувства и не искаше да мисли за нищо. Единственото, което знаеше, бе, че този мъж, който ѝ бе почти непознат, успя да докосне някаква струна в душата ѝ.

— Хайде! — подкани Енрико, скочи на крака и ѝ помогна да се изправи. — Да видим какво правят синовете ми. Обещах им да ги разходя с „Розария“.

— Прибраха се в къщата — отговори му Мадлен. — Май не ме харесаха.

— Трябва да се опиташ да ги разбереш — въздъхна той. — Те още са деца, а майка им почина неотдавна. Смятат, че си дошла да ме откраднеш. Сега ще ги успокоя, а ти ще отидеш при Силвестра.

Засмя се, когато тя направи гримаса, прегърна я през раменете и я поведе през градината обратно към вилата.

Следобед пристигна майката на Енрико с двете си дъщери и съпрузите им. Силвестра нареди на Мадлен да я изчака горе, тъй като семейството бе дошло за обяснение. Докато чакаше в стаята си и чуваше как говорят високо, как се затръшват врати, я обзе някакво предчувствие и нито извинението на Силвестра, нито любезният ѝ тон не успяха да я успокоят. Чувстваше се далеч от дома, самотна и крайно беззащитна. Най-после Енрико дойде и я взе, но тя беше толкова разстроена, че той чак се уплаши.

— Шшт — прошепна той и взе лицето ѝ в ръце. — Всичко е наред. Силвестра и аз сме на твоя страна. Майка ми невинаги разбира, но няма да ти направи нищо лошо.

— Трябва ли да се срещна с нея?

— Разбира се, какво ще си помисли, ако не го направиш? Ще сметне, че се страхуваш, нали?

— Вярно — съгласи се Мадлен и въпреки страха си се разсмя — щом Енрико беше до нея, вече не ѝ беше толкова страшно.

— Ще вечеряме по-рано — предупреди я той, докато тя набързо се среса, — за да могат децата да се видят с баба си, преди да си легнат. Всички ще седнем на масата, така че няма да бъде толкова трудно.

Мадлен го изгледа със съмнение и се усмихна широко. Той я хвана за ръка и я поведе по стълбите.

По време на вечерята атмосферата беше напрегната. Беше ясно, че нито Силвестра, нито Енрико са успели да повлияят на силното неодобрение на майка му поради присъствието на Мадлен в къщата. Тя беше внушителна, намръщена жена, която с тясното си изпито лице и с тъмната си коса въобще не приличаше на Енрико. Няколкото реплики,

които насила отпрати към Мадлен, бяха изречени толкова враждебно, че се наложи Енрико да отговаря вместо Мадлен. Сестрите му бяха на другия край на масата и макар че се занимаваха главно със своите и с децата на Енрико, Мадлен усети, че споделят напълно възмущението на майка си.

— Радвам се, че всичко свърши — въздъхна тя, когато Енрико я изпрати до стаята. — Наистина ме мразят.

— Те показаха лошо възпитание и непростима липса на деликатност — каза рязко той. — И ако не тръгвах утре, щях да им кажа веднага да напуснат къщата.

— Тръгват утре ли? — повтори Мадлен и отчаянието я жегна. Когато спряха пред вратата ѝ, тя се обърна към него с умолителен поглед и прошепна: — И аз ли трябва да тръгна?

Енрико ѝ отвори вратата.

— Боя се, че трябва — отговори той.

Мадлен отиде до прозореца, за да затвори капаците. Той наблюдаваше натъжен силуета ѝ на лунната светлина.

Тя се завъртя, когато чу, че вратата се затваря. Не ѝ пожела дори лека нощ. Но когато го видя отново, сърцето ѝ се преобърна.

— Ела — каза той и протегна ръце, когато тя се приближи. — Довечера — прошепна в косата ѝ, — ще те прегръщам, няма да се любим, но може би ще се успокоиш, когато съм близо до теб.

— Да — промълви тя, — моля те, ела.

— Ще поискаме от Ореола нещо да облечеш. Може би сестрите ми имат някоя излишна нощница.

— Но аз обикновено спя гола...

Той сложи пръст на устните си.

— Тази вечер трябва, защото и аз съм човек, Мадлен, а ти си много красива.

Излезе от стаята и след няколко минути Ореола влезе със синя копринена нощница. Мадлен я облече и се разсмя, тъй като я покриваше от главата до петите, което я правеше още по-сексапилна. Но като знаеше, че това няма да хареса на Енрико, тя се пъкна между чаршафите, преди той да е дошъл.

— Да се надявам, че синовете ми няма да се събудят и да тръгнат да ме търсят — каза той и легна, облечен с черна пижама. — Ако това стане, тогава дори и Силвестра вече няма да ме разбере.

— Причинявам ти толкова главоболия — каза Мадлен, когато той пхна ръка под главата ѝ.

— Преди да е свършила нощта, сигурно ще ми причиниш още повече — пошегува се той.

— Ще се опитам да не го правя — измърмори тя. Енрико я притегли към себе си, а тя се прозина сънливо и намести глава на рамото му.

— Затвори си очите — прошепна той — и си мисли само за хубави неща. Утре ще се сблъскаш с неочаквани събития, затова е задължително да спиш добре. Ако искаш, ще започна приказката, която понякога разказвам на синовете си, когато нощем ги е страх и не могат да заспят.

— Няма да е лошо, но не разбирам италиански.

— Няма значение. Части от нея ще превеждам на английски, а и скоро толкова ще ти омръзне, че ще захъркаш на ухото ми.

Тя се усмихна, а той започна да ѝ разказва. Мадлен затвори очи, заслушана в дълбокия му мелодичен глас. Не мина много време и равномерното ѝ дишане му подсказа, че спи дълбоко, изтощена от изживяванията от последните два дни.

Когато Мадлен сутринта се събуди, леглото до нея беше празно и тя прокара длан по вдлъбнатината във възглавницата, където е била главата на Енрико. За пръв път в живота си спа с мъж, без да се люби с него, и ѝ беше интересно как се чувства. Сякаш тя и Енрико бяха споделили нещо много специално, нещо, което сближаваше много повече от секса. Зачуди се къде ли е той в този момент, ако въобще бе останал цялата нощ. Сигурно си беше тръгнал заради синовете си.

Стана от леглото и отиде да отвори капаците, за да влезе светлина. Но когато хвърли поглед към бледото море в далечината, усети, че я обхваща силен страх, който като че изсмукваше силата от тялото ѝ. Какво ще прави, когато се върне в Англия? Къде ще отиде? Няма да има кой да я посрещне, никой няма да сподели мъката ѝ, както Енрико направи през нощта, ще бъде сама, без пари, без дом, без никого. Нещо стегна гърлото ѝ и тя затвори очи.

— Не мога да тръгна — прошепна тя, — не мога.

— Можеш.

Обърна се и видя Енрико, застанал на прага. Беше облечен с черен панталон и широка бяла риза с навити ръкави, а изразът на

лицето му беше едновременно нежен и решителен.

Тя го погледна примирено.

— Знам, че трябва — рече тихо, — но се страхувам.

— Няма защо. Всичко съм уредил. Ще те закарам до летището на Олбия, ще отлетиш до Рим и там ще направиш връзката с Лондон.

— Нямам паспорт, оставих го във Франция.

— Знам, но агентката ти ще го изпрати по куриер. Всичко е уредено.

Сърцето ѝ се сви, когато разбра, че и последната пречка за заминаването ѝ отпадна.

— Благодаря ти — изрече тихо тя и се опита да се усмихне. — Не знам какво щях да правя без теб, Енрико. Ти си толкова добър! Ще се разплача, защото не ми се тръгва.

— Недей — засмя се той, — късаш сърцето ми със сълзите си. Но не може да останеш тук, мила, защото това е бягство, а онова, от което искаш да избягаш, винаги се връща при теб.

Мадлен прехапа устните си, за да не треперят.

— Ще те видя ли пак? — попита тя.

Той поклати глава.

— Мисля, че не. Но се радвам, че се запознахме, Мадлен, и че те обикнах, макар и за кратко. Сега трябва да се облечеш и да слезеш, за да се срещнеш с куриера, който ще пътува с теб до Лондон. Ще се сбогуваш със Силвестра, нали? Ще те чакам в градината, там ще закусим. Ореола ще ти донесе дрехите, с които ще пътуваш.

— На Розария ли са? — запита.

Той кимна.

— Да.

— Нямах ли нищо против?

— Не, мила. Розария би желала да ти ги даде.

Докато се обличаше и се опитваше да си представи празнотата, която я чакаше занапред, Мадлен се задави от сълзи. Знаеше, че Диъдри ще се радва да я види, но това нямаше да ѝ помогне много, тъй като тя вече нямаше желание да работи като модел. Дълбоко в сърцето си желяеше нищо от станалото да не се бе случило, да бъде отново в Бристол с Мариан, както преди да срещнат Пол, преди ревността, нарцисизмът и алчността да разрушат всичко. Пак направи опит да преглътне сълзите, като си помисли как пред простотата на предишния

й живот всичко, което й се случи по-късно, изглеждаше безполезно и банално. Знаеше, че сега разполага само с онова, което заслужаваше — унижение в очите на обществото и самота. Сега нямаше спасителна мрежа, която да я предпази при падането й от върха на славата, защото тя я беше отстранила още в деня, в който открадна парите от Мариан и напусна дома им с мъжа, когото Мариан обичаше.

Когато слезе долу, макар че цялата бе напрегната, успя да се овладее. Не се отпусна и нямаше да го направи. За нея нямаше значение дали е силна, но знаеше, че за Енрико има, затова си каза, че докато я отведе на летището, до мига, когато самолетът излети и тя го види за последен път, ще се държи.

Когато минаваше през малкия салон, Силвестра я извика. Щом влезе при нея, възрастната жена стана и я прегърна.

— *Mia bambina* — изрече с дрезгавия си глас. — Днес се разделяме. Ти донесе малко щастие на Енрико в труден момент и ти благодаря за това.

Мадлен не можа да отговори, тъй като сърцето й се сви от мъка.

Силвестра се усмихна, набръчканото й лице се разтегна така, че очите й почти не се виждаха. Обърна се към огромния черен дъбов бюфет и взе оттам един плик.

— Заповядай. — Тя й подаде плика. — Сега тръгвам с дъщеря си да я изведа от вилата. Това са лири стерлинги, надявам се да ти помогнат за известно време. Бъди щастлива, дете. — И преди Мадлен да заговори, тя се обърна и я бутна към вратата. — Енрико те чака, върви при него.

Докато Мадлен вървеше, всички мускули на тялото й се бяха напрегнали, но се опитваше да се държи. Не бе сторила нищо, за да заслужи подобна доброта от страна на това семейство... Преглътна и дълбоко пое дъх. Няма да се предаде.

Но когато излезе в градината и видя Енрико, застанал до масата, да разговаря с куриера, цялото й сърце изведнъж се препълни от чувства и тя закри лицето си с ръце.

— О, не! — изхълца тя.

Като чуха гласа й, Енрико и куриерът се обърнаха. Двамата се усмихнаха, като видяха как сълзите й рукнаха неудържимо, когато тя се спусна към прегръдките на Мариан.

— Мислех, че няма да поискаш никога да ме видиш, след като се отнесох с теб така в „Плаза“ — каза Мадлен, прибра русата си коса зад ухото и сведе очи към тревата.

Мариан се засмя.

— Трябва да ти призная, че тогава и аз не исках.

Мадлен се обърна и я погледна. Бяха се настанили на поляната, където бяха седели с Енрико предния ден. Мариан галеше меките листенца на едно цвете, което бе откъснала.

— Извинявай — проговори Мадлен. — Съжалявам за това, наистина съжалявам за всичко.

— Знам — каза Мариан. — И аз съжалявам. — Тя се взираше в морето и наблюдаваше как яхтите се люлеят на вълните. — Кой би помислил, че ти и аз ще стигнем дотук, седнали на един хълм на остров Сардиния. Колко е далече от Бристол, нали?

— Да.

— Сякаш години са минали, след като напуснахме Бристол, а всъщност са само осем месеца. Как може толкова много неща да се случат за толкова кратко време? — Обърна се към Мадлен, пресегна се и хвана ръката ѝ. — Ти спечели много по-голям успех, отколкото и двете сме си мислели, а аз... е, не съм съвсем сигурна какво съм постигнала — поне не знам как да го изразя с думи, за да не ти се стори, че съм неприлично доволна от себе си. Но каквото и да е то, искам да ти кажа, че ми липсваше, Мади.

— Ти също ми липсваше. Повече, отколкото бих могла да си представя. Благодаря ти, че дойде.

— Много се зарадвах, когато Енрико ми се обади. Искаше ми се да се върнеш при мен след всичко, което стана. — Погледна лицето на Мадлен. — Бедната Мади! — изрече тя и я погали с ръка по главата. — Сигурно е било ужасно.

— Сега, когато ти си тук, не ми изглежда чак толкова лошо.

Мариан се усмихна.

— Добре.

И двете замълчаха. Мадлен се беше втренчила в земята, потънала в собствените си мисли. Изглеждаше нещастна, каквато Мариан никога не я бе виждала.

— Знаеш ли, той иска да се върнеш.

Мадлен облещи очи.

— Ти видя ли се с него?

— Не, срещнах се с Диъдри, за да взема паспорта ти, и тя ми каза.

— А Шамир? Той събщи, че те щели... — Спря, се, тъй като не успя да довърши изречението.

— Шамир е в Лос Анджелис. Очевидно тя и Пол са се скарали ужасно още същата вечер. Диъдри твърди, че Шамир не е знаела нищо, тя също се е изненадала, както и ти.

Мадлен погледна настрани.

— Значи го е направил заради книгата си — измърмори тя.

— Нямам представа. Знам само онова, което Диъдри ми каза. Ключовете за къщата ти в Холанд парк са у мен. Пол иска да се върнеш там, но той самият няма да дойде, докато ти не поискаш това.

— Сега къщата е негова — каза Мадлен, а погледът ѝ все още беше отвлечен. — Той я купи от мен.

— Ами изглежда, че пак ти я връща, поне засега. Искаш ли я?

Мадлен сви рамене.

— Няма къде другаде да отида, така че защо не? Освен ако... Ти къде живееш, Мариан? Мога ли да дойда да живея при теб?

Мариан се засмя.

— Положението около мен е, как да кажа, сложно и с всеки изминат ден става все по-трудно. Иначе най-много от всичко бих желала отново да сме заедно.

— Но то може да стане — каза Мадлен и изведнъж лицето ѝ светна. — Можеш да дойдеш да живееш при мен в Холанд парк, ако Пол ми остави къщата. Там са три спални, така че има предостатъчно място. Кажи, че ще дойдеш. Моля те, Мариан!

— Ами Пол? Нали ти казах, че иска пак да се съберете?

Мадлен въздъхна, облегна лакти на коленете си и зарови лице в ръцете си.

— Още ли го обичаш? — попита я Мариан.

— Не знам. Да, още го обичам, но... О, Мариан, не знам какво да правя. Моля те, ела при мен.

— Добре, щом така желаеш, с голямо удоволствие. Това ще ме улесни, но не съм сигурна за теб. Той ще иска отговор, Мади.

— Знам. — Вдигна глава и погледна надолу по хълма. — Това ще стане по-нататък. Искам да мисля само за сега.

Когато Мариан усети, че братовчедка ѝ иска да ѝ каже още нещо, тя ѝ се усмихна окуражително.

— Има нещо, което трябва да ти призная, Мариан — започна колебливо Мадлен. — Нещо, което сигурно няма да можеш да ми простиш и ако не го направиш, няма да ти се сърдя. Не, не казвай. Нищо, моля те, първо ме чуй. Отнася се за нещо, което направих, когато с Пол напуснахме Бристол. Откраднах не само Пол от теб, а и още нещо.

— Сериозно? — възкликна Мариан развеселена. — Нямах нищо, което би могла да откраднеш от мен. Доколкото си спомням, бяхме доста бедни.

Мадлен кимна.

— Да. Но тогава... Помниш ли фиша за тотото, онзи, за който аз ти се развиках в кафенето?

Спря. За миг куражът ѝ изневери.

Мариан я зяпна с отворена уста.

— Да не би да съм спечелила?

— Да — отговори Мадлен и преди Мариан да си помисли нещо друго, тя бързо продължи: — Понеже на фиша беше написала мис М. Дийкън, чекът беше издаден на това име и аз... го взех.

— За колко беше? — възбудено попита Мариан. — Господи, не мога да повярвам — всъщност най-накрая съм спечелила. За колко беше?

— Седемстотин и петдесет хиляди.

Мадлен се сви в очакване на упреци, сръдни и презрение, но тъй като те не последваха, обърна се и погледна Мариан. Видя, че тя е направо изумена и не е в състояние да говори.

— Боя се, че има нещо още по-лошо — изрече тихо Мадлен. — Похарчих всичко. Нищо не остана.

Мариан все още мълчеше, макар че сивите ѝ очи примигваха, докато се опитваше да проумее станалото.

— Похарчила си ги? Три четвърти милион лири? За колко време?

— Според Пол — за пет месеца.

— Какво?! Толкова дълго? Както се шегувахме, ти се готвеше да ги похарчиш за пет минути. Защо си се забавила толкова?

Мадлен я погледна и поклати глава невярващо.

— Не се ли сърдиш? — попита тя.

— Да се сърдя ли? Защо? Е, щях да се разсърдя, защото, когато тръгнах от Бристол, трябваше да платя всички сметки, но това вече е направено. Ти постигна успеха си, аз — моя, тогава защо трябва да се сърдя? Това няма да ги върне, нали? А всъщност това са само пари. — Засмя се. — Обзалагам се, че аз бих ги похарчила по-бързо.

— Мариан! — възкликна Мадлен като видя усмихнатото лице на братовчедка си.

— Да?

— Може ли да те прегърна?

— Мади — ухили се Мариан, — разбира се, че можеш, скъпа, ела. — Взе Мадлен в обятията си и силно я притисна. — Колко е хубаво, че съм с теб. Три четвърти милион лири! Мадлен Дийкън, какво да те правя?

— Каквото поискаш — Мадлен се засмя. — Заслужавам го. Когато дойде в „Плаза“, ти спомена за Матю Корнуол. Съжалявам за реакцията си, Мариан. Жестоко и непростимо се държах. Кажи ми сега как стоят нещата между вас? Той също ли е влюбен в теб?

Мариан въздъхна дълбоко.

— Не знам, Мади. Честна дума, не знам.

— Ще ми разкажеш ли за него?

— Не сега. Когато се приберем вкъщи. — Лицето ѝ изведнъж светна и като погледна Мадлен с ъгълчето на окото си, каза: — Ще ми направиш какао, ще седнем и цяла вечер ще ти разказвам.

— Нека да е вино — предложи Мадлен. — Не, шампанско, за да отпразнуваме, че отново сме заедно.

— Е, това е прекалено — отбеляза Мариан. — Ще настоявам за шампанско, да знаеш.

— Тогава утре следобед. Ще отидем ли вкъщи да видим леля Силия? Имам много... Мариан, какво има? Разбрах. Сигурно тя не иска да ме види, така ли? — Сълзи се появиха в очите на Мадлен и тя пое дълбоко въздух, за да се успокои. — Не я обвинявам след всичко, което направих. Тя ми написа едно писмо, а аз не ѝ отговорих. Молеше ме да се прибера вкъщи и да я видя. Но Мариан, ти можеш да поговориш с нея и да я убедиш да се срещнем.

— Мади, Мади — отрони Мариан и се насълзи. — Значи не знаеш.

— Какво да знам? — попита Мадлен и изведнъж сърцето ѝ се сви.

Мариан хвана ръцете ѝ и ги стисна.

— Опитай се да бъдеш смела, Мади, да не...

— Какво има, Мариан?

— Мама почина, Мади. Преди две седмици получила сърдечна криза. Съжалявам, мислех, че знаеш.

— Не! — извика Мадлен. — Неее! Не може да е умряла, Мариан. Моля те, кажи ми, че не е вярно.

— Съжалявам, скъпа — едва промълви Мариан.

— Не! Не! Леля Силия! — отчаяният вик на Мадлен се понесе надолу по хълма, а когато Мариан се опита да я прегърне, тя я отблъсна и пак помоли да ѝ каже, че я лъже.

Появи се Енрико.

— Какво става? — извика той и помогна на Мариан да усмири Мадлен.

— Майка ми — изхълца Мариан. — Мади не знаеше за нея.

— Какво да знае?

— Че почина.

— Боже! Хайде, по-добре да се връщаме в къщата. Ще извикам лекар, за да ѝ даде нещо успокоително.

Докато почти я носеха към къщата, Мадлен крещеше, опитваше се да се отскубне от тях, споменаваше, че иска да умре, че вече нищо не ѝ било останало, че леля ѝ починала, а тя не заслужава да живее.

— Много е късно, Енрико — извика. — Не мога да ѝ го кажа. Вече не мога да говоря с нея. Отишла си е. Лельо Силия, моля те, върни се.

На Мариан ѝ бе трудно да понесе огромната ѝ скръб, тъй като много малко време бе минало от смъртта на майка ѝ. Чувстваше ръката на Енрико върху своята — сякаш той искаше да ѝ каже, че я разбира, и щом очите им се срещнаха, Мариан му се усмихна с благодарност.

Докато дойде лекарят, истерията на Мадлен намалая, но въпреки това той ѝ направи успокоителна инжекция. Каза на Енрико, че трябва да почива и че щял да дойде на следващата сутрин.

— Мисля, че ако не ѝ се бе насъбрало толкова много напоследък, може би нямаше да го възприеме тъй тежко — каза Енрико, когато

заедно с Мариан слязоха долу, след като оставиха Мадлен в стаята, от която тя тъй неохотно бе излязла два часа преди това. — Трудно ѝ е.

— Да — съгласи се Мариан, твърде разтревожена, за да каже нещо повече.

— Осъзнавам, че е малко раничко — подхвърли Енрико, докато вървяха по коридора, — но смятам да си сипя малко коняк. На вас?

— Добре би било, благодаря — каза Мариан. — Благодаря ви за всичко, което направихте.

Той махна с ръка и я въведе в салона.

— Съжалявам много за майка ви — каза той. — Кога се случи?

— Точно преди две седмици. Инфаркт.

— Сигурно ви е било много тежко — отбеляза той, подаде ѝ една тумбеста чаша и с жест я покани да седне.

— Не ми беше лесно. Обичах я много, както я обича и Мадлен — засмя се безрадостно тя, — както сам видяхте. Но от Ню Йорк тръгнах с придружителка, която ми помогна, а после... един приятел дойде до Девън и ме откара до Лондон.

— Вие в Лондон ли работите? Ето че баба ми се върна — каза той, преди тя да успее да му отговори. — Силвестра, Мариан и Мадлен са още тук, боя се, че Мадлен изпадна в шок.

— Шок ли? — повтори Силвестра. — Но тя вече преживя един. И друг ли е имало.

— За съжаление, да — отговори Енрико и Мариан се трогна от начина, по който започна да обяснява на английски, за да не се чувства тя изключена от разговора.

— Но това е ужасно — заяви Силвестра, седна на дивана до Мариан и взе ръката ѝ. — Да загубиш майка си, бедно дете. А защо Мадлен не е узнала?

— Не знам — отговори Мариан. — Матю — режисьорът на филма, който правим, ѝ позвънил, след като аз тръгнах за Англия. Нея я нямало и той казал на Пол. Сега излиза, че кой знае защо, Пол не ѝ е съобщил.

Силвестра внезапно направи неприятна гримаса.

— Говорим за Пол О'Конъл, така ли?

— Да.

Мариан се намръщи, когато Силвестра тихо заговори на италиански.

— Какво има? — Мариан гледаше ту Силвестра, ту Енрико. Забеляза, че Енрико побледня. — Какво казва? — извика Мариан. — Моля ви, Силвестра, какво има?

Силвестра стана и когато сложи ръка на рамото на Енрико, Мариан забеляза, че трепери.

— Много лошо, че не ѝ е казал — дрезгаво изрече Силвестра. — Трябва да се грижите за нея, Мариан, трябва да бъдете около нея...

— Силвестра, достатъчно — прекъсна я Енрико. Изумлението му беше толкова голямо, че още не знаеше как да постъпи. Не искаше да тревожи Мариан, след като достатъчно бе изстрадала за един ден.

Най-накрая реши Мариан и Мадлен да се върнат в Англия, без да знаят нищо — грешка, за която всички скъпо щяха да платят.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Серджо беше в кабинета си в Художествената академия. От коридора отвън се носеше глъчката на студентите, завърнали се от лятната ваканция. Докато крачеше напред-назад из стаята си, той бе запушил ушите си, за да се изключи от шума и да не се ядосва. При всяка крачка тихичко ругаеше и всеки път, щом се обърнеше, хвърляше злостен поглед към вестниците, разтворени върху бюрото му.

Най-после телефонът иззвъня и в бързината си да вдигне слушалката, Серджо бутна миниатюрен бюст, който се пръсна на парчета на пода.

— Ало — изрече рязко той и ритна отломките от мрамор под бюрото.

— Звучиш така, сякаш си сърдит — каза му Диъдри.

— Защо толкова време не се обади?

— Снощи ти позвъних, Серджо. Нямахме смисъл да го правя по-рано, докато не получа някакви новини.

— Получи ли ги?

— Да. Пристигна в Англия преди около час.

— Къде е сега?

— Вкъщи с братовчедка си.

— С братовчедка си ли? Искаш да кажеш с Мариан Дийкън?

— Да — отговори Диъдри изненадана. — Тя отиде в Сардиния, за да доведе Мадлен.

— Какво! Защо не ми го каза по-рано?

— Не сметнах, че е важно. Ти искаше само Мадлен да се откъсне от Тарало. Освен това не знаех, че познаваш Мариан.

— Разбира се, че я познавам — срыза я той. — Да не ме мислиш за идиот? Колко време е престояла там?

— Само една нощ. Защо? Какво значение има?

— Разговаряла ли е със Силвестра?

— Не знам — отговори Диъдри съвсем озадачена от неочакваната насока на разговора. — Не съм я питала. Бях загрижена

за Мадлен.

— Тогава трябва да разбереш дали е казала на Силвестра какво работи.

— Защо? Какво работи?

— Тя е в екипа, който прави филм за Оливия.

От другата страна на линията последва дълго мълчание, което още повече ядоса Серджо.

— Диъдри, още ли си там? — изкрещя той.

— Каква връзка има Силвестра Тарало с всичко това? — попита най-накрая Диъдри. — Ти защо толкова държеше Мадлен да се откъсне от Енрико? Каква е връзката ти с тези хора, Серджо?

— Обичам ги, Диъдри, и не бих желал да се забъркват. Те достатъчно изстрадаха...

— Страдали? Какво искаш да кажеш?

Мислите му полетяха бързо.

— Жената на Тарало почина, сигурно си чела във вестниците.

— Да — каза тя, — но като че ли има нещо повече от това, Серджо, познавам по гласа ти.

— Не ми задавай повече въпроси. Само направи така, че Мадлен и Мариан да се държат настрана от семейство Тарало. Разговаря ли с Пол?

— Снощи. Той чака да му се обадя, за да му кажа кога се връща тя. Но сигурно вече го е чул по радиото.

— Какво мисли да прави той?

— Щом тя се върна, сигурно и той ще се прибере в Лондон. Иска да я види, всъщност ме помоли...

— Направи така, че да се съберат. Говори с Мадлен, кажи й, че трябва да се види с него. После говори и с Мариан, попитай я дали...

— Спря, след като се сети, че ако Силвестра е казала на Мариан за Бърлогата, вече е твърде късно.

— Какво да я попитам? — подкани го Диъдри.

— Нищо. Няма какво да я питаш, не е важно.

— Но само преди малко...

— Не е важно, уверявам те. Ти внимавай Мадлен да не поддържа връзка с Тарало и да се съберат с Пол колкото е възможно по-скоро.

— А ако тя не иска?

— Това не променя факта, че я искам тук след две седмици, но желая също и той да бъде с нея. — Изведнъж гласът му омекна. — Направи всичко, каквото можеш, скъпа. Знам, че ти е трудно, но аз те обичам и след като стане това, ще се съберем като мъж и жена. Сега трябва да вървя. Съжалявам, любов моя, че през последните няколко дни съм много нервен. Ти правиш толкова много за мен, но един ден ще видиш, че си е заслужавало.

— Надявам се — изрече тихо Диъдри и тъкмо щеше да затвори, когато нещо ѝ хрумна. — Серджо?

— Да?

— Щом Мариан работи по филма за живота на Оливия, тогава... значи си се срещал с нея?

— Да. Тя беше тук във Флоренция и разговаряхме.

— Разбирам — заключи Диъдри.

— Какво?

— Просто се зачудих откъде можеш да я познаваш, това е. Пак ще ти се обадя, за да ти кажа повече новини за Мадлен и Пол. Значи Мариан не те интересува?

— Точно така — излъга той. Изчака, докато прекъсне връзката и набра номера на Рубин Майър в Ню Йорк.

Чака дълго, докато прислужницата събуди Майър, което, както излезе, беше добре дошло, защото така успя да се успокои и да премисли нещата, които му съобщиха Диъдри. Притисна челото си с ръка, опитвайки се да спре пулсирането в слепоочията. Сега, след като Мадлен беше далеч от Тарало, щеше да спи по-спокойно, защото каквото и да се случи през следващите няколко седмици, в никакъв случай не искаше семейство Тарало да се забърква. В миналото им беше причинил достатъчно страдания и не би желал това да се повтори. Угризенията му за онова, което се случи с Арсенио, бяха много по-силни, отколкото Силвестра можеше да си представи. А що се отнася до Мариан, ако Силвестра ѝ е казала за Бърлогата, то полицията вече щеше да бъде там. Но само от Рубин Майър щеше да получи уверение, тъй като хората му следяха Мариан. Ако тя знаеше, значи е скътала информацията за себе си заради филма и ако е така, тогава нея трябваше да вземе по-рано. А в случай че Силвестра ѝ е съобщила за връзката му с Пол О'Конъл... Веднага изключи тази възможност, защото ако беше така — тогава край, край на всичко.

Почти веднага след като Диъдри свърши разговора със Серджо, телефонът звънна отново.

— Не ме интересува кой е — каза Диъдри на Ан, — няма ме.

— Пол О'Конъл е — съобщи Ан с равен глас и тъй като знаеше, че Диъдри ще приеме разговора, натисна копчето и ги свърза.

Диъдри изчака с отдалечена от ухото си слушалка, тъй като Пол ѝ кресна.

— Ти защо не ми каза, че се е върнала? — запита той. — И защо, по дяволите, не ми съобщи, че Мариан е с нея?

— Добър ден, Пол — изрече тя меко. — Тъкмо щях да ти позвъня, но ти ме изпревари. Да, върна се заедно с Мариан. Все още ли си на север?

— Да, но утре се връщам в Лондон. Разбра ли защо е закъсняла? Нали трябваше да се върне вчера?

— Очевидно Мариан ѝ е съобщила за смъртта на леля ѝ и тя го е понесла много тежко. Сложили са ѝ успокоителна инжекция, така ми каза Тарало.

— Ако не ти беше дошла тая глупава идея да изпратиш там Мариан, това нямаше да се случи. За бога, Диъдри, какво, по дяволите, си мислиш да я накараш...

— Слушай сега — кресна му в отговор Диъдри, — омръзнаха ми противните ти избухвания. Първо, идеята да изпратим там Мариан не беше моя, а на Тарало. Второ, да не мислиш, че като закъсняха, ми е много приятно, но не съм виновна аз, че тя избяга. През последната седмица ми причини толкова неприятности, Пол О'Конъл, колкото не можеш да си представиш. Не знам каква игра играеш, но искам да ти кажа, че ти си болен човек! След като твърдиш, че я обичаш, показваш го по много странен начин. И защо, по дяволите, Мариан пречи на всички?

— Какво искаш да кажеш „на всички“?

Тя въздъхна и разбра, че се е изразила погрешно.

— Не исках да кажа това. Просто имах много труден ден, това е всичко, така че предпочитам да не ми крещиш — като че ли аз съм виновна за станалото.

— Пита ли Мадлен дали ще ме приеме? — поинтересува се той, като направи опит да говори по-спокойно.

— Не, оставих това на Мариан.

— А, страхотно! — изфуча той. — Знаеш историята ни, нали, Диъдри? Че между мен и Мариан имаше нещо, че всъщност поисках да се ожения за нея, а после я оставих заради Мадлен?

— Не, Пол, не знаех, но това не ме изненадва. Ти така и така доказа какво копеле си, като направи оня удар в Южна Франция. Шамир и Мадлен бяха много близки приятелки, така че какво изобщо си мислиш, че правиш?

— На теб няма какво да ти обяснявам, Диъдри. Само искам Мадлен да се върне при мен. А след като твърдиш, че държиш това да стане, по-добре отстрани Мариан.

— Невъзможно! Мадлен не иска и да чуе за подобно нещо. Освен това се ласкаеш, ако си мислиш, че Мариан още въздиша по теб, защото знам от много сигурен източник, че не е така.

— И кой е този източник?

— Самата Мариан. Тя ми каза, преди да тръгне за Сардиния, че ако Мадлен все още те обича, тя няма нищо против да се съберете отново. Но това не ѝ пречи да те смята за жалко лайно.

— По-спокойно, Диъдри — засмя се той. — Имах си причини да направя онова и макар намеренията ми да не бяха особено честни, след време ще разбереш, че е трябвало.

— Заради проклетата ти книга, предполагам.

— В този случай, не. Но има още нещо, Диъдри — помни, че ми трябва жертва на убийство.

— Това заплаха ли е? — попита тя.

— Приеми го както желаеш. Но бих казал, че с Мариан нещата се уреждат, не мислиш ли? — Той се засмя. — Както ти казах, утре се връщам в Лондон и докато Мадлен се съгласи да ме приеме отново, ще трябва да се настаня някъде. Какво ще кажеш да дойда при теб?

— Забрави тая работа. Ще говоря с Рой — можеш да преспиш при него. Между другото, говорил си ли с някого от пресата?

— Не, държа се настрана. А ти?

— Същото.

— Преди да свършим, Диъдри, когато тази сутрин разговаря с Мадлен, усети ли нещо... необичайно?

— Като например?

— Нещо, свързано със семейство Тарало или с техни познати?
Диъдри веднага наостри уши.

— Не. Защо питаш?

— Без особена причина — само дето това семейство ме интересува.

— Защо? Не е ли семейство като другите?

— Не знам, Диъдри. Ти ми кажи.

Диъдри затвори очи и скръцна със зъби.

— За бога! — процеди тя, сви ръката си в юмрук и едва се сдържа да не го удари по бюрото. — Защо днес всички ми говорят със загадки? Защо направо не ми зададеш въпроса?

— Какъв въпрос?

Тя не можеше да се сдържа повече.

— Достатъчно! — заяви тя. — Повече не мога да издържам.

И преди той да се изсмее на объркването ѝ, тя затвори телефона.

Когато таксито спря пред офиса на филмовата продукция в квартала „Сохо“, вратата се отвори и Мариан едва не падна на паважа от смях.

— Бързо! Бързо! — подкани тя Матю, който слизаше след нея. — Гледай, ето го там, тъкмо слиза от таксито. Не, не гледай, ще те види.

— Добре, да гледам или да не гледам? — засмя се Матю и бръкна в джоба си, за да плати таксито.

— Недей — посъветва го Мариан, завъртя се около него и с ъгълчето на око си хвърли бърз поглед, — наблюдава ни. Гледай, вмъкна се в една врата. — Отново се преви от смях. — Също като във филм на Агата Кристи — ахна тя. — Сигурно е разбрал, че знаем къде е.

— Благодаря — каза Матю, когато шофьорът на таксито му подаде рестото. Обърна се към Мариан и каза:

— Това е съвсем сигурно, след като му се смееш.

— Мен не можеш да ме обвиниш — каза тя. — Картината ми!

Спусна се след таксито, но Матю я хвана за ръката и я задържа.

— Тук е — и ѝ посочи пакета, обвит с кафява хартия, който крепеше между краката си.

— Слава богу — извика тя. — Щеше да е истинска поличба, ако изгубех картината, която купих с парите на майка ми.

— Нали не се страхуваш от него? — попита Матю, като кимна с глава към светлокосия мъж, който усърдно се правеше, че не ги наблюдава.

— Трудно ми е да го възприемам сериозно, след като така се е наредил да ме следи. Няма да забравя физиономията на оная жена, която той изхвърли от таксито на излизане от „Кристи“. Благодаря — добави тя, когато Матю ѝ подаде картината. — Знаеш ли, животът ще стане безумно скучен, когато той си отиде. Много странно. Вече се привързах към него. — И като погледна нагоре по улицата, тя махна приятелски на Борис — така наричаше преследвача си.

— Отчайваш ме — засмя се Матю, прегръщайки я през раменете по пътя към офиса.

— Чаша чай? — предложи тя, щом влязоха.

— С удоволствие — изчурулика Джоузи.

— И аз — добави Уди.

— Ще ти помогна — заяви Матю. Стана му весело от печалния поглед, който Мариан им хвърли.

— Стефани те търси, Матю — обади се Хейзъл, когато тръгнаха към кухнята. Тонът ѝ беше толкова остър, че очите на Мариан веднага се отправиха към Матю.

— Наистина? — попита той, без да се смущава ни най-малко от студенината на Хейзъл. — Къде е тя?

— Горе, къде другаде.

— В такъв случай, щом направим чая с Мариан, ще ѝ занеса чашата горе — и като отправи пресилена усмивка към Хейзъл, той хвана Мариан за раменете и я бутна към кухнята.

— Матю — обърна се към него Мариан, след като напълни чайника.

— Въобще не ѝ обръщай внимание.

— Ти не знаеше какво щях да кажа.

— Знам и няма смисъл. Ако Хейзъл има проблем затова, че двамата сме отишли на търга, тя да се оправя.

— Аз не мислех за Хейзъл, а за Стефани.

— Така ли? Сигурно ме търси, за да разбере дали съм изчел онова, което Бронуен ми даде снощи.

— Не исках да кажа това, много добре знаеш.

— Права си, но едва ли това е моментът и мястото, където да го обсъждаме. Сега ако ми позволиш, трябва да извадя чаши от бюфета, а ти ми пречиш.

Хвана я за ръцете и я притегли към себе си.

Мариан се разкикоти, когато той си пъкна главата под ръката ѝ, за да бръкне в бюфета, и тъкмо се готвеше да го плесне приятелски, когато Стефани се показва на прага.

— Не искам да прекъсвам нищо — заяви тя с леден тон, — но бих искала да ти кажа нещо, Матю. Когато можеш да отделиш време за това. — И като фиксира Мариан със злобен поглед, тя се обърна и излезе.

— Господи! — изохка Матю, като се изправи от бюфета. — Жените са проклятието на живота ми.

— На моя също. Особено когато ме карат да се чувствам толкова виновна. — Мариан се засмя, но в гласа ѝ нямаше никаква шега, след като осъзна значението на онова, което каза. — Не биваше да идваш и да ми помагаш с чая — добави бързо тя и успя да скрие неудобството си.

Учуден, Матю се взря в нея. Сърцето ѝ замря, когато той се усмихна.

— Да имаш някакви възражения относно помощта ми?

— Не, но...

— Ние правим чай, Мариан, няма за какво да се чувстваш гузна.

Той стоеше толкова близо и се взираше тъй напрегнато в очите ѝ, че устните ѝ неволно се приближиха до неговите. Почувства как се изчервява и се извърна.

— Няма ли? — промълви тя.

— Какво каза?

— Нищо. Освен че трябва да отидеш и да разбереш какво иска.

— Май че си права.

Усмихвайки се, излезе от стаята.

Мариан въздъхна и се облегна на стената. Вече не знаеше какво да мисли — имаше ли надежда, или само си въобразяваше. Едно докосване, един поглед, една усмивка и сякаш тялото ѝ се събуждаше за нов живот. Знаеше, че когато замина за Сардиния, Стефани се бе върнала обратно в апартамента си — дали това беше намек Мариан да

разбере, че е по-добре да не живее вече там, или е зарязала Матю, Мариан така и не можа да разбере. Само знаеше, че предчувствието ѝ се изпълни — Ню Йорк се оказа повратна точка за нея и Матю, но въпреки това нямаше представа в каква посока се движат нещата.

Интересно откъде намери смелост да се справи с толкова неща през последните няколко месеца, а сега, когато искаше да запита Матю какви са чувствата му към нея, се показва толкова плаха.

Въздъхна, изключи чайника и запари чая. Защо направо не го попита? Направи физиономия, защото много добре знаеше защо не може — боеше се от отговора, страхуваше се, че онова, което се случи между тях в Ню Йорк, може да не е означавало нищо за него.

Разпери ръце отчаяна. Просто се въртеше в омагьосан кръг.

Горе, в кабинета, на Стефани, бяха Бронуен, Матю и самата Стефани. Бяха седнали около бюрото ѝ и обсъждаха предложенията на Бронуен и Дебора Формън за финалните сцени на филма. В присъствието на Бронуен нито Матю, нито Стефани споменаха нещо за случката в кухнята, макар че Бронуен остро усещаше явната враждебност между тях.

— Както и да е — каза тя. — Ясно ми е, че тези предложения съвсем не са блестящи, но исках да проверя дали няма да предизвикат някоя ваша гениална идея.

— Хм — започна Матю, като потупваше с пръсти по бюрото и гледаше листата с непроницаемо изражение.

— Не са толкова лоши, колкото си мислиш, Брон, но... — Бръкна във вътрешния си джоб и извади няколко листа с написани на ръка бележки и отбягвайки погледа на Стефани, продължи: — Ако се напише внимателно, това ще свърши работа. Но наблягам — при внимателно написване.

— В такъв случай няма смисъл да ги разглеждаме, така ли? — каза Стефани.

Той погледна киселата ѝ физиономия и щом очите им се срещнаха, Бронуен трепна от озлоблението, която проблесна в нейните очи.

— Смятам, че би трябвало — отговори той.

— Защо? — попита Стефани.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа защо да разсъждаваме по тях? Защото идеята е добра, или защото е на Мариан?

Бронуен понечи да се изправи.

— Вижте какво, по-добре да прекъснем...

— Седни, Брон — спря я Стефани и въздъхна дълбоко, а Бронуен отново се отпусна на стола си. — Е? — Обърна се Стефани към Матю.

— Има ли значение чия е идеята, след като е добра? — попита той.

— В този случай, да.

— И ти минаваш за продуцент.

За миг Бронуен помисли, че Стефани ще го удари, но тя скръсти ръце върху бюрото си и каза:

— Да. А освен че си режисьор, ти за какъв минаваш?

— Не мога да стоя повече — заяви Бронуен. — Ако вие двамата имате да си кажете нещо, поне ме изчакайте да си тръгна. Но искам да ви заявя, че и двамата се държите изключително непрофесионално. Още краят на сценария не е завършен, нали за това се събрахме, а не да...

— Всичко е наред, Бронуен — каза Стефани. — Грешката е моя, ти си права, трябва да оправим това. — Обърна се към Матю. — Какво е измислила Мариан?

— Можеш сама да прочетеш — отговори ѝ той и бутна листата към нея.

Тя ги взе и им хвърли само бегъл поглед.

— „Една самотна кола се движи по магистралата на Тоскания“ — това ли е?

— Защо не продължи да четеш?

— „Колата — започна тя на глас — е на американски студент. Той кара Оливия по празното шосе по здрач, спира на половината път до Паезето ди Питоре и Оливия слиза. В далечината в мъглата се забелязват контурите на селото. Оливия тръгва нагоре по хълма — камерата се задържа върху нея и докато тя приближава селото, започват да текат надписите.“ — Погледна към Матю. — И това трябва да ми направи впечатление ли?

Като преглътна онова, което в действителност искаше да ѝ каже, Матю впери в нея твърдо очи и замълча.

— Заложено е в монтажа на кадрите, който ти така и не погледна. В него има близък план на онези, които най-силно подозираме.

— Това е невъзможно — заяви Стефани. — Не можем да го направим. Няма да го разреши, нито пък ще го позволят адвокатите.

— Ще го пуснат, ако тръгнем по заобиколен път.

— Няма заобиколен път. Клеветата си е клевета.

— И дори няма да опиташ, така ли?

— Добре, аз ще опитам — обади се Бронуен. — Това е най-добрият завършек, защото е истински, а досега никой от нас не е проявил смелостта да признае, че се страхуваме до смърт да направим нещо подобно само защото си мислим какво ли би казал Франк Хейстингс. А иначе как да завършим? Цяла купчина недомислени идеи, от които не става дори сапунена опера, да не говорим за игрален филм. Слава богу, че някой е събрал куража да го направи, дори и в това да има елемент на обвинение. Смятам, че можем да стигнем до компромис, като комбинираме някои от бележките на Мариан с тези, които Дебора и аз написахме. Единственото друго разрешение за нас е да открием какво наистина се е случило, а то не е много вероятно, нали?

— Тя е права и ти го знаеш — каза Матю, като погледна Стефани, вперила очи в ръцете си. Мразеше се, че ѝ причинява всичко това и му се искаше тези сцени да не беше ги написала Мариан, защото разбираше, че Стефани просто не издържа повече. Но какво още да направи, за да я увери? Каза ѝ, че я обича, поиска да се ожени за нея, помоли я да не се мести в своя апартамент, но като че нищо не успя да я убеди, че чувствата му към нея не са се променили. А те не бяха променени, сигурен бе в това. Онова, което не можеше съвсем да реши, бяха чувствата му към Мариан. След онази нощ в Ню Йорк нещата между тях се промениха, не го отричаше, но как да сподели това със Стефани, когато той самият не го разбираше?

Най-накрая Стефани вдигна глава, изгледа първо единия, после — другия и каза:

— Добре, омекотете го, допитайте се и до Франк Хейстингс и ако го разреши, пускам го.

Матю се въздържа да не въздъхне с облекчение, после се подготви за реакцията ѝ и погледна Стефани право в очите.

— Франк няма да бъде убеден лесно, затова мисля, че Мариан би трябвало да го направи.

— Защо? — сърдито запита Стефани и започна да изпуска нервите си.

— Не мога да ти обясня защо, но просто смятам, че тя трябва да го направи.

— Какво, по дяволите, става тук? — кресна тя. — Бронуен е копродуцент и редактор на сценария, а не Мариан, или смяташ да направим някаква промяна?

— Не говори глупости!

— Тогава Бронуен ще разговаря с Франк.

В този миг телефонът иззвъня.

Матю се обърна към Бронуен.

— Ти какво мислиш?

— Ако наистина ти кажа точно какво мисля, Матю, струва ми се, че няма да ти хареса. Трябва да тръгвам.

— За теб е — каза Стефани и връчи слушалката на Матю. — Бронуен, ще те изпратя до долу.

— Кой се обажда? — попита Бронуен, когато тя и Стефани излязоха на улицата.

Стефани сви рамене.

— Май че беше синът му. Брон, съжалявам за всичко, което току-що се случи. Сигурно ти е станало много неприятно.

— Не се безпокой за мен — отговори Бронуен и успокоително сложи ръка на рамото на Стефани. — Просто си уреди отношенията с него.

— Когато имам време.

— Направи го, иначе ще полудееш. Не мога да разбера защо се премести в апартамента си.

— Ще ти кажа защо. Не правим повече секс, ето защо. Това не ти ли подсказва нещо?

— На мен — не. Но явно, че с теб не е така. Слушай, Стеф — каза тя и леко я притисна към себе си. — Съжалявам, но бързам, обещах в пет часа да отида на чай при старата си леля. По-късно ще дойда при теб, ако искаш, и можем да обсъдим идеята на Матю Мариан да разговаря с Франк.

— Но по принцип какво смяташ? — попита Стефани.

— Може би е прав. Не ме питай защо, но имам усещането, че тя има някакво влияние, ако това е точната дума, върху Франк или пък върху Грейс. Но за това ще поприказваме по-късно, а сега горе главата, скъпа.

— Добре — усмихна се Стефани и след като Бронуен бързо се отдалечи, тя влезе обратно вътре.

Канеше се да се качи в офиса си, когато погледът ѝ се спря върху пакета, обвит с кафява хартия, подпрян на бюрото на Мариан. Обърна се и подаде глава през вратата.

— Значи си я взела? Картината?

Мариан вдигна очи.

— Ами да — отвърна тя с явно неудобство.

— Може ли да я видя?

— Разбира се. — Мариан се изправи, заобиколи бюрото, хвърли притеснен поглед към Хейзъл и Джоузи, но и двете бяха потънали в работа.

— Всъщност ти наддава ли? — поинтересува се Стефани, когато Мариан започна да разопакова пакета. — Самата аз никога не съм била на търг. Все си казвам, че трябва да отида, но не мога да се накая. Забавно ли е?

— Доста — отговори Мариан, издърпа картината от пакета и я подаде на Стефани. — Ето я. Може да не е съвсем по твоя вкус, но мама обичаше цветя и затова си помислих...

— Красива е, Мариан — извика Стефани. — Ти видя ли я, Хейзъл?

Хейзъл вдигна очи.

— Божествена е — заяви тя и пак се обърна към заниманието си.

В този миг телефонът иззвъня, Мариан се наведе през бюрото да вдигне слушалката. Забеляза как Хейзъл вдигна очи и когато срещна погледа на Стефани, се усмихна странно, почти злобно.

— Ало, „Райдър и Евънс“ — обяви Мариан в слушалката, но почти не чуваше гласа от другата страна на линията, защото наблюдаваше Стефани и Хейзъл, сигурна, че ще направят нещо, за да повредят картината. Тогава чу, че Мадлен ѝ говори и че я моли да се прибере, и понеже усети уплаха в гласа ѝ, тя се обърна с гръб към стаята. — Добре, ще дойда след половин час. Преди Мадлен да успее да каже нещо, тя затвори телефона.

Когато се обърна, Стефани все още се възхищаваше на картината и хвалеше добрия вкус на Мариан пред Хейзъл. В тона ѝ нямаше присмех, но бележката остана да виси във въздуха, на Мариан ѝ се прииска да грабне картината и да ѝ каже да си гледа работата. Тогава Стефани попита кой ще ѝ я закачи.

— Сигурна съм, че двете с Мади ще се справим — неуверено изрече Мариан. Усещаше как у нея се заражда гняв, причинен от чувството ѝ за вина, идеше ѝ да се разкреци на Стефани, дори да я удари — каквото и да е, само и само да накара Стефани да ѝ отвърне със злобата, която сигурно изпитва. Всички знаеха, че тя — Мариан, е виновна за промяната в отношенията между Стефани и Матю и въпреки това никой, в това число и той, не споменаваха нищо по този въпрос.

— Ще мога ли да си тръгна сега? — попита тя, като взе картината от Стефани. — Утре сутринта ще дойда рано, за да наваксам, но сега... трябва да се прибера вкъщи.

— Разбира се — каза Стефани и започна да ѝ помага да увие картината. — Нищо лошо няма, надявам се.

— Не, не — отговори Мариан. — Откакто Мадлен разбра, че майка ми е починала, изпадна в много тежко състояние, а сега Пол се обади и тя се съгласила да се срещне с него.

Стефани вдигна телефона.

— Ще ти извикам такси. Не искаш да ти повредят картината в метрото, нали?

— Наистина няма нужда — настоя Мариан. — Навън ще хвана някое свободно такси. — Взе палтото си от закачалката и тръгна да излиза.

— Няма ли да се сбогуваш с Матю? — запита Стефани.

Мариан изтръпна.

— Не, той още говори по телефона — каза тя, без да се обръща. Смънка довиждане на Джоузи и Хейзъл и тръгна.

Погледите на Стефани и Хейзъл се срещнаха и без да отмества очите си, Хейзъл помоли Джоузи да излезе от стаята.

— Не знам как го правиш — каза Хейзъл, когато останаха сами.

Стефани се усмихна иронично.

— Нито пък аз, но какво друго ми остава? Значи я е завел на търга. Не мога да разбера защо се изненадвам, когато ме предупреди,

че ще ходи. И то в деня след нощни снимки. Питам се какво ли не би направил за нея.

Хейзъл се обърна бързо, когато Матю влезе.

— Тръгвам — заяви той. — Ще те видя ли по-късно?

Стефани вдигна очи към него.

— Не, съжалявам, но имам много работа тук, а после обещах да се отбия при счетоводителите.

— Пак ме заряза — пошегува се той, но явно бе ядосан. — Ще се видим утре сутрин, Хейз. Ще се обадиш ли в седем?

Хейзъл кимна и го проследи как излиза на улицата.

— Защо го направи? — изрече тя, като се обърна към Стефани.

Стефани поклати глава.

— Какъв смисъл има да се виждаме? Няма да ми каже нищо, когато му задавам въпроси. Дори не ме гледа в очите.

— Но не можеш да продължаваш да го избягваш.

— Мога и ще го правя, докато той си събере мислите и реши какво иска. Мислиш ли, че Мариан се опитва да си намери мястото? Или вече го знае?

— За бога, скъпа, тя дори не се вписва в картинката.

— Ти сляпа ли си, Хейзъл?

— Не, но не съм и заслепена от ревност и затова не смятам, че е надвиснала някаква опасност. Така се държиш, че го отблъскваш, Стефани, хайде да не се лъжем. Вместо да поговориш с него по тоя въпрос и да го изясниш, ти само влошаваш нещата и като че ли го тикаш право в ръцете на Мариан.

— Той няма нужда от бутане, Хейзъл — сръза я Стефани и преди Хейзъл да успее да ѝ отговори, тя излезе от офиса.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато на вратата се почука, Мадлен изпусна чашата, която държеше, и хвана главата си с ръце.

— Той е — извика тя, скочи на крака и се спусна към средата на стаята.

— Не се притеснявай — каза Мариан и се наведе да вдигне чашата, която, за щастие, не се бе счупила. — Само се дръж спокойно и помни, че не е необходимо да правиш нещо, ако не го желаш.

— Но какво ще му кажа?

— Според мен въпросът е по-скоро в това какво той ще ти каже — отговори Мариан, хвана ръцете на Мадлен в своите и добави: — Сигурна ли си, че искаш аз да му отворя?

Мадлен бе оцъклила очи и се намираше пред прага на истерията. Не носеше грим, устните ѝ бяха бледи, а кожата — изопната и безцветна. В продължение на дни обсъждаха какво ще направи, ако Пол се обади, и Мариан остана с впечатлението, че са постигнали съгласие тя да не го вижда повече от месец. Нужно ѝ беше известно време, за да помисли и да прецени случилото се. Но сега Мариан разбра, че часовете, които Мадлен прекарваше над снимките и изрезките, където бяха с Пол, е трябвало да ѝ подсказват, че братовчедка ѝ направо чезнеше по него.

— Е? — подкани я Мариан.

Мадлен кимна с глава.

— Да, ще трябва да го видя, обещах му.

— Добре. Ти почакай тук, а аз ще го въведа. Искаш ли да остана в стаята, докато разговаряте?

Мадлен беше толкова объркана, че Мариан се усмихна и я прегърна набързо.

— Не се безпокой — каза тя — все нещо ще научим.

Пусна Мадлен и отиде до входната врата.

През последния час си задаваше въпроса какво ли ще изпита, когато отново види Пол. Сега ѝ беше като чужд. Но не знаеше, когато

отвори вратата, дали няма да ѝ се свие сърцето, дали няма да съжалява. Думата „презрение“ дори не ѝ минаваше през главата.

Той ѝ се усмихна и тя съвсем добре си спомни какъв ефект упражняваше върху нея тая усмивка по-рано. Но ѝ се стори толкова отдавна, все едно, че сега живееше в друг свят. Тази негова усмивка едва я обиди и тя остана сериозна.

— Здравей, Мариан — каза той, учуден от презрителния ѝ вид.
— Как си?

— Много добре, благодаря — отговори тя и отстъпи, за да влезе той.

— Променила си се — отбеляза той. — Нямахте да те позная, ако не знаех, че си тук. Така косата ти отива, изглеждаш...

— Мадлен е вътре — прекъсна го тя, мина покрай него и направо влезе във всекидневната.

Леко отблъснат от явното ѝ безразличие, той я последва.

Мадлен все още стоеше в средата на стаята и когато Пол влезе, виолетовите ѝ очи, които той обичаше толкова много, се присвиха от болка. Той веднага забеляза, че е отслабнала, красивото ѝ лице изглеждаше почти измъчено. Мариан се приближи и застана до нея, като че да я защити. В един миг му се прииска да я убие. След това очите му пак се обърнаха към Мадлен и му направи впечатление, че зад страха и недоверието се криеше копнеж — тя като че се бореше със себе си да стои далеч от него. След като тя се бе съгласила да го види, той премисли хиляди начини как да започне, но сега, виждайки я как се разкъсва, той само протегна ръце и прошепна:

— Скъпата ми.

Когато Мадлен понечи да тръгне към него, Мариан вдигна ръка да я спре, но преди да успее да я хване, Мадлен се хвърли към гърдите на Пол и се притисна като дете в него.

— Не можеш да си представиш колко съжалявам — изрече тихо той. — Липсваше ми много. Диъдри ми каза за леля ти. Мади, просто нямам думи.

Очите му бяха затворени и Мариан изчакваше той да я погледне. Дори и да не искаше да го каже пред Мадлен, той трябваше да разбере, че тя знае, че лъже. Матю му беше съобщил за смъртта на Силия в деня, когато тя отлетя от Ню Йорк.

Но той хвана лицето на Мадлен с ръце и въобще не погледна към Мариан.

— Може ли да поговорим? — каза той и нежно я целуна по челото.

Мадлен се обърна към Мариан.

— Всичко е наред — каза тя, — не се безпокой.

Мариан пак погледна Пол, но той се взираше в Мадлен.

Мариан тръгна с бавни крачки нагоре по стълбата. Не можеше да се отрече, че близостта им и въздействието, което Пол явно упражняваше над Мадлен, я бяха разтърсили. Още повече бе смутена, че въпреки онова, което бе извършил, въпреки лъжите, които ѝ казваше, за нея вече нямаше съмнение, че той обича Мадлен. Тази любов беше толкова силна, че в мига, в който видя Мадлен, дори тя — Мариан, я почувства. Като че някаква жива връзка ги свързваше и ги сливаше в една личност. Мариан за пръв път ги виждаше заедно и сега осъзна, че любовта им беше много по-силна, отколкото тя си представяше. От това ѝ стана неловко. Поколеба се, заслушана в гласовете им, чудеше се какво ли казва Пол, но после, ядосана на себе си, че се опитва да подслушва, мина на бегом останалите стъпала. Щом стигна площадката, чу, че вратата на всекидневната се затваря. Потрепери — имаше неприятното усещане, че Пол я наблюдава...

Обръщайки се, след като затвори вратата, Пол хвана ръцете на Мадлен и я поведе към дивана. Седна заедно с нея, сложи ръка около раменете ѝ, а с другата започна да гали косата ѝ.

— Знаеш, че беше заради книгата, нали? — промълви той.

— Ами аз... Пол, искаше ми се да е така, казвах си го, но просто не знаех.

Неочаквано той дръпна ръката си и присви очи като от болка.

— Боже мой! — изохка той. — Не мога да ти опиша как ми се отрази всичко това, Мади. Знам, че преди те обичах, но сега... Мади, задръж ме, за бога, прегърни ме. Кажу ми, че ми прощаваш, че нищо не се е променило между нас.

Тя вдигна ръце и наведе глава към рамото си, сълзите се стекоха по бузите ѝ. Тя си спомни как по същия начин бе държала главата на Енрико. Тогава си мислеше за Пол, искаше да бъде тъй близо до него, а сега той беше тук, най-после бе раним и тя го обичаше толкова много, че искаше да го задържи завинаги в ръцете си.

— Прощавам ти — каза тя и го целуна по лицето. — Прощавам ти всичко, Пол. Още те обичам. Много ми липсваше.

— Така ли? Наистина?

— Всяка минута от всеки ден непрекъснато мислех за теб.

— Тогава защо? — извика той и грубо я хвана за раменете. — Защо отиде при него? Изкарах си акъла, като си помислих какво сте правили. — Притисна я към себе си. — Но аз го заслужавах, нали? След онова, което направих.

— Не мисли за това — каза тя. — То е минало. Отново сме заедно и само това има значение.

— Скъпата ми — прошепна той, приближи ръцете ѝ до устните си и ги целуна. — Колко неща имам да ти доказвам. Ти си толкова красива, толкова невинна, а аз те използвах по начини, които ти не разбираш и които дори аз не мога да проумея. Подобно нещо никога повече няма да се случи. Никога! Сега знам, че само теб желая в живота си. Ти си всичко за мен, повече от всичко на света, ти си целият ми живот.

— Тогава защо го направи? Знам, че беше заради книгата, но...

— Много е трудно да ти го обясня, скъпа моя, надявах се никога да не се стига дотам, но Шамир...

При споменаването на името на приятелката ѝ Мадлен пребледня и се обърна настрана, но Пол я извъртя към себе си...

— Трябва да ми позволиш да ти разкажа всичко, Мади, трябва да знаеш какво представлява тя в действителност. Знам, че ще те заболи, но трябва да го научиш.

Остави я за малко да събере мислите си. Притискаше я към себе си и я целуваше по косата.

— Готова ли си? — попита я нежно, когато тя протегна ръка към него.

— Да — промълви тя.

— Добре. Тя дойде при мен, когато ти беше в Мароко и те снимаха в рекламата за лосиона за почерняване. Заяви, че е влюбена в мен и че само си губя времето с теб. Естествено, изгоних я. Отиде си, но на следващия ден дойде пак. Дожаля ми, като я гледах как, паднала на колене, ме умолява да я любя. Макар че я съжалявах, аз я презирах. Най-накрая я грабнах и я изхвърлих на улицата, като ѝ заявих, че ако още веднъж ми направи тоя номер, ще ти съобщя каква приятелка

имаш. Така продължи няколко седмици. После тя замина за Лос Анджелис и не я видяхме, докато самите ние не отидохме там. В къщата не можеше да направи нищо, след като и ти, слава богу, беше под същия покрив, но в деня, в който ти отиде на прослушване... Да, точно тогава, когато Рой ни завари в басейна... Каза ми, че отива да пазарува, и останал сам, реших да поплувам. Няколко минути след като се гмурнах в басейна, тя излезе от къщата с нож в ръка. Каза ми, че ако не я любя, щяла... да направи нещо с анатомията ми. В началото си помислих, че се шегува, но тя влезе в басейна и се насочи към мен. Реших, че е някаква игра. Едва когато допря ножа до гърлото ми и ми заповяда да я целуна, разбрах, че говори сериозно — наистина щяла да използва ножа, ако не направя както тя иска. Затова я целунах, но успях да се отскубна от нея и да доплувам до другия край на басейна. Тъкмо тогава, слава на Господа, дойде Рой, иначе кой знае какво щеше да ми се случи. — По едно време се замислих дали да не ти кажа, но всичко изглеждаше толкова невероятно, че ти едва ли би могла да го повярваш. Непрекъснато мислех за това и знаех, че колкото и ужасно и странно да е, ще трябва да го опиша. Тъй като имам извратено съзнание на писател, искаше ми се да открия нещо сензационно и страшно. Хрумна ми да направя Шамир жертвата на „убийство“, каквато ми трябва за края на книгата, но това нямаше да разреши проблема как да завърша разказа, в който тя беше замесена. Дълги нощи не можех да заспя, опитвах се да измисля как да го направя. Трябваше да направя белетристиката реалност и това щеше са стане в мига, в който ти го узнаваш. Трябваше да се случи наистина и... Е... останалото го знаеш.

Мадлен потръпна.

— Каква кучка! Твърдеше, че ми е най-добрата приятелка. Трябвало е да ми кажеш, а аз щях да го изиграя... — Тя спря и поклати глава.

— Да, би могла — съгласи се той. — Бог е свидетел, че ми се искаше да ти се доверя, но в същото време се бях настървил да го направя като истинско. Бях написал всичко до репликата ми там на терасата. Дори и разговорът, който водихме преди вечеря. Виждаш ли сега, Мади, защо те молах да ми имаш доверие? Знаех какво се готвя да направя и се мъчех да те предупредя по някакъв начин, без да го изказвам с думи. Смятах, че съм успял, но... — Той се изсмя сухо. —

... Разбирам, че не успях, направо се сгромолясах. Господи, ако можехме да върнем онази нощ, никога не бих го направил. Но не знаех какво ще се случи след това.

— Имаш предвид разправията с Шамир ли?

— Не. Това беше нищо работа. Имам предвид, че седим тук и се опитваме да заличим станалото. Оная нощ исках да убия Шамир. Тя се нахвърли към мен като дива котка, обвини ме, че искам да разруша приятелството ѝ с теб, че винаги съм ви ревнувал и... вече не помня какво още. Почти не си спомням какво каза, но тя направи така, че ме изкара злодей, когато всъщност тя бе подбудителката.

— Значи никога не си спал с нея, така ли?

Той поклати глава.

— Не. — Погледна я. — А ти? Ти и Енрико...?

Мадлен се усмихна.

— Не. Но прекарахме една нощ заедно. Той ме прегърна и ме успокои, разказа ми една приказка — можеш ли да повярваш? Беше много хубаво.

— Но не сте се любили?

— Той не можеше — отговори тя. — Жена му е починала неотдавна и беше много нещастен. Знаеш ли, след теб той е най-прекрасният човек на света.

Пол внезапно я пусна, наведе се напред и зарови лице в ръцете си.

— Да не би да искаш да кажеш, че би му позволила? Ако жена му не беше...

— Не! Никога! — излъга бързо тя, страхувайки се, че ревността му ще помрачи събирането им. — Не бих могла да се любя с друг мъж, това ти е известно, Пол!

— Мади, обичам те толкова много — каза той и хвана ръката ѝ, — че не мога да си представя как един мъж може да те прегърне и да не те пожелае.

— Но точно така стана.

— Заклевах ли се?

— Да, заклевам се — каза тя.

— Не си влюбена в него, нали?

— Как мога да бъда? Обичам теб.

— Но в пресата намекуват за някаква история между вас.

— Много добре познаваш пресата. Там извъртат всичко, за да направят сензация или скандал.

Той се взря в очите ѝ. После се усмихна.

— Да, разбира се — заключи той, прегърна я силно и я целуна.

Беше седем без петнайсет сутринта. Стефани беше сама в долния офис и четеше плана на Уди за Италия. Трудно можеше да се съсредоточи. През нощта почти не можа да спи, но това бе обичайното ѝ състояние през последните няколко седмици. Не беше в състояние да проумее колко бързо и радикално се промени ситуацията с Матю и Мариан. Ревността, която изпитваше към Мариан, преди да тръгнат за Ню Йорк, не можеше да се сравни със сегашната. Нещата толкова се бяха влошили, че имаше опасност чувствата да ѝ попречат да взима професионални решения, а точно това тя не биваше да си позволи. Защото ако Матю наистина имаше намерение да я остави заради Мариан, щеше да ѝ остане само кариерата. Затвори очи. Сякаш цялото ѝ тяло бе обхванато от отчаяние. „Боже, помогни ми, каза си тя на ум, дано да успея да завърша този филм. Нека той още да не ми казва, че всичко е свършено, не бих могла да го понеса, след като ще го виждам всеки ден до края. След това ще мога да се справя.“ Точно в този момент, сякаш сърцето я нарече лъжкиня и така се сви, че тя едва си пое дъх. „Матю, проплака тихо, какво става с нас? Защо трябваше да позволяваме това да се случи?“

Успя да се отърси от тези мисли и пак се задълбочи в плана, който лежеше пред нея. Усмихна се тъжно, като видя почерка на Матю в края на страницата. Остави плана и се обърна.

Огледалото на Хейзъл бе изправено на полицата до бюрото.

— Боже, започнала съм да изглеждам на годините си.

Поглади с пръсти бръчиците около очите си.

— Не съм съгласен.

Извърна се и сърцето ѝ подскочи, като видя Матю, застанал на прага.

— Не те чух да влизаш — каза тя, опитвайки се да не обръща внимание на лудото биене на сърцето си.

— Много си заета, когато разговаряш със себе си — ухили се той.

Тъй като не можа да понесе усмивката му, тя погледна часовника си.

— Не трябваше ли да бъдеш на снимки?

Той кимна.

— Още подготвят терена — отговори той, отправяйки се към нея. — Звъних ти тази сутрин, но сигурно си била излязла. Мислех, че ще бъдеш на мястото, когато отида, и след като те нямаше, реших, че ще те намеря тук.

Застана толкова близо до нея, че тя помириса хладния въздух, който той внесе със себе си. Пъхна ръце в джобовете си, тъй като изкушението да се докосне до него беше силно.

— Искаш да обсъдим нещо ли? — подхвърли му тя.

— Знаеш, че има какво.

Тя понечи да се обърне, но той я хвана и я обърна с лице към себе си.

— Какво има, Стефани? Защо непрекъснато ме отбягваш?

— И още питаш?

Говореше дрезгаво и той забеляза, че е готова да се разплаче. Пусна я.

— Не — отвърна уморено Матю. — Няма защо да питам. Трябва да ти обясня. Лошото е, че не знам откъде да започна, как да го изразя с думи.

Тя затвори очи и замря. Сега ще й каже... ей сега...

— О, не! — изохка той.

Тя отвори очи и като проследи погледа му, видя, че Мариан пресича улицата. „Трябва да се махам оттук, каза си паникьосана. Не мога да ги гледам заедно, не точно сега.“

— Стефани! — извика той, когато тя мина бързо покрай него. Хвана я на вратата, точно когато Мариан влизаше.

— Съжалявам — извини се Мариан, щом ги видя, застанали в подножието на стълбата. — Нали бях казала, че днес ще дойда рано, но мога...

Тя понечи да излезе.

— Няма нищо — каза Матю. — Стефани и аз точно... Стефани!

Тя се отскубна от него и се затича по стъпалата. Матю я изглежда безпомощно и изруга тихичко, когато чу, че Стефани затръшна вратата зад себе си.

— Съжалявам — повтори Мариан. — Ако знаех... Не очаквах да намеря никого тук.

— Не се извинявай — каза ѝ той. — Вината не е твоя, а моя. По-добре да отида при нея.

— Не!

Стреснат от настоятелния тон на Мариан, Матю се обърна.

— Недей! — изрече тя по-спокойно. — Аз ще говоря с нея. Ти се опита и не стигна до никъде. Сега е мой ред. Знам, че не мога да ѝ кажа онова, което ни е известно за Оливия, защото главно заради това става всичко. Тя въобще не знае защо спираме да говорим, когато влиза в стаята, защо почти навсякъде си с мен...

— И как ще ѝ го обясниш?

— Не знам, но да се надявам, че ще имам по-голям успех от теб.

— Истинска лейди си, Мариан Дийкън.

Матю понечи да се усмихне, но лицето му веднага стана пак сериозно. Като я дръпна в тесния коридор към офиса, той каза:

— Знаеш, че не бива да го правиш. И двамата знаем какво ти...

— Какво изпитвам към теб ли? Стефани винаги го е знаела, но след като ти не отвърщаш на чувствата ми, няма за какво да се чувствам гузна, нали?

Матю отпусна ръката ѝ, прокара пръсти през косата си и се извърна.

— Знаеш, че не е вярно.

— Така ли? Не знам какво да мисля, Матю.

Той се обърна и я погледна.

— Нито пък аз — изрече тихо. — Знам само, че сега се намирам в самия ад заради теб и заради Стефани, така че има за какво да се чувствам гузен. Но всичко ще се оправи, щом свършим филма.

За нейно удивление, той взе лицето ѝ в ръце, приближи устните си до нейните и я целуна нежно.

— След Ню Йорк все ми се ще да го направя — каза той. — Отивам на снимките, защото тази сутрин май не мога да се владее достатъчно и Господ е свидетел, че искам да те целуна пак.

Преди Мариан да го спре, той излезе.

Трудно ѝ беше да установи какво точно изпитва, когато тръгна по стълбите към кабинета на Стефани. Една част от нея беше толкова възторжено щастлива, че ѝ идеше да се втурне навън и да извърши

нещо щуро — да запее на улицата или да се разтанцува в автобуса, но друга част се чувстваше така, сякаш тя единствена от тримата успяваше да се владее, да взема решения и да казва онова, което трябва.

Стефани стоеше до прозореца, загледана навън, без да вижда отсрещната сграда. Беше скръстила ръце и въпреки че не плачеше, лицето ѝ изразяваше дълбока болка.

— Стефани — обърна се Мариан към нея. — Бих искала да поговорим.

— Така ли? — отвърна Стефани, все още обърната към прозореца.

Мариан пристъпи в стаята и затвори вратата след себе си.

— Необходимо е.

Стефани бавно се обърна към нея.

— И за какво да поговорим, Мариан?

Мариан се стегна — не ѝ се искаше да изрече името, макар и да знаеше, че няма как да не го направи.

— За Матю.

Стефани настръхна.

— Какво за него?

Мариан въздъхна.

— Стефани, на мен също не ми е лесно, но...

— Тогавя защо дойде? — срязя я Стефани и се облегна с ръце на бюрото. — Не съм те викала. Според мен.

— Според теб между мен и Матю има нещо. Но Стефани, искам да знаеш, че той продължава да те обича, че живее в някакъв ад...

— Как смееш да дойдеш в кабинета ми и да ми говориш за него така, като че го познаваш по-добре от мен. „Продължава да те обича“ — изимитира я тя. — Какво се надяваш да спечелиш с това?

— Нищо. Исках да го знаеш и независимо какво си мислиш, аз не съм се и опитала да го променя. Макар и да знаеш... че изпитвам силни чувства към него.

— Направо не вярвам на ушите си — извика Стефани и хвана главата си с ръце. — Та ти си наполовина на неговите години, почти колкото собствената му дъщеря. И като знаеш какви са отношенията ми с него, имаш нахалството да дойдеш и ми кажеш колко силни били

чувствата ти към него. Излез, Мариан, излез, преди да съм извършила нещо, за което и двете ще съжаляваме.

— Стефани, трябва да престанеш да бягаш от него. Матю има нужда от теб. Трябва да оправите отношенията си.

— Да ги оправим ли? Заради това, което той изпитва към теб ли?

— Да, ако искаш, така го кажи.

— И ти търсиш моята помощ? Наистина удивително.

— Не смяташ ли, че в края на краищата, то ще помогне и на теб? Както и на всички ни? Никой от нас не може да продължава така.

— Тук си много права. Тогава защо не се отделя от теб? Защо винаги те защитава? Смятам, че знам отговора, но бих искала да го чуя от теб, Мариан. Имаш ли смелостта да го направиш?

— Да, имам. Обаче нито аз, нито той може да ти го каже. Причината е за доброто на всички ни.

— Потайна малка кучка.

— Не съм потайна, свързано е с нещо, което сме обещали на Франк и Грейс Хейстингс. Но мога да ти съобщя само това — знам с какво се е занимавала Оливия в Ню Йорк, Матю също го знае.

Стефани тъкмо се канеше да каже нещо, но при тези думи вдигна глава и безмълвно се взря в Мариан.

— Научихме го — продължи Мариан — и по тази причина е възможно да попаднем в опасност. Ако искаш да се отървеш от мен, можеш само да излезеш на улицата и да кажеш на онзи мъж, който сигурно стои на щанда за вестници, че Мариан Дийкън знае какво е ставало и има много ясна представа с кого е свързано изчезването на Оливия.

Стефани се отпусна на стола си, поклати смаяно глава, но продължи да гледа Мариан.

— Откъде знаеш това? — попита тя.

— Дълга история. Франк и Грейс Хейстингс решиха да кажат на Матю, защото не искаха да съм единствената в екипа, която го знае. Те смятат, че Матю би могъл да ме държи под наблюдение, когато сме в Лондон. Хората на Франк правеха това в Ню Йорк, сега пак са в Лондон, но се обаждат на Матю, за да се разберат кога не може да бъде с мен. Ако той не може, те ме придружават.

— Значи затова Матю иска ти да говориш с Франк за края на филма — каза тихо Стефани на себе си. — Ти знаеш за кого става

дума.

— Точно така.

Мариан замълча и даде на Стефани известно време да осъзнае чувото. Нямаше представа дали е постъпила правилно, като довери на Стефани това. Разбира се, престъпленията на Оливия Хейстингс в Ню Йорк бяха само част от проблема. Все още не бяха стигнали до същността.

— Благодаря ти, че ми го съобщи — каза Стефани. — Това обяснява много неща. Но все пак не решава всичко, нали?

— Не — отговори Мариан. — Нито пък ни улеснява в работата, поради което, ако желаеш, аз съм готова да напусна.

— Не — отрече Стефани и горчиво се засмя, — не си мисли, че ще се хвана на въдицата ти. Бих искала само да не навлизаш в нашия живот, Мариан. Доста е неприятно да държиш змия в пазвата си, но ако приема оставката ти, Матю ще каже, че аз съм те отстранила. Напротив, ще те издигна. Ще бъдеш редактор на филма и съсценариста с Дебора Формън. Как ти се струва, удар под пояса, нали? Така вината не намалява.

— Права си. Но се радвам, че ще остана твоя секретарка. Благодаря ти.

— Точно такава ще продължиш и да бъдеш, но ще те има в надписите, независимо дали това ти харесва, или не.

— Щом си решила, не мога да ти попреча. Все пак ти си продуцентка.

— Да, аз съм. Същата продуцентка, която те нае, Мариан, която те изведе от мансардата ти в Бристол и ти даде този живот, когато ти нямаше нищо. Чуваш ли ме, нищо! И ти ми се отплащаш по такъв начин. Не знам как си научила за Оливия, Мариан, но знам, че си много по-лукава, по-хитра и по-нелоялна от всекиго, когото познавам. Господи, по-отровна си и от жена му! Искаш заради Матю да се състезаваме ли? Забрави го! Ако те желае, може да те има, защото нямам никакво намерение да водя борба с някакво си тийнейджърче за мъжа, който поиска да се ожени за мен и за когото възнамерявам да се омъжа. Чуваш ли?

— Да.

— Тогава излез.

Мариан стигна до вратата, но на прага се обърна.

— Стефани, до каквито и заключения да си стигнала тая сутрин, а и аз не съм сигурна дали съм решила каквото и да било, нека никоя от нас да не забравя, че онзи, който ще направи последния избор, е Матю.

Затвори вратата след себе си и тръгна бавно надолу по стъпалата, като остави Стефани седнала до бюрото, хванала главата си с ръце.

Диъдри си проправи път през навалищата, събрала се в ъгъла на стаята. Гримьори, стилисти и гардеробиери бяха застанали до стените и наблюдаваха как фотографите насочват камерите си и пробват осветлението. Мадлен и Пол седяха на дивана един до друг, шепнеха си и се смееха. Диъдри се почувства като натрапена, което беше нелепо, след като бяха обградени от представители на пресата. Идеята тази пресконференция да се проведе в дома им беше на Мадлен и Диъдри се съгласи с нея. Домашната атмосфера контрастираше на блясъка и разкоша, с който обикновено ги свързваха, придаваше им още по-голяма привлекателност и допълваше облика им. Диъдри поздрави журналиста от „Дейли мирър“, после отхвърли назад непокорната си коса и седна на перваза на прозореца, за да наблюдава събирането на световноизвестната златна двойка.

Все още нямаше никаква представа как ще отведе Мадлен в Италия, освен това не искаше тя да е в основата на нещата. Серджо стана почти нападателен, когато сутринта обсъждаха въпроса по телефона. Би била много доволна, ако Пол предложеше да заминат на почивка — тогава би ги посъветвала да отидат в Тоскания и така товарът на отговорността щеше да падне върху него, че я е завел там. Как щеше да го накара да го направи скоро? Разполагаше с много малко време. Серджо я искаше следващата седмица.

— Има ли ти нещо?

Диъдри вдигна очи. Беше Филипа Джоли — художничката на дрехите на Мадлен.

— Само малко главоболие — усмихна ѝ се тя. — Нищо сериозно.

— Какво мислиш за роклята? — попита Филипа.

— Ще ти отговоря, след като я видя — засмя се Диъдри и се опита да погледне през скупчилите се журналисти, които се насочиха

към двойката, след като фотографите свършиха работата си.

Пол беше спокоен, облегнал глезена върху коляното си и прострял едната си ръка на облегалката на дивана. Диъдри се трогна как той отстъпваше центъра на вниманието на Мадлен, която беше седнала на края на възглавницата и с нетърпение искаше да докаже на всички, че все още се обичат. След като Диъдри му бе затворила телефона в деня, когато Мадлен се върна от Сардиния, той отново се обади, за да ѝ се извини, че я е ядосал. След като ги видя с Мадлен предната вечер и те ѝ напомниха колко много означават един за друг, Диъдри дори започна да му съчувства заради отчаянието, в което сигурно бе изпаднал.

— Роклята е красива — прошепна на Филипа, когато тълпата се разтвори за миг. — Пак си надминала себе си.

— Знам. И аз самата не знам как го правя — ухили се Филипа.

Роджър Харпър от „Сън“ взе инициативата и насочи интервюто натам, където всички искаха. Диъдри се заслуша напрегнато.

— Сега, след като сте отново заедно — каза той, — всичко както преди ли ще бъде? Ще радвате ли страница трета с присъствието си, Мадлен, както и средните двойни страници на списанията? Пол ще продължи ли да пише?

— Разбира се, че Пол ще продължи да пише. Нали, скъпи? — каза Мадлен, като се обърна към Пол. Той кимна и я погали по бузата, а тя го погледна предано.

— А що се отнася до мен — тя отново се обърна към Харпър, — всичко зависи от Пол. Говорихме да се оттеглим на спокойствие в провинцията.

Журналистите бързо записаха и я нападнаха с още въпроси. Тогава Джудит Ратън от „Дейли Експрес“ попита:

— Това означава ли, че ще се ожените?

— Да — отговори Пол, пресегна се, хвана ръката на Мадлен и погледът му откри Едуард Бингъм от „Дейли Ехо“, седнал върху решетката на камината.

Бингъм се изправи.

— Значи спокойно можем да кажем, че вече не съществува любовна история между теб и Енрико Тарало, Мадлен?

— Такава никога не е имало — отговори тя.

— Искаш да кажеш, че сте прекарвали, да речем, поне три дни с него във вилата му в Сардиния и нищо не се е случило между вас? — Бингъм се засмя. — Или той се е ръкоположил в духовен сан, или ти вече губиш очарованието си, Мади. Кое от двете?

Мадлен се засмя неуверено. Обърна се към Пол, който ѝ се усмихна окуражаващо — преди това ѝ беше казал да отговаря честно, за да не се получат грешки и недоразумения.

— Нито едно от двете — отвърна тя. — Както знаете, съпругата на Енрико почина наскоро. Той не искаше... не можеше...

— Как се почувства като отхвърлена? — настъпателно продължи Бингъм.

— Не съм била отхвърлена — разгорещено каза тя.

— Но ти току-що спомена, че той не искал. Това означава ли, че си го карала?

— Не, не съм. Всъщност, да, но беше съвсем...

— Значи не сте спали заедно?

— В интерес на истината спяхме, но не сме се любили. Той ми разказа една приказка, защото аз не можех да заспя.

— А той не предпочете ли да те люби, Мади?

В този момент Пол се намеси.

— Смятам, че въпросите стават много лични. Двамата с Мадлен отричаме да сме имали каквито и да било интимни връзки с Шамир и Енрико. Дойдохте, за да чуете точно това, нали? Ако имате още въпроси относно това кога и къде смятаме да се оженим, свободни сте да ги зададете.

Представителите на пресата останаха още половин час и доволни от отговорите, започнаха да се приготвят за тръгване. Едуард Бингъм пхна бележника във вътрешния си джоб, пресече стаята и стигна до Мадлен.

— Много се радвам за теб, Мади — рече той и докато сърдечно се ръкуваше с нея, хвърли поглед към Пол.

— Най-последно получаваш онова, което винаги си искала — този твой приятел е голям късметлия. Искам да ти кажа, че изглеждаш полъчезарна от всякога. Да не си бременна?

— Определено не. — Мадлен се засмя.

Той сви рамене.

— Няма нищо лошо да опиташ. Познаваш ме, винаги търся някоя сензационна новина. Както и да е, бременна или не, изглеждаш страхотно.

— Благодаря — каза Мадлен, хвана Пол под ръка и го целуна по главата. Затова не успя да забележи как Бингъм кимна на Пол, а той му се усмихна в отговор.

Излязоха на улицата, за да изпратят всички. Щом последната кола потегли, Мадлен забеляза, че Мариан идва по улицата. Пусна Пол, затича се към Мариан и я прегърна.

— Току-що с Пол съобщихме на пресата, че ще се женим — извика тя. — Фантастично, нали? Ти ще си шаферка, искаш ли? Пол, какво ще кажеш? — обърна се тя към Пол, когато стигнаха до него.

— И двамата настояваме — отговори той и изгледа Мариан с интерес.

— За мен ще е голяма чест — каза Мариан, но не можа да се усмихне и затова обърна глава настрана. Дали защото не вярваше на Пол, или завидваше на щастието им.

— Какво ѝ е? — попита Пол, докато наблюдаваха как Мариан продължава да върви към къщата.

— Сигурно е заради Матю — прошепна му Мадлен.

— По-добре да отида и да я разпитам.

Намери Мариан в стаята ѝ, седнала на края на леглото, вперила очи в пространството.

— Казва, че в момента животът му бил ад — извика Мариан, когато видя Мадлен, застанала на прага. — Но какво си мисли, че прави с мен, а и със Стефани? Тя вече толкова ме е намразила, че почти не може да ме гледа. Ясно ми е, че Матю е по средата на филма, но само ако можеше да ни помогне и да реши коя от двете иска.

Мадлен се приближи и седна до нея.

— Днес видя ли го?

— Да, след обяд отидох на снимките, но той разговаряше с артистите и нямаше време за мен. Сигурно, затова съм в толкова лошо настроение.

— А ти какво очакваше? Да те грабне в прегръдките си и да те целуне пред всичките ли?

Мариан се обърна и я изгледа.

— Е, като начало. Ужасно е, Мади. Той каза, че ме обича, но не знам колко и след като Стефани ми е съперница... просто не мога да го понеса. Знаеш ли, вчера събрах кураж, отидох при Стефани и направо я приканих да се състезаваме за Матю. Нищо чудно, че ме изгони. Ако бях на нейно място, бих я ударила, ако ми се натрапи така. Много се радвам, че не го направи, защото е по-едра от мен.

— И по-възрастна. Скоро ще се сбръчка.

Мариан избухна в смях.

— Ако гледаш от тази страна на въпроса, той е по-стар от нея, така че...

— За десетгодишнината от сватбата ви ще му купиш протези — изкикоти се Мадлен.

— Ох, не говори такива неща, че знаеш ли какво ми става на стомаха — каза Мадлен. — Какво си седнала да ми говориш за годишнини от сватбата, когато той дори не ми е казал, че ме обича? Според теб обича ли ме, Мади?

— Разбира се, не е възможно да не те обича.

— Пристрастна си.

— Знам, че съм права. Само си помисли — другата седмица заминавате за Италия...

— О, не! — извика Мариан. — Не ми се мисли за това. Дори не знам дали искам да отида.

Мадлен я прегърна.

— Разбира се, че искаш. Там е толкова романтично. Обзалагам се на каквото искаш, че всичко се нарежда от само себе си и ще се върнеш оттам изключително щастлива.

— Дано да си права — въздъхна Мариан. После хвана ръката на Мадлен и каза: — Колко е хубаво, че отново сме заедно, Мади, че имам с кого да си побъбря. Бих желала да го познаваш, но истински. Той е толкова...

— Хайде, кажи го де — изкикоти се Мадлен. — Кажи нещо необикновено.

— Толкова е сексапилен! — изтърси Мариан.

— А не, това е необикновено! — засмя се Мадлен. И двете се търкаляха на леглото. — Нещо за мускулестите му бедра, за силните му ръце, за премрежения му поглед, за пулсиращия му...

— Бягай оттук! — извика Мариан.

— Хайде, обзалагам се, че непрекъснато за това си мислиш.

— Старая се да не го правя и не ме карай, защото понякога притежава свръхестествено умение да четете чужди мисли. Освен това — добави тя и отново се намръщи — това е нещо повече от секс, нали? Когато работим върху сценария, гледам го как се смее, когато кажа нещо, което не е чак толкова остроумно. Знам, че мисли за мен, че е...

— Влюбен в теб?

— Да.

— Наистина е влюбен, Мариан, познавам. Ти само почакай, докато свърши филмът, всичко ще се нареди и...

— И някоя от двете — или Стефани, или аз — ще остане с разбито сърце.

— Стефани ще бъде.

Мариан направи гримаса.

— Там е проблемът, че не искам да съм аз, но не искам и да е тя. Боже, каква каша! Хайде, стига сме говорили за това. Какви са тия приказки, че ще се жените с Пол? Той направи ли ти предложение?

— Този следобед — отговори Мадлен и изведнъж се оживи. — Почти не го повярвах. Съобщи го на журналистите. Толкова е романтично. Той е прекрасен, Мариан.

— На мен ли ще ми ги говориш — мускулести бедра, премрежен поглед... Не! Не! — извика Мариан, когато Мадлен я замери с възглавница.

— Хайде — подкани я Мадлен, — да отидем и да видим какво прави.

Вдигна Мариан от леглото и я поведе надолу по стълбите.

На следващата сутрин Мариан стана първа. Докато си вземе душ и се облече, вестниците пристигнаха. Тя ги отнесе в кухнята, за да ги чете, чакайки водата за чая да заври. „Дейли Ехо“ беше третият от купчината и щом Мариан прочете заглавието с големи букви, тя го грабна намръщена.

„СЕКС СИМВОЛЪТ — ОТХВЪРЛЕНА.“

След като набързо погълна статията под заглавието, тя се смръзна. Не може Мадлен да е казала всичко това за Енрико. Той толкова мило се отнесе към нея, а и Мадлен се привърза към него. Защо да иска така да го обиди? Като чу, че някой слиза по стълбите, тя пхна вестника в чантата си и се зае да запари чая.

— Страхотно! — извика Мадлен и отхвърли назад разрошената си коса. — Вестниците! Прочете ли ги?

— Само ги прегледах — отговори Мариан.

Когато бяха на втората си чаша чай, Мадлен вече беше прочела на глас статиите, вдигна очи и отбеляза:

— Няма „Ехо“. Този проклет раздавач! Искрах да видя какво е написал Едуард Бингъм. Вчера беше толкова любезен, но отбележи, едва след като се опита да ме обърка. Е, по-късно ще трябва да изляза и да купя „Ехо“.

В този момент влезе Пол, Мадлен го накара да седне до нея и отново започна да разгръща вестниците.

— Няма ли „Ехо“? — подхвърли той след известно време.

Мариан си даде сметка, че само отлага неизбежното, затова бръкна в чантата си и им подаде вестника.

Щом прочете заглавието, Мадлен пребледня.

— Какво има... — Пол грабна вестника от нея и започна да чете на глас. — „Вчера сексбомбата Мадлен Дийкън разкри с раздражение, че Енрико Тарало — носителят на «Гран при», не е могъл да се люби с нея. Загубата на Тарало му спечели съчувствието на целия свят, но обидената Мадлен понася трудно отхвърлянето. «Той не поиска», заяви тя на репортера, а после презрително продължи: «Не може, но вместо това ми разказа приказка». Киселата ѝ нападка към овдовелия Тарало предизвиква въпроса: «Тази нация каква змия е крила в пазвата си след главоломно постигнатата ѝ известност?» Сърдитата Мадлен каза после...“

— Спри! — извика Мадлен. — Не искам да слушам повече. Пол, какво да правя? Никога не съм казвала нещо подобно. Къде отиваш?

— Да се обадя на онова копеле Бингъм и да го питам какви игри играе.

Мариан и Мадлен го последваха във всекидневната и се хванаха за ръце, докато Пол набираше номера и изчакваше да го свържат.

— Бингъм! — кресна той. — Пол О'Конъл е тук. Видях тоя боклук, който си написал в проклетия си парцал тази сутрин. Не мога да разбера каква игра играеш, но трябва да ти кажа, че ще те дам под съд, а също и вестника ти... Цитатите може да са верни, но много добре знаеш, че не бяха казани в тоя дух, в който си ги предал. А за Тарало? Смяташ ли, че той има нужда от подобна реклама, когато жена му още не е изстинала в гроба? За бога, още малко ще кажеш, че нещастникът ляга в леглото е бельото на умрялата си жена... Стига, омръзна ми вече. Адвокатите ми ще те потърсят. — И тресна слушалката.

Мариан го изгледа ужасена. Обърна се към Мадлен, но още повече се ужаси, тъй като Мадлен не разбираше, не можеше да разбере какво прави той.

— Хубаво го нареди — изрече Мадлен. — Наистина ли ще го съдим?

— Бъди сигурна — срязва я Пол.

Мариан грабна чантата си.

— Трябва да вървя. Закъснявам.

Когато стигна офиса на Диъдри, тя вече трепереше. Завари Диъдри на телефона да произнася тирада, подобна на тази на Пол.

— Предполагам, че за това си дошла — каза тя, след като завърши разговора си и удари с ръка по вестника.

— Да, и да те помоля за помощ — отговори Мариан.

— Да помогна? Как?

— Страхувам се за Мадлен и не знам какво да направя. Това е работа на Пол. Не знам как и защо го е направил, но съм сигурна, че е той. Знаеш как го обича тя, дори и да говоря с нея, тя няма да повярва. Затова дойдох при теб.

Диъдри я погледна усмихната.

— Мариан, не твърдя, че познавам отношенията между Пол и Мадлен, но ми е ясно, че там има нещо особено. Но и той не би го направил, особено след всичко, което се случи.

— Казвам ти, Диъдри, той го е нагласил.

— Защо?

— Не знам. Може би от чиста ревност към Енрико, но смятам, че има нещо повече от това.

Диъдри поклати глава.

— Знаеш каква е пресата, Мариан, измислят си какво ли не, за да унищожат някого. Освен това аз бях вчера там — цитатите са верни. Как Пол би могъл да предвиди какво ще каже Мадлен?

— Не ми е ясно, но го е направил. Той упражнява особена сила над нея, Диъдри. Нямам представа как, но това ме плаши. Следващия понеделник заминавам за Италия и не искам да я оставя сама в къщата с него.

— Какво искаш да кажеш, Мариан? Не преувеличаваш ли? Знам, че...

Мариан я прекъсна.

— Може да измислиш някакво извинение — че ще ти правят ремонт или каквото и да било, и да отидеш да спиш при тях. Моля те, не ми се смей, Диъдри, говоря ти напълно сериозно.

— Извинявай — каза Диъдри и се облегна на стола си. — Не ти се смее, Мариан, смее се на себе си и на това колко съм била глупава. Седни. Трябва да обсъдим нещата сериозно.

Изчака Мариан да се настани удобно, Ан им донесе кафе и тогава тя започна:

— Значи заминаваш за Италия? Да, нали работиш над филма за Оливия Хейстингс? Мадлен ми каза. Да предположим, че повярвам на всичко, което казваш за Пол, но не мога да разбера какъв смисъл има да отида при тях. Ти ще продължаваш да се безпокоиш за нея. Не мислиш ли, че е много по-добре да я вземеш със себе си?

— Не мога да го направя — отговори Мариан. — Продуцентката никога няма да го разреши.

— Според мен това не е работа на продуцента. Нали всеки може да отиде в Италия и няма нужда да иска разрешение от твоята продуцентка?

— Е, да. Но ние ще бъдем в едно село. Местата за настаняване са малко.

— С Мадлен винаги бихте могли да спите заедно, нали? И тогава ще бъде точно под крилото ти, както ти искаш.

— А Пол? Заклели са се никога повече да не се делят. Но това няма значение — продължи тя, като отговори на собствения си въпрос. — Ще ми дадат една къщичка. Има само една спалня, но съм сигурна, че долу има диван или нещо такова, така че винаги мога да спя там, а те — на леглото.

— Значи е уредено. Кой знае дали твоята продуцентка няма да намери и някоя роля за Мадлен във филма. Все пак братовчедка ти може да събере публика.

— Да, вярно е — съгласи се Мариан. — Освен това още няма кой да играе ролята на Джералдин — студентка, която е учила заедно с Оливия във Флоренция. Продуцентката може да не се съгласи, но аз ще говоря с режисьора, да видим той какво ще каже.

— Добре. Обади ми се и ми кажи какво става. Независимо от отговора на режисьора, Мариан, все пак мисля, че трябва да вземеш Мадлен — най-вече заради себе си, ако не заради нея.

Снимките щяха да свършат в осем вечерта и макар че Мариан си блъскаше главата какво извинение да измисли, за да отиде на снимачната площадка, изглежда Бронуен и Хейзъл бяха решили да я държат в офиса. Бронуен заминаваше на следващия ден за Италия с надеждата, според предположенията на Мариан, да открадне малко време за Серджо, докато дойдат и останалите. Въпреки че Бронуен се отнасяше приятелски с нея, Мариан чувстваше известна напрегнатост. Това я натъжи, тъй като знаеше, че в основата на това бе лоялността на Бронуен към Стефани.

Изчака на бюрото си до девет и половина, въртя се около Джоузи, докато напише програмата и помощниците на Уди да телефонира на артистите, но в края на краищата трябваше да приеме, че Матю се е прибрал направо къщи. Стефани също не се мяркаше и това я угнети още повече. Но когато излезе на улицата, видя, че Матю и Стефани идват с Джудит, която отговаряше за разпределението на ролите, и тогава се сети, че ще се съвещават относно артистите. Стисна палци в джобовете си — дано още не са намерили коя актриса да играе Джералдин.

— Матю — обърна се тя към него, когато се приближиха. — Може ли да те попитам нещо?

Усещаше, че Стефани я наблюдава, но реши да не се обръща.

— Разбира се — отговори Матю, изглеждайки я с неудобство, както и тя очакваше. Джудит влезе в офиса и Стефани я последва безмълвно.

— Извинявай — каза му тя, като погледна нагоре по улицата, за да види дали Борис — сянката ѝ, е някъде наоколо, — но е много спешно.

— Така ли? Случило ли се е нещо? — попита той, като последва посоката на погледа ѝ.

— Не, не е във връзка с Борис. Той още си е там, слава богу, просто се чудя кога спи. — Вдигна очи към лицето на Матю и като забеляза колко уморен изглежда, каза нежно: — Труден ден ли имаше?

— Както обикновено. А ти?

Тя се засмя.

— Ужасен. Искях да говоря с теб.

— Добре. Защо да не тръгнем заедно с такси? Ще поговорим по пътя. Само ще се отбия вътре да кажа нещо на Уди и след това съм твой.

Засмя се на ироничния ѝ поглед.

— Аз ще повикам такси — изрече тя сухо.

Не беше трудно да хване такси. Седна на задната седалка и зачака. След няколко минути Стефани и Бронуен излязоха от офиса и колкото и да ѝ беше неприятно, Мариан се сви в колата на тъмно. Дали Стефани я видя, Мариан не беше сигурна, но Бронуен я забеляза и я погледна студено, преди да хване за ръка Стефани и да тръгне с нея нагоре по улицата.

— Е, каква е тази тайнственост? — запита Матю, като влезе в таксито и седна до нея. — Холънд парк, а след това Чизуик — каза той на шофьора.

Мариан му разказа историята с вестника, а после добави и подозренията си относно Пол.

— Не ми се иска да оставям Мадлен сама с него — завърши тя.

— Но тя е била с него толкова време...

— Знам, но сега имам усещането, че има нещо, което не е съвсем в ред. Нямам му доверие, Матю.

— Тогава какво ще правиш?

— Ами, може идеята ми и да е щура, но Мадлен става за ролята на Джералдин. Бихме могли да я вземем с нас в Италия.

Матю се разсмя от сърце.

— Първо, тая вечер вече избрахме Джералдин, второ, знаеш, че Стефани никога не би го преглътнала, колкото и малка да е ролята.

Мариан направи гримаса.

— Сигурно си прав. Но все пак трябва да я взема със себе си в Италия, Матю.

— Ако си плати и не се пречка, никой не би могъл да ти каже нищо.

— Би ли казал на Стефани вместо мен?

— Бъзливка — пошегува се той. — Разбира се, че ще й кажа, но само ако ме убедиш в тези глупости за Пол.

Мариан извади един плик от джоба си и му го подаде.

— Отвори го утре, след като прочетеш „Ехо“, и тогава ще разбереш.

Когато на следващата сутрин Матю направи каквото му бе казала, трябваше да признае, че тя май има право. Въпреки че каквото бе написала, не съответстваше точно на казаното във вестника, то беше почти достатъчно.

„... нещастникът спи с бельото на жена си в леглото, твърди източник много близък с оскърбената красавица.“

В дъното на страницата забеляза бележката, че семейство Тарало е отказало всякакъв коментар.

— ... и ако дойдеш с мен — казваше Мариан на Мадлен, — ще имаш възможност да видиш Енрико и да му обясниш.

Очите на Мадлен бяха зачервени от плач.

— След всичко това той сигурно няма да иска да ме види.

— Ако преценката ми за Енрико е правилна, дотогава той ще е разбрал, че всичко това са лъжи. Ела, Мади, трябва да поговориш с него.

— А Пол?

— Той също може да дойде. В селото, където ще снимаме, има само едностайни и двустайни къщи. На мен са ми дали една малка, но вие двамата можете да спите на леглото, а аз — на дивана. Да ти кажа честно, ще ми е нужна моралната ти подкрепа. Всъщност след разправията със Стефани, всички странят от мен.

— Добре, ще дойда, но само ако Пол се съгласи да дойде. Знаеш, че сме се заклели...

— Да, знам — пошегува се Мариан. — Тогава да го попитаме, искаш ли?

— Чудесна идея — заяви Пол, който беше излязъл от душа. — Това ще ти бъде като ваканция, Мади, а сигурно е интересно, където снимат филм.

— Значи, решено е! — извика Мариан. — Ще се обадя в туристическото бюро, за да ви ангажирам билети.

По-късно с помощта на Матю написа писмо до Енрико, в което му съобщи, че пристигат и че тогава ще му обясни според нея какво се е случило. Колкото повече мислеше по този въпрос, толкова повече се убеждаваше, че подозренията ѝ към Пол са оправдани.

Матю прочете писмото още веднъж, преди да го подаде на Мариан. Когато тя запечата плика, той се намръщи. Не му харесваше тая история. Ако теорията ѝ беше вярна и Пол вършеше нещо, както тя подозираше, тогава Мадлен не беше единствената, заради чиято безопасност трябваше да се безпокои.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Отдалеченото село Фелито, разположено високо сред планините на Тоскания представляваше скупчени малки къщи, покрити с лозници. По червените напечени плочи на покривите пробягваха гущерчета, кокошки кълвяха в сухата пръст. Отстоеше на един час ходене пеша от Паезето ди Питоре, като се преваля хребета на планината, и на около триста метра над най-близкото градче Камайоре. Обикновено вечер над върховете на планината се събираха облаци и мъгла, които забулваха селото, и тогава пътят към него ставаше извънредно опасен. Покрай стръмнините бяха издигнати бариери, там нямаше никакво място за маневриране. Пътят беше толкова тежък, че Стефани трябваше да отпусне повече пари от средствата за „опасни случаи“ на електротехниците и общите работници, за да идват всяка сутрин от Камайоре, където спяха.

Двайсетината каменни къщи на селото, пръснати безразборно сред дървета и храсталаци от двете страни на планинския път, който се водеше за главна улица на селото, отдавна бяха наети от една английска агенция, предлагаща уединение и панорамна гледка на почиващи художници. В сърцето на долината терасовидно бяха разположени лозя и маслинови горички. Там се намираще и градчето Камайоре. В ясни дни морето проблясваше на хоризонта сред планинските върхове, които се издигаха в далечината. Околните хълмове бяха покрити с гъсти гори, пресечени от красиви пътеки, маркирани с жълта боя по дърветата, за да не се загуби някой.

Къщата, която Мариан споделяше с Мадлен и Пол, се намираще на върха на стара каменна стълба, която криволичеше зигзагообразно из храсталаци над главните къщи, които се използваша за трапезария, барче и кухня. Състоеше се само от две стаи. Стените на всекидневната бяха боядисани в бяло. В нея имаше каменно огнище, а над него — старо огледало на петна. Беше постлана с изтърган килим, а таванът и беше с външни греди. Под прозореца имаше диван и един стол до камината — това бе единствената мебелировка, освен

разнебитената в бамбукова маса до стената под стълбата. Леглото бе персон и половина, нямаше гардероб, а само ниша със завеса отпред. Къщите на Бронуен и на Хейзъл бяха разположени от двете ѝ страни, а тази на Стефани и Матю се намираще под селския площад и се падаше точно срещу барчето. По-нагоре имаше други къщи, които също бяха заети от костюмарите и гримьорите, а още по-високо операторите заемаха стаи в порутени постройките от двете страни на стръмната пътека, откъдето се отиваше към плувния басейн.

Манфредо и Габриела бяха възрастна двойка, която се грижеше за селото, и когато екипът пристигна в понеделник следобед, Манфредо ги чакаше със запален огън и специален пунш. Макар че слънцето все още грееше и обещавахе красив залез, бе доста студено.

Щом се настаниха, Матю и Стефани се разходиха до барчето, където ги чакаше Бронуен. Екипът се бе събрал в другия край на слабо осветеното помещение и отрупваше Манфредо с безкраен поток от поръчки. Бронуен се мръдна на дивана и направи място да седне Стефани, а Матю се облегна на решетката на камината и подпря единия си крак върху коша за дърва.

— Франк и Грейс пристигнаха вчера — съобщи им Бронуен. — Наели са вила близо до Волтера. Струва ми се малка за тях след като са свикнали на онази огромна къща в Ню Йорк. Адриан не е успял да наеме хеликоптер за снимките в четвъртък, така че ще трябва да променим програмата. Мисля, че го е ангажирал за петък.

Матю кимна.

— Ще говоря с Уди.

— Обаче искам да ви кажа — продължи Бронуен, — че последните няколко дни имаше голямо раздвижване в Паезето ди Питоре, което досега го смятах за призрачно село. По всяко време на денонощието непрекъснато сновяха коли нагоре-надолу из планината и то винаги охранявани. Има само един път, иначе може да се мине пеша през билото, но аз така и не успях да се приближа, за да видя в коя къща се събират гостите. Или паднали дървета препречваха пътеката, или местни хора се въртяха и ме заговаряха. Вече събрах толкова познания за природата на Тоскана, че бих могла да напиша цяла книга.

— Видя ли Рамбалди? — попита Матю със силен глас, за да се чуе през околната врява.

Бронуен поклати глава.

— Трябваше да се срещнем в събота, но той ми върза тенекия. Оттогава звъня в апартамента му във Флоренция, но никой не отговаря. Обаждах се и в академията, но оттам ми отговарят, че едва другия месец ще има лекции. Нямам и най-малка представа къде е.

— Значи не успя да осъществиш онова, за което дойде, а, Брон? — ухили се той.

— Колкото и да е странно — да — отговори тя и му хвърли шеговит поглед. — Надявах се, че той ще може да ми каже какво е това раздвижване в Питоре, но от друга страна той твърди, че не познава селото, така че...

— Смятам, че не си му повярвала — обади се Стефани.

— Не, но въпреки всичко щях да го попитам. Чудя се дали не знае какво се е случило с Оливия? — додаде тя.

— Ако бях на твоето място, бих внимавал към кого се обръщам с такъв въпрос — каза ѝ Матю, — особено когато сме в Италия.

— Наистина ли? — изведнъж заинтересована каза Бронуен. — Да не би ти да знаеш нещо повече от нас, Матю?

Като отбягна погледа на Стефани, Матю поклати глава.

— Не. Но трябва да помниш, че каквото и да се е случило на Оливия, то е станало някъде тук и или Рамбалди е излъгал, че не познава Питоре, или... просто не задавай въпроса толкова високо.

— Охо! — потърка развеселено ръце Бронуен. — Също като в криминален филм, а, Стеф?

— Хм — изсумтя Стефани. — Какво казваш — да прегледаме последните сцени още веднъж, преди да раздадем текста на актьорите.

— Да — отговори Бронуен. — Вече направих някои промени, но съм ги написала с кривия си почерк. Мариан донесе ли машината?

— Мариан донесе всичко — каза Стефани със саркастичен тон, вдигна очи и забеляза погледа, който ѝ хвърли Матю. След като се гледаха враждебно известно време, и двамата се усмихнаха.

— Добре, ще я накарам довечера да ги напише — каза Бронуен. — Сутринта кога започват снимките?

— В шест часа — отвърна с гримаса Стефани. — Нашият Микеланджело иска да хване изгрева.

Матю ѝ се ухили иронично и пак се обърна към Бронуен.

— Защо не ни... Бронуен, слушаш ли ме?

— Блажени небеса — измърмори тя, зяпнала към вратата. — Това не е ли...? Да, точно така, Стеф, значи Мариан наистина е взела всичко и всички със себе си.

Матю стана и отиде да поздрави последните новодошли, които се бяха привели над огъня и грееха ръцете си.

— Трябва да попиташ Матю — каза Стефани. — Това е извън моя контрол, вече вдигнах ръце. За мен има значение само да свършим филма и братовчедката да не реши да демонстрира циците си.

— Но ти не си им разрешила да дойдат, нали?

— Не точно, но не казах и че не може. Тя е много умна, Брон, накарала бе Матю да ме попита.

— Нищо не разбирам. — Бронуен я погледна крадешком. — Говорите ли си с Мариан?

— Почти. Знаеш ли, колкото и да я мразя, не мога да не ѝ се възхитя на куража, който имаше онзи ден — да дойде, за да говорим. Ако бях на нейно място, бих правила всичко възможно да избегна срещата.

— И аз — изрече сериозно Бронуен. — Матю казва ли нещо за нея?

Стефани поклати глава.

— Но сега отношенията ни са по-добри. Нямам представа какво ще се случи до края, дори не ми се мисли за това, но за момента сме в нещо като примирие.

— Не би било лошо да сключиш примирие и с Мариан.

— Да, мислила съм за това. — След пауза добави: — Ти си много привързана към нея, нали, Брон?

— Да — призна Бронуен — И ти беше, преди да се случи всичко това. Знам, че се е променила, Стеф, но все пак тя не е някоя хитруша, за каквато я смяташ. Обзалагам се, че отвътре се разкъсва, както и ти. Не е искала всичко това да се случи, сигурна съм.

— Адвокатка на дявола — каза Стефани и се изсмя сухо.

— Не е точно така. Само се опитвам да ти кажа, че ако можехме да избираме в кого да се влюбим, животът би бил много по-лесен, нали?

— Сигурно.

От другия край на бара се чу силен писък и Стефани трепна.

— Ще се опитам да се сдобря с Мариан, Брон — каза тя през стиснати зъби. — Но не съм сигурна за братовчедката. Защо трябва да крещи така?

— Но мъжът е красив, нали? — отбеляза Бронуен, гледайки към бара.

— Ако говориш за Матю, отговорът е — понякога.

Бронуен се засмя.

— Говорех за Пол О'Конъл. Но като ги гледам, застанали един до друг — Матю толкова мургав, а Пол — рус, това е истинско...

— Мъчение — подхвърли й Стефани. — Или щастливи двойки — Мадлен и Пол, Мариан и Матю. Изглежда, че им е приятно, какво ще кажеш? Вече си ги представям — ходят заедно на почивка, гостуват си през уикендите, на рождени дни, на пикници... Извинявай, Брон, но ще си тръгна, преди хората да ме вземат за глупачка.

— Не се притеснявай, скъпа — отговори Бронуен. — Идвам с теб...

— Не гледай сега — прошушна Мадлен в ухото на Мариан. — Тръгва си...

Въпреки радостта, която изпита в душата си, сърцето ѝ се сви.

— Не злорадствай, Мади, сигурно и тя се чувства тъй ужасно като мен.

— Ти пък защо се тревожиш? Нали той е тук с теб?

— Знам, но нещата не са така прости.

— За какво си шушукате двете там? — прекъсна ги Матю, като почти крещеше, за да го чуят сред общия шум.

— За теб — усмихна се Мариан.

— Не ми се вярва — каза той и я погледна така, сякаш около тях нямаше никой.

— Ама ние наистина говорехме за теб — обади се Мадлен и подскочи, след като Мариан я настъпи.

Матю просто не можеше да задържи усмивката си, но неохотно премести очи от Мариан към Пол.

— Чудех се — каза Пол — дали не можете да ми дадете план на снимките си.

— Разбира се — отговори Матю. — Ще накарам Уди или някой от помощниците му да остави едно копие в къщата.

— Благодаря. Защото не бих искал да отида на някое усамотено място, за да пиша, и да рискувам да ме хванете в кадър. Нали в това няма нищо лошо?

— Естествено, че не. — Матю се засмя. — За какво пишете, ако мога да попитам?

— Опитвам си да си представя как се чувства човек, когото съдят за убийство. Предпочитам да изживявам всичко, което пиша, но досега поканих няколко души да станат жертва на убийство и всичките ми отказаха.

— Не е много коректно от тяхна страна — отбеляза Матю.

— И аз така си мислех — засмя се Пол. — Предполагам, че вие няма да се предложите за доброволец, нали?

Матю хвърли поглед към Мариан и като се обърна настрани, за да не го чуе тя, му отговори:

— Ако нещата вървят както досега, бих могъл и да го направя.

— Толкова ли е зле? — попита Пол засмян.

— Даже не питайте. Както и да е, по-добре да вървя и да видя какво са намислили Стефани и Бронуен. Има нещо дописано и трябва да се прегледа. Ще се видим сутринта. — Остави чашата си на бара, сложи ръка на рамото на Мариан и пожела: — Лека нощ.

— Лека нощ — отговори тя и се постара разочарованието ѝ да не проличи, но в този миг питието ѝ поля всички, тъй като Уди се промъкна зад нея и я ритна зад коленете.

— Ужасен си, Уди — каза му тя, докато наблюдаваше как Матю, все още смеейки се, излиза през вратата.

— Но чудесен — ухили се Уди. — Сега ще ме представиш ли отново на братовчедка си? — Огледа одобрително Мадлен от горе до долу.

Мариан вдигна очи към тавана и като обърна Мадлен настрани, я представи на Уди. Всички от екипа искаха да се запознаят с Мадлен и Пол. Към десет часа Бронуен надникна през вратата и попита Мариан дали ще напише нещо, преди да си легне, и сред викове на съчувствие от страна на присъстващите, Мариан отиде да разопакова пишещата си машина.

— Какво мислиш за него? — попита тя Мадлен, когато братовчедка ѝ се върна в къщата половин час по-късно.

— Страхотен е — отговори Мадлен и се отпусна върху разнебитения диван.

Мариан скръсти ръце над машината.

— Нали? — въздъхна, но се стресна, понеже масата се залюля.

— Той определено има някакви чувства към теб, Мариан. Явно е. Щом се появихме, той остави Стефани и дойде при нас.

— Знаем, не ми напомняй.

— Говорихме с Пол и той също смята, че трябва да кажеш на Матю какво изпитваш към него. Поеми инициативата.

Мариан трепна.

— Той вече знае, Мади.

— Сигурна ли си? Може би трябва пак да му го кажеш. — Изправи се. — Сега ще те оставя да пишеш и ще отида да открия тоя мой мъж, преди вашата Хейзъл да е забила ноктите си в него.

Засмяна, Мариан я изпрати до вратата и се загледа как светлината на фенерчето криволичи по разкривените стъпала, преди да изчезне в тъмнината. Нощта беше влажна и мастиленочерна и макар че до Мариан долиташе шум от разговор откъм барчето, по-ясно се чуваха звуците на нощните обитатели на планината и свистенето на вятъра. Студени тръпки я побиха, като си спомни писъците, за които всички казваха, че били неин кошмар. „И действително беше така“, каза си тя твърдо, затваряйки вратата. Но когато се обърна и изгледа пълната със сенки стая, изпита някакво съдбовно предчувствие, което за миг я задуши. После ненадейно писъците отново се чува пронизително — бяха викове на ужас, които цепеха главата ѝ. И докато стоеше така в тишината, страхът пропълзя по жилите ѝ. Изведнъж осъзна, че крясъците са нейни. Винаги са били нейни, сякаш съзнанието ѝ се е опитвало да я предупреди за нещо толкова ужасно, което дори въображението ѝ не е могло да формулира.

После така ненадейно, както се появи, усещането изчезна. Когато се съвзе, тя се върна при машината. Усмихна се на абсурдната си реакция и започна да пише. Колко странно място — толкова красиво денем и тъй призрачно нощем!

В сряда вечерта, докато екипът складираше нещата си в пералнята зад къщата на Стефани, Матю седеше на площада и пиеше кампари с газирана вода. Преглеждаше сцените, които щяха да снимат на другия ден. Рори се намираше високо на пътя и разговаряше с един работник, но махна с ръка, когато видя Мариан да излиза от градината. Никой от тях двамата не беше повдигал и дума за случилото се през нощта, когато тя се напи в Ню Йорк — все едно, че нищо не се бе случило, но Мариан знаеше, че той е казал на Матю истината. Беше му благодарна, че не се е възползвал от състоянието ѝ.

— Прекъсвам ли те? — каза тя, като застана зад Матю.

— Не, не, почти свършвам — отговори той и се обърна. — Защо не вземеш и ти да пийнеш нещо?

— Не, не искам — отвърна тя и седна на стола, който той ѝ дръпна. — Шапката ти ми харесва.

— Много е топла. — Засмян, той я свали от главата си, а после прокара пръсти през косата си. — Горе е адски студено, особено като излезе вятърът. И ти трябва да си сложиш шапка. Как си?

— Добре, а ти?

— Освен че съм обичайно скапан и съсипан, много добре. — Въздъхна и простря крака, като ги облегна на стената пред себе си. — Погледни залеза — каза той, гледайки с копнеж смесицата от пурпурно, оранжево и жълто на хоризонта. — Надявам се на Господа да има такива залези и другата седмица, когато започваме нощните снимки. Я виж кой идва. — Двамата видяха как Пол скочи от височината до склада и после изчезна сред къщите. — Как са нещата там? — попита Матю, като се обърна към Мариан.

— Нищо необичайно, но има нещо, което бих искала да ти кажа.

— Да?

— Вече не забелязвам Борис. Не съм го виждала, откакто дойдохме.

— Може би е сбъркал полета.

— Сигурно — засмя се тя. — Странно, чувствам се по-нервна, когато го няма. Вероятно нямаше да е така, ако не бях извършила нещо, което сигурно ще те ядоса.

— Какво е то? — попита я с весело пламъче в очите.

— Ами след като Бронуен каза, че не знае къде е Серджо, а Борис изчезна, е, няма какво да го увъртам, позвъних на Рубин Майър

в Ню Йорк. Не се безпокой, не съм казала коя съм, но работата е там, че и него го нямаше. Ще отсъства до края на месеца. Попитах къде мога да се свържа с него и секретарката му ми каза само, че е някъде в Европа.

— Разбирам. — Матю отклони очи от Мариан и се загледа замислено към хоризонта. Най-накрая хвана чашата си с ръка, обърна се и я погледна. — Бронуен разказа ли ти за раздвижването в Питоре?

— Спомена ми.

Той кимна.

— По-добре да съобщим на Франк и Грейс за Майър, а ти въобще няма да приближаваш натам, разбираш ли?

— Не се тревожи, никой нищо няма да изтръгне от мен.

Последва дълго мълчание, преди той отново да проговори.

— Нямам представа какво става там в Питоре — може да няма нищо общо с Рамбалди и Майър, но имам ужасното чувство, че не е така. Вероятно са решили, че не знаеш нищо и затова е изчезнал Борис. Не искам да се плашиш повече, отколкото трябва, но само внимавай да не излизаш сама от селото. А сега искам да поговорим за Пол и Мадлен.

— Добре — съгласи се тя, изненадана от внезапната промяна на темата. Не можеше да проумее защо я гледа толкова особено. — Следобед Мадлен отиде да се види с Енрико.

— Как е минала срещата?

— Смятам — добре. На него му е ясно каква е пресата, по-рано самият той често ѝ е ял попарата. Обаче не ѝ е споменал нищо за писмото, което му изпратихме.

Матю все още изглеждаше замислен.

— Добре — изрече бавно той. Извърна се на стола си и се наведе към нея. — Слушай, трябва да ти кажа нещо. След като говорихме за Рамбалди и Майър, това няма да те успокои, но трябва да си даваш сметка в какво положение си, Мариан.

— В какво положение? — попита озадачена Мариан.

— Ако си права по отношение на Пол, тогава трябва да си разбрала как си се подредила.

Тя сви рамене.

— Трябва да ти призная, че съм мислила по този въпрос, но все пак съм роднина на Мадлен.

— Това по-рано не успя да го спре, нали? — Наблюдаваше лицето ѝ и изчака тя да преглътне казаното. Тъй като Мариан не възрази, той продължи. — Слушай, чия мислиш е била идеята да ти вземат парите от тотото? Не искам да бъда груб, Мариан, но Мадлен не е толкова умна. Единственото, което може би е направила е, да го е споменала, но помисли каква играчка е тя в ръцете на интелигентния Пол и на способността му да манипулира хората. Така той те отстрани, нали? Поне за известно време. Някога питала ли си се защо не ѝ е съобщил за смъртта на майка ти? Защото е знаел, че тогава тя ще се втурне към теб, ето защо. После успя да се отърве от Шамир, отказал е да плаща на Диъдри и така постепенно направи Мадлен финансово зависима от него. След това много хитро организира оная гадна статия за Тарало, за да изглежда истинска, сигурен, че Тарало никога няма да се съгласи да види Мадлен отново. Слава богу, в това отношение е сгрешил, но още не го знае. И понеже излиза, че тя е поискала да съблазни Тарало, пресата и обществеността вече са настроени против Мадлен. Оставаш само ти.

Мариан пребледня и докато погледът ѝ се рееше над притъмняващата долина, отново си помисли колко зловеща изглежда планината вечер.

— Съжалявам — каза Матю, — но трябваше да те накарам да си отвориш очите за твое добро. Възможно е пак да преувеличавам, но никога няма да си простя, ако ти се случи нещо.

— Не знам какво да ти кажа — смънка тя. — Струва ми се, че си прав, и това, което ми казваш, е разумно. Ако той елиминира хората от живота ѝ, в такъв случай ще иска да се отърве и от мен. Но да ме убие... — обърна оцъклените си сиви очи към него. След като той ѝ кимна, почувства ужасна тежест в стомаха си.

— Книгата — поясни ѝ той, като огласи собствените ѝ мисли. — Той търси жертва.

— Знам, но ще трябва да отиде в затвора, така че, в края на краищата, няма да останат само двамата с Мадлен, нали?

— Ясно, но все пак не му вярвам. Той има изключително извратено съзнание, Мариан, ти самата го знаеш, и смятам, че все ще успее да измисли нещо. Искам да се срещна с Енрико. Още тази вечер, ако е възможно. Той далече ли живее?

Тя поклати глава.

— Отвъд едно село — Галено. Около половин час е с кола, поне така казва Мадлен. Прав си, трябва да отидем и да говорим с него, защото той или поне баба му, знае нещо за Пол. Нямам представа какво е, тъй като тя говореше на италиански и не я разбрах.

— Добре, иди и се обади на Енрико. След десет минути ще се срещнем пак тук.

След като тя тръгна, Матю остана сам на площада, заслушан в приказките на екипа, който вече се събираше в барчето, но мислите му бяха заети с Пол О'Конъл, Енрико Тарало и Серджо Рамбалди — трима мъже, които, доколкото знаеше, нямаха нищо общо помежду си. Но всички те познаваха Мариан и по някаква необяснима причина беше сигурен, че нещо ги свързва.

— Здравей.

Той вдигна очи и в притъмняващата вечер видя Стефани, облечена с яке и мек шал.

— Здравсти — усмихна се той. — Добър ден, а?

— За мен върви изключително добре — отговори тя и седна на опразнения от Мариан стол. — А при теб как са нещата? Доволен ли си?

Той направи гримаса.

— Ще бъде по-добре, ако може всяка вечер да гледаме материала. Досега уредено ли е нещо?

— Хейзъл уреди да го изгледаме в събота вечер в залата на кметството на Камайоре.

— Хубаво.

— Мислех си дали искаш да отидем да вечеряме някъде. Може да вземем една от наетите коли и да слезем до Лука.

— Съжалявам, Стеф — изпъшка той, — но няма да мога.

— Окей — каза тя и сви рамене. — Мислех, че идеята не е лоша, това е всичко. Може би някоя друга вечер.

— Утре — предложи той.

— Ще видим.

— Стеф — обърна се той към нея, когато тя реши да си тръгне.

Тя го изгледа с пъхнати в джобовете ръце и с приведени, сякаш от студа, рамене.

— Съжалявам — прошепна той.

— И аз — каза тя и като му се усмихна тъжно, обърна се и влезе в барчето.

Един час по-късно Матю и Мариан бяха въведени в трапезарията на тосканската къща, където живееше семейство Тарало. Свещници осветяваха масата и огромен кристален полилей блестеше над великолепната стая. В единия ѝ край пращеше огън в камината, а в другия — огромните прозорци без пердета гледаха към непрогледната нощ.

— Много мило от ваша страна — каза Мариан, докато прекосяваше бавно стаята и вървеше редом със Силвестра, облежната на ръката ѝ. — Искахме само да поговорим, не сме очаквали вечеря.

— Но аз трябва да ям — отговори Силвестра. — Гладна съм. Освен това тази вечер нямаме нищо специално, семейството е на опера във Флоренция. Сами сме с Енрико.

— Преди да се обадим, разбрах, че и вие ще ходите на опера — прошепна Матю на Енрико.

— Няма значение, приятелю — усмихна се Енрико. — Това представление съм го гледал много пъти.

Масата бе сложена само в края, близо до огъня и Силвестра се усмихна с благодарност на Мариан, когато се отпусна на един от красивите столове в стил барок.

— Четирима сме — обясни тя, — така че ще седнем по двама от двете страни на масата. Мариан, би ли седнала срещу мен до Енрико, а вие, Матю, заповядайте до мен. Ще пиете ли вино? От нашите лозя е.

— В такъв случай не можем да откажем — отговори Матю, докато наблюдаваше с любопитство властната крехка стара жена.

— Така, Мариан — рече Енрико, след като предястието бе сервирано и слугите излязоха от стаята, — по телефона каза, че искаш да ме питаш нещо.

— Да — отговори тя, като бегло погледна Матю. — Отнася се за Пол О'Конъл.

Енрико и баба му се спогледаха. След няколко секунди тя кимна незабележимо.

— Така и предположихме — заяви Енрико, като отново се обърна към Мариан. — Какво искате да знаете?

Тя пак отправи очи към Матю, защото не знаеше как да започне.

— Всичко, което знаете — отговори Матю. — Предполагаме, че то е по-скоро за миналото му, отколкото за настоящето.

— Така е — отговори Силвестра. — Прочетох писмото, което изпратихте на Енрико, и затова се съгласих да разговаряме. Прави сте в предположението си, че Мадлен е в опасност, но ти също си застрашена, Мариан.

— В какъв смисъл сме в опасност? — попита Мариан.

— Боя се, че отговорът на този въпрос знае само Пол. Не ми е ясно как действа неговото съзнание. Но мога да ви кажа само, че Пол е луд.

Мариан изпусна вилицата си и тя чукна върху чинията.

— Знам го — продължи Силвестра, — защото едно време познавах майка му. А сега ще ви кажа защо е опасен Пол и откъде ми е известно това.

Лицето на Мариан се напрегна и побледня, докато се взираше в старата дама, но Силвестра гледаше към Енрико. Без думи двамата се разбраха, после Силвестра отново се обърна към Мариан и в този миг Мариан се уплаши.

— Пол О'Конъл уби майка си и баща си — заяви Силвестра, втренчила в нея светлите си проницателни очи.

Стаята се завъртя преде очите на Мариан, на която за миг ѝ се стори, че ще припадне, но Енрико стисна ръката ѝ и ѝ поднесе чаша с вода.

— Стана по време на лов — говореше Силвестра на Матю. — Вече не помня подробности. Тогава хората останаха с убеждението, че Хелън — майката на Пол, е застреляла съпруга си, а след това и себе си. На всички беше известно, че тя не е наред, но аз познавах Хелън. Видях се с нея само седмица, преди да умре. Тя не би могла да се самоубие, тъй като ми разказа плановете си. Пол също ги знаеше и затова я е убил. Предполагам, че баща му го е видял, и по тази причина Пол е убил и него. Стана голям скандал, но никой не можеше да повярва, че единайсетгодишно момче би убило родителите си. Затова всички помислиха, че го е направила Хелън.

— Какво се е готвела да направи Хелън? — попита Матю.

— Имаше намерение да ги остави и да дойде да живее в Италия.

— И затова я е убил?

— Не забравяйте, че той не е нормален. Той не разсъждава по същия начин като вас.

— Помня как веднъж Пол ми каза, че майка му обичала Италия — изрече тихо Мариан, — и особено Флоренция. Идвали тук всяка година.

— Вярно е. Но Хелън идваше по-често. Имаше причина да го прави, но по-добре тя да си остане погребана с умрялата. Сега знаем аз, Енрико и Пол, и още един човек, онзи, с когото Хелън искаше да бъде. Пол много обичаше майка си, не искаше да я пусне и сега се страхува, че някой, който го обича, също ще го остави. За това иска да запази Мадлен за себе си и да я отдели от всички. Не може да понася тя да обича още някого, дори и теб, Мариан.

— Значи смятате, че е вероятно той да иска да убие Мариан, за да постигне целта си? — попита Матю.

— Не знам. Както ви казах, трудно е да се разбере мисълта на ненормален човек, а освен това не бих искала да ви плаша.

— Не виждам какво ще правим — каза Мариан, като изгледа Матю с разширени от страх очи. — Дори и да кажем на Мадлен и тя да ни повярва, Пол няма да ѝ позволи да го напусне, нали?

— Не — решително отвърна Силвестра. — Нищо не можете да направите, пък и не ви съветвам да го правите. Само мога да ви съобщя какво знам.

Наближаваше полунощ, когато Мариан и Матю най-после си тръгнаха. Дотогава разсъждаваха върху всякакви възможности да отдалечат Мадлен от Пол. Но не намериха разрешение. Дори и да убедят Мадлен да го напусне, не можеха да предвидят докъде ще стигне той, за да я върне при себе си, и само Бог знаеше как би отмъстил на онези, които биха се опитали да се намесят между тях.

Когато тръгнаха, Енрико и Силвестра останаха на вратата, загледани след тях, докато габаритите на колата изчезнаха зад портата.

— Защо не им каза всичко? — попита той.

— Защото съдбата ги е оплела в мрежите си — отговори Силвестра, — пък и аз вече не знам какво точно трябва да се направи.

— Все пак смятам, че трябваше да им кажеш.

— Може би — съгласи се тя, — но мисля, че няма нужда да знаят всичко. Толкова години минаха, Енрико, толкова много сълзи и кръв бяха пролетели. Не искам това отново да се случи. Трябва да си помисля какво може да се направи, за да се избегне...

— Чудя се — каза Мариан на Матю, докато минаваха през тъмното село Галено — с кого ли е искала да остане майката на Пол.

Матю мълча известно време.

— Имам ужасното чувство — каза той, — че всичко е свързано със Серджо Рамбалди. Знам, че звучи невероятно, и нямам с какво да го докажа, но...

— Аз също си мислех за това — тихо изрече Мариан. След дълго мълчание тя се обърна и го погледна. — Страхувам се, Матю. Твърде много неща се насъбраха и вече не знам какво да правя. Вече нищо не разбирам. Дали да не се върнем с Мади в Лондон, дори в Бристол. Но как да ѝ обясня?... Ако можехме да се върнем в началото, отново в малката ни къщичка, преди да познаваме Пол. Как се случи всичко това, Матю? Как се забъркахме в тоя кошмар?

— Нямам представа, скъпа моя, знам само, че трябва да продължаваш да се държиш така, сякаш Силвестра никога нищо не ти е казвала. Ще ти бъде трудно, почти невъзможно, но заради себе си трябва да опиташ.

— Сега, след като знам всичко, няма да ми е лесно дори да спя под един покрив с Пол.

— Ако това не би се изтълкувало погрешно, бих настоял да дойдеш в моята къща. Но засега нищо няма да ти се случи, ако не казваш никому къде сме ходили тази вечер.

Тя се обърна към прозореца и затвори очи, тъй като не желаше да гледа към тъмната планина, през която минаваха.

След няколко минути той леко се засмя.

— За какво се смееш? — попита тя.

— Не ти ли се струва, че е много по-драматично онова, което става зад камерата, отколкото пред нея? И нещо повече — в главната роля е Мариан Дийкън.

— Господи, дай ми анонимност — промърмори тя. После и тя се засмя, когато той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

На следващата сутрин Мариан и Мадлен бяха застанали на края на снимачната площадка и наблюдаваха. Камерата бавно се плъзгаше по площада, докато Кристина Ханкок, която играеше ролята на Оливия, четеше на глас писмо, което бе написала до баща си. Долината се беше смълчала, дори птиците бяха притихнали. Въздухът бе неподвижен и всички от екипа бяха затаили дъх. Изведнъж се чу камбанен звън, който наруши тишината и отекна в долината.

— Стоп. — Матю отиде до средата на площадката. — Уди! Уди! Къде си?

Уди се втурна към него и едва не събори Бийни от сгъваемия ѝ стол.

— Тук съм, шефе.

— Дай пушка на някой от помощниците ти и му кажи да отиде и да застреля онзи, който тъкмо сега разлюля камбаните.

— Да, шефе — изкозирува Уди, а после викна на Колин.

— Нали няма да му даде пушка наистина? — Мадлен изгледа Мариан с разширени от страх очи.

— Господ да ме избави от религията, особено в единайсет и трийсет в четвъртък сутрин — измърмори Матю.

— Снощи ти бе предоставена идеалната възможност — прошепна Мадлен, докато гледаше как Матю върви към Кристина. — Тогавя можеше да му разкриеш чувствата си. За бога, изведе те на вечеря, нали? Какво повече искаш?

Мариан потръпна и стегна якето си.

— Нали ти казах — той вече го знае.

— Мариан.

Мариан се обърна и пребледня, когато видя Стефани, застанала зад нея.

— Може ли да ти кажа нещо? — каза Стефани и без да дочака отговора ѝ, тръгна по пътеката.

Мариан и Мадлен се спогледаха. С разтуптяно сърце Мариан забърза, за да я настигне.

— Нали не те изплаших? — Стефани се усмихна, когато видя физиономията на Мариан. — Искях само да ти се извиня за начина, по който ти казах, че името ти ще фигурира в списъка на създателите на филма. Нямах намерение да ти съобщавам новината толкова сърдито,

само исках да знаеш, че го заслужавах заради голямата работа, която свърши, и че Бронуен и аз ценим всичко, което направи за филма. Но, това не е достатъчно, затова, след като разговаряхме с Франк, решихме да ти платим и половината от хонорара на Дебора Формън. Това възлиза горе-долу на около петдесет хиляди лири. Сумата ще бъде прехвърлена на банковата ти сметка, още щом се приберем в Лондон. Съгласна ли си?

Мариан бе направо поразена. Не можа да реагира другояче, освен с кимване.

— Добре — усмихна се Стефани. — Затова те викнах.

Тя се обърна и тръгна по пътеката, усещайки как напрежението се изпарява от тялото ѝ. Не се оказа толкова трудно, колкото смяташе. Бе доволна, че свърши тая работа. Направи го, за да покаже на себе си и на Матю, че независимо какво изпитваше, то нямаше нищо общо с професионализма ѝ.

— Какво искаше? — прошепна Мадлен.

— Никога няма да отгатнеш — отговори Мариан. После сложи пръст на устните си, тъй като Уди викна на всички да отстъпят, защото снимките започваха отново.

Десет минути по-късно екипът се пръсна, за да отиде на обяд. Клисарят си вършеше работата, независимо от някакъв си игрален филм.

Когато всички се отправиха към стола, Мариан и Мадлен се разходиха до стената, която обграждаше площада.

— Гледай да не я събориш! — засмя се Мадлен, след като Мариан ѝ предаде какво ѝ е казала Стефани. — Петдесет хиляди лири, а? Също като печалба от тотото.

— Е, не е толкова много, колкото от тотото — сухо отбеляза Мариан.

— Не биваше точно това да казвам, нали?

— Няма да играя на никакви игри. Как ще похарчим с теб толкова пари?

— Циция такава. — Мадлен вдигна китката на Мариан, за да види колко е часът. — По-добре да отида да взема сандвичите на Пол. Няма да ти кажа какво правихме вчера в гората, но днес смятам да взема одеяло. Нали няма змии в Тоскания?

— Има. Защо не дойдеш в стола и там да обядваме?

— Не мога, обещах на Пол.

„Остави я, каза си Мариан. Не вдигай толкова шум. Вчера всичко беше наред, затова няма причина и днес да не е.“

— Следобед ще се виждаш ли с Енрико? — попита тя.

— Отиваме да разгледаме Лука. Знаеш ли, смятам, че ти трябваше да му правиш компания, тъй като вчера през цялото време говореше за теб, а и ти обичаш разни стари сгради.

Мариан се усмихна, когато Мадлен се изправи, обърна се да види как върви опашката за сандвичите и се смръщи, когато една позната фигура се отдели от тълпата и се отправи към тях.

— Мади — каза тя, — това не е ли Диъдри?

Мадлен се извърна.

— Да — изрече озадачено тя. — Да, тя е.

Подскочи от радост и се спусна да посрещне агентката си.

— Отседнала съм при приятели във Флоренция — обясни й Диъдри, след като Мадлен отпусна силната си прегръдка. — Затова си помислих да дойда и да видя как върви тук. — Нали не преча? — попита Мариан.

— Не, както виждаш, всички са на обяд. И аз отивам да взема моя. Ако искаш, ела с мен. А може би предпочиташ нещо за пиене.

— Едно питие ще ми дойде чудесно — въздъхна Диъдри. — Хайде, Мади, заведи ме там.

Мариан намери Матю седнал на стъпалата на фургона на Кристина Ханкок, където довършваше обяда си с Франк и Грейс, разположили се край сгъваема масичка.

— Нали денят е великолепен? — отбеляза Грейс, когато Мариан се отпусна на стъпалата при Матю.

— Чудесен е — съгласи се Мариан и вдигна очи към ясното синьо небе. — Но е малко студено да се яде навън, нали? Сигурно е студено и в автобуса, който ни служи за стол, така че все пак по-добре е навън.

— Точно така казах и аз — засмя се Франк. — Той погледна Мариан изпод гъстите си вежди и я попита тихичко: — Как си тук? Матю ни каза... — Хвърли поглед през рамо, за да се убеди, че никой не ги слуша. — Обаждала си се на Майър.

— Добре съм — отвърна Мариан и й се прииска за миг да забрави всичко.

Усещайки настроението на Мариан, Грейс поде по-лек разговор. Когато след няколко минути Бронуен се присъедини към тях, Мариан прошепна на Матю:

— Току-що се появи агентката на Мадлен.

— Сериозно? — изненада се той. — Да се надяваме, че ще поостане. Няма да е лошо още някой да държи под око Мадлен, нали?

— Опитвам се да се свързва от грога на Манфредо — изпъшка Хейзъл и се размърда в разнебитения фотьойл.

— Нали никой не ме е търсил? Оох! — извика тя и се наведе, за да вземе чантата си. — Не бива да правя резки движения.

Бронуен се усмихна съчувствено и поклати глава, когато Хейзъл ѝ предложи цигара.

— Искам да поговорим за Стефани — каза тя, тръгнала право към целта. — Или по-точно за Мариан и Матю.

— О, да — въздъхна Хейзъл и изпусна две струйки дим през ноздрите си. — Не е приятно.

Бронуен се облегна на клатещата се маса пред прозореца.

— Той някога споменавал ли ти е нещо за Мариан?

Хейзъл поклати глава.

— На мен също. Смяташ ли, че има нещо между тях?

— Наистина изглежда така — отговори Хейзъл. — Просто не мога да разбера защо го прави пред Стефани. Чудовищно е. — Отново дръпна от цигарата. — Ама че свят, а? Ти си омъжена, аз — разведена, а Стефани още е сама и нито една от нас не е стигнала до отговора.

— Но ние знаем защо Стефани не се омъжи — подхвърли Бронуен.

Хейзъл кимна.

— Също и Матю. Знаеш ли, ако бях на мястото на Стефани, щях да издера очите на това момиче.

Бронуен въздъхна раздражено.

— Не знам какво да правим, Хейзъл. Обича го, откакто го познава. Докато бяха разделени, не е имала друг мъж. Тя винаги е желала само него и проклетата си кариера. Този път смятах, че всичко ще завърши добре. Той изглеждаше много хлътнал по нея. И какво стана?

Тишината натежа. Хейзъл размаха ръка, за да прогони дима.

— Дали да не запитаме Матю направо?

Бронуен поклати глава.

— Стефани трябва да говори с него, а не го прави. Всъщност тя не се бори и това ме безпокои. Разбираш ли, ако той действително е влюбен в Мариан и остави Стефани, този път тя няма да се оправи. Затова трябва да я накараме да не се отказва, Хейзъл.

— Какво? — завъртя се Серджо с искрящи очи. — Ходила е да се види с Тарало, така ли? Кога?

— Вчера, днес следобед пак.

Диъдри неволно отстъпи и сега, като тръгна към нея, тя направи още една стъпка назад.

Лицето му беше източено от умора, но в момента бе изкривено от яд. Удари с юмрук по триножника и той полетя в разхвърляната стая.

— Няма да ходи повече, чуваш ли? Трябва да я спреш. Направи нещо, за да не се вижда повече със семейство Тарало.

— Защо?

— Не ме питай — процеди през зъби той. — Прави каквото ти казвам. Сега е четвъртък следобед, до утре вечер трябва да я спреш. Ясно ли е?

Диъдри кимна. Продължаваше да отстъпва от объркване и страх.

— И после? — прошепна тя.

— Това не те интересува. Всичко е готово. Можеш да се върнеш в Англия.

— Искаш да кажеш, че съм изпълнила задачата си.

Серджо помълча известно време, после бавно се отпусна и някаква мекота се появи в погледа му.

— Караш ме да се ядосвам, скъпа, а не го исках. Скоро ще станеш моя съпруга, нали това бе желанието ти?

— Много добре го знаеш. Само че не исках да става по този начин.

Той я взе в прегръдките си и покри лицето ѝ с целувки.

— Разбирам, че си объркана, любима, но скоро всичко ще свърши и ще се оженим тук, във Флоренция, ще бъдем щастливи и ще остареем заедно.

— Но Мадлен...

— Шшт, скъпа, за мен само ти имаш значение, а не Мадлен. Само утрешният ден е за Мадлен. Днешният е за нас.

Тя разбра, че е безсмислено да продължава. Целувките му ставаха все по-страстни и тя се разтопи в ръцете му. „Може да е за последен път, каза си тя, може би никога вече няма да ме прегръща така. Боже, не знам дали ще мога да го понеса.“

По-късно, след като той тръгна за Бърлогата, Диъдри остана в апартамента му, объркана, взряна в пространството. Ръката ѝ лежеше върху телефона, който звънна два пъти, но тя реши да не отговаря. Мислеше само за разговора, който трябваше да проведе, защото знаеше, че независимо колко обича Серджо и как копнее да стане негова съпруга, не можеше да понесе да не знае какво ще стане с Мадлен. Някакво вътрешно чувство ѝ подсказваше, че ще го изгуби. Блясъкът в очите му, след като той я люби, напрегнат до маниакалност, го потвърждаваше. Така че дали с този разговор излага живота си на риск, вече нямаше никакво значение за нея.

Втренчи очи в телефона. По държанието на Серджо, след като той разбра, че Мадлен е ходила в Сардиния и сега отново се вижда с Тарало, тя разбра, че има само един човек, който държи отговорите на всичките ѝ въпроси. Но дали ще ѝ ги каже? С разтуптяно от страх и отчаяние сърце тя вдигна слушалката.

Пет минути по-късно се облегна на стола. Косата ѝ беше разрошена, а ръцете ѝ трепереха. На другия ден щеше да отиде във вилата на Тарало. Очите ѝ плувнаха в сълзи, струйките извиваха около устните ѝ и капеха от брадичката.

— Прости ми, Серджо — изхълца тя. — Моля те, прости ми. Обичам те толкова много, че сърцето ми се къса, но няма да позволя да я отвлечеш.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Идеално е — горещеше се Матю. — Само погледни колко зловещо изглежда това място.

— Не съм виновна аз, че пилотът на хеликоптера отказва да се изкачи по-нагоре — възрази му Стефани. — Не мога да го карам да рискува живота си в тая мъгла.

— Ти предложи ли му повече пари?

— Разбира се, но той отказа и честно казано, не го виня.

— Между нас казано, и аз.

Всички застанали на склона в навъсеното утро на планинския склон се разсмяха.

— Е, няма какво да се прави — продължи Матю и потри ръце, за да се стопли. — Ще трябва да преместим всичко горе до басейна. Искам да снимаме отгоре, а това е най-високата точка, до която можем да стигнем днес.

— Колко е хубаво от твоя страна, че си съгласен на компромис — отвърна му Стефани. Целият екип понесе тежката апаратура нагоре по стръмната пътека.

Мариан, свита в подплатеното си яке и вълнената си шапка, която взе от гардероба на продукцията, се беше облегнала на стената пред къщата си и ги наблюдаваше. Мадлен пристъпи тихо зад нея и я мушна в ребрата.

— Бау — извика тя и се засмя, а Мариан подскочи.

— Моля те, не го прави — оплака се ядосано Мариан.

— Честна дума, напоследък си като кисела краставица. Сигурно си мислела, че е Матю.

— Не, знам къде е Матю. Говори по-тихо.

— Къде е Пол?

Мадлен сви рамене.

— Не знам. Сигурно е отишъл някъде да пише.

— Ще се видиш ли с Енрико?

— Да. Днес ще обиколим Флоренция, но няма да е кой знае колко интересно.

— Мади, не смятам, че Енрико обича да ходи и да разглежда града, особено след като е живял в него цял живот. Но е решил да те забавлява, така че поне би могла да проявиш малко разбиране.

— Добре, само не ми се карай. Ще ти издам една тайна: много повече предпочитам да ходя и да разглеждам с Енрико, отколкото Пол да ми досажда с неговата книга. Не че ми пречи, но половината от това, което ми разказва, не го разбирам.

— Ако бях на твое място, не бих го казала пред него.

— Не, в никакъв случай. Слушай, ако в момента нямаш работа, защо не отидеш до кухнята да видиш дали при Габриела няма гореща супа?

— И да има, тя ще е за екипа, Мади.

— Боже мой, днес наистина си в лошо настроение.

Мариан успя да се усмихне.

— Добре, ще отида за супа — каза тя, — но ще трябва да занесем и на екипа.

Тя хвана Мадлен за ръка и двете слязоха по стъпалата.

— Как ще отидеш до Камайоре, за да се срещнеш с него?

— Все някой ще ме закара, хората непрекъснато сноват нагоре-надолу.

Когато вратата на кухнята се затвори зад тях, Пол излезе от тясната пътека, която минаваше покрай къщите. Отначало реши да ги последва, да хване Мадлен и да я набие жестоко, но вътрешният му глас му подсказа, че не бива да го прави. Затова с огромно усилие внезапно изви и изкачи стъпалата към къщата. Няколко минути стоя с гръб към вратата, гръдният му кош го пристегна и заслепяваща ярост затуптя в главата му. Тая кучка се вижда с Тарало. След всичко, което направи, за да я спре, тя отново се среща с него. Как смеят да се отнасят към него като към малоумен? Силно стисна юмруци и заудря по стената толкова силно, че кокалчетата на ръцете му и от тях потече кръв. После вдигна глава към тавана със стиснати устни и разширени ноздри, също като диво животно. Никога не бе изпитвал толкова силна омраза и подобен отровен гняв. След всичко, за което работи и за което се пожертва, тя му измени. Изплъзваше се от контрола му, лъжеше го,

мамеше го, смееше се зад гърба му и това го изпълни с такава ненавист и с толкова силна ревност, че му се прииска да я убие.

Залитайки, изкачи стълбите до спалнята. Нужно му беше да размисли. Трябва да забрави, че хората подготвят къщата му за нея, както и всичко останало, и само да мисли. Да се съсредоточи върху измяната ѝ, заблужденията, лъжите. Ядът щеше да му мине, но трябваше да изчака. Тогава всичко щеше да се изясни и той ще реши какво да прави.

Към два и половина следобед мъглата започна да се вдига, слънчевите лъчи огряха склоновете на планината. Тогава снимките спряха.

— Светлина не ни трябва — обясни Матю на Мариан, когато тя отиде до офиса на продукцията, за да види какво става, — а освен това никой не може да открие пилота на хеликоптера.

— Тогава какво ще правиш? Къде отиват всички? — попита тя, като забеляза, че помощник-операторите прибират камерите.

— Ще отидем на магистралата, за да снимаме колите. Несравнимата Хейзъл е получила разрешение.

— С моята кола ли ще дойдеш, шефе? — провикна се Уди, който минаваше наблизо.

— Да — отговори Матю.

— Костюмът на Кристина за Дванайсетия ден още е мокър — оплака се Белинда, която се появи изотзад.

— Тогава я облечи с нещо друго — излая Матю. — Говори с Бийни, свържете костюма с някой друг ден.

— Ще проверя по бележките. Благодаря ти — въодушевено отвърна Белинда.

— Ще снимаме онези сцени, които успеем.

Белинда го изгледа ненавистно, обърна се и отново заизкачва стъпалата.

— Матю! Ще имаме ли нужда от колата с прозрачния покрив, или не? — провикна се един мъж, който отговаряше за колите.

— Говори с Уди — изкрещя му в отговор Матю и като обърна очи нагоре, хвана Мариан за рамото и я въведе в офиса.

— Добре, ти върви, а аз ще дойда по-късно с някой от гримьорите. Всъщност може и да не дойда. Не е ясно тези снимки колко ще продължат. Ще се смръзна, докато стоя там да ви гледам — каза Мариан.

— Не настоявам, но да знаеш, че ние всички слизаме. Да не би да искаш да останеш тук сама?

— Нищо ми няма. Хората на Франк са в барчето, а пък бих могла и да поспя.

— Сигурно не можеш да спиш нощем от всичко това, нали?

Тя кимна.

Лицето му омекна и той направи крачка към нея. Сърцето на Мариан заби силно.

— Не се изненадвам — изрече тихо той. — Къде е Мадлен?

— С Енрико.

— Добре. — Наклони глава настрани и каза развеселено: — За не би там да започва друга история?

— Не мисля. Тя е сляпо влюбена в Пол.

— Направи ми впечатление, че той днес не пише. Завършил ли е книгата си?

— Доколкото знам, не. Мислех, че е някъде из гората и се мъчи да измисли края ѝ.

— Преди един час го видях да тръгва с оная малка панда, която са наели.

— Наистина? Къде ли е отишъл?

Матю се намръщи.

— Той не знае, че Мадлен се вижда с Енрико, нали?

— За бога, не! — засмя се Мариан. — Държим го в тайна.

Той постоя замислено, после пак обърна очи към нея.

— Нали знаеш, че не може да продължава така вечно? — После се усмихна палаво и тя осъзна, че това се отнася за Мадлен.

— Прав си, не може — каза тя и го изгледа.

Той хвана ръката ѝ и я завъртя към себе си.

— Предполагам какво си мислиш — прошепна той, — но засега достатъчно грижи имаш, за да прибавяш към тях и мисълта за мен. Но ще поговорим и то скоро. — Трепна, като чу гласа на Уди по мегафона. — Ще се видим по-късно. И не се разхождай в гората.

— Поне не с червена шапчица, за да не ме налага страшният вълк.

Като се засмя и поклати глава, той се обърна и излезе от офиса. В гърдите на Мариан чувствата се разбушуваха.

Диъдри караше бавно наетия фиат, хвърляше по някой поглед към каменистата местност и се чудеше колко ли от тая земя принадлежи на Тарало. Вероятно цялата, реши тя като минаваше край лозята и маслинените горички. Семейството им е едно от най-богатите в Италия.

Когато стигна големите черни железни порти на имението, тя излезе от колата и натисна звънеца. Минаха няколко секунди и вратите се отвориха. След като премина през тях, Диъдри забеляза върху оградата от червени тухли зад един водоливник полускрита камера.

Пътят до къщата, покрит с есенни листа, бе по-кратък, отколкото очакваше. Градината от двете му страни бе безупречно поддържана. Украсяваха я каменни и мраморни статуи, шадравани и водоскоци, а подстриган жив плет ограждаше цветните лехи. По това време на годината нямаше цветя, но не бе трудно да си представи човек колко красиво би изглеждала градината през лятото. Диъдри паркира пред огромната вила и се усмихна сърдечно на засмения прислужник, която я чакаше на вратата. Той я поведе през полупразното антре към леко открената врата. Токовете на Диъдри почукваха по мраморните плочи. Някъде отдалеч се чуха гласове на играещи деца.

Първото, което забеляза в стаята, където бе въведена, бяха широките прозорци, водещи към тераса, и великолепните картини, които висяха по стените. Усмиввайки се, тя се упъти към една от тях — винаги се беше чудила в коя ли частна колекция се намира точно този Тициан. Вдигна ръка към рамката, но като видя жиците на алармената система, се отдръпна.

— Диъдри.

Стресна се като чу името си. Обърна се и забеляза крехка фигура, облечена в черна дантела, да седи на края на дивана. Трябва да бе Силвестра.

— *Buona sera, signora* — поздрави Диъдри. — *Piacere di...*

— Нека да говорим на английски — прекъсна я Силвестра. — Не бих желала никой да ни чуе.

За пръв път през деня някаква тревога разклати решителността на Диъдри, която тя толкова трудно си бе изградила през нощта.

— Очаквах да видя Енрико — каза тя.

Силвестра поклати глава.

— Искате да видите не Енрико, а другия ми внук Арсенио, обаче се боя, че това е невъзможно.

Диъдри се сконфузи.

— Но...

Спря, когато Силвестра вдигна костеливата си ръка.

— Енрико не може да ви помогне, Диъдри, само аз мога. Моля, седнете.

Диъдри седна на по-удобен стол от другата страна на огромната мраморна камина и търпеливо зачака Силвестра да продължи.

— Дълбоко в себе си винаги съм знаела, че ще дойде този ден — започна старата жена и я погледна с тъжните си черни очи. — Знам, че не мога вечно да го защитавам, защото не е правилно. Това, което правя, също е осъдително. Всъщност всички сме виновни, а може би аз най-много от останалите.

Спря и Диъдри разбра, че в момента Силвестра се е отнесла. Тя се взря в бледото напрегнато лице и се опита да заглуши безпокойството си.

Най-накрая очите на Силвестра отново се фокусираха и тя продължи с тънкия си глас:

— След няколко дни Енрико ще доведе брат си от лудницата. Няма да го позная, така твърди Енрико, защото е остарял. Моят красив Арсенио е трийсетгодишен. Серджо Рамбалди направи така, че той да остарее преждевременно. Мразя Серджо Рамбалди заради онова, което причини на семейството ми, а едно време го обичах като син. Може би дълбоко в сърцето си още го обичам, но той трябва да си плати, и съм сигурна, че това ще стане един ден.

— Но какво е извършил той? — настоя Диъдри, когато ѝ се стори, че Силвестра пак се отнася.

Смехът, с който ѝ отговори, заприлича на грачене.

— Искате да знаете какво се е случило с Оливия, нали?

Изненадата на Диъдри бе явна. Когато предната вечер позвъни на Енрико, му спомена само, че иска да разговаря с него за Серджо Рамбалди и неговата Бърлога.

— За Оливия — повтори Силвестра. — Серджо ми разказа какво е вършила в Америка, как е водела децата при мъже, които са ги искали, как взимала наркотици, с които те ѝ се отблагодарявали. Тя взимала наркотици, а мъжете — децата. После някой научил с какво се занимава тя, но преди тя да се разприказва, я отвели. Нали знаете, заради наркотиците тя била в състояние да направи всичко, дори и да признае какво е правила. Затова Рубин Майър се обърнал към Серджо да я вземе. Обадил се на Серджо, защото му било известно какво върши Серджо в Бърлогата. — Спря за малко. — Серджо винаги е чакал този момент, някой ден жена да дойде при него така... Но сега тя вече не му стига. Трябва да има и Мадлен.

— Защо? Защо му е Мадлен?

— Заради Пол О'Конъл, разбира се.

— Заради Пол ли? — възкликна Диъдри. — Защо пък заради Пол?

Силвестра я погледна озадачено в очите.

— Не знаете ли? Серджо не ви ли е казал?

— Какво да ми каже? — Сега Диъдри вече съвсем се обърка.

Бавно изразът на Силвестра се промени от недоверчивост в решителност.

— Тогава аз ще ви кажа — заяви тя безизразно. — Пол О'Конъл е брат на Серджо.

Диъдри я погледна смаяно.

— Брат? Не може да бъде. Серджо е италианец.

— Имат една и съща майка, но бащите им са различни. Не знам кой е бащата на Серджо, Хелън не ми каза. Тя роди Серджо, когато беше още дете — преди да навърши шестнайсет години, и го остави в Галено при семейство Рамбалди. Познаваше ги слабо. Те взеха сина ѝ, защото аз ги помолих, но аз отгледах Серджо като мое дете. До десетгодишната му възраст майка му не дойде да го види, а когато пристигна, съобщи, че той има брат, че тя е омъжена, но иска той да отиде да живее при тях в Англия. Серджо бе обикнал моето семейство и не поиска да тръгне. Затова понякога тя го посещаваше — не често, но когато идваше, го водеше във Флоренция, за да се види със съпруга

й и със сина й Пол. Но Серджо се разстройваше от посещенията й и я помоли да не идва повече. Тя не го послуша, продължаваше да идва, макар и без съпруга и сина си. Постепенно Серджо обикна майка си. Той още като дете си беше талантлив, всички знаехме това. Майка му искаше да му помогне. Тя му разказваше биографията на великия Микеланджело и го убеждаваше, че е гениален също като него. След известно време Серджо повярва, че е превъплъщение на Микеланджело. Един ден Хелън му каза, че ще напусне семейството си в Англия, че ще дойде и ще живее при него тук, в Италия, че ще му помага да работи. А понеже Пол не искаше тя да ги напусне, я уби.

— Какво! — недоумяващо ахна Диъдри. — Значи той е луд.

— Да, Диъдри, всички са ненормални — Пол, Серджо и майка им. Пол и Серджо са наследили хубостта и ума й. Сега желанието на Серджо е да си отмъсти на Пол и затова иска Мадлен.

Диъдри се отдръпна от тази жена. Струваше й се, че всъщност Силвестра е лудата. Но със сърцето си разбираше, че независимо от невероятния ужас от всичко това, в думите на старата жена имаше неоспорима истина. Спомни си как Серджо реагира за пръв път, когато тя спомена името на Пол, как настояваше да знае с какво се занимава Пол и държеше тя да направи така, че Пол и Мадлен да са заедно...

— Но освен това — каза Силвестра, — ще ти разкажа за Оливия.

Диъдри пак усети как се отдръпва. От държанието на Силвестра си личеше, че историята ще стане още по-лоша и че тя не бива да слуша повече.

— Никой не знае къде е тя — заяви Силвестра. — Не знаят дали е жива...

— Жива е, Серджо ми го каза. Знам със сигурност, че е жива.

— Не, Диъдри, Оливия е мъртва.

Дъхът на Диъдри спря. Взираше се в старата жена и искаше да изпищи, за да я спре да говори.

— Но Дарио... Дарио и Серджо, те... твърдят, че пак ще я видя.

— Ще я видите, но не така, както си мислите. Сигурна съм в това, защото знам какво става в Бърлогата. Затова аз се срещам сега с вас, а не Енрико. Аз съм много виновна и сега ще ви кажа защо. Влюбена сте в Серджо, нали?

Диъдри кимна.

— Знаете как очите му хипнотизират.

— Хипнотизират — повтори механично Диъдри.

— Да, той умее да хипнотизира с очи и с очарованието си. Всички обичат Серджо и желаят да са с него, защото е гений. Но искам да знаете, че той е ненормален. След като майка му почина, Розария — съпругата на Енрико, се опита да го убеди, че не е Микеланджело, но той все още го вярва и продължава да работи така, както едно време е работил великият Микеланджело. Когато е в Бърлогата, дори се облича с дрехи от четиринайсети век. Той желае да бъде запомнен. Затова се е зарадвал, когато е взел дъщерята на богатия американец. Всички познаваха Оливия. Твърди, че иска да направи Мадлен известна, нали?

— Да — отвърна Диъдри, като си спомни как Серджо настояваше тя да стори всичко възможно, за да направи известна Мадлен. — Но той не ме е карал да го правя, аз...

— Няма значение. Тя е любимата на Пол О'Конъл, а това че я правите известна, е добре дошло за Серджо, защото не само ще отмъсти на Пол, но и целият свят ще го запомни заради онова, което е направил с Оливия и Мадлен. Той ги изучава така, както едно време Микеланджело е анализирал анатомията на човека. — Спря и почака Диъдри да схване онова, което току-що ѝ каза. После попита: — Разбирате ли какво ви казвам?

Диъдри беше останала без глас от ужаса на онова, което научи. Да, разбираше какво казва Силвестра.

— Микеланджело е подлагал на дисекция тела на хора. Серджо Рамбалди разрязва тела на жени и след това прави велика скулптура.

— Не! — извика Диъдри и поклати глава. — Не! Лъжете.

Силвестра продължи, сякаш не я чу.

— За Арсенио — моя внук — Серджо беше нещо като идол. Той го следваше, учеше при него. Когато Оливия дойде в Италия, а хората от Ню Йорк искаха тя да умре, за Серджо това се оказа шанс, който отдавна бе чакал, за да работи по метода на Микеланджело. Нощта преди да се съберат в Бърлогата, Арсенио е трябвало да ѝ предаде наркотика, който е бил в такова количество, че да я убие. Но Арсенио се влюбил в нея и поискал да я спаси. Нощта, когато трябвало да ѝ го даде, първо спал с нея, а после ѝ дал само малка част от него. Била в безсъзнание, но не и мъртва. Страхувал се да каже на Серджо и когато започнало разсичането, те улучили артерията и кръвта шурнала от сърцето ѝ. Опръскала очите на внук ми и той ослепял. В продължение

на много дни той беше в шоково състояние и викаше само името на Оливия. Не трябваше да го пращат в лудница, но аз оставих Енрико да го заведе там, за да защитим Серджо. Закрилях го заради Розария, защото тя го обичаше, но сега Розария е мъртва и Серджо трябва да плати за деянията си. Да, отново ще видите Оливия, защото тя живее в мраморната статуя, която създава Серджо.

Ненадейно Диъдри скочи на крака. Лицето ѝ беше посивяло, а очите горяха от уплаха.

— Мадлен! — извика тя и се втурна към прозорците, разклати ги, опитвайки се да излезе. Извърна се. — Къде е тя? Кажете ми!

Силвестра я изгледа разтревожена.

— С Енрико. Във Флоренция са.

За миг Диъдри като че се отпусна, но Силвестра разбра какво я разстрои.

— Кога я иска той, Диъдри?

— Тази вечер.

Силвестра поклати глава.

— Твърде скоро. Трябва да направим нещо и да я задържим при нас. Но няма начин да се свържем с Енрико. Да се надяваме, че ще я доведе тук, преди да я върне в селото. Вървете в селото и я чакайте.

— Да! — реши Диъдри. — Ще отида в селото.

И като грабна чантата си от стола, тя се втурна към вратата.

Докато Диъдри излизаше с колата от портата на семейство Тарало, Пол спря колата си пред кафенето на Паезето ди Питоре. Когато излезе, започна да вали, но той не чувстваше нищо — нито студа, нито вятъра, нито влагата. Усещаше единствено бушуващите в гърдите си чувства и изгарящата ярост, която го пареше все повече, щом се сетеше за измяната на Мадлен. Въпреки че бе разярен, независимо от омразата и огорчението му беше приятно, изпитваше удоволствието, което идва след взимане на решение. Сега всичко можеше да дойде на мястото си. Не можеше да разбере защо това не му бе хрумвало досега, но никога по-рано не бе ставало нужда руската матрьошка да бъде наказана по такъв начин.

Пресече терасата на кафенето, смръщи се ѝ започна да си спомня. Бяха минали много години, но той не бе забравил. Сложи крак

върху единия край на масата, ритна я към парапета и там се откри капак към мазе. Преди да го отвори, се огледа, хвърли поглед към зеленината, която покриваше планината, към тъжните къщи, в които никога не се забелязваше признак на живот, към заключената врата на кафенето и окъпаната от дъжда тераса, където бе застанал. Внезапен порив на вятъра шибна тялото му, той отстъпи една крачка, но вятърът му помогна да дойде на себе си. Пол отвори капака и като се приведе, напипа стълбата.

Не се сети да вземе фенерче и докато слизаше по-надолу, го обгръщаше все по-непрогледна тъмнина. Но знаеше, че зад мазето, скрито зад дълга редица каси с прашни бутилки, се намираше проход, който щеше да го отведе към брат му.

Доста дълго се лута, настъпваше и чупеше бутилки с обувките си, вървеше слепешком в тъмнината, докато най-накрая напипа и дръпна назад една врата и така се намери в тунела. Обувките му се плъзгаха в калта и веднъж-дваж залитна към влажните стени, но продължаваше да напредва, тъй като знаеше, че скоро ще излезе на дневна светлина.

Когато се измъкна от мрака и се изправи пред гъстата гора, дъждът започна да бие тялото му и го смъкна отново на земята, но той се улови за някакви корени, успя да се изправи на крака и потъна навътре в гъсталака. Оставаше му да извърви още десетина метра. Натам водеше тясна, стръмна и криволичеща пътека. От двете ѝ страни растяха бодливи къпини, но бе поставен и парапет, на който той се опираше, за да не падне. Най-после стигна до замаскирания вход.

Пещерата представляваше стара етруска гробница, чийто вход бе естествено заслонен. Той вдигна тежките клони и влезе вътре.

Гротескни сенки играеха по стените в осветеното от свещи помещение, мъже в тежки наметала крачеха около мраморния къс, който жълтееше на светлината, на пода и тавана бяха изковани чудновати образи на римски богове. Влагата се процеждаше по стените и нечистотията канеше в изкопаната под тях канавка. В зловонието се усещаше мирис на студ и пръст, а отвън вятърът свиреше заплашително около осквернения гроб. Но Пол не обръщаше внимание на нищо, дори не забеляза, че мъжете се заковаха на място и се обърнаха към него. Очите му бяха втренчени във великолепната скулптура в дъното на пещерата, осветена от силен фенер.

Падащата на вълни златиста светлина правеше лицето от алабастър да изглежда като живо. По такъв начин красотата му ставаше неземна и демонична. Мраморните устни като че говореха и го призоваваха да влезе по-навътре в пещерата, очите ѝ го гледаха със сляпо възхищение. Стоеше като захласнат, със затаен дъх, но камъкът с цвят на слонова кост излъчваше такава енергия, която като че му помогна да поеме дъх, сякаш тихичко му нашепваше и безмълвно го заплашваше. През целия си живот не бе виждал нещо едновременно толкова по-зловещо и красиво.

— Оливия — прошепна Пол.

— Точно така.

Магията се развали. Той се обърна и видя Серджо, застанал до него. В този миг като че нещо раздра гърдите му. Серджо, синът, който тя твърдеше, че е гениален, синът, при когото искаше да отиде да живее, онзи, който го принуди да убие собствената си майка.

Черните очи на Серджо гледаха, меко и се усмихваха. Докато Пол изучаваше безупречното му лице, сякаш някаква ледена ръка укроти огъня на яростта му. Постепенно очите му започнаха да отразяват въпросителния поглед на брат му. Пол се усмихна презрително.

— Мислех, че никога повече няма да дойдеш тук — каза Серджо.

— Никога не си ме канил.

— А сега поканен ли си?

Пол се обърна и тръгна навътре в пещерата.

— Трябва да ми помогнеш — заяви той и хвърли поглед зад мраморния къс, където един мъж го фиксираше пронизващо.

— Разбирам.

Серджо кимна към мъжа с наметалото и той и останалите мъже се оттеглиха зад един свод в тъмните дълбини на пещерата. Серджо и Пол останаха сами. Гледаха се втренчено в мрачната пещера — двама мъже, чиято хубост бе почти смайваща в съвършенството си, чиито черти толкова си схождаха и все пак бяха толкова различни. Бяха като две лица на една и съща монета, изсечена от еднороден метал, оформени от една и съща ръка, две творения на замайваща артистичност, части на един образец. Взираха се един в друг и силата, която се излъчваше от очите на Серджо, бе еднаква с онази, която излизаше от очите на Пол, сякаш между двамата се водеше безмълвна

битка. Най-накрая Серджо пръв се извърна, но държанието му доказваше, че не се смята нито за победен, нито за победител, а само на човек, който доброволно се е оттеглил от състезанието. Усмихнат, той скръсти ръце и се облегна на стената.

— Моля, седни — каза Серджо и посочи парчето мрамор. Щом Пол се настани, той пак се усмихна. — Последния път, когато дойде тук, беше още дете. Браво на теб, че си запомнил пътя.

Пол наклони глава, после вдигна очи към статуята на Оливия.

— Би трябвало да се сетя — каза той, — че тя е тук. Същото ли планираше за Хелън, ако беше дошла?

— Не — твърдо отговори Серджо.

— Тогава какви бяха намеренията ти? — попита Пол и все още гледаше красивото зло лице.

— Не съм имал никакви планове, исках само да работя. Тя поиска да дойде при мен.

— Значи не си имал нужда от нея. Справял си се и сам.

— Разбира се.

Отвън вятърът свиреше сред дърветата, а пламъкът на свещите около стените трептеше от студения въздух, който вееше от отвора на пещерата.

— Това вече е минало — рече с мек тон Серджо. — Ти направи онова, което смяташе за редно, и аз не ти се сърдя. — След като Пол не отговори, той продължи:

— Спомена, че искаш да ти помогна.

Пол изгледа подозрително брат си с присвити очи. Преценяваше доколко Серджо можеше да понесе шока.

— Искам да ме съдят за убийство — най-накрая изрече Пол.

Изразът на Серджо остана непроменен.

— Искаш да се изповядаш ли? — попита той.

— Ако убия, ще ме затворят за дълго време, а не желая това. Не, искам да скриеш тук една жена, за да тръгне слух, че аз съм я убил, а после да я пуснеш, щом свърши процесът.

— Аха. И кого трябва да скрия?

— Името ѝ е Мадлен Дийкън. Сигурно си чувал за нея. Искам да я скриеш и да свидетелстваш, че си ме видял как я убивам.

— Но ако само я скрия тук, ще липсва тялото.

— Знам, обаче аз ще призная, че съм я убил и ще откажа да съобщя къде е тялото...

Серджо изучава дълго време лицето, което бе обърнато към него, като прикри омразата си с развеселен интерес, докато сладкият вкус на откъсването стигна чак до гърлото му. Най-после каза:

— И когато процесът свърши, ти ще искаш да я върна на света? Откъде си сигурен, че ще го направя?

— Не съм сигурен, но ти вярвам. И помни, че каквото и да кажеш в съда, нищо няма да промени факта, че не съм я убил аз и че тя е още жива. Ще съобщя на полицията къде да търси, а ще кажа и за Оливия Хейстингс.

Серджо кимна.

— Разбира се. — Въздъхна, отдръпна се от стената, заобиколи мраморния къс и застана пред Пол. — Ще го направя, но искам да я доведеш тая вечер. Можеш ли да го изпълниш?

— Да.

— Как ще я доведеш?

— Ще измисля как. — Извърна се и се взря в лицето на брат си, което оставаше в сянка. — Страхуваш се, че ще запомни пътя ли?

— Да. — Серджо щракна с пръсти и един мъж пристъпи на светлината. Серджо му заговори, мъжът му подаде нещо и пак се оттегли. — Този опият ще я приспи — каза Серджо и подаде малко пакетче на Пол. — Ще се наложи да я донесеш дотук. Моите хора ще те чакат в кафенето и ще ти помогнат.

Пол се изправи и пхна пакетчето в джоба си.

— Вземи го — каза Серджо и му подаде едно фенерче от полицата. — По дрехите ти забелязвам, че ти е липсвало.

Пол взе фенерчето, хвърли последен поглед на лъчезарната статуя зад гърба си и тръгна.

Серджо го изпрати до отвора на пещерата. Проследи как Пол се сви под дъжда и как запристъпва предпазливо по опасната пътека. Щом изчезна от погледа му, Серджо се обърна към мъжа, който бе застанал до него.

— Чу ли? — попита той. — Голяма услуга ми прави Пол и много улеснява нещата. Ще направим, разбира се, както той иска, но ти, Джовани, ще трябва да уведомиш полицията. Ти ще дадеш показания на следствието. Тази вечер няма да бъдеш в Бърлогата. Съседите ти

трябва да знаят, че си вкъщи, а после трябва да те видят как тръгваш на разходка по планинската пътека. Разбираш ли?

— Да.

— Иди в полицията рано сутринта, разкажи им какво си видял и тогава... — Серджо присви очи... — тогава желанието на брат ми ще бъде изпълнено.

Изглежда Джовани въпросително, като че очакваше отговор на някакъв въпрос. Джовани прочете мислите му и каза:

— Днес снимат филма на магистралата. Мариан е сама във Фелито. Да отида ли там?

Серджо се усмихна.

— Не, Джовани, сам ще отида.

Сива мъгла се стелеше над планината. Още не се бе стъмнило, но все повече се събираха буреносни облаци и скоро щеше да завали. Дъждът беше спрял само преди броени минути, но като че ли отдихът щеше да е кратък. Мариан се изненада, че екипът още не се е върнал. Освен ако Матю не е решил, че дъждът би придал допълнителна атмосфера на снимките и ако действително беше така, тогава щяха да продължат да работят неизвестно докога.

Тя хвърли още едно дърво в огъня, сви се на стола и продължи да чете. Но след няколко минути остави книгата. Толкова много мисли занимаваха ума ѝ, че четеше една и съща страница пет-шест пъти и пак нямаше представа за прочетеното.

Погледна часовника си. Досега Мадлен трябваше да се е прибрала. Освен това къде беше Пол? Едва ли би могъл да пише в гората и то в такова време. Но Матю спомена, че го е видял да тръгва с колата. Сигурно по някаква причина е отишъл в Лука или във Виареджо. Мислите ѝ се върнаха отново към Матю и тя зарови глава в ръцете си, мислейки за него, а после за Стефани, за Оливия, за Борис, за Серджо Рамбалди и Рубин Майър, за Мадлен и Пол... Един след друг те минаваха в съзнанието ѝ.

Изправи се и прекоси стаята, после пак се върна. Спря пред огъня, остана втренчена в него няколко минути, после пак се отпусна върху фотьойла. Искаше ѝ се да заплаче, но сълзите не идваха. Може би трябваше да отиде при хората на Франк в барчето, там поне ще има

с кого да поговори. Но всъщност не ѝ се приказваше, нищо не ѝ се правеше. Искаше само да седи свита и да си представя, че когато отвори очи, всичко ще е наред, че тайнствеността около Пол и Серджо ще бъде разбудена и че тя и Матю ще бъдат заедно. Облегна глава назад и хвърли поглед към прозореца — отново бе започнало да вали. Едри капки се стичаха от лозницата, падаха върху стената и образуваха локва върху плочите пред вратата.

Стресна се, когато вятърът връхлетя върху вратата, после пак затвори очи. Беше ѝ много нервно. Сигурно трябваше да отиде с екипа. Там може да е студено и мокро, но би било по-добре, отколкото да седи в планинското село и да мисли до полуда.

Отново се изправи и с нетърпение погледна през прозореца. Никой не се виждаше, нямаше и следа от екипа, нищо, освен падащия дъжд и свирещия вятър. Тъкмо се готвеше да се върне на мястото си, когато забеляза, че някой се приближава. Който и да бе, явно не бързаше, както би било нормално в подобно време, а изпитваше удоволствие от ходенето. Сърцето ѝ подскочи, за миг си помисли, че е Матю, но когато разпозна високата слаба фигура, замръзна. Бързо се отдели от прозореца, притисна се към стената и почувства как страхът плъзна по жилите ѝ. Какво прави той тук? Кого търси? Вероятно Бронуен. Да, сигурно е дошъл да види Бронуен.

Заслуша се в стъпките му, от ужас кожата ѝ пламна. Когато сянката се показва на прозореца, изохка и се строполи на пода. Той почука няколко пъти и тъкмо когато си мислеше, че ще си тръгне, чу как натиска бравата. Сърцето ѝ подскочи, но когато студеният въздух нахлу в стаята и огънят пусна дим, тя остана като парализирана, легнала на пода в ъгъла, зад ръкохватката на дивана. Стисна очи и се помоли на бога той да не я забележи. Чу го да се изкачва по стълбите, стъпките му проехтяха тежко по тавана над нея. После отново слезе и след мълчание, което сякаш продължи цяла вечност, го чу да излиза и да затваря вратата след себе си.

Отдъхна си, усети облекчение в крайниците си, но остана да лежи на пода все още със затворени очи. Чувстваше се толкова слаба, че не можеше да мръдне. Защо дойде? Какво търсеше? Мили боже, дано Матю да се върне вече. Нямаше да чака повече, ще отиде там долу на магистралата да го намери. Трябваше да се махне от това село,

където вятърът скимтеше като новородено, а дъждът биеше като барабана на съдбата.

Като отвори очи, Мариан се хвана за дивана и когато погледна нагоре, цялото ѝ същество изпищя от ужас.

— Не, не, не — изрида тя и се отпусна на стената.

— Но, Мариан, какво има? — каза Серджо, а красивото му лице бе придобило загрижен вид. — Защо толкова се страхуваш? Няма да ти сторя нищо. Хайде, позволи ми да ти помогна. — Но щом той протегна ръка към нея, тя се отдръпна и се сви в ъгъла.

— Моля те, върви си — извика тя.

— Няма да ти направя нищо — повтори той. — Не се страхувай. Бих искал да поговорим. — Само очите му се усмигнаха. — Имам нужда от твоята помощ, Мариан. Хайде, ела и седни до огъня, цялата трепериш.

Опитвайки се да преглътне горчивия вкус на обзелата я паника, тя успя да се изправи на крака и този път не му попречи да ѝ помогне да отиде до камината.

— Какво искаш? — попита тя, когато се отпусна върху стола.

— Бих искал да направя нещо за мен. Отнася се за нещо много важно, което може би ще запише името ти в историята на Италия, а може би и във вашата.

Тя облеци очи, а той се засмя с топъл звучен смях, който като че прогони студа от стаята.

— Много голямо нещо е да попаднеш в историята, нали?

— Да — кимна тя, като го наблюдаваше внимателно. Реши, че е по-добре да му отговаря с тон, подобен на неговия.

— Радвам се, че смяташ така. Но виждам, че все още те е страх. Как да те убедя, че няма да ти направя нищо лошо?

Тя стрелна поглед към вратата, а той се засмя.

— Знам, че искаш да си тръгна. Но бих искал да дойдеш с мен, Мариан, да те заведа там, където работя, и да ти покажа какво и как съм го направил. Бих желал да си записваш, така че целият свят да научи и разбере метода, по който Серджо Рамбалди прави великолепните си творби. Ще знаеш единствено ти, само на теб ще разкажа историята на моя живот, на моето семейство, на моето изкуство. Моля те, обещавай, че ще дойдеш, кажи, че ще го направя заради мен.

— Но аз не бих могла — заекна Мариан. — Аз, ами аз... не съм специалист, не съм писателка.

— Как да не си! Пишеш сцени за филма, нали? Бронуен ми спомена колко си талантива и че ти предстои голямо бъдеще. Затова те моля да го направиш заради мен. Моля те, само ела до моето ателие и ме изслушай какво ще ти разкажа за живота и за работата си. Вече съм ти приготвил листа и моливи. Ако предпочиташ, ще ти донеса и пишеща машина.

Тя се взираше в него и не беше в състояние да измисли какво да му каже. Разбираше, че избирайки я да пише биографията му, според него той ѝ оказваше голяма чест, тъй като животът и работата на Серджо Рамбалди винаги бяха обградени от тайнственост в Италия и че написването на тая книга щеше да промени живота ѝ. Но не желаше да го направи, искаше само той да се махне по-далеч от нея. Не можеше да измисли някакво извинение, освен да му каже, че изпитва смъртен ужас от него.

— Струва ми се, че се готвиш да ми откажеш — каза той. В гласа му не се усещаше заплахата, а само тъга и тя още повече се обърка.

В един миг ѝ хрумна дали не е останала с погрешно впечатление за него — може пък да говори истината, щом казва, че не знае нищо какво се е случило с Оливия. Докато се взираше в очите му, той като че я молеше да го разбере и да му вярва.

— Ела до ателието ми и виж какво работя. Ако не ти хареса, ако смяташ, че няма да можеш да напишеш историята ми, можеш да си тръгнеш. Както влезеш, така и ще си излезеш. Няма да те задължавам, искам да го направиш по свое желание. Държа да дойдеш сега и да ми позволиш да ти покажа творбите си. А докато пътуваме към ателието, ще ти разкажа за себе си, за времето, когато бях дете. Ще ти разкажа и за семейство Тарало...

— Искаш да кажеш за Енрико?

— Да — кимна той и се усмихна окуражително. — Енрико ми е като брат. А Силвестра обичам като своя собствена майка.

— Нямах представа, че познаваш семейство Тарало.

— Вече не живея с тях, работя във Флоренция. Братът на Енрико — Арсенио, работеше при мен, преди да се разболе. Голяма трагедия стана с Арсенио, а когато го отведоха, всички потънахме в скръб. Но Силвестра знае за моята работа и ме разбира, също както едно време

ме разбираше Розария — съпругата на Енрико. Тя често идваше в ателието при мен. Виждаш, че няма от какво да се страхуваш. Знам също, че те са и твои приятели.

— Те там ли ще бъдат? Днес?

Той сви рамене.

— Вероятно, но сега не идват толкова често. Може би Енрико ще доведе Мадлен. Те са заедно във Флоренция, нали?

— Да — каза Мариан и напрежението започна да напуска тялото ѝ. Само Енрико би могъл да каже на Серджо, че ще ходят с Мадлен във Флоренция, а и щом семейство Тарало често ходят в ателието му... И все пак имаше нещо не съвсем наред, някакво съмнение се беше загнездило в съзнанието ѝ, но като че една врата се захлопна пред него, преди то да изплува на повърхността. Само Серджо да спре да я гледа по този начин, би видяла нещата по-ясно. Усети като че се залюлява, сякаш главата ѝ се напълни с някакви видения и страхът от него...

— Ела — каза той и вдигна палтото ѝ от дивана. — Днес е студено и трябва да се облечеш добре.

— Ателието ти във Флоренция ли е? — попита тя, докато пъхаше ръцете си в ръкавите.

— Да — излъга той. — Като начало ще се отбием и в Бърлогата, което на италиански означава работилница. Предпочитам да я наричам така.

— Бърлогата — повтори тя.

— Да, Бърлогата.

Той ѝ подаде шала, но когато тя понечи да го вземе, се засмя леко, прехвърли го около врата ѝ, вдигна го високо над ушите и го затъкна в яката ѝ.

— Да изтичаме ли до колата? — предложи той, когато отвори вратата и бурята ги връхлетя.

Студеният вятър като че премина по жилите ѝ и я разбуди от дълбок сън.

— До колата ли? — объркана повтори тя.

— Да, не можем да вървим пеша до Флоренция.

— Не — съгласи се тя. Вдигна очи към него и се зачуди какво прави, защо се чувства така раздвоена. Някъде дълбоко в съзнанието си знаеше, че се страхува от него, но явно този страх сега се бе

изпарил. Хората на Франк бяха тук, в селото, и щом се качи в колата, те ще я последват. Така че ще бъде в безопасност.

Усмихнат, Серджо я хвана за ръката. Спуснаха се през дъжда, пляскаха в локвите и се хлъзгаха в калта, докато стигнат пътя към платото.

— Тук е — каза той и отвори вратата на червен фолксваген. — Тази кола не е моя, взимам я на заем от Енрико. Моята стои в гаража.

Щом спомена името на Енрико, Мариан се почувства по-спокойна и седна на мястото до шофьора.

— Така — поде той и даде назад към дърветата, — откъде да започна? Естествено — кога съм роден. — Внимателно изви колата на косъм от пропастта и сложи крака си на спирачката. — Ще ти разкажа само за майка ми, защото не познавам баща си. Дори не знам как се казва, никога не ми е споменавала, нито на когото и да било другиго.

Докато разказваше историята на детството си — как е отраснал в Галено заедно с Енрико и Арсенио, Мариан седеше облегната на седалката, слушаше дълбокия му мелодичен глас и си представяше горещото и прашно италианско село, което разказът му рисуваше във въображението ѝ.

След известно време, когато бяха вече в полите на планината, той отби настрани от пътя, за да даде път на една кола. Мариан изтри с ръка изпотения прозорец и видя как синият фиат ги задмина.

— Това беше Диъдри — каза тя, обърна се и го погледна. — Агентката на Мадлен.

— Ще се убие някъде, като кара с такава скорост в такова време и на такъв път — отбеляза той и отново излезе на пътя.

— Сигурно търси Мадлен — измърмори Мариан. — За какво ли бърза така?

— Не знам — отвърна спокойно той.

Малкото синьо фиатче спря внезапно, заора в калта и за малко не се блъсна във фургона на Кристина Ханкок. Диъдри скочи отвътре, без дори да затваря вратата, и се спусна по пътеката право към къщата на Мариан. След като почука и никой не ѝ отговори, тя се втурна вътре, викайки името на Мадлен.

Изкатери се нагоре по стълбите, падна и извика от болка, когато удари брадичката си в дървените стъпала.

— Мади! — изкрещя тя. — Мади! Къде си?

Не се чу отговор.

Излетя навън, дъждът се стичаше по разрошената ѝ кестенява коса, а вятърът развяваше палтото ѝ и го издуваше като балон.

— Виждали ли сте Мадлен? — кресна тя на някакъв мъж, който тичаше към нея.

— Не — извика той в отговор. — Коя сте вие?

— Нейната агентка. Къде е Мариан?

— Не е ли в къщата?

— Не, там няма никой.

Мъжът се загледа в нея, сякаш не ѝ повярва, после изведнъж я отхвърли настрани и побягна към къщата. Даже през шума на вятъра го чу как ругае. За миг забрави собствения си страх и се зазяпа в него как лети по стъпалата към стаята на горния етаж.

— Вървете в барчето! — изкрещя ѝ той.

— Защо?

— Правете каквото ви казвам.

С две крачки той се оказа до нея и като я грабна за ръката, повлече я по пътеката през градината към барчето.

Топлината на огъня я обгърна, но тя беше твърде замаяна, за да я почувства.

— Какво има? — попита тя, като видя как мъжът раздруса друг мъж, който спеше, и му се разкрещя.

— Ставай! — кресна му той. — За бога, изчезнала е!

— Какво? Какво? — каза другият мъж и седна. — Коя е тази? — попита и погледна Диъдри.

— Агентката на братовчедката.

— Какво прави тя тук?

— Какво правите тук? — повтори първият мъж, като се обърна към Диъдри.

— Търсех Мадлен. Тя...

Спря, когато вратата се отвори. Влезе Уди.

— Ебало си е майката, страшен студ — извика той.

— Кажете на Манфредо веднага да приготви грога. Екипът се връща и всички сме замръзнали. Какво става тук? Защо сте ме

зяпнали?

— Къде е Матю? — излая мъжът, който се изправяше на крака.

— Тук съм — отговори Матю, влизайки през вратата. — Пфу! Слава богу, свърши.

Той се стресна, когато Диъдри мина като вихър покрай него и излезе под дъжда.

— Какво става? — попита той и очите му потъмняха тревожно, когато се обърна и изгледа двамата мъже.

— Търси Мадлен — отвърна му единият.

— Мадлен ли! Защо? И защо е изпаднала в паника?

Преди някой от двамата да му отговори, Матю се обърна и се втурна след Диъдри.

— Почакайте! — провикна се той след нея. — Диъдри! Върнете се!

Затича се след нея и много бързо я настигна, но когато я хвана, тя се откъсна от него и се запрепъва към колата си.

— За бога! — кресна той. — Какво става? Какво се е случило?

— Не мога да ви кажа, много е дълго. Обаче трябва да намеря Мадлен.

Дъждът се носеше на талази, но борейки се с него, тя продължаваше да тича.

— Трябва да ми кажете — настоя Матю, като я улови и завъртя. — Какво става? Нещо във връзка с Пол ли е?

— Да! — извика в отговор тя и като че изведнъж се осъзна. — Къде е той? Виждали ли сте го?

— Не. Следобед не бяхме тук. Може би Мариан го е виждала. Успокойте се и елате...

— Мариан я няма.

Изведнъж лицето му побледня. Така стисна ръката ѝ, че тя извика от болка и се опита да се освободи.

— Какво искате да кажете с това, че Мариан я няма? — изръмжа той и я стисна още по-силно.

— Там я няма! — изпищя Диъдри. — Ходих в къщата. Търсят я — онези хора в барчето.

— Боже мой! — извика той. И като я дръпна след себе си, той я повлече по пътя към селото.

Мадлен беше застанала до едно такси на главната улица на Камайоре и се опитваше да завърже розовата си найлонова качулка, за да не я отвее вятърът. Махна за довиждане на Енрико, докато той завиваше зад ъгъла.

— Може ли да ме закарате до Фелито, моля? — попита през прозореца на таксито, но гласът ѝ изведнъж заглъхна от силната гръмотевица, която изпраща над главите им.

— Да, да, Фелито — кимна шофьорът и се извърна, за да отвори задната врата.

— Няма нужда, аз ще я откарам.

Мадлен се смая, когато ръката на Пол я улови и я дръпна от вратата на таксито.

— Здравей — изрече тя нервно.

— Здравей — усмихна се той. — Представи си каква среща. Току-що дойдох да си купя вестник. Ти къде беше? — попита я той, като погледна пликите с покупки, които тя държеше.

— Във Флоренция — отговори му Мадлен. — Малко на пазар.

— Хайде да се скрием от дъжда — подкани я той и като я хвана за ръката, я поведе към едно кафене.

Тя не успя да разбере дали е видял Енрико и макар че по държанието му не личеше, тя го наблюдаваше внимателно, докато той поръчваше кафетата. След това Пол попита къде е дамската тоалетна.

— Защо го питаш? — каза Мадлен, след като келнерът се отдалечи. — Да не би вече да искаш да ходиш там?

Той се засмя.

— Само си помислих, че ти би искала да отидеш и малко да се пооправиш. Имаш вид на бостанско плашило.

— Много ти благодаря — каза тя и направи гримаса. Изпълнявайки желанието му, стана и тръгна да срещне косата си.

Докато я нямаше, донесоха кафетата и Пол сипа в това на Мадлен двете таблетки, които Серджо му беше дал.

— Изглеждаш много доволен от себе си — усмихна се тя и седна на стола си, вече сигурна, че той не е видял Енрико.

— Би трябвало — отговори той. — След като завърших книгата си.

— Не може да бъде! — извика тя. — Но това е фантастично. Трябва да го отпразнуваме.

— Ще го направим — обеща той, — но когато напълно я завърша. Хайде сега, изпий си кафето и ми разкажи колко похарчи днес във Флоренция.

— Цяло състояние — изкикоти се тя, вдигна чашата към устните си и отпи. — Купих нещо и за теб, но ще остане в тайна до рождения ти ден.

— Няма ли да ми подскажеш какво е?

— Не! Ще трябва да почакаш. Купих и нещо за Мариан. Кулата на Пиза като лампа. Такъв кич е, че тя сигурно ще я захвърли по мен, но нямам търпение да видя как ще се промени физиономията ѝ, когато ѝ я дам. Ще се престоря, че ми харесва, и да видим какво ще каже. Нали знаеш каква е — прави всичко възможно, за да не обиди човек, но съм сигурна, че това няма да ѝ хареса.

Той се усмихна и нежно се взря в очите ѝ, докато му бърбореше и му изброяваше какво е купила и колко фантастично било да си тук въпреки лошото време. Докато я наблюдаваше, почувства как вътрешно се разпада. Руската му матрешка най-последно беше цяла, но докато се опитваше да я създаде, той беше унищожил себе си. Беше се затворил в най-вътрешната ѝ фигурка в желанието си да бъде огънат, който пламти в душата ѝ, но когато го постигна, разбра, че е задушил своя огън. Сега не искаше нищо друго, освен нея. Имаше нужда от нейната преданост, от любовта ѝ, от смеха и тъгата ѝ, искаше живота ѝ, защото така щеше да продължи своя.

Но един ден, когато всичко това свърши, когато Серджо я върне на света и той бъде пуснат на свобода, щяха да са отново заедно. Тя ще разбере защо го е направил и пак ще го обича.

Изчака я, докато свърши кафето, и като се облегна на масата към нея, прошепна:

— Знаеш ли какво искам да направиш сега?

— Какво? Тук, в кафенето? — прозина се тя.

Той се засмя.

— Не това. Искам да се поразходим с колата.

— Може. До Фелито.

— Не, по-нататък. Ще те откарам надалеч, високо в планината и ще си представим, че сме единствените живи същества в тази

забравена от бога вечер.

— Нямам нищо против — сви рамене тя. — Щом искаш. Но дано да не е много дълго. Умирам от глад.

— Почакай тук — каза той. — Ще докарам колата.

— А целувка? — попита тя, когато той мина покрай нея, но той само я изгледа шеговито с присвити очи и ѝ каза да почака.

— Май си се побъркал — заяви тя половин час по-късно, докато завиваха по опасните планински пътища в проливния дъжд. — Но в известен смисъл е много романтично — двамата уютно свити в колата и заслонени от бурята. Само карай по-бавно.

Той не ѝ отговори. Очите му бяха вперени право в пътя напред. Стегна се, за да не ѝ позволи да повлияе на решението му.

— Трябваше да се отбием и да се обадим на Мариан къде сме — продължи Мадлен. — Но след като и двамата ни няма, тя сигурно ще се сети, че сме се видели и сигурно няма да се безпокои.

Тъй като Пол пак не ѝ отговори, тя се пресегна и стисна крака му.

— Значи свършихме книгата.

Пол продължаваше да мълчи и тя започна да се нервира. Вероятно е видял Енрико, но ако беше така, досега щеше да каже нещо, нали? Но все пак беше сърдит.

— Имаш ли представа къде сме? — пошегува се тя след малко.

— Да.

— Добре, защото аз нямам никаква. Не мислиш ли да се връщаме вече? Струва ми се, че ще заспя. — Облегна главата си назад и затвори очи. — Скапана съм — измърмори тя. — Толкова дълго ходих по магазините.

Пол продължи да кара. Пришпорваше колата в тъмните сенки на извиващия път. Над главите им гръмотевиците трещяха все по-силно, а мълниите прорязваха черното небе и разлюлените дървета. Силата на бурята отговаряше на вътрешното му състояние — и той се бореше с нестихващата си ярост. Обхванат бе от неудържима нужда да я накаже, да я научи, че никога не бива да го мами и че трябва да обича единствено него. Докато вехне и чезне в Бърлогата на Серджо, ще ѝ пише и ще ѝ обясни всичко — че ще се върне, но само при условие ако се закълне никога повече да не му се подиграва и ако се предаде изключително в негова власт. Опита се да потисне възпламеняващите

се искри на гняв — ясно му беше, че пречат на целта му и подкопават желанието му да се откъсне от себе си. Но той беше обмислил всичко, само трябва да запази спокойствие... Изведнъж гръм раздра небето, той натисна спирачките и отби колата.

След като изключи мотора, чистачките се заковаха. Внезапно настана пълна тишина. Пресегна се и запали горното осветление.

— Спиш ли? — попита той.

— Ммм — отговори Мадлен.

— Събуди се!

Сграбчи я за косата и изви лицето ѝ към себе си.

— Какво става? — попита тя сънливо. — Защо ме скубеш?

Очите му проблеснаха налудничаво и той се озъби.

— Обичах те — изрече ядно. — Ти беше една проста, суетна, алчна курва, а аз бях готов да ти дам всичко.

— Какво? Пол, какво става? — Тя нямаше сили да отвори клепачите си.

— Енрико Тарало! — изсъска той. — Чукала си се с Енрико Тарало.

— Не, не е вярно — смънка тя.

— Лъжкиня.

Удари я през лицето, главата ѝ се блъсна в стъклото, но тя все още не можеше да се отърси от ленивостта, която я бе обхванала.

В огледалото за обратно виждане той зърна фаровете на приближаваща се отзад кола, но след малко те изчезнаха. Тогава я пусна, пресегна се и отвори вратата откъм нейната страна.

— Излизай — изръмжа той и след като тя не помръдна, той я бутна. Мадлен се изтърси тромаво в канавката.

Когато заобиколи колата, тя все още не бе дошла на себе си. Пол се взря в нея с любов и омерзение и усети как нещо в главата му като че изригва и мъчително се разпуква, също както небето отгоре се раздираше от гръмотевиците. Ще я отнесе оттук, ще я вземе на ръце, а дъждът ще ги вали. Щеше да му липсва, вече усещаше болка в тялото, празнота в сърцето и слабост в крайниците си. Без нея би бил нищо, но докато очаква присъдата, той желаше да бъде нищо. Искаше да живее само за нея, за общата им известност и за славата, която щяха да получат в деня, когато го пуснат и те отново се съберат.

Замайващата отнесеност от действителността, която Мариан изпитваше, докато Серджо я караше дотук, изчезна. Сега, застанала пред входа на пещерата, я обзе пълен ужас, който раздруса тялото ѝ, плъзна се по кожата ѝ и се разтуптя на тласъци в сърцето ѝ. Приведе рамене, опитвайки се да диша ритмично, но докато се взираше в безбожния, съвършен и величествен, горд и скверен образ на Оливия Хейстингс, осветен от трепкащата светлина на фенерчето, огромната тежест в стомаха ѝ се надигна в повик да излее всичко от себе си.

Серджо стоеше зад нея и когато тя се отпусна към стената, той кимна на някого, който се появи от тъмнината, прихвана я за раменете и я поведе навътре в пещерата.

— Искам да си тръгна — изхълца тя. — Моля, пуснете ме.

Като се вгледа в лицето на мъжа, който я държеше, тя осъзна безполезността на воплите си.

— Какво ще ми направите? — прошепна тя и се обърна към Серджо, вече разбрала, че след като видя Оливия, той няма да я пусне.

Той се усмихна тъжно.

— Мариан, не се страхувай. Както ти казах, няма да ти причиня нищо. Но е необходимо засега да останеш тук, при мен, докато завърши работата си. Вярвам, че разбираш.

— Но Оливия... — промърмори тя с пресъхнала уста. — Какво си сторил с нея? Къде е сега?

— Но тя е тук — каза Серджо, сякаш изненадан от въпроса ѝ. — Не я ли виждаш?

— Не! — изрида Мариан, стисна очи и се опита да не обръща внимание на вонята на влажна земя, която, смесена с мириса на горящите свещи, отново предизвика спазми в стомаха ѝ. — Тя жива ли е? — попита задавено.

— Тя трябваше да умре, Мариан. Хората от Ню Йорк искаха тя да умре, затова я изпратиха да послужи за изследователската ми работа.

— Серджо — помоли тя — не мога да го направя. Не мога да ти помогна. Моля те, пусни ме.

— Но аз вече ти обясних, скъпа. — Спря, когато силен гръм разтърси земята. — Избрал съм теб. Ти си тази, която трябва да документира историята, която се случи тук, в моята Бърлога.

— Но това е... — Щеше да каже „лудост“, но се спря и изведнъж осъзна, че това е буквалната истина. — Не можеш да го направиш, Серджо. Някой ще дойде и ще ме намери.

— Никога няма да те открият, Мариан.

Това ѝ прозвуча като смъртна заплаха и тя залитна към мъжа до себе си, който я хвана и внимателно я положи на земята. Тогава забеляза как Рубин Майър се появява от сенките, но той дори не погледна към нея, а застана под един свод и отново изчезна в мрака.

Серджо беше застанал на входа на пещерата. Изглеждаше впечатлителен от всякога. Като тръгна към нея, високата му и слаба фигура хвърли чудновати сенки по стените. Присъствието му ѝ действаше демонично. Черните му очи блестяха в примигващата светлина. Мариан се сви на кълбо и стисна палци, сякаш да се предпази от злото, което той излъчваше.

После той спря и сядайки на мраморния къс, се наведе към нея.

— Тази вечер ще станеш свидетелка на моя начин на работа — прошепна хипнотизиращо. — Ще видиш със собствените си очи методът, който използвам — този на великия Микеланджело. Това — той потупа мрамора, върху който седеше — ще приеме кръвта от живо тяло. После ще изследваме костите, мускулите, формата на тялото и въз основа на тях ще направим скиците, макетът, по който ще извая мрамора.

Мариан само се взираше в него. Вече нямаше никакво съмнение, че Серджо е луд. Не би могла да направи нищо, освен да се моли. Наведе глава и започна да мълви молитва към Господа. За неин ужас Серджо се присъедини към нея и когато го погледна, очите му бяха затворени и бръчката между веждите му ѝ подсказа, че изговаря думите искрено. Богохулството беше достигнало абсолютните си граници. Той я отвращаваше. После очите ѝ се прехвърлиха към входа на пещерата, където клоните се разтвориха и мъж с дълго черно наметало и качулка, почти закриваща лицето му, заговори Серджо на италиански.

След като свърши, Серджо се обърна и я изгледа. Изразът на лицето му беше нежен и тревожен.

— Трябва да се подготвиш, Мариан — изрече тихо той. — Жената ще пристигне скоро и когато я видиш, това ще те разтърси. Но

може би тогава ще разбереш защо съм избрал теб, тъй като знам, че ще го напишеш от сърце.

Мариан поклати глава и се взря в него болезнено с широко отворени очи, тъй като разбра коя ще бъде жената.

— Не — прошепна тя, — не, не го прави, Серджо. Трябва да ми помогнеш. Не можеш да го направиш, това е клане, лошо е. Моля те, Серджо, не я убивай. Ще направя всичко, моля те...

— Шшт! — накара я да млъкне той. Когато клоните на входа отново се разтвориха, ужасът на Мариан нарасна, виждайки фигурата, застанала пред нея. Дъждовни капки се стичаха по напръсканото с кал лице на мъжа, а в ръцете си носеше безжизненото тяло на Мадлен.

— Пол! — зяпна тя. — Пол! Не можеш да направиш това. Ти я обичаш. Ти... — Една ръка запуши устата ѝ и прекъсна думите ѝ.

— Какво прави тя тук? — попита Пол, като премести очи от Мариан към Серджо.

— Тя знае за Оливия — обясни Серджо.

Пол кимна, отиде до мраморния къс и положи тялото на Мадлен върху него. Нагласи косата ѝ, наведе се и нежно целуна устните ѝ. Мариан пак усети как стомахът ѝ се бунтува.

— Сега трябва да си вървиш — каза му Серджо. — Желанията ти ще бъдат изпълнени. Сутринта ще бъдеш арестуван.

Пол се изправи и двамата мъже застанаха един срещу друг. Тогава Мариан се вцепени, като забеляза приликата между двамата. Направи ѝ впечатление особената сила, която и двамата излъчваха — тя се чувстваше осезателно. Затова тя отново започна да се моли и отчаяно се опита да прогони злото. Остана със затворени очи, тъй като искаше да се откъсне от кошмара, защото това не можеше да е друго, освен някакъв ужасен сън, който я беше изненадал посред нощ и сега тя не бе в състояние да се откъсне от него. Но когато отвори очи, Мадлен продължаваше да лежи върху мрамора, а Серджо беше застанал над нея. Мариан се огледа за Пол, но него вече го нямаше. Тогава Серджо се обърна и я изгледа, наведе се и докосна лицето ѝ, сякаш искаше да ѝ се извини, но когато тя настойчиво и умолително впи очи в неговите, той тъжно поклати глава и се отдалечи.

На Мариан ѝ се стори, че минаха много часове, докато той отново се върне в пещерата. Чудеше какво ли се намира зад свода. Не се чуваше нищо — дори бурята беше утихнала. Трябваше да се опита

да избяга, но мъжът, който ѝ помогна, докато повръщаше, все още не се отделяше от нея. Погледна го — той се взираше в тъмнината. Когато се опита да го заговори и се помоли да я пусне да си върви, той я изгледа с облещени, неразбиращи очи. Опита се да се изправи, да стигне до Мадлен, но той я дръпна назад и поклати глава, а тя се строполи на пода и горчиви сълзи от ярост и безпомощност бликнаха от очите ѝ. Истински кошмар, не можеше да е друго. Подобни неща не стават в реалния живот, плод са само на развинута фантазия. Разрида се. Но след като е само фантазия, защо не може да се измъкне от нея? Защо не дойде Матю? Защо не отиде с екипа... Защо Мадлен изглежда толкова бледа? Какво щяха да ѝ направят? Очите ѝ отскочиха към лицето на Оливия и въздухът натежа в гърдите ѝ.

Серджо най-после се върна в пещерата, облечен с черно наметало както другите мъже, които тя видя. Под наметалото зърна протрити дрехи, замърсени с бял прах. Опита се да заговори, но думите заглъхнаха на пресъхналото ѝ гърло. Крайниците ѝ натежаха, очите я боляха, а съзнанието ѝ направо изключи. След няколко минути преброи седем фигури, които се движеха из пещерата, и ги последва с очи как се разполагат около мраморния къс. Серджо отиде до полицата, изкопана в камъка, където имаше скулпторски инструменти. Беше застанал с гръб към нея и тя не виждаше лицето му. После хората се раздвижиха и тя видя как три забулени фигури започнаха да свалят дрехите на Мадлен, а други двама дойдоха и вързаха ръцете и краката на Мариан.

— Извинявай — обади се Серджо, — но щом започне дисекцията, не искаме да рискуваме да ни попречиш.

Мариан бе твърде вцепенена, за да отговори, и не оказа съпротива на двете жени, които отначало помисли за мъже. Те вързаха китките и глезените ѝ, но не чак толкова силно, че да спрат кръвообращението ѝ, и все пак достатъчно здраво, за да се врежат в кожата ѝ, в случай че се опита да се освободи.

После започнаха да изгасят свещите една по една, докато остана само една свещ, тази до Серджо. Пламъкът ѝ трепкаше от студения въздух, прииждащ от планината. Мариан знаеше, че трябва да направи нещо, да се опита да го убеди да я пусне, но седеше като парализирана от изумление и страх.

Серджо започна да се моли на италиански или на латински, като движеше бавно ръцете над инструментите си, сякаш ги освещаваеше. Останалите мълчаха, наобиколили голото тяло на Мадлен. Когато Серджо се придвижи към главата ѝ, Мариан зърна как в ръката му проблесна острие. Той го вдигна във въздуха високо над сърцето на Мадлен и се чу хорово... „Lunga viva alia donna! Lunga viva al nuovo rinascimento!“

В мига, в който ножът се врязва в тялото на Мадлен, Мариан изпищя. Пищя, пищя, пищя. Изведнъж кошмарът от Питоре се върна отново и тя разбра, че както и през първата нощ във Фелито, това е било предчувствие: виковете винаги са излизали от нея. Продължи да крещи, като видя как кръвта на Мадлен започна да тече по мрамора, докато сребристото острие разширяваше раната на гърдите ѝ и приближаваше към лицето ѝ, където потъна дълбоко в розовата плът на устните ѝ.

Някой я държеше прикована към земята и тя се опитваше да се освободи, а въжето свирепо се забиваше в китките ѝ. Някой ѝ говореше, успокояваше я, леко я гълчеше на ухо, но тя продължаваше да крещи, а гласът ѝ преградна, молейки Серджо да спре.

Неочаквано се чу друг глас, който избумтя в тишината, и тогава ръката на Серджо се спря. Енрико беше застанал на входа на пещерата.

— Той я уби! — изрида Мариан и отпусна глава върху гърдите си. — Много е късно, Енрико. Твърде късно.

— Мариан!

Тя вдигна очи, видя Матю, който бутна Енрико настрани и се спусна към нея.

— Матю! — извика тя. — Матю! Тя е мъртва. Той я уби.

Преди Матю да стигне до нея, тя изпадна в несвяст.

„Да живее жената! Да живее новия Ренесанс!“

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Четири месеца по-късно

Убийството на Мадлен Дийкън си остана загадка за света. Полицията не откри нищо повече, освен фактите от случилото се онази нощ в планината и в резултат на това се разпространяваха какви ли не догадки. Знаеше се, че Пол О'Конъл и Серджо Рамбалди са арестувани и че двамата са обвинени в убийство, макар че все още не беше ясно кой от тях е убил Мадлен Дийкън и кой — Оливия Хейстингс. След големия шум, който се вдигна около убийството на Мадлен Дийкън, откритието на тялото на Оливия Хейстингс в плитък гроб в дъното на Бърлогата мина почти незабелязано — поне в Италия, но в Щатите то бе последвано от арести и от смайващи разкрития за криминалните деяния на Оливия преди изчезването ѝ. В Италия интересът бе насочен главно към това кой кого точно е убил горе в планината. Инспектор Вецани — полицаят, който отговаряше за случая, даде изявление, с което потвърди, че Серджо Рамбалди и Пол О'Конъл биват разпитвани относно убийството на Мадлен Дийкън, но в полицията били доволни, че Пол О'Конъл не е взел участие в смъртта на Оливия Хейстингс.

Разбра се, че Мариан Дийкън е присъствала на убийството на Мадлен, че веднага след това е била отведена в болница във Флоренция, а после са я закарали във вилата на семейство Тарало в Тоскания, където все още се намирала. Истинска армия от полицаи и бодигардове обкръжавали вилата, за да няма достъп пресата до нея. Само веднъж се появи снимка на Мариан как играе със синовете на Тарало в градината на вилата. Онези, които влизали и излизали от вилата, го правели с бързо движещи се лимузини с тъмни стъкла, за да се крият от обективите на фотографите и от любопитни очи. След като нямаше какво друго да пишат, в някои вестници се намекваше за любовна история между Енрико и Мариан, но тъй като нямаше как да се докаже, слухът бързо замря.

След това един журналист направи пробив чрез адвоката на Серджо Рамбалди. Адвокатът заявяваше, че Серджо Рамбалди не е

отговорен за смъртта на Мадлен, а Пол О'Конъл, който ѝ дал смъртоносна доза наркотик, причинил смъртта ѝ. Тук за пръв път се споменаваха наркотици. Това даде храна на пресата и бе измислена историята за предполагаемата любов между Мадлен и Серджо. Обаче, след като очакваният отговор от адвоката на О'Конъл не се появи, започнаха отново да нападат полицията. Притиснат, инспектор Вецани само каза, че докато Мариан Дийкън не се почувства по-добре и не се съгласи да сътрудничи или да отрече твърдението, направеното от Рамбалди и О'Конъл, той не е в състояние да направи какъвто и да е коментар. Истината беше, че след смъртта на Мадлен семейство Тароло и Мариан проведоха безкрайни разговори с полицията и че инспектор Вецани и началниците му сега знаеха всичко — до последната подробност от случилото се. Обаче семейство Тароло помоли, докато съвсем не нарее моментът, да се държат в тайна пълните факти, да се дава гласност само на минимум информация. След дискусии полицията се съгласи да се съобрази с молбата им.

Адвокатът на Серджо Рамбалди, който също прекара много време във вилата на Тароло, разпитваше Силвестра и Енрико надълго и нашироко. Обсъдиха заедно подробностите от живота на Серджо и се опитаха да намерят достатъчно доказателства, за да се обяви, че Рамбалди не може да бъде признат за виновен. Но щом Серджо откри какво е замислил адвокатът му, той се освободи от услугите му, тъй като имаше намерение да бъде съден за убийството на Оливия Хейстингс.

Обаче Пол О'Конъл нямаше такова намерение по отношение на Мадлен. В началото той доброволно призна за убийството, но това стана, преди да узнае, че Мадлен е мъртва, че Серджо Рамбалди е арестуван и че на Енрико Тароло са му били известни всички подробности за плановете на Серджо да отвлече Мадлен.

След дълги консултации между лекари и висшестоящи полицейски офицери, както и със семейство Тароло, двамата — Серджо и Пол, бяха обвинени в убийство.

Сега Пол знаеше, че единствената му надежда да излезе като свободен човек от затвора беше Мариан. Тя го бе видяла да внася Мадлен в Бърлогата, била е свидетелка на всичко, случило се след това, така че със сигурност трябваше да знае, че когато ножът е пробол сърцето на Мадлен, тя е била още жива.

Мариан много добре знаеше какво си мисли Пол — полицията почти всекидневно я уведомяваше за всичко. Беше ѝ съвсем ясно, че след като даде показания, обвинението в убийство срещу него щеше да отпадне. Но тя искаше той да страда, да се разкъсва от страх, че никога няма да проговори в негова защита, искаше той да разбере какво значи да бъдеш безпомощен, както беше безпомощна Мадлен през нощта, когато я донесе в Бърлогата.

— Разбирам те как се чувстваш — каза ѝ Енрико, когато една сутрин се разхождаха ръка за ръка из градината на вилата. — Никой от нас не иска да го пуснат на свобода, но съществува възможността и да се стигне дотам. Все пак независимо дали е убил Мадлен или не, той е извършил престъпление.

— Искаш да кажеш, че я е отвлякъл ли? — каза Мариан.

— Да. Дори и че се е опитал да я убие. Дватама със Серджо трябва да бъдат съдени за убийство.

Мариан почувства как я побиват ледени тръпки. Докато се вглеждаше в хълмовете, които се издигаха около вилата на Тарало, тя отново почувства кошмара от онази нощ. Виждаше лицето на Мадлен върху мрамора — толкова мило, спокойно, безчувствено... и после как ножът раздра прекрасната ѝ кожа, как кръвта ѝ потече от гърдния ѝ кош и сребристото острие се вряза в нежната плът на устните ѝ. Беше ужасно, толкова ужасно, че Мариан все още изпитваше онази страшна болка. Отчаяно разтърси глава, за да отърси чудовищния спомен от съзнанието си.

Въздъхна и се прилепи по-близо до Енрико. Над главите им небето беше ясно, не се забелязваше нито едно облаче и макар че въздухът беше хапещо студен, пролетното слънце добавяше допълнителен блясък на току-що разтворилите се цветя и на зелените дървета, които стигаха чак до далечните планини. Тя отново потръпна, макар че много пъти се бе разхождала по тези склонове след онази нощ, бе позволила на Енрико да ѝ разкрие красотата им, но тя съзнаваше, че дори да доживее и до стогодишна възраст, няма да отпъди ужасния спомен, когато ги съзерцава. Връщаше се съзнателно по тези места, за да ѝ се наложи да приеме реалността на станалото, за да не се затваря в себе си и да не си мисли, че то е било само някакъв страшен кошмар. Единственият начин да се примири беше да го приеме и да се опита да го разбере.

Най-накрая Мариан се обърна и погледна Енрико в лицето. Очите ѝ се плъзнаха по мургавата кожа, по едрия нос, по добрата щедра уста и нежните му очи.

— Не знам какво бих изживяла още, ако не беше ти — каза.

Лицето му се натъжи и той гузно отмести очи. Обвиняваше се, смяташе, че ако той и Силвестра бяха проговорили по-рано, нищо лошо нямаше да се случи. Мариан прегърна ръката му, опитвайки се да му се отплати поне за част от вниманието, което ѝ отделяше през последните месеци. Докато се взираше в него, той се усмихна.

— Полицията прояви голямо търпение — каза той, щом се обърнаха и продължиха да вървят, — но това не може да продължава безкрайно. От известно време инспектор Вецани настоява да се видиш и да поговориш с Пол.

— Знам. Бих искала инспекторът да каже на Пол, че не искам да го виждам никога повече.

— Щом такова е желанието ти, той ще го изпълни. Никой не те насилва да се срещнеш с Пол.

— Ако не го направя, значи всичко е било напразно.

Спряха до една пейка до стената, която разделяше градината от маслиновите горички. Тя седна, а Енрико я наблюдаваше. Испита отново удивление към тази действително забележителна жена. Въпреки всичко, което беше изстрадала, въпреки цялата ѝ мъка, тя успяваше да размее синовете му до сълзи, внесе в сърцето му такава топлина, каквато той смяташе, че никога повече няма да почувства, и показва такъв кураж, който би засрамил всеки мъж.

— Ще отида при него — заяви тя, размишлявайки. — Ще се видим насаме, щом той желае, но само ако направим така, както инспектор Вецани казва. Искам ти да си в съседната стая, искам да слушаш и най-накрая той да разбере, че си чул всичко.

— Ще направим както искаш.

— Къде ще стане това?

— В затвора.

Мариан затвори очи и отпусна глава на рамото му.

— Пол О'Конъл — прошепна тя, — само ако знаех как ще объркаш живота ни. Само ако знаеш колко нощи съм лежала будна, мислейки за теб, и съм се старала да измисля най-страшната и

мъчителна смърт, която можеш да си представиш. А сега трябва да направя така, както ти искаш. Защо? Защо е нужно да го правя?

— Знаеш защо, скъпа — меко ѝ отвърна Енрико. — И двамата знаем, че нямаш избор.

Тя се обърна и го изгледа с мрачна усмивка. Устните ѝ бяха толкова близо до неговите, че той почти се поддаде на изкушението да я целуне.

— Защото наркотикът не я е умъртвил — каза тя — и защото инспектор Вецани не може да крие повече този факт. — Наведе се напред, сложила ръце отстрани на коленете си, сякаш за да тласне в движение краката си. Енрико беше свикнал да я вижда така неспокойна. Сложи ръка на тила ѝ. — Ако инспектор Вецани искаше само това да разкрием, би било много по-лесно, Енрико. Несравнимо по-лесно.

Вдигнаха очи, щом чуха някой да кашля, и видяха Силвестра, която се появи откъм къщата на пътеката сред цветята. Дребната ѝ фигура както винаги бе облечена в черно, а лицето ѝ бе забулено от воалетка.

— Знаех, че ще ви намеря тук — каза тя, а Енрико я хвана за ръка и я настани на пейката. — Говорили сте, значи сте стигнали до решение.

— Да — отговори Мариан.

— Тогава трябва да се обадим на инспектор Вецани и да го предупредим да уреди необходимото. — Възлестите ѝ пръсти покриха ръката на Мариан. — Ти си много смела, момичето ми, и трябва да продължаваш да си такава заради всички ни. След това ще можеш да продължиш живота си. — Поспря и въпреки че не я виждаше през воала, Мариан усети топлия ѝ и съчувствен поглед. — Разбираш защо го казвам, нали?

Мариан кимна.

— Заради Матю.

— Да. Той пак се обади преди малко. Говорих с него и му казах, че не можеш да дойдеш на телефона. Той много се тревожи за теб, Мариан. Казах му, че си добре, че сме те обикнали и че сме щастливи да се грижим за теб, но той иска да те види. Дълбоко е наскърбен, че си му обърнала гръб след станалото с Мадлен, но той те разбира. Ние също те разбираме, скъпа.

Сърцето на Мариан се сви, когато пред очите ѝ изникна образът на Матю, но тя успя да се усмихне и да каже:

— Ще му се обадя, обещавам. След като се видя с Пол, ще му позвъня.

Беше шест часът сутринта. Слънцето тъкмо се показваше на хоризонта, когато двете коли тръгнаха по дългия път към Милано. Мариан се изненада, щом видя лимузината, която ги чакаше пред вилата, както и полицейската кола. Смяташе, че Енрико ще я закара дотам със собствената си кола. Тогава видя Силвестра, която вече бе седнала на задната седалка на лимузината, и като изгледа въпросително Енрико, се настани до нея. Силвестра не бе споменала, че има намерение да ги придружи, а и самата Мариан смяташе, че не бива — напоследък тя рядко излизаше от вилата, беше стара и изживяното през последните месеци ѝ се отрази може би много по-тежко, отколкото на другите. Когато треперещата ръка се протегна към нейната, Мариан се усмихна и я вдигна към бузата си. Тогава разбра, че Силвестра изпитваше необходимост да е с тях и имаше това право.

Пътуването беше дълго. Говореха малко, всички бяха потънали в собствените си мисли. Силвестра спа известно време, облегнала глава на рамото на Мариан, черната дантела леко се издуваше от дишането ѝ. В задната кола бяха инспектор Вецани и още трима полицаи, с които Мариан се бе запознала през изминалите четири месеца. Но само инспекторът щеше да дойде в затвора заедно с тях.

Около пладне двете коли отбиха от пътя и спряха пред една бариера. Енрико излезе, както и Вецани, а Мариан се заслуша в разговора им с униформения пазач. Разбираше малко от онова, което казваха, знаеше, че началниците на Вецани бяха предупредили управата на затвора за посещението им. После Енрико се върна в колата, а пазачът им показа една сива каменна сграда, където трябваше да спрат, и залепи бележка на предното стъкло, което показваше, че не само имат разрешение, но и ще бъдат приети като гости на управителя на затвора.

Десетина минути по-късно влязоха в затвора и тогава започна едно от най-дългите пътешествия в живота на Мариан. Минаваха през лабиринт от студени, мрачни, зловещи коридори и стълби, спираха на

всеки двайсет метра, за да им отключат някоя врата, и щом минеха, отново я заключваха. Не видяха никого, освен надзирателите и няколко души с бели престилки, за които Мариан предположи, че са лекари. Не се чуваше никакъв признак на живот, нито един затворник не се мярна пред очите им — сякаш вървяха през изоставена сграда, обитавана само от духове. Мариан не можеше да разбере какво изпитва — все едно душата ѝ бе отделена от тялото. Страхът я обсеби още в момента, когато реши да дойде. Но сега усещаше единствено ръката, върху която сложи своята, и успокояващото присъствие на Енрико и Вецани, крачещи зад тях.

Най-последно съпровождащите ги надзиратели, които не продумаха по целия път, спряха пред една боядисана в синьо врата и я отвориха. Енрико и Вецани застанаха настрана, за да влязат Силвестра и Мариан. Мариан се огледа в малка гола стая, в която нямаше нищо друго, освен маса и пет-шест метални стола. Приблужи се до прозореца, но той беше с решетка. Стъклото беше дебело и покрито със скреж, затова не можа да погледне навън. Извърна се, когато чу, че вратата се затваря, и откри, че надзирателят го няма. Погледна Енрико.

— Добре ли си? — попита той и издърпа един стол, за да седне.

Мариан пое дълбоко дъх, опита се да потисне нервното напрежение, от което неочаквано стомахът ѝ се сви.

— Май да — отговори тя и едва се усмихна. — Ти къде ще бъдеш?

— Ето тук — отговори Вецани и посочи вратата, която тя не беше забелязала. — Толкова е близко, че няма да има нужда от слушалки. Ще оставим вратата откритата. — Погледна часовника си, после напрегнатият му поглед отново се върна към Мариан. — Сега разбрах ли какво трябва да направиш? Ако успеем да изтръгнем признание за родителите му, тогава ще бъде съден за убийство, ако ли не, обвинението ще бъде само в съучастничество на убийство. Обаче, в случай че адвокатите му са достатъчно умни, има възможност да бъде отхвърлено и обвинението в съучастничество, което означава, че ще бъде пуснат на свобода.

— Разбирам — отговори Мариан. Предният ден бяха обсъждали този въпрос. Можеше да каже на Пол каквито си лъжи иска, да го заплашва и да го подлъгва, колкото прецени за нужно, но най-накрая

трябваше да му каже истината — че не е виновен за убийството на Мадлен.

Всички се извърнаха, когато вратата се отвори и влезе един надзирател. След като поздрави служебно, той отведе останалите в съседната малка стая и остави Мариан сама.

Стори ѝ се цяла вечност, преди вратата отново да се отвори. Мариан веднага затвори очи и си пожела спокойствие. Заслуша се в стъпките. Надзирателят ѝ каза, че ще стои отвън, а когато вратата отново се затвори, тя вдигна глава и отвори очи. Той стоеше зад масата, русата му глава бе килната настрани, а тъмните му очи, които бяха вперени в нея, изглеждаха уморени и озадачени. Красивото му лице бе посивяло и измъчено, а бръчиците около очите му се бяха врязали дълбоко. Макар че ръкавите не стигаха до китките му и затворническата дреха стоеше опъната на гърдите му, направи ѝ впечатление, че е отслабнал. Когато погледна силното му тяло, сякаш целият ужасен кошмар я връхлетя отново и тя се извърна, тъй като не искаше той да забележи отвращението в очите ѝ.

— Благодаря ти, че дойде — тихо изрече Пол. — Известно време мислех, че няма да го направиш. Толкова е трудно да разбере човек какво става, когато е затворен. Дори за адвокатите ми не е лесно да получат пряк отговор от полицията.

Тя отново се обърна към него, сивите ѝ очи го гледаха твърдо. И тогава тя доби увереност, че ще се справи, че той няма да успее да породи съчувствие или тъга у нея, защото омразата ѝ беше достатъчно силна, за да не остави място за нищо друго.

— Съчувствие ли очакваш? — попита тя хладно.

— Разбира се, че не. — Пол я погледна, измършавялото му лице изразяваше болка. Той пое дълбоко дъх и отпусна глава. — Мариан — изохка той, — моля те, не се дръж така. Предполагам колко ти е трудно, но аз не съм я убил. Знаеш, че не съм го направил. Моля те, кажи, че ми вярваш. Кажи, че си знаела, че беше жива, когато я оставих.

— Но аз не знаех. Тя не дойде в съзнание, преди ножът да се вреже в нея.

— Но сега знаеш, нали? — каза той и изразът на лицето му беше толкова трогателен, че за миг решителността ѝ се разклати.

Тя бързо се стегна и стисна здраво чантата в ръцете си.

— Полицайте ми казаха, че не проявяваш никакво угризение за смъртта на Мадлен и че единственото, което се стараеш, е да се оневиниш. Но ако не я бе донесъл там...

— Мариан! Как мога да изразя някакво съжаление, когато не го изпитвам? Как мога да им кажа, че съжалявам, че той я е убил, когато през цялото време знаех, че това ще стане. Искях той да го направи, исках да се отърва от нея. Мисля, че ти от всички най-добре го разбираш.

— Да го разбирам ли? — зяпна го тя и изведнъж ѝ се зави свят от объркване. — Как мога да го разбера, след като ти винаги си казвал, че я обичаш.

За миг Пол като че се развесели и поклати глава, сякаш да я проясни.

— Никога не съм я обичал, Мариан. Винаги съм обичал само теб. Направих всичко това заради теб...

— Не! — извика тя и се облегна на стола. — Лъжеш!

Очите му се изпълниха с нежност, той се пресегна към ръката ѝ. Щом тя се отдръпна, Пол само се усмихна.

— Налагаше се да го направя, Мариан. Това бе единственият начин, за да я махна от живота ни. В Бристол тя не ми даваше мира, непрекъснато ме молеше да те зарежа, никога не можа да повярва, че мога да обичам теб повече от нея. Но аз я ненавиждах. Тя беше празна. Не разбираше твоята цена, тя ти се подиграваше и ме заяждаше заради девствеността ти, казваше, че не съм никакъв мъж. Но ние двамата знаем, че не беше така. Между нас имаше нещо специално, нещо много повече от секса, повече отколкото тя въобще можеше да си представи. Най-накрая единственият начин да ѝ покажа колко е нищожна, бе да извърша това. Аз просто я отстраних от теб. Направих го по такъв начин, че по-късно да разбереш как те е предала и да видиш истинския ѝ облик... Рано или късно щях да се върна при теб, Мариан. Но сега ще го направя — това е единственото, което желая на света — да споделя живота и любовта си с теб. Трябва да им кажеш, че аз не съм я убил, за да можем да бъдем заедно. Моля те, Мариан, опитай се да разбереш жертвите, които съм направил за нас. Знам, че ти все още ме обичаш, виждам го в очите ти всеки път, когато ме погледнеш. Само Бог знае как се разкъсвах, че не можех да те прегърна и целуна така, както исках. Моля те, Мариан, не прави така, че всичко

да отиде напусто. Дори и да не си знаела, че е още жива, когато си тръгнах, можеш да кажеш, че е била, никой няма да узнае. Направи го заради нас, Мариан. Направи го, за да можем да бъдем заедно.

По време на цялата му реч Мариан седеше неподвижна на стола. В началото беше твърде смаяна, за да се опита да го прекъсне, а най-накрая — толкова изумена, че ѝ се прииска да стане и да избяга колкото се може по-далеч. Той я изпълни с ужасен срам, от който не можеше да се отърси. Стоеше като парализирана, като шокирана от всичко, което изрече Пол.

— Обичам те, Мариан — повтори той. Гласът му бе изпълнен с такова чувство, че най-после нещо у нея щракна и тя заговори.

— Ти наистина си гаден човек, Пол О'Конъл. Как можеш да си помислиш, че ще повярвам и на една твоя дума от мръсните лъжи, които избълва? Сега разбирам какъв късмет съм имала, че те загубих едно време. Ти не заслужаваш и една секунда милост, която бих могла да изпитвам към теб. Досега можех да извиня някои неща у теб — противната липса на почтеност, начина, по който се стремиш да прехвърлиш вината за смъртта на Мадлен върху мен. Но онова, което най-много ме отвращава у теб и което никога няма да ти простя, е онова, което току-що каза за Мадлен — как я обвини в нещо, което всъщност ти притежаваш. Няма да кажа нищо, което да доведе до освобождаването ти. Ако питат мен, дори и да те затворят в най-мрачните и дълбоки преизподни на ада, пак не би страдал, колкото заслужаваш. Ще бъдеш изправен за обвинение в убийство, Пол О'Конъл, и целият свят ще разбере...

— Мариан, послушай ме. Знам, че това ти дойде изненадващо, и разбирам защо се сърдиш. Бях забравил колко си се променила и не биваше да ти го съобщавам по този начин. Хайде да започнем от самото начало и да забравим...

— Никога няма да забравя случилото се, Пол. Никога. А ти ще си платиш за онова, което причини на Мадлен, и ще...

— Отмъщение ли търсиш, Мариан? Това ли желаеш? След толкова време? Ти наистина си озлобена.

— Това няма нищо общо с мен и теб, Пол, всичко е погребано в миналото. Много отдавна престанах да мисля за теб.

— Тогава защо дойде?

Умът ѝ препускаше и докато се взираше в него, разбра, че мълчанието ѝ само потвърждава убеждението му, че още го обича. Как да му каже причината защо той се намира в затвора? Как да го накара да признае, че е убиец?

Очите му се изпълниха с нежност и той се надвеси към нея.

— Не разбра ли какво ти казах, скъпа? Все още ли вярваш, че съм обичал Мадлен? Как бих могъл, когато още от първия път, когато те видях, обичам само теб? Не бива да мислиш за нея сега, Мариан, трябва да забравиш всичко, което се случи. Трябва да се отърсиш от озлоблението си, защото няма нужда да ми отмъщаваш. Искам те и винаги съм желал само теб.

— Престани! — извика тя. — Не разбираш ли, че зная какво се опитваш да постигнеш? Не виждаш ли, че ме отвращаваш с наглите си лъжи? Ти си абсолютно неспособен на чувства, Пол. Доказа го още в деня, когато ме остави, и след това си го доказвал много пъти и с Мадлен. Ти си болен човек, Пол, трябва да ти се помогне, преди да разрушиш и нечий друг живот.

— А ти си готова да разрушиш нашия живот?

— Между нас няма нищо, което бих могла да разруша, Пол. Не разбираш ли, че те презирам? Презирам те за всичко, което си, за всичко, което казваш, но най-много те презирам за онова, което стори на Мадлен. Мразя мръсните ти лъжи, арогантността, с която вярваш, че ще успееш да се измъкнеш оттук и отново да се намъкнеш в живота ми. Това никога няма да се случи, Пол, никога! Не мога да понасям вида ти от деня, когато те видях да прекрачваш прага на къщата в Холънд парк и отново се настаняваш в живота на Мадлен. Тогава като че ли те видях за пръв път и разбрах, че у теб има нещо не само изкривено, но и зло.

Докато тя говореше, изразът на лицето му се променяше и Мариан разбра, че думите ѝ стигат до съзнанието му. Но все пак нямаше представа какво ставаше там, докато я наблюдаваше с отпуснати върху масата ръце и с лека усмивка на устата.

Той изправи гръб на стола си и я изгледа арогантно с присвити очи.

— Истинска реч ми изнесе — отбеляза той. — И напълно разбираема. Ставаш все по-добра. След като действително отношението ти към мен е такова, тогава защо дойде? Какво искаш?

Откакто влезе в стаята, той държеше положението в ръцете си. Не ѝ даде възможност да насочи разговора в желаната от нея посока. Сякаш предугаждаше какво иска тя, макар че това едва ли би било възможно. Сега Мариан се гневеше на себе си, защото му позволи да ѝ подежда толкова силно, че тя да загуби посоката и да се обърка. Дори не знаеше как да започне.

Когато отново го погледна, той беше вперил упорито очи към пода, с което искаше да покаже, че присъствието ѝ вече му бе досадило. Изведнъж ѝ хрумна, че единственият начин да се справи с Пол е да му каже самата истина, да го изненада неочаквано. Но той беше умен и тя си даде сметка, че няма да е лесно.

— Дойдох — започна твърдо тя, — защото знам, че си убил майка си и баща си.

Той рязко вдигна глава, сякаш тя му нанесе удар, а лицето му придоби мъртвешки бял цвят. Мина ѝ през ума, че може да я удари. Но той ненадейно се изсмя с дълбоко, презрително ръмжене.

— Така ли? А откъде го знаеш?

— Няма значение, просто го знам.

Той я наблюдаваше проникателно все още с грозната си усмивка на уста. Тя го проследи как отхвърля косата от лицето си, а после как замислено почеса брадичката си. Сърцето ѝ биеше силно. Най-накрая усмивката му се разтегна и тя трепна от злобата в гласа му, когато каза:

— Глупава малка кучка! Сега разбирам всичко. Значи си се оставила да те придумат да дойдеш тук и да се опиташ да изтръгнеш признание от мен, нали така? Което показва, че не съм убил Мадлен и че вече всички са убедени в това. Но ти искаш да остана затворен, нали, Мариан? Толкова дълбоко е желанието ти да си отмъстиш, че няма значение дали съм убил братовчедка ти, или не. Искаш да видиш как страдам заради онова, което съм ти причинил.

— На мен не си направил нищо, Пол, а на Мадлен.

— Която заслужаваше полученото.

— Защо?

— Не изпробвай аматьорската си психология върху мен, Мариан, няма да мине.

— Някога обичал ли си я?

— Неспособен съм на чувства, нали го каза?

— Но наистина обичал ли си я?

— Смятах, че я обичам, но до известно време. Човек изпитва някакво задоволство да види как една кукла оживява.

— Куклата майка ти ли беше?

Той подсмръкна.

— Пощади ме, Мариан. Казах ти, няма да се подведа. За тая работа е нужен мозък, много по-висш от твоя, за да ме оплете. Но ако желаеш да продължаваш играта, чувствай се моя гостенка. Вярвам, че умееш да губиш.

— Аз не гледам на това като на игра, а по-скоро искам да стигна до истината.

— Същото е. Слушай — каза той и се наведе, като държеше ръцете си сплетени върху масата, — защо не вкараш онзи, който ни слуша от другата стая и да оставиш работата на по-възрастните? Може би тогава те ще получат онова, което желаят.

— Имам чувството, че това ти харесва — каза тя, като изкусно прикри изненадата си.

— Защо не? Битка на интелекти. Чувствам се дълбоко обиден, че са се надявали как някой като теб може да изтръгне признание от мен.

Без да обръща внимание, че я жегна, тя продължи:

— Ще се радваш на много разумни интелектуални отговори, ако направиш признание.

— Да, но тогава удоволствието от това ще изчезне.

— Тъкмо по време на лов ги застреля, нали?

Той избухна в смях.

— Много остроумно, Мариан, наистина много остроумно.

— Това бе почти признание.

— Почти, но не съвсем. — Засмя се отново. — Ти си хладнокръвна, Мариан. Не те познавах такава. Но виждам капчиците пот по челото ти, забелязвам побелелите кокалчета на ръцете ти. Челюстта ти трепери. Близко си, Мариан, и все пак си твърде далеч. Не приех отмъщението ти, успеха ти и близките ти. Мадлен е мъртва — по-добре да си остане мъртва, защото без мен тя бе нищо. Аз може и да изгния в килията, но ще съм щастлив да знам, че сега никой няма да може да я има, никой няма да успее да ми я отнеме. А ти, Мариан, ще си увехнеш с озлоблението си, защото никой не те обича.

— Не съвсем никой.

И двамата се извърнаха при звука на гласа, идващ от забулената фигура, която влезе в стаята. Щом тънките бели ръце вдигнаха воала, Мариан се обърна към Пол, втренчи се в очите му и видя как те се издуват от омраза, смайване и отвращение от обезобразеното лице, обърнато към него.

— Както виждаш, тя има мен.

Изведнъж устата на Пол се разтрепери, ноздрите му се разшириха от изкривени неконтролируеми спазми.

— Кучка такава! — изсъска той. — Лъжлива мръсна кучка!

Мариан скочи на крака, но щом се обърна към фигурата, замръзна на място. Пол изрева, вдигна ръце и закри главата си, като продължаваше да крещи. Тялото му се тресеше от гняв и болка, но той продължаваше да вика. Мариан погледна Мадлен, която не се трогваше от виковете му, а безмълвно го наблюдаваше иззад воала, който отново пусна над обезобразеното си лице. Тогава Мариан забеляза как трепери и Мадлен, как раменете ѝ се отпуснаха и се притече, за да я закрепи. Енрико също влезе, хвана я и я изведе от стаята.

След миг настана мъртва тишина. Мариан знаеше, че Пол си спомня всичко, което бе изрекъл до този момент — как обяви, че обича нея — Мариан, с какво презрение се подигра на Мадлен. Когато очите му се замъглиха от шока, тя разбра, че някъде дълбоко в душата си, макар че едва ли го осъзнаваше, той обичаше Мадлен и ако тази любов не бе тъй разрушителна, дори на това място и в този миг, след всичко, което бе извършил, тя би могла да се съжали над него.

Инспектор Вецани излезе от стаята и сложи ръка на рамото ѝ.

— Край — каза той. — Елате.

Мариан още се взираше в Пол и като поклати глава, дръпна ръката си.

— Пол — каза тя, опитвайки се да привлече вниманието му. Почака, докато най-последно той се обърна и я погледна, но едва тогава тя осъзна, че всъщност, нямаше вече нямаше какво да му каже — Мадлен бе казала всичко.

През нощта, когато всички си легнаха, Мариан излезе тихо на площадката пред стаята, в която спеше Мадлен след завръщането си

във вилата на Тарало предишната седмица. Двамата с Енрико бяха отишли до Швейцария, за да я приберат от клиниката, където бе отведена след първата операция в една флорентинска болница. Операцията спаси живота ѝ, макар че докато я правеха, десният ѝ бял дроб два пъти спря да функционира. Най-накрая лекарите обявиха, че животът ѝ е вън от опасност и ѝ разрешиха да отиде за известно време във вилата, преди да се започне дългата и старателна работа по заличаването на ужасните белези по лицето ѝ.

— Ти ли си, Мариан? — прошепна Мадлен, когато Мариан отвори вратата.

— Да — отговори Мариан, а Мадлен се пресегна и запали лампата на нощното шкафче. — Мислех си дали спиш. Как си сега?

— Мисля, че съм добре. Все още съм разстроена, но това беше край на един дълъг път.

— Да, много дълъг път — каза Мариан с известна ирония. Тя прекоси стаята, седна на края на леглото и дръпна завивките до брадичката на Мадлен. Внимаваше както винаги да не отмества погледа си от лицето ѝ, макар че всеки път, когато го видеше, ѝ идеше да изкрещи. — Искаш да поговорим ли?

— Не, може би някой друг ден, не сега. Инспектор Вецани каза, че утре ще даде изявление пред пресата. — Засмя се. — Много странно как всички мислеха, че съм умряла.

— То за малко не стана. Как се чувстваш като възкръснала?

Мадлен сви рамене и като се опита да се усмихне, изкривената ѝ уста се набръчка още повече.

— Ясно ми е, че хората не могат да ме крият вечно. Вярвам, че сега ще бъдат много по-щастливи, когато могат да кажат истината.

Намръщи се, извади ръце изпод завивките и хвана ръцете на Мариан.

Мариан пое дълбоко дъх и сведе очи към сплетените им ръце.

— Трябваше да ти кажа какъв е, още щом започнах да го подозирам. Защо не го направих?

— Нямах да те послушам, просто щях да си запуша ушите. Още от самото начало знаех, че си има недостатъци, но се правех, че не ги забелязвам. Сега това не ме интересува, само той да е далеч от нас. Но струва ми се, че след онова, което ти причинихме, и двамата получихме заслуженото...

— Не, Мади, не бива да го казваш. Ти не го заслужаваш, защото не си могла да знаеш какъв е той в действителност, никой не го познаваше. Сега само трябва да благодарим на бога, че си жива.

Постояха мълчаливо, заслушани в шума на вятъра сред дърветата. Когато спомените нахлуха в мислите им, те се погледнаха и се усмихнаха.

— Нямаше нужда да правиш днес това — каза Мариан, като си спомни израза на Пол, когато Мадлен вдигна воала си. — Просто аз щях да му кажа, че си жива.

— Знам, но той се отнесе жестоко към теб. Искях да го шокирам, исках да види какво ми е причинил Серджо.

— Много ли те боли?

— Вече не. Сега не усещам нищо. Не, не е вярно. Чувствам се различна, Мариан, по-спокойна и как да ти кажа, нали знаеш, че никога не съм могла да се изразявам добре, но просто имам чувството, че сега наистина ще се оправим. Изживяхме много и... Мислех дълго за това и сега ще ти кажа нещо, което сигурно ще те разсмее. Смятам, че за нас това е също като... — Мариан забеляза, че братовчедка ѝ изпитва неудобство, но все пак Мадлен продължи: — след като аз взех всичките ти пари и Пол, и всичко... Е, това е философското ми заключение за нас...

— Продължавай — подкани я Мариан.

— То е като... като откраднато начало, но с щастлив край. Така харесва ли ти?

— Да — засмя се Мариан със сълзи в очите. — Наистина много ми харесва.

Много по-късно, когато Мариан излизаше от стаята на Мадлен, вратата на Силвестра се отвори и самата Силвестра се показа по нощница на слабоосветената площадка.

— Как е Мадлен? — попита тихо тя.

— Изглежда добре — отговори Мариан, — но смятам, че все пак крие какво чувства. Кой знае какво е изживяла, когато видя реакцията на Пол.

— Ще го преодолее. Тези неща минават с времето и скоро, много скоро, тя отново ще има прекрасно лице. Но сега ти ме тревожиш.

— Аз ли? — учуди се Мариан и в тъмнината се взря в лицето на Силвестра.

— Да, ти, Мариан. През последните месеци изживя много и още не ти е минало. Знам, че утрешният ден ще ти бъде труден. Не те питам дали още го обичаш — това е твоя работа, но искам да ти кажа, че каквото и да се случи, до каквото и решение да стигнеш, ти винаги ще имаш дом тук, при нас.

— Знам. — Мариан се задави и преглътна сълзите си. — Сигурна съм в това и не знам как да ви благодаря.

Силвестра я погали с костеливата си ръка и изтри сълзите ѝ.

— Казах всичко, което исках — прошепна тя. — Смятам, че разбираш, затова сега ти пожелавам лека нощ, дете мое, и дано Бог да е с теб.

Следващия следобед Мариан пиеше капучино и разсеяно наблюдаваше туристите, които минаваха край нея. Мислеше си за миналия път, когато беше в това кафене — бяха двете с Бронуен и чакаха Серджо Рамбалди. Вероятно не беше благоразумно от нейна страна да избере точно това заведение, за да си определи в него среща с Матю — спомените все още я разстройваха, но то бе първото, което ѝ хрумна, когато разговаря с него по телефона. Той щеше да го намери лесно в южния край на „Понте Векхио“.

Десет минути по-късно сянката му падна върху нея и тя се стегна от прилива на чувства, който заплашваше да я погълне. Когато го видя — тъмните му сериозни очи, черната непокорна коса, лицето, което обичаше толкова много — сърцето ѝ се сви тъй болезнено, че в един ужасен миг си помисли, че ще се разплаче.

— Здравей — каза Матю.

— Здравей. — Като преглътна буцата в гърлото си, тя успя да се усмихне. — Благодаря ти, че измина толкова дълъг път, за да се срещнем. Бих могла да дойда до Лондон, но...

— Разбирам — съгласи се той, седна и се взря в нея през масата.

Известно време тя не можа да намери кураж да го погледне, но усещането за присъствието му усили копнежа да го докосне. Нямахше представа какво ще ѝ каже, какви мисли са минавали през ума му през всичките тези месеци, но след като разговаря с Мадлен предната вечер, а после лежа будна до изгрев-слънце, тя най-после разбра как трябва

да постъпи. Това щеше да бъде най-трудното, което щеше да извърши в живота си, но дълбоко в себе си знаеше, че то е наложително.

— Как е Мадлен? — попита той.

— Доста добре. Не съм сигурна дали трябваше да ѝ разрешаваме да дойде с нас вчера. Твърди, че е добре, но припадна точно след като... За нея беше ужасно.

— Пол как го възприе?

Тя се изсмя сухо.

— Трудно е да се разкаже. Изкрещя, щом я видя. Никога не съм чувала мъж така да крещи. — Затвори очи.

— Матю, ако можеше да видиш лицето му, когато я видя. Изглеждаше толкова отвратен, толкова отблъснат. Не знам как Мадлен понесе всичко. Всеки щеше да бъде потресен, но знаеш колко е чувствителна Мадлен към външния си вид. Другата седмица ще прехвърлят Пол в Лондон. Не искам вече да чувам името му. Знам, че звучи ужасно, но предпочитам да беше умрял.

Матю вдигна очи, когато келнерът го попита какво ще иска и поклати глава.

— Ще се поразходим ли? — каза той, като се обърна към Мариан.

— Чудесно.

Матю плати капучиното ѝ, а после, хванати за ръка, тръгнаха из „Понте Векхио“. Нямаше много минавачи, а магазините бяха затворени поради обедна почивка.

— Бедната Мади! — въздъхна Мариан. — Непрекъснато си спомня разни дребни неща, които Пол е правил или ѝ е казвал. За нея това е непоносимо.

— Да благодари на бога и на Енрико, нали?

— Да, наистина.

— Нещо развива ли се между тях?

Мариан се засмя.

— Ако нещо става, то е с брат му Арсенио.

— Искаш да кажеш онзи, който...

— Да, точно той. Прибра се вкъщи няколко седмици, преди Мадлен да излезе от клиниката. Той ходи в стаята ѝ — тя ми довери това — и двамата си говорят. Не знам дали споменават за Бърлогата и за онова, което им се е случило там — то си е тяхна работа.

Единственото, което има значение, е, че двамата си помагат взаимно, за да се оправят.

Матю се усмихна.

— Радвам се, но аз бях останал с впечатлението, че Енрико си пада по нея.

— Не забравяй, че само шест месеца са минали от смъртта на жена му. Не знам какво изпитва сега — той добре скрива мъката си, но понякога по очите му познавам, че мисли за нея.

Матю я преведе през една арка, двамата се облегнаха на стената и се загледаха в реката под тях. Независимо от силното слънце, въздухът беше чист и хладен. Почти нямаше туристи, така че известно време останаха сами в нишата.

— Чете ли, във вестниците за арестите, които се извършват в Ню Йорк? — попита Матю, за да промени темата.

Мариан кимна.

— Било е истинска сензация.

— Вярно — съгласи се той и проследи грациозния полет над водата на една чайка, която после се стрелна към небето.

— Когато за последен път разговарях с Франк, той ми съобщи, че двамата с Грейс не желаят скулптурата да се разрушава. Някой от тях споменал ли ти е подобно нещо?

— Да, Грейс, когато ѝ се обадох. Каза ми, че ако се унищожи, все едно че Оливия отново ще бъде убита. Специалистите, които я гледаха, казаха, че е великолепна творба.

— Да, чух. Но къде, по дяволите, може да се изложи подобно нещо?

Мариан сви рамене.

— Това полицията ще реши. Все пак сега е тяхна скулптура.

Матю поклати глава загрижен.

— Искат от нас да завършим филма.

— И ще го завършите ли?

— Да. А ти? Ще дойдеш ли пак при нас?

Тогава Мариан се обърна с лице към него и дъхът ѝ спря, когато се взря в красивите му тъмни очи. Но сега те не я гледаха шеговито, а сериозно и с някаква надежда. В тях имаше и още нещо, което тя не разбираше напълно. Усмихна се.

— Не — отговори тя и поклати глава. — Няма да дойда при вас.

— Аз искам да се върнеш, а също и всички останали.

— Благодаря ти.

Той се взря в профила ѝ, когато тя се обърна отново и се загледа в играта на слънчевите лъчи върху водата. Беше се променила. Забеляза го в мига, когато я видя седнала пред кафенето. У нея имаше нещо ново, което не можеше напълно да прецени. Изведнъж се досети — срамежливото, нерешително, грозно малко патенце действително се беше превърнало в красив лебед.

— Обичах те, Мариан — изрече меко той. — Наистина много те обичах. Искам да знаеш това.

— Знам — каза тя, после извърна глава и отново погледна лицето, за което винаги щеше да запази обич в сърцето си. Усмихна се. — Чух, че ходиш на ски с дъщеря си.

Той кимна.

— Да.

— Радвам се. Всъщност, Матю, около това винаги се е въртяло всичко, нали? Около дъщеря ти.

— Отначало — да.

— Ти си се чувствал виновен. Аз бях на същата възраст като нея и ти се опита да ми дадеш всички грижи и любов, които не можеше да ѝ дадеш.

— Нещо подобно.

— Но все пак това не обяснява Ню Йорк.

— Да, но тогава вече нещата се бяха променили. Аз... — Той протегна ръка, докосна лицето ѝ и с черните си изпитателни очи се взря в нея с такава тъга, че тя усети как очите ѝ се пълнят със сълзи. — Съжалявам, Мариан — прошепна той. — Извинявай...

Тя сложи ръка на устата му.

— Моля те, не го казвай. Не се извинявай. Щастлива съм и винаги ще бъда щастлива, че ти беше първият мъж, с когото се любих.

Той взе ръката ѝ и я притисна към устните си.

— Ти си много особен човек, Мариан. Ще ми липсваш.

— Ти също ще ми липсваш. Но се надявам, че двамата със Стефани ще бъдете щастливи.

— Мариан — прошепна той, като я прегърна, — аз също се надявам, че един ден ще намериш мъж, достоен за теб. — Сведе устните си към нейните и я целуна изключително нежно.

— Аз също се надявам — изрече тя тихо и го проследи как се отдалечава.

След като той изчезна сред навалищата, Мариан отново се обърна към реката. Една година, една кратка година и животът ѝ се промени тъй главолмно, че дори не можеше да проумее съдбата, която ѝ донесе толкова любов и толкова мъка, такъв ужас и такава радост.

Издание:

Сюзън Луис. Ограбен живот
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 1995
Редактор: Балчо Балчев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.